

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk, Seks ve Kadınlara Dair

Seda Kaya Güler

Seda Kaya Güler Aşk, Seks ve Kadınlara Dair

epsilon®

AŞK, SEKS VE KADINLARA DAİR

Yazan: Seda Kaya Güler

Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Düzeltili: Nursel Calap

Bilgisayar Uygulama: Nergis Şannan

Montaj: Kaya Güler

Kapak Tasarım: Pınar Kazma

Film-Grafik: Ebru Grafik

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

1. Baskı: Ağustos 2003, İstanbul

6. Baskı: Eylül 2003, İstanbul

ISBN: 975 331 465-5

© Seda Kaya Güler / Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:

Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7

Kağıthane/İstanbul

Tel: 0212 220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

İnternet adresi ve online alışveriş: www.yenisayfa.com

AŞK, SEKS VE KADINLARA DAİR

Seda Kaya Güler

@psilon

*Beni her zaman destekleyen,
her daim yanımda olan,
beni benden çok seven Zeki'ye...*

İçindekiler

İlk Söz 9

Birinci Bölüm

İLK AŞK, İLK ÖPÜŞME, İLK SEVİŞME 11

İkinci Bölüm

EVLİLİK 153

Üçüncü Bölüm

ALDATMA.....244

Dördüncü Bölüm

ORGAZM.....344

Yazar Hakkında 411

İlk Söz

9

Bu kitabı yazmaya, Cine 5'te yayınlanan "Seks and the City" adlı diziyi izlemeye başlayınca karar verdim.

Seyredenler bilir; New York'un kalbi Manhattan'da yaşayan dört kadının hikâyesi anlatılır, dizide. Otuzlu yaşlarda kariyer sahibi dört kadının cinsel yaşamı da diyebiliriz.

Hayatlarının odak noktası erkekler ve seks olan bu kadınları seyrederken, kendimden çok şey buldum.

İster istemez, biz Türk kadınlarını düşündüm.

Benim gibi 45'e gelmiş, ya da 50'sine merdiven dayamış olanları veya 30'lu yaşlarda seyredenleri.

En az liseyi bitirmiş, okumuş yazmış, meslek sahibi olmuş kentli kadınları.

"Ayşegül" serisiyle büyümüş, "Barbie"lerle genç kızlık dönemlerinde tanışmış bir kuşağı.

"Acaba," dedim kendi kendime, "Seks and the City'nin Türkçe versiyonu yapılırsa, Türk kadınlarının yatak odası hikâyelerinden neler çıkardı?"

Gerçi son zamanlarda gazetelerimiz günlük tutan, aşk ve seks hayatını okuyucularıyla paylaşan kadın yazarlardan geçilmez oldu ama, bu konuyu biraz daha kurcalamak, deşmek gerekir diye düşündüm.

Başladım tanıdığım, tanımadığım kadınlarla sohbet etmeye. Sohbet ederken onları geçmişe götürmeye. Unutulmuş anılarını gün

ışığına çıkarmaya. Kapılarını kimseye açmadıkları çok özel dünyalarına girmeye.

Kolay olmadı elbette onları konuşturmak. Kendilerine bile itiraf edemedikleri duygularla yüzleştirmek.

Gördüm ki, biz hem aynıyız Amerikalı kentli kadınlarla, hem de çok farklıyız.

Ortak yanlarımız haddinden fazla ama, bir o kadar da uçlarda yaşıyoruz. Cinselliği hiç yaşamayanlarımız var mesela aramızda. Hem de tahmin edemeyeceğimiz kadar çok sayıda.

10 Tek erkekle ömür geçirenler çoğunlukta görünüyor ancak bu onların başka bir erkeği arzulamadığı anlamına da gelmiyor. Kimileri duygularını bastırırken, kimileri gizemli bir yolculuğa çıkmayı, bazıları da baskılara meydan okumayı tercih ediyor.

Kitapta 10 kadınla tanışacaksınız. Aslında yüzlercesi hatta binlercesiyle.

Hepsinin hikâyesi gerçek ama hiçbirisi bir kadının bire bir yaşamöyküsü değil. O kadınlarda sizden bir şeyler var, benden, iş arkadaşlarımızdan, sırdaşımızdan, komşumuzdan, yolda karşılaştığımız, sinemada yan yana oturduğumuz, alışveriş yaparken çarptığımız kadınlardan; hepimizden bir şeyler var.

Kısacası Türk kadının yatak odası hikâyesi var bu kitapta.

“Ayşegül” serisinin büyükler için versiyonu da diyebilirsiniz.

Evet, Ayşegül okuyanlar büyüdü ve şimdi AYŞEGÜL YATAK-TA...

Birinci Bölüm

İLK AŞK, İLK ÖPÜŞME, İLK SEVİŞME

11

Yaşamın her döneminde unutulmaz ilkler vardır. Biz bu bölümde, ilk uyanışlara değineceğiz. Karşı cinse duyulan ilk kıpırtılara, aşkla yüz yüze gelmeye, ilk kez el ele tutuşmaya, yanağa ve dudığa konan ilk buseye ve tabii ilk sevişmeye. Böylece Türk kadınının cinsel bilgileri nasıl, ne zaman ve kimden öğrendiğine tanık olacağız.

Bu bilgiler nasıl öğrenilir?

- Anneden
- Kız arkadaşlardan
- Erkek arkadaş yani sevgiliden
- Dergi ve kitaplardan
- Evlenildiği zaman

Yaşı 30'un üzerinde olan kadınlar için “a” şıkkı pek bir şey ifade etmiyor. Anneleriyle cinsel konuları konuşabilen şanslı kadınların sayısı, neredeyse yok denecek kadar az. Bu kuşağın anneleri kızlarıyla aralarına kolay kolay aşılamayan, ancak kızları evlenip çoluk çocuğa karıştıktan sonra yıkılabilen bir duvar örmeyi uygun bulmuşlar. Çocukların el ele tutuşması, öpüşmesi şimdilerde gülümseterek karşılanıyor, oysa o yıllarda bir felaket olarak algılanmış.

Cinselliği öğrenmek için dergi ve kitaplara başvuranların sayısı da çok fazla değil. Bunda, okuma oranının düşük olması, bu tür kitapları elde etmenin zorluğu, elde edilse bile eve sokulamamasının payı büyük elbette.

İşte bu sırada devreye “Kadın Dergileri” giriyor. “Kadınca” ile başlayan süreçte, dergilerin cinsel konulara geniş yer vermesi, okuyan kadınların işini kolaylaştırmış görünüyor. Orgazmı, kendi vücuduyla bu dergiler sayesinde tanışan pek çok kadın bulunuyor.

Dergiler yoksa kız arkadaşlar var. Sırdaşlarla her konu paylaşıldığı gibi, cinsel deneyimler de, yaşandıkça birbirine aktarılıyor. Cinsellikle tanışan her genç kız, arkadaşlarını da bu konuda aydınlatmayı görev edinmiş.

Elbette cinsellik yaşayarak öğreniliyor. İlk öğretmen de sevişilen ilk erkek oluyor doğal olarak. Erkek ne biliyorsa kadın da onları öğreniyor. Her yeni erkek, yeni bilgiler katıyor kadının cinsel yaşamına. Tek erkekle ömür geçirenler de öğrendikleri ile yetinmek zorunda kalıyorlar.

Cinsel yaşam ve deneyimler söz konusu olunca kadınları üç grupta toplamak mümkün.

Cinselliği hiç yaşamamış olanlar. Ki sayıları oldukça fazla. Evlenmeden önce eline erkek eli değdirmeyen kadınlar, karşılıklı uygun bir koca adayı çıkmayınca evlenemiyor, evlenmeyince de cinsel deneyimden yoksun kalıyorlar. Zamanla bekâret takıntısından vazgeçseler bile, bu kez de kendilerine uygun bir erkek bulmakta zorlanıyorlar. Erkeklere nasıl yaklaşacaklarını bilememenin ve toplumsal baskıdan kurtulamamanın sıkıntısını yaşıyorlar.

İşte AKGÜL, onlardan biri.

Kocularından başka bir erkek tanımayanlar. Toplumun kadından beklediği en önemli husus, onun cinsellikle evlendiği gece tanışması ve ömür boyu hep aynı erkekle birlikte olması. İdeal kadının böyle biri işte. Boşansa da, dul kalsa da, başka bir erkekle ilişkiye girmemesi ve kocasına hep sadık kalması isteniyor. Bu isteğe gönül rızası ile uyanlar olduğu gibi, uymak istememesine rağmen kaderine boyun eğenler de bulunuyor.

Kahramanlarımızdan TEKGÜL ve BİRGÜL ilk gruba girenlerden. BİRGÜL kocası tarafından aldatılmış ve terk edilmiş olduğu halde, başka bir erkeği aklının ucundan bile geçirmiyor. Erken yaşta kocasını kaybeden SADEGÜL ise erkeksiz geçen kaderine isyan ede ede yaşamını sürdürüyor.

Birden fazla erkekle birlikte olanlar. Evlilik öncesi ilişkinin onaylanmadığı bir toplumda yaşamamıza rağmen, cinsel özgürlüğü savunan, duygularını bastırmayan ve evlenmeden önce cinsellikle tanışan kadınlar da var elbette. Sayıları her geçen gün artış gösteriyor üstelik. Bizim kitabımızda da çoğunluğu onlar oluşturuyor. Daha önceki cinsel deneyimlerin evlenip yuva kurmaya engel olmaması ise, üzerinde durulması gereken bir başka husus. Evlilik öncesi ilişki, yaygın olan kanının aksine, halen aynı kocayla evli olan SEVGÜL, iki kez evlenip ayrılan BİNGÜL ve üçüncü evliliğini sürdüren ŞENGÜL için herhangi bir sorun yaratmamış. İki kez nişanlanmasına rağmen nikâh masasına bir türlü oturamayan SONGÜL'ün muradına erememesinin ise bu konuyla bir ilgisi yok.

13

Tüm kadınlar evlilik meraklısı mı? Elbette hayır. Örneğin NEVGÜL, henüz onu bu kararından vazgeçirecek bir erkekle tanışmadığından da, müzmin bekâr kalmaya niyetli. Evliyken başka bir erkekle ilişkiye girerek hayatına ikinci bir erkeği sokan İLKGÜL ise iki erkek arasında bocalayanlardan.

Evet, hazırsanız başlayalım onları tanımaya, cinsellikle nasıl, ne zaman ve nerede tanıştıklarını, aşk, evlilik ve seks hakkında neler düşündüklerini öğrenmeye...

SEVGÜL

42 yaşında. Üniversite mezunu, özel bir şirkette yönetici olarak çalışıyor. Bir kez evlenmiş, halen evli, 18 yaşında bir erkek çocuk annesi.

Aşkla ilk kez ne zaman tanıştım diye geçmişti kurcaladığımda aklıma ilkokuldaki sınıf arkadaşım Erol gelir. Hiç de yakışıklı değil-

di, tam tersi çirkin bir çocuktı. Uzun boylu, zayıf, kara kuru, sivilce suratlı bir şey...

Durup dururken düşlerime girmeye başladı Erol. Uyanıkken gördüğüm düşlerime hem de.

Özellikle gece yatarken aklıma geliyordu. Ne zaman gözlerimi kapasam onun hayali beliriyordu karşımda. Sanki yanı başımdaydı, odanın içinde dolaşıyordu.

Okula giderken heyecanlamaya başlamıştım birdenbire. Sınıfa adım atar atmaz, gözlerim onu arıyordu. Bulduğu zaman da bambaşka biri oluyordum. Düne kadar birlikte koşup oynadığım, şakalaştığım çocuğun yanında birdenbire tedirginleşmeye başlamıştım kısacası. Konuşamıyor, resmen kekeliyordum. Bu yüzden eskisi gibi değildi ilişkimiz. Huzursuzdum, gergindim, mutsuzdum...

Büyüdükçe bu duyguyla arkadaş oldum ama.

Zamanla bunun “âşık olmak” anlamına geldiğini kavradım çünkü.

Karşı cinse duyduğum en yoğun duygu ve beraberinde yaşadığım acı dolu günler böyle başladı işte. İstiyordum ki benimle ilgilen, gözlerimin içine baksın, hep yanımda dursun, aynı sırada oturalım, teneffüslerde birlikte olalım...

Oysa beklentilerim gerçekleşmiyordu. Ben sıradan bir arkadaşım onun için. Herkese nasıl davranıyorsa, bana da aynı şekilde yaklaşıyordu. Hatta ben yokmuşum gibi davranıyordu! Sanki beni görmezden geliyordu. Ya da ben öyle hissediyordum. Bu yüzden de çok acı çekiyordum.

Ne yazık ki, ona duyduğum ilgiden hiç haberdar olmadı Erol. O benimle ilgilenmeyince, benim de ona duyduğum aşk sona erdi. Onun beni sevmediğini düşündüğüm anda bitti diyebilirim. Öğretmen yurttaşlık dersinde onu başbakan ilan edip, hükümeti kurmasını istemişti. Yapacağı iş, biz öğrenciler, yani milletvekilleri arasından bakanları seçmekti.

Başbakan oldu diye çok heyecanlandığımı hatırlıyorum. Hani ben seçilsem o kadar sevinmezdim. Beni ne bakanı yapacaktı acaba? Benim adımlı nasıl söyleyecekti? Adımı söylerken bana nasıl bakacaktı?

Seçileceğimden o kadar emindim ki, heyecanla o anı bekleme-ye başlamıştım. Bakan olmak umurumda değildi elbette. Önemli olan Erol'un benim için hissettiklerini öğrenebilmektir. Bir fırsat çıkmıştı karşıma ve ben sonucu bir an önce öğrenmek için çıldırı-yordum.

Sevilmemek duygusunun ne olduğunu ilk kez o gün tattım. Beni kabinesine almadı Erol!

Bu, beni sevmediği, onun gözünde bir “hiç” olduğum anlamına geliyordu. Bunu kaldıramazdım. O anda nefret ettim ondan. Aşk hayatımdaki ilk hayal kırıklığımla birlikte, Erol'a olan aşkımda da bitti böylece.

15

Sonra başka aşklar birbirini izledi. Yine platonik aşklar ama. Bu kez ailecek görüştüğümüz bir ahababın ortanca oğluna tutuldum. O yıllarda gece gezmeleri yapıldı komşular, akrabalar arasında. On-ların, yani Kaya'ların bize geleceği, bizim onlara gideceğimiz gün-leri ipe çekmeye başlamıştım.

Büyükler misafir odasında sohbet ederken, biz çocuklar ya baş-ka bir odada sohbe takılır ya da oyuna daldardık. Erol'dan bekledi-ğim gibi Kaya'dan da farklı bir ilgi, sıcak bir gülüş, çapkın bir ba-kış görmek istiyordum. Ancak o da Erol gibi yaklaşıyordu bana. Başkalarına davrandığı gibi davranıyordu. Önemsemiyordu beni. Duygularıma karşılık vermiyordu.

Aynı okulda okuyorduk ama birbirimize pek rastlamıyorduk. Teneffüslerde bazen karşılaşır, selamlaşırdık sadece. Okulun başarı-lı çocuklarından biriydi. Her sene takdimname aldığı için okulun başarı panosunda resmi vardı. Sık sık gidip resmine bakar, neden benimle ilgilenmediğini sorardım kendisine. Dedim ya, o da fark etmedi beni.

Derken ilk flörtüm çıktı ortaya, bana “çıkma” teklif eden ilk erkeğim; Serhat.

Ne gariptir ki ona dair fazla anı yok aklımda. Bana ne zaman ve nasıl çıkma teklif etti, ayrıntıları gerçekten hatırlamıyorum. Sadece çıktık. Benden önce bir sevgilisi vardı ve sanırım ona nispet yapmak için benimle beraber olmuştu.

Birlikte okul bahçesinde dolaştık teneffüslerde. Bir kez sinema-ya gittik. Giderken yolda ve sinemada el ele tutuştuk. Açık kumral

saçları, koyu yeşil renkte gözleri vardı. Ufak tefekti, zayıftı, ama penisi kocamandı.

Dışarıdan görüntüsü kocamandı demek istiyorum. Yakından görmedim elbette!

Hani bazı erkeklerde belli olmaz ama bazılarında heyula gibi kocaman durur, Serhat'ınki de kendini hemen belli ediyordu işte.

Bir ay kadar falan çıktık onunla. Sonra nasıl ve neden bilmem, inanın ona dair de bir iz yok hafızamda, bitti arkadaşlığımız. Biter bitmez de eski sevgilisiyle yeniden çıkmaya başladı zaten. Ben piyonmuşum meğer arada.

16

* * *

Penisten söz ettim ama o yaşlardayken cinsellik hakkında pek fazla bilgi yoktu, hatta hiç yoktu.

Kadınla erkek birlikteyken ne yapar, neden erkeklerle çıkan kızlar hakkında dedikodu yapılır, onlara “kötü kız” denir. Bu gibi sorular, çözülmesi zor bir bilmeceydi benim için.

Çocuk nasıl olur, bu konuda da herhangi bir bilgim yoktu. Anelerin karnından çıkıyordu da, oraya nasıl giriyordu, hiç kafa yormamıştım doğrusu.

Bildiğim kadınla erkeğin evlendiği, arkasından da çocuklarının olduğuydu. Çocuk olması için evlenmeleri gerekiyordu. Kadının çocuğu tek başına yaptığını sanıyordum. Erkeğin katkısından habersizdim henüz. Bir kadın kiminle evlenirse evlensin fark etmez, aynı çocuklara sahip olurdu aklımcı. Bebeği karnında taşıyan kadındı ya, herhalde o yüzden böyle bir mantık yürütmüştüm.

Daha küçükkense, beş-altı yaşlarındayken falan, erkeklerin de hamile olduğunu zannederdim. Nerde göbekli bir erkek görsem, hamile sanırdım. Hatta çok şişman, göbekli, tonton bir aile dostumuz vardı ve ben onun o kocaman karnının içinde bir bebek olduğuna inanırdım.

Her görüşmemiz öncesi “Acaba doğurdu mu?” diye meraklanır, evdekilerin neden gelecek çocuktan hiç bahsetmediğine pek şaşardım.

Uzaktan karnını izlemekle yetinir, yanına gidip de bebeği ne zaman doğuracağını soramazdım bir türlü. O zamanlar, şimdiki ço-

cuklar gibi aklımıza geleni söyleyemezdik, hemen büyükler tarafından azarlanırdık çünkü.

Annem kardeşime hamileyken eve gelen ebeyle odaya girip ne yaptıklarını da çok merak ederdim. Eskiden hastanede doğum yapmak pek yaygın değildi. Ben ve kardeşlerim evde doğmuşuz. Kadınlar doktora muayene olmak yerine ebeler tarafından kontrol edilirlermiş. Ebe kadın da diğer misafirler gibi karşılanırdı. Kolonya, şeker tutulur, çay-kahve ikram edilir, havadan sudan konuşulurdu. Ancak bir süre sonra kadın çantasını alıp annemle beraber yatak odasına geçirdi. Orada ne yaptıklarını çok merak ederdim. Fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım, beni odaya almazlardı. Bu kez niye içeri alınmadığıma takardım kafayı.

Annemle komşu kadınların kendi aralarında yüksek sesle neredeyse bağıra çağıra konuşurlarken, yanlarına biz gidince fısıldaşmalarını da garipserdim. Ortada biz çocuklardan gizlenen bir şeyler vardı ama ne?

* * *

Kafam bir tiyatro oyunuyla iyice karışmaya başladı. Orta iki veya orta sondaydım. Okul tiyatro kolu “Sultan Gelin” adlı oyunu sahneye koymuştu. Oyun, kocası ölünce, kocasının kardeşi ile evlendirilen bir kadının dramını anlatıyordu. Aslında gelin ve damat bu evliliği istemiyordu, ama ailelerine karşı gelemedikleri için çaresiz evleniyorlardı.

Düğün gecesi kapıda bekleyen kadınlar vardı. Yeni çift telaş içinde, genç kadının parmağını keserek akıttığı kanla sildikleri çarşafı bekleyenlere veriyor, onlar da kanı görünce sevinç çığlıkları atarak koşuyorlardı.

İyi güzel de, ne demekti şimdi bu? Ben ve arkadaşlarım hiçbir şey anlamamıştık bu sahneden. Birbirimizi dürtüp duruyorduk soran bakışlarla. Gerdek gecesi diyorlardı sürekli, ne demekti bu? Niye çarşafın kanlı olması gerekiyordu?

Bizden büyük kızlar ise kikirdeyerek fısıldıyorlardı;

“Evlenince kadından kan gelir!”

“Peki ama neden?”

“Erkek cinsel organını kadının içine sokar da ondan...”

“Ne!!!

“Çocuk da öyle olur zaten!”

“Nasıl sokar ama?

Tam anlamıyla bir şoktu duyduğlarım. Hiçbir anlam verememişim söylenenlere. Doğru olup olmadığını ve ayrıntıları öğrenmeyi çok istiyordum ama çevremde bunları soracak kimseyi bulamıyordum. Annemle, komşu abla ve teyzelerle bu konuları konuşmaya da cesaretim yoktu tabii... Günün birinde öğrenecektim elbette!

18

Bu arada kendimdeki değişimi de biraz merak, biraz hoşnutsuzluk, biraz da endişe ile izliyordum. Cinsel organım ki, o yaşlarda cinsel organ değildi benim için, çişimi yaptığım yerdı yalnızca, tüylenmeye başlamıştı. Siyah siyah kıllar çıkıyordu ve her geçen gün büyüyüp çoğalıyorlardı. Kollarım ve bacaklarımdaki tüylerin sayısında da hatırı sayılır bir artış göze çarpıyordu. Renkleri de koyulaşıyordu sanki. Ayrıca koltuk altım da nasibini almıştı bu aşırı kıllanmalardan.

Ve göğüslerim büyümeye başlamıştı. Sanki herkes bana bakıyordu. Gülümseyerek hem de, dalga geçer gibi! Annemle babamı bile, bana bakıp fısıldaşırken yakalıyordum çoğu zaman. Doğal olarak diğer kızları takibe almıştım. Çoğunun göğüsleri büyüyordu benimkiler gibi. Hatta bazı kızların, özellikle büyük sınıftakilerin, anneminki kadardı neredeyse.

Ayıp yerlerini görmem mümkün değildi ama benimki kadar kıllı kol ve bacak göremediğim için moralim bozuluyordu. Kışın külotlu çorap kurtarıyordu durumu ama yaz olunca etek giymek istemiyordum bu nedenle. Beden eğitimi derslerinde soyunmaya utanır olmuştum. Herkes soyunup giyindikten sonra, kimselere görünmeden üstümü değiştirmeye çalışıyordum.

Hâlâ da utanırım yüzümde, dudağımın üstünde, kolumda, elimde, göbeğimde bulunan tüylerden. Tüysüz kadınları acayip kıskanırdım, ne yalan söyleyeyim. Hayatım boyunca erkek olmaya hiç özenmedim ama, ağda yapmak zorunda kalmadıklarından dolayı onları kıskandım. Canları istediği zaman, hiçbir hazırlık yapmadan tatile çıkabiliyor, denize girebiliyorlar! Oysa benim ağda yaptırmam lazım ki, günün yarısı ancak yeter bu iş için. Önce anneme yalvarmam

gerekir, benim bir türlü kıvamını tutturup beceremediğim ağdayı hazırlasın diye. Sonra evde kimsenin olmamasına dikkat etmem gerekir, özellikle baba ve erkek kardeşlerin. Bütün hazırlıklar tamamlanınca ağlaya zırlaya, canım yana yana, boynum tutula tutula tüylerden kurtulurum. Tam kurtuldum derken bir de bakarım ki külotumda kan var! Regl olmamış mıyım!

Evet, bir de aybaşı problemi var. Nefret ediyordum her ay kanamaktan, külotumun içine kalın bezler koymaktan, kaymasın diye bebek adımlarıyla yürümekten, koşup oynayamamaktan, en yakın kız arkadaşına arkamı kontrol etmesini söylemekten, bezleri yıkamaktan, ilk günler karın ağrısından kıvranmaktan.

19

* * *

Lise sona geçtiğimde el ele tutuşmuştum ama hiç öpüşmemiştim. En çok istediğim şey bir erkekle bu duyguyu yaşamaktı. Okuduğum romanlarda öpüşmek müthiş bir şeydi zira. İki dudağın buluşmasının, insanı alıp başka dünyalara götürdüğü söyleniyordu. Ayaklar yerden kesiliyor, yıldızlar uçuşuyordu. Bu duyguyu yaşamak istiyordum ben de...

Neyse ki çok beklemedim. Lise son sınıftaydım beni öpecek olan ilk erkekle tanıştığımda. Bir vapur yolculuğu sırasında karşılaştık. Tıpkı filmlerde olduğu gibi. Karşımda oturuyordu ve hep bana bakıyordu.

Çok yakışıklıydı. Blucin pantolon ve mont, içine de kareli bir gömlek giymişti. Kumral renkteki uzun saçları omuzlarına değiyordu, o dönemin tüm gençlerinde moda olduğu gibi. Bıyıklı ve sakallıydı. Bayılırdım sakallı erkeklere zaten. Tam benim tipimdi kısacası. Gözleri öyle güzel gülümsüyordu ki! İnci gibi dişleri ve muntazam burnu yakışıklılığını tamamlıyordu. Ben de fena sayılmazdım ama böyle yakışıklı birinin bana bakması gururumun okşanmasına ve daha fazlasını dilememe neden olmuştu. İstiyordum ki yanıma gelsin, benimle tanışmak istesin ve sevgilim olsun!

Vapur iskeleye yanaşınca istemeye istemeye kalktım yerimden. Bir daha göremeyecek miydim onu? Acaba peşimden gelir miydi? O kadar çok baktığına göre gelmesi gerekirdi aslında. Belki de benden bir işaret bekliyordu. Ayağa kalktığımda yanına gidip konuşsa

mıydım yoksa? Daha neler! Bakışlarına karşılık vermişim ya! Gü-lümsememiştim ama somurtmamıştım da. Anlamalıydı onu beğen-diğimi.

Neyse ki anlamıştı. Arkamdan gelince ve aynı dolmuşa binince aramızda bir şeyler olacağını hissettim. “Müsait bir yerde” ineceği-mi söyleyince şoföre, o da hareketlendi ve benimle birlikte indi dol-muştan. Yanıma gelip, benimle tanışmak istediğini söyledi.

Eve yaklaşmak üzereydim. Bir gören olabilirdi. Ama onu kaçır-mak niyetinde olmadığımın, tüm cesaretimi toplayarak okuduğum okulun adını söyledim alelacele. Ve dilerse okul çıkışında beni bek-leyebileceğini.

20

Ertesi gün, okul kapısının önünde bulunca onu, nasıl sevindiği-mi anlatamam. O öğleden sonra bulutların üzerinde gezindim süre-kli. Hep elimi tuttu, dokundu bana. Öyle mutluydum ki! Sanki yıllar-dır tanıyordum onu.

Adı Kemal'di. Ağabeyiyle birlikte çalışıyordu, onun işyerinde. Elektrik malzemeleri alıp satıyorlardı. Bir de kız kardeşi vardı. An-nesi, babası hayattaydı. Futboldan, otomobillerden hoşlanıyordu pek çok erkek gibi. Benden altı yaş büyüktü. Diğer sevgililerim gi-bi çocuk değildi ve ne istediğini biliyordu. En önemlisi, benim ne istediğimi anlamıştı. Daha ilk buluşmamızda elimi tutmuş, ayrılır-ken yanağıma öpücük kondurmuştu. Bu, en kısa zamanda dudaktan da öpüşeceğiz anlamına geliyordu.

Yanılmamıştım. İkinci veya üçüncü buluşmamızda تنها bir ye-re götürdü beni. Hani annelerimizin, büyüklerimizden gitmememiz için sürekli bizi uyardığı, gidenlerin başına her türlü kötülüğün ge-lebileceğini söylediği bir koruluğa. Oysa bilmiyorlardı ki ben oraya gitmek için can atıyordum. Başıma “O tehlikeli şeyler” gelsin isti-yordum...

Hem niye tehlikeliydi öpüşmek, sarılmak anlayamıyordum. Filmlerde kadınla erkek sarılıp öpüşünce hemen ardından kadın ha-mile kalıyordu. Ama onlar soyunuyorlardı. Ben sadece öpüşürdüm. Öpüşünce de hamile kalacak değildim ya?

Kısacası, âşıkların gittiği koruya giderken çok mutluydum. Öpüleceğimden emindim çünkü. Öpüldüm de. Başım dönmedi ger-çi, ayaklarım yerden kesilmedi, yıldızlar tepemde uçmadı. Sade-

ce dudaklarımda bir ıslaklık hissettim. Ama yine de çok mutluydum. Sarılmış, öpüşmüştük. Daha doğrusu öpülmüştüm. İlkinde karşılık veremedim tahmin edersiniz ki. Ama zamanla öpüşmeyi öğrendim. Aslında kendiliğinden öğreniliyor bazı şeyler. Hâlâ nasıl öpüldüğünü, nasıl öpüştüğümü bilemem. Kendimi bırakırım içimden o anın coşkısına. Dudaklarım, dilim, bedenim, ellerim ne yapmak istiyorsa, yapsın isterim. Kendimi engellemem asla.

* * *

Gerçek anlamda cinselliği Kemal’le keşfettim diyebilirim. Birbirlerinden hoşlanan kadınla erkeğin baş başa kaldıklarında neler yaptıklarını onunlayken öğrendim. Mesela erkeklerin kadınların memelerini öpüp okşadığından habersizdim. Ne sevişen bir çift görmüştüm ne de böyle sevişme sahnelerinin yer aldığı bir film izlemiştim. Dolayısıyla Kemal sutyenimin altından göğüslerimi okşamaya ve öpmeye kalkınca çok şaşırmıştım.

Üçüncü veya dördüncü buluşmamızdı sanıyorum; bir parkta, ağaç altında otururken öpüşmeye başlamıştık. Artık zevk alıyordum bu eylemden. Derken gömleğimin düğmelerine gitmişti eli. Daha farklı bir heyecan sarmıştı vücudumu. Az sonra şaşkınlığım yerini mutluluğa bırakmıştı, hoşuma gitmişti yaptıkları çünkü.

Eve dönerken kendimi çok mutlu hissediyordum. Yaptıklarımızı düşünmek bile ürpermeme, içimden bir şeylerin akmasına neden oluyordu.

Her buluşmamızda biraz daha ileri gittik. Otomobil, park, sandal, her yerde öpüşüp koklaştık. Hemen hemen her hafta buluşuyorduk genellikle. Hafta sonları, hafta arası. Evden çıkmak zor oluyordu benim için. Babam çok karışmazdı bize, sabah erkenden gider, akşam haberler başlamadan önce eve gelirdi. Mutlaka evde dinlerdi haberleri. Annem şikâyet ederdi bizi babamıza, eğer onu üzecek bir şey yapmışsak. O da bize kızmış gibi görünerek söylenirdi; hem babalık görevini yerine getirmek hem de annemi mutlu etmek adına. Severdi beni babam; tek kız çocuğuydum, hem de ilk çocuğu. Bir-iki kez tokat atmıştır sadece.

Annem daha otoriterdi babama göre, neyi yapıp yapmayacağımıza o karar verirdi. Kız arkadaşlarımdan evine gitmeme bir şey de-

mezdi. Sevgilimle buluşacağım zaman en yakın arkadaşına gideceğimi söyledim. Kız arkadaşım da aynı şekilde izin alırdı annesinden. Eve gelir gelmez telefona sarılır, birbirimize rapor verirdik saatlerce. Annemse söylenip dururdu, yarım saat önce ayrılmamıza rağmen hâlâ niye konuşuyoruz diye.

Galiba annelerimiz bize güveniyordu; hiçbir gün kız arkadaşımın evini telefonla arayıp beni kontrol etmeyi düşünmedi mesela. Veya beni onun evine kendisi götürmeyi teklif etmedi. Şimdiki çocuklar çok fazla kontrol altındalar. Her yere anne-babalar tarafından bırakılıyorlar, cep telefonu ile nerede oldukları öğreniliyor. Kaçamak yapmaları gerçekten zor. Belki bizim nesil ne tür numaralar yapılacağını bildiğinden kontrol ediyor çocukları.

Ben hiç yakalanmadım, ne anne-babama, ne erkek kardeşlerime, ne de bir yakınımıza. Şanslıydım herhalde ya da akıllı. Bizimkilerin takılmadığı yerlerde dolaşmaya gayret ediyordum genellikle...

* * *

Derken bir gün evine gittik. O yıllarda çıktığınız erkeğin evine gitmek, yatmayı göze almak anlamına gelirdi ki, kendi arkadaş çevremizde bile hoş karşılanmazdı bu durum. Ama kimin ne düşündüğü umurunda değildi. Ben de söylemezdim kimseye sevgilimin evine gittiğimi!

Annesi yoktu evde elbette. Kimselere görünmeden parmak uçlarımıza basarak merdivenleri çıktık. Çok heyecanlanmıştım. Kapıyı kapatır kapatmaz öpüşmeye başladık. Parkta, sandalda öpüşmeye benzemiyordu, bir gören olacak diye korkmaya gerek yoktu ama bu kez de evde basılma tehlikesi vardı. Onu da Kemal düşünsündü, bana ne! Ben ilk kaçamağımın tadını çıkarmaya baktım. Yatağa uzandık öpüşmeyi sürdürerek. Bir yandan da soyunuyorduk. Dudaklarımı, çenemi, boynumu, göğsümü, bütün vücudumu öpüp okşuyordu. Ben de tüm benliğimle karşılık veriyordum ona.

Birkaç kez daha gittik evine, annesinin olmadığı günlerde. Her seferinde yatakta uzun uzun seviştik. Seviştik dediysem, sutyenimi çıkarıyordum son parça olarak. Külotsuz kalmaya cesaret edemiyordum henüz. Bir gün, öpüşüp koklaşırken elimi alıp aşağılara doğru

götürdü ve hem yumuşak hem sert bir şeyi tutmamı istedi. İlk başta parmağı sanmıştım ama cinsel organı olduğunu fark eder fark etmez çektim elimi. Daha önce hiç penis görmemiştim yakından. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ama anlamıştım işte.

Zorlamadı beni, öpmeye devam etti. Toy olduğumu bildiği için alıştırma alıştırma yol alıyordu. Böylece hem benim zevk almamı sağlamış oluyordu, hem de kendisinin. O gün eve geldiğimde kendimi çok büyümüş, olgunlaşmış hissediyordum. Annemin kabul günüydü, hiç unutmuyorum, pek çok kadın vardı misafir odasında. Onlara “hoş geldiniz” dedikten sonra hemen banyoya geçmiştim, aynada yüzümü incelemek için. Anlaşıyor muydu acaba biraz önce sevgilimin yatağından kalkıp geldiğim? İçerideki kadınlar bilselerdi neler yaptığımı, ne düşünürlerd i acaba?

23

Hem sırrımın öğrenilmesinden korkuyordum hem de bu gizlilikten büyük bir zevk alıyordum.

Gece olup da yatağa girdiğimde, onunla geçirdiğimiz anlar canlanıyordu sürekli gözümün önünde. Her bir sahne, hiç atlamadan hayalimde tekrar tekrar yaşanıyordu. O anları hatırlarken, yaşadığım anda hissettiğim duygulara benzer heyecanları yeniden yaşıyor, kasıklarım da sızılar hissediyordum. O gecelerde bekâretimi kaybetmek için dayanılmaz bir istek duyuyordum içimde. Artık taşlar yerine oturuyordu. Kadı nla erkeğin neler yaptıklarını öğrenmiş bulunuyordum. Niye birbirlerine tutkuyla bağlandıklarını, birbirlerini arzuladıklarını anlayabiliyordum. Ve ben de bu zevki tatmak istiyordum.

En yakın kız arkadaşım o müthiş anı yaşamıştı. Bu yüzden onu kısıkanıyordum elbette.

Benimkilerden çok daha tutucu bir aileye sahip olmasına rağmen, çıktığı erkeği evine almakta bir sakınca görmemişti! Evet, on yedi yaşındaydı ve herkes yattıktan sonra kapıyı açıp, sevgilisini odasına alıyordu; bütün geceyi sevişerek geçiriyorlardı.

Kısıkanıyordum ama böyle bir şeyi yapmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Bir kere annemin uykusu çok hafifti, hemen yakalardım. Ayrıca çok da mantıklı gelmiyordu böyle bir riske girmek. Ben gündüz gözüyle, onun veya bir başkasının evinde sevişmeye razıydım.

Biraz ısrar etse karşı koymayacağımı düşünüyordum. Gelin görün ki ısrar edecek zamanımız olmadı. İlişkimiz bitti.

Bitmesi gerekiyordu çünkü. Bir neden yoktu belki görünürde. Ama birbirimize uygun değildik. Üniversite sınavlarını kazanınca ve okumaya ne kadar hevesli olduğumu görünce kendini geriye çekmişti. “Ya ben, ya okul” diyecek biri değildi ama liseyi bile bitirememenin ezikliği ile ilişkimizin yürümeyeceğini anlamıştı sanırım. Ben de bir geleceğimizin olmayacağını farkındaydım ama yine de çok üzüldüm. Günlerce gözyaşı döktüm ardından, hele evleneceğini öğrenince. Ne zaman ki başkaları çıktı karşıma, o zaman unutu verdim Kemal’i.

* * *

Büyük aşkımlı Bülent’le üniversitede tanıştık. Tanışır tanışmaz da benimle “arkadaş” yani “sevgili” olmak istediğini söyledi. Yakışıklı sayılırdı; geniş alnını omuzlarına dökülen ince telli, hafif dalgalı saçlar tamamlıyordu. Kocaman kahverengi gözleri direkt gözlerinizin içine bakıyordu. Biçimli dudakları dikkatimi çekmişti bir de, çok gür olmayan bıyık ve sakalının arasında kendini gösteriyordu hemen. Omuzları geniş, kolları adaleli, kalçası dardı. Yakışıklıdan ziyade seksi bir erkekti.

Tüm kızların beğeneceği bir erkek tarafından istenmek hoşuma gitmişti ama yine de kabul etmedim teklifini. Evet, bir sevgili arıyordum kendime ancak acele karar vermek de istemiyordum. Ya daha çok beğeneceğim bir erkek çıkarsa karşıma? Daha yakışıklı, daha seksi biri? Okuldaki tüm erkekleri tanımalıydım, kendime sevgili olarak kimi uygun göreceğime sağlıklı bir şekilde karar vermeliydim. Erken davranmıştı anlayacağınız.

Gerekeç olarak “fazla tanımadığımı” belirterek kibarca reddettim onu. Bozuldu elbette ama “Madem öyle, teklifim bakî kalsın. Beni tanıdıkça fikrini değiştirecek olursan, bil ki ben seni bekleyeceğim!” dedi.

Ve inanmayacaksınız ama tam bir yıl sonra teklifini kabul etmeye karar verdim! Üstelik o arada onun gözünün önünde iki kişi ile flört ettikten sonra. Hem de biri sınıf arkadaşımı, onun da arkadaşı yani. Kısa sürdü gerçi beraberliğimiz ama flört flörttür. Onun gözünün önünde yaşanmış bir flört olduğunu da düşünürsek...

Bütün olanlara rağmen bir gün onu sevdiğimi, hatta ona âşık olduğumu fark ettim! Çünkü birdenbire onun yanında kendimi “rahat-sız” hissetmeye başladım. Söyleyeceğim sözleri tartmaya, ya beni beğenmezse, ya beni aptal bulursa diye panikleme...

Benim tipik aşk sanrılarım...

Heyecanlanıyordum yanında. Dolayısıyla sesim kısılıyordu, boğuk boğuk konuşmak zorunda kalıyordum. Her hâlimle belli ediyordum ondan hoşlandığımı. Aslında bunu özellikle de yapıyordum. Hani, teklifi her daim geçerliydi ya, bilsin ve yinelesin istiyordum. “Seni yıllardır bekledim. Nihayet!” diyerek birbirimize kavuşacağımız günün hayalini kuruyordum.

25

Demedi! Ben ilgimi belli ettikçe, benden uzaklaştı. O benden uzaklaştıkça, ben daha çok bağlandım ona, heyecanım, huzursuzluğum, aşkım had safhaya ulaştı. Okula kayıt olurken tanıştığım ve o günden sonra ayrılmadığım kız arkadaşım da aynı dertten mustarıpti. İkimiz de sevdiğimiz erkekten yüz bulamamanın üzüntüsünü yaşıyorduk. Kibrit falından bile medet umar olmuştuk. Bilirsiniz, iki kibrit aynı anda yakılır ve yan yana tutulur; biri sevgiliyi temsil eder, diğeri de âşık kişiyi. Kibritler yanıp sönerken, ne tarafa eğilip büküldüklerine bakılarak sevgilinizin sizi sevip sevmediğini anları-sınız. İki kibrit birbirine doğru eğilmişse, seviyor ve seviliyorsunuzdur. Sevgiliniz olan kibrit ters tarafa dönmüşse, vay halinize! Az kibrit bitirmedik bu yüzden.

* * *

Sonunda dayanamadım artık. Baktım ki anlayacağı yok hâlimden, duygularımı yüzüne açmaya karar verdim.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedim...

“Peki,” dedi. Yürümeye başladık okul koridorlarında. “Hani senin teklifin vardı ya bir zamanlar,” diye söze başladım, “işte ben onu kabul ediyorum,”

Kısa ama bana çok uzun gelen bir sessizlikten sonra, benden geçmiş bir yılın hesabını sordu. Niye onunla çıkmamıştım da hemen ardından filancayla, sonra da falancayla flört etmişim?

Dilim döndüğünce açıklamaya çalıştım, “Hata yaptım,” dedim, “seni, yalnız seni sevdiğimi geç anladım,” gibilerinden bir şeyler geveledim...

Yine sessizlik. “Bu kez şartlarım var” dedi.

Hiç beklemediğim bir cevaptı bu. “Nedir?” diye sordum kalbimin gümbürtüsünü bastırmaya çalışarak. Birincisi; hiç kimse, en yakın arkadaşlarımız bile bilmeyecekti çıktığımızı. İkincisi; liseli âşıklar gibi el ele tutuşmakla yetinmek niyetinde değildi, flört ettiği kızla başka şeyleri de paylaşmak isterdi!

26

Yatmak istediğini söylüyordu açık açık. Şaşkındım. Gerçekten şaşırı mıştım. Her ne kadar ilgimi anlamamazlıktan gelse de, teklifimi hemen kabul edeceğini sanıyordum. Oysa şartlar koşmuştu. Üstelik bu şartlarda bir gariplik vardı. Elbette öpüşüp, sevişecektik flört etmeye başlayınca. Neden bunu baştan belirtmek gereğini duymuştu? Yoksa kibarca beni reddetmeye mi çalışıyordu? Teklifi kabul etmeyeceğimi düşünüyor olabilir. İyi kızlar kabul etmezlerdi ya böyle bir teklifi. Zekice kurtulmuş olacaktı bu işten, sorumluluğu benim üstüme atmış olarak. Belki de beni denemeye çalışıyordu.

Kafam karışmıştı. Aslında pat diye konuya girmesi hoşuma da gitmişti. Bu, dürüst biri olduğu anlamına da geliyordu. Aynı zamanda bana değer vermediğini de gösteriyordu. Bize öğretilen buydu çünkü. Bunları söyleyen bir erkeği hemen reddetmeli, gözlerimi kocaman açıp, kirpiklerimi kırıştıtarak “N’ayır, n’olamaz, sen beni ne sanıyorsun?” deyip koşarak yanından ayrılmalıydım.

İyi de bu şekilde davranmak içimden gelmiyordu ki! İçimdeki ses, “Senin istediğin de bu değil mi?” diyordu. “Çocuk, açıkça seninle yatmak istediğini söylüyor, ‘Bekâret takıntın varsa, bu iş olmaz!’ demeye getiriyor.”

Benim için sorun muydu bekâret? Değildi. Kendimi evleneceğim erkeğe saklamaya hiç niyetim yoktu. Biraz daha sürseydi ilişkim, bir önceki sevgilimle çoktan yatmış olacaktım zaten. Çünkü ben de içimden gelen dürtülere göre hareket etmek istiyordum. Hem kiminle ve ne zaman evleneceğimi nereden bilebilirdim? Ya beş yıl sonra evleneceksem?

O zamana kadar hiçbir şey yapmayacak mıydım? Peki ya evleneceğim erkek? O başka kızlarla öpüşüp koklaşıırken benim onu beklemem haksızlık değil miydi?

Öpüşmek istiyorsam öpüşmeliydim, yatmak istiyorsam yatmalı. Sonuçta evlenmeyecek olsam bile. Bu yüzden ne tokat attım, ne

de hemen boynuna sarıldım. “Kabul ediyorum şartlarını,” dedim sa-dece. O kısacık sürede kendimle iç hesaplaşmamı yaptığım için artık bu konuyla kendimi üzmemek niyetinde değildim.

Birkaç gün sonra evine davet etti beni. Daha önce de gitmiştim defalarca, arkadaşlarla ama. Bu seferki gidişim farklıydı. Artık o sevgilimdi benim ve ben orada başıma neler geleceğini biliyordum!

Odaya girince bulduğum ilk koltuğa oturdum. Heyecanlıydım elbette, çok da gergin. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilememenin şaşkınlığı ile, bir yandan da doğal olmaya çalışarak onu izliyordum. Dolanıyordu odanın içinde. Ortallığı toplar gibi yapıyordu. Belki de o da tedirgin ve heyecanlıydı. Teybe bir kaset koyduktan sonra dansa kaldırdı beni.

İlk kez bu kadar yakındım ona. Müzik eşliğinde dönmeye başladık. Ne çalışıyordu, hatırlamıyorum. Adım adım o büyük ana doğru yaklaşmanın heyecanı ile kendimi olacaklara bırakmıştım. Bu kez bulutlar üzerinde uçtum öpüşürken. Aylardır beklediğim anın coşkusuyla kanat takıp uçuyordum galiba. Kucakladığı gibi yatağa attı beni. Gözlerimi açtığımda yanıma uzanmış, gömleğimin düğmelerini çözerken buldum onu. Acaba hemen sevişecek miydi benimle? O işi yapacak mıydık? Ne olacaksa olsun! Bıraktım kendimi yeni heyecanlara. Sevdığım erkeğin kollarındaydım, aylardır bugünü beklemiştim, onun sevgilisi olmayı istemiştim, işte şimdi onun kollarındaydım. Öyleyse bu anın tadını çıkarmalıydım.

Hemen yapmadık o işi. Ama yeni zevkler, yeni heyecanlarla tanıştım o gün ve cinsellikle ilgili bilmediğim pek çok şeyi öğrendim. Örneğin ilk kez bir erkeğin cinsel organını gördüm yakından, dokundum üstelik.

Bir erkeğin boşaldığını bilmiyordum o güne kadar. Biliyordum da bilmiyordum. Sevişmenin ne anlama geldiğini o gün anladım. Daha doğrusu bir erkeğin bir sevişmeden neler beklediğini, neler istediğini. Tüm haşmetiyle karşımdaydı penis ve ben onu yeni keşfetmenin coşkusu ve heyecanı ile her adımını izliyordum. Sevdığım adam ne derse onu yapıyordum. Elim, dilimi kullanarak onu mutlu etmeye çalışıyordum. O zevk alınca ben de alıyordum. O ne kadar inlerse ben de o kadar inliyordum.

Aylar sonra bir gün her zamankinden daha ileri gittik. İkimiz de

farkında olmadan veya olarak o anın geldiğini hissettik sanırım. İçgüdüsel bir davranıştı belki de.

Neler hissettiğimi hatırlamıyorum. Her zamanki gibi bir sevişmeydi işte. Aslına bakarsanız ne olduğunu da tam anlamamıştım. Bir farklılık hissetmiştim ama emin değildim ne yaptığımızdan. Ancak sonrasında, birbirimize sarılıp yattığımızda, garip bir duyguya kapıldım. Benim olmuştu sanki. İlk kez benim!

İlk sevişmemde kan gelmedi benden. Çarşafıta hafif bir pembe-lik vardı. İkimiz de aynı anda birbirimize baktık. Hiçbir şey sormadık, söylemedik nedense. Giyinip evden çıktığımızda ilk kez elimi tuttu yolda yürürken. Sonra da, “Artık doğum kontrol yöntemlerini bir bilene danışsak fena olmayacak!” dedi.

28

AKGÜL

38 yaşında. Bekâr, hiç evlenmemiş, lise mezunu, bir kamu kuruluşunda sekreter...

Cinsel hayatım yok benim...

Bugüne kadar kimseyle sevişmedim. Soyunup da koynuna girmedim bir erkeğin. Tenim kavrulmadı karşı cinsin yakıcı dudaklarıyla. Çatlamış kurak bir toprağa benziyor bedenim. Bir damla yağmuru bekleyen toprak gibi hasretim vücuduma deşecek bir dokunuş.

Nasıl bir duygudur bu; ne hisseder insan öpüşünce ya da sevişince, bilmek istiyorum!..

Filmlerde seyrettiğim gibi kendimi bir erkeğin kollarına bırakmak, dudaklarımı dudaklarına uzatmak istiyorum!..

Belki inanmıyorsunuz bana ama, gerçek bu. Sahiden hiçbir erkeğe sarılmadım ben! Başımı dayamadım omzuna. Tenimi tenine değdirmedim. Bir erkek eli gezinmedi vücudumda, göğsüme dokunmadı, belimi sarıp sarmalamadı.

Üstelik 38 yaşındayım ben!

38 yıldır cinsellik deyince aklıma gelen tek şey, el ele tutuşmak. Tek vukuatım bu!

Sanmayın ki hiç âşık olmadım! Oldum elbette. Ama hepsi platonikti. Aslında aşk için yaratılmış kadınlardan biriyim ben. Âşık olmaya âşık kadınlardan. Biliyorum bunu, hissediyorum. Biri karşılık verseydi aşkıma, ya da kalbini açsaydı bana, ne müşfik bir sevgili olurum bilemezsiniz...

Ancak tek başıma yaşadım tüm gel-gitleri. Kendi kendime güldüm, kendi başıma ağladım. Dertlerimi, üzüntülerimi, sevinçlerimi paylaşacak, omzunda ağlayacak bir sevgilim olmadı...

* * *

İlk aşkım kapı komşumuzdu. Benden muhtemelen 15-20 yaş 29
büyüktü! Üniformalıydı; yakışıklı, çakı gibi bir subay!

Dört ya da beş yaşlarında olmalıyım, hayal meyal hatırlıyorum zira. Yüzü yok gözümün önünde. Aklımda yalnızca bir-iki anı var, bana verdiği bir gül var örneğin. Sislerle kaplı her şey, sadece gülümseyen bir erkek yüzü ve bana uzattığı kırmızı bir gül var, görebildiğim. Kim bilir kime almıştı o gülü, kimin için koparmıştı veya kimden gelmişti ona. Bilmesem de olur. Benim için önemli olan, bugüne kadar bir erkekten aldığım tek gülün o olduğu.

Görüp görebileceğim tek gül, o gülmüş meğer...

Yine sisler arasında bir sahne var aklıma gelen. Bir kamyonet; içinde ben, yakışıklı subayım ve kalabalık var. Annem tüm lojman halkıyla pikniğe gittiğimizi söylüyor. Hep bir ağızdan şarkılar söyleniyor. Ben de el çırparak onlara eşlik ederken, kirazlı hasır şapkam uçuyor kafamdan. Şarkılar yerini çığlıklara bırakıyor. Gözden kaybolmaya başlayan şapkamın ardından, gözyaşlarım inci tanesi gibi dökülüyor yanaklarıma.

Bağırışlar üzerine duruyor kamyonet. Yakışıklı subay çevik bir hareketle atlıyor kapağın açılmasını beklemeden. Koşarak peşinden gidiyor şapkamın. Ben yaşlarla dolu gözlerimi ovuştururken getirip kafama takıyor. Yeniden uçmasın diye lastiğini geçiriyor boynuma. Ve ıslak gözlerimden öpüyor.

Görüp göreceğim ilk ve tek öpücükmüş de buymuş, meğer!

Bir de el ele tutuşma hikâyem var! Hani, tek vukuatım dediğim el ele tutuşmamın hikâyesi.

Yıllar geçmiş ve ben liseye gidiyorum. Yine kalabalığız; bizim sınıf, diğer sınıflar hep birlikte sinemadayız. Müzik öğretmeni organize etmiş bu sinema gününü, Çaykovski'nin hayatını anlatan “Yalnız Kalpler” adlı filmi görmemiz için.

Teneffüslerde gördüğüm, uzaktan beğendiğim, kendi kendime yanıp tutuştuğum bir genç var, benden daha büyük sınıflardan birinde okuyan. Ne zaman aramışsa onu gözlerim, bana bakan gözleriyle karşılaşmış her defasında. O anlarda kalbimi zor zapteder olmuştum, bıraksam yerinden çıkıp gidecekmiş gibi hissetmişim.

O da gelmiş sinemaya!

30

Benim etrafımda dönüp duruyor. Gönül işlerinde uzman sıra arkadaşımın gözünden kaçmıyor bu durum. Bir iyilik yapmak geçiyor içinden. Nasıl beceriyorsa beceriyor, yan yana oturtuyor bizi.

Film öncesi tanışıyor, konuşuyor, gülüşüyoruz. Derken ışıklar kararıyor, perde aydınlanıyor. Gözüm perdedeki oyuncu da, aklım yanımdaki yakışıklıdayken, kolu koluma değişiyor. O güne kadar hiç tatmadığım bir ürperti ile tepeden tırnağa titriyor ve anında perdeden kopuyorum. Bacağı bacağıma değdiğinde ise felç oluyorum adeta. Hiçbir tarafım tutmuyor.

Kolum ve bacağım tepki vermeyince, devamı geliyor dokunuşların. Bir ateş topu, elimin üstüne konuyor.

Başka bir âleme geçiyorum o andan sonra. Perdede film mi oynuyor, ne anlatılıyor, kim ne diyor, farkında değilim. Gözlerim açık ama ben orada değilim. Bulutların üzerinde dolaştığımı hissediyorum.

Işıkların yanmasıyla filme dönüyorum yeniden. Birileri görür endişesiyle, elimi kurtarıyorum ateş topundan. Bu kez utançtan yüzüm yanmaya başlıyor.

Arabulucu çapkınca gülerek dürtüyor beni. Gökten inen sevgili ayağa kalkarak, “Gazoz ister misin?” diye soruyor. Ağzım kupkuru ama ben “Hayır!” diyorum...

Onlar gazozlarını yudumlarken susuzluğum daha da artıyor, niye hayır dediğime hayıflanarak gizlice yutkunuyorum. Işıklar sönmünce film kaldığımız yerden devam ediyor ve ben yine kopuyorum filminden.

O gece elim sürekli yanıyor. Ertesi sabah da.

Ancak aşkımız başlamadan sona eriyor.

Çünkü okul çıkışı beni hep bir yerlere davet ediyor flörtüm olmak isteyen sevgili. Tüm âşıkların gittiği kır kahvelerine, pastane köşelerine, ağaçlar altında yürümeye, bir başka filme.

İstemeye istemeye her davetini geri çevirmek zorunda kalıyorum. Duydukları ve gördükleri anda beni mahvedeceklerini bildiğim annem ve babamdan korkuyorum çünkü. Anneme yalan söylemeyi beceremeyeceğimi hissediyorum. Üstelik kardeşlerim var okul çıkışı eve beraber döndüğümüz. Onları atlatamam ki!

Sonunda vazgeçiyor artık peşimde dolaşmaktan, sevgilim olmayı isteyen erkek arkadaşım. Yanıma uğramaz oluyor. Elim elinin sıcağından mahrum kalıyor. Bir daha o eli, avuçlarının içine hapsetmek isteyen de çıkmıyor!

* * *

Flört etmeden geçiyor gençliğim. En çirkin kızların bile peşinden koşanlar olurken; dalgalı kumral saçları, kocaman yeşil gözleri, boyu, bosu, endamıyla her görenin dikkatini çeken genç kıza, karşı cinsten hiç kimse yanaşmıyor!

Belki de bendeydi kusur. Kimi kızlar mıknaş gibi çekerken erkekleri, ben uzaklaştırıyordum kendimden. Görünmez ve geçilmez bir duvar oluştuyordum etrafımda.

Nedensiz değildi bu davranışım elbette. Ailem yüzünden kendimi izole ediyordum.

Tutucu değil ama belli kuralları olan disiplinli bir aileye sahibtim. Özellikle subay olan babam, kışlada askerleri hizaya soktuğu gibi, evde de başta annem olmak üzere hepimize talim yaptırırdı.

Evin en büyük çocuğu bendim. Benden başka biri erkek, iki kardeşim vardı. Yazılı-sözlü bir akit yoktu aramızda ama birbirimizi ne demek istediğini anlardık sessiz bakışlarımızla. Babamın yüz ifadesinden neye kızdığını tahmin ederdik. Sözleşmiş gibi onun hidetini üstümüze çekmemeye çalışırdık. Çünkü gözü döndüğü zaman neler yapacağını iyi bilirdik. Beş parmağının izi kolay kolay silinmezdi dediği yerden.

En çok erkek kardeşim nasibini alırdı bu dayaklardan. Ne de olsa erkekti; baş kaldırıyor, isyan ediyordu. Biz kızlarsa, dayak ye-

mektense, düşlerimizi ertelemekte bir mahsur görmüyorduk. Göğüslerimin büyüüp sutyenle tanışmamın ardından babam iyice kendini kaybetmiş, yanıma erkek sinek bile yaklaştırmaz olmuştu. Eskiden olduğu gibi kapının önünde oturup oynayamıyordum artık.

Olur da beni kapının önünde görürse, hele yanımda mahallenin bıyığı yeni terlemiş delikanlılarından biri olursa, başıma neler gelebileceğini tahmin edebiliyordum.

Sıkı bir sopanın habercisi olan korkunç bakışlar önce bana yönelir, eve çıkmam gerektiği söylenirdi. Ardından gençler sebebelenirdi, çakmak çakmak yanıp sönen gözlerden. Hatta babamın elinin silahına gittiği bile olurdu yavaşça, gözdağı vermek amacıyla. Bir anda görünmez olurdu çocuklar, çil yavrusu gibi sokak aralarına dağılırlardı.

Benimle muhatap olmazdı babam. Anneme kusardı öfkesini. Beni sokağa saldırdığı için ona bağırıp çağırırdı. Mahallenin zibidileleriyle ne işim vardı benim! O yıllarda sıkıyönetim vardı her yerde. Kızara birini görse yanımda, içeri tıktırırdı garanti; gizli örgüt üyeliği suçuyla hem de. Olur a, okul veya mahalle arkadaşlarımla yan yana yürümek zorunda kalırsam, adımlarımı hemen yavaşlatır, menzillerinden çıkmaya çalışırdım bir an önce. Kimsenin başını yakmaya gönlüm razı olamazdı.

Bakmayın öyle efelendiğine babamın; aslında severdi beni, güvenirdi bana. Hiçbir vukuatım da yoktu zaten! Mahallenin flört etmeyen, merdiven aralarında el ele tutuşup öpüşmeyen kızı kalmamışken, benim elime erkek eli değmemişti bile! İyi tanırdı beni, erkek sineği yanıma yaklaştırmayacağını bilirdi. Bana güvenirdi de, el âlem den çekinirdi işte; etrafa güvenmezdi. Bu nedenle, kız arkadaşlarıma gitmeme izin verirdi. Yazın kapı önünde oturmama, çekirdek çitleme bir şey demezdi. Yanımda erkek olmaması koşuluyla tabii!

Kampa giderdik yazları. Orada daha rahat nefes alma imkânı bulurduk. Subay arkadaşlarının çocukları olduğu için daha hoşgörülü yaklaşırdı delikanlılara çatık kaşlı babam. Eğer kalabalıksak onlarla birlikte oturmama bir şey demezdi. Bazen, sınırları tellerle çevrili kamp alanımızdan dışarı çıkıp dolaştığımız da olurdu. Aşıklar arkada kalırdı böyle uzun yürüyüşlerde. Bense her zaman önlerdeydim, benden büyük ablaların yanında. Ancak yanımda yaşları

geçkin ama ellerine erkek eli değmediklerine inandıkları ablalar varsa, izin verirlerdi sürüye katılmamıza. Sıkı sıkı tembihlemeyi de unutmazlardı; “Aman kızım, sakın arkamızdan laf getirmeyin. Komutanın kızları erkeklerle geziyor, demesinler!”

Anlayacağınız omuzlarımda büyük bir yük vardı. Onların adına leke sürmemek gibi bir sorumluluk yüklenmişim. Biriyle flört etsem, bir delikanlıyla el ele tutuşsam, adlarına niye leke sürüleceğini soramazdım elbette. Askerlikte olduğu gibi bizim evde de mantık yoktu. Babamın koyduğu yasakları sorgulayamazdık. Görevimiz, kayıtsız şartsız bize emredilen kurallara uymaktı.

Ben de kabullenmişim durumu. Belki de ezilmeye, güdülmeye, yönetilmeye meyilliydim. Hiç karşı çıkmıyordum bu yasaklara. Uymayı erdem sanıyordum. Böylece “iyi bir kız” olacak, cennete gidecek, madalyalar kazanacaktım. Kazandım işte! Madalyam bozulmayan bekâretim; ödülüm yalnızlığım...

Kamptaki uzun yaz geceleri, hafta sonları düzenlenen müzikli, danslı eğlencelerle şenlenirdi. Bu gecelerde askerlerden kurulu orkestra yerini alırdı genellikle. Gündüzden ünlü şantöz ve oryantal-lerin kampımızı ve gecemizi şereflendireceği anonsları yapılırdı, ama gelenler üçüncü beşinci sınıf pavyon şarkıcıları olurdu. Ne gam! Bütün kamp halkı, çoluk çocuk, genci, yaşlısı çok eğlenirdik...

Ben de eğlenirdim eğlenmesine ama içimdeki sızı ve kıskançlık hissi giderek büyürdü böyle gecelerde. Dans müziği çaldığında, yine küçüğü, büyüğü pistte alırdı soluğu çünkü. Bense oturduğum sandalyeden izlemekle yetinirdim sağa sola sallananları. Böyle gecelerde bıyıkları yeni terlemiş erkek arkadaşlarımdan biri gelip dansa kaldırmazdı beni. Oysa beklerdim; sonuçta reddedecek olsam bile beklerdim, birinin gelip gözlerimin içine bakarak “Benimle dans eder misin?” demesini. Ben gözlerimi yere indirerek “Çok isterdim ama babam kızar,” diyecektim. O da kibarca yanımdan ayrılacaktı. Diğer aşıklar pistte birbirine sarılırken biz uzaktan birbirimize kaçmak bakışlar atmakla yetinecektik.

Ama bir Allah’ın kulu yaklaşmadı yanıma. Ben ancak hareketli parçalar çalındığı zaman piste çıkıp oynayabildim. O da babamın izniyle tabii. Yıllardır bir erkekle dans etmenin hayalini kurdum desem, inanır mısınız?

Başlamadan biten bir aşkım daha var. Hiç konuşmadığım, el ele tutuşmadığım bir sevgilim! Herkesin vardır böyle platonik aşkları, bilirim. Ve yine bilirim ki, çoktan unutulmuş, geçmişin tozlu raflarına kaldırılmıştır. Hatırlandığında gülümsemekle yetinilir sadece. Eğer yaşadığınız aşkların sayısı azsa, o zaman değerli bir mücevher gibi özel bir kutuya yerleştirip saklarsınız aşkınızı, platonik bile olsa. O aşk, benim 38 yıllık yaşamımda çok önemli bir konuma sahip. O, şimdiye kadar beni beğenen, bununla yetinmeyip beni beğendiğini söyleyen iki erkekten biriydi çünkü!

34

Bizim mahallenin gençlerindendi. İki otomobilin yan yana park edemediği daracık sokağımızda sıralanan iki-üç katlı evler arasında hemen sivrilen apartmanın bodrum katında oturlardı. Uzun boy-luydu, atletik bir vücuda, dalgalı sarı saçlara, kemikli bir yüze sahipti. Adı Güngör'dü. Okuldan eve gelir, armalı lacivert ceketini çıkarır; yazsa tişörtünü, kışsa kazağını sırtına geçirip, spor çantaşını koluna takarak antrenmana giderdi. Mahalledeki kızlardan duyduğuma göre, amatör kümede oynayan bir futbol takımının genç oyuncularındandı.

Dikkatimi çekmeye başladığında lise ikideydim. Yokuşun başında görüldüğünde içimi gökkuşağının renklerine bezenmiş, irili ufaklı baloncukların doldurmaya başladığını fark etmiştim. Cumartesi günlerini özlemle beklerdim. Çünkü o gün mahallenin gençlerinin yan taraftaki arsada top oynama günüydü. Onlar maça hazırlanırken, ben de penceredeki yerimi alırdım. Minderimi kollarımın altına yerleştirir, kimselere çaktırmadan hayalimde kırlarda el ele dolıştığım sevgilimi seyre daldardım. Güya maçı izliyormuş gibi yapardım ama çerçeveleme sadece o girerdi.

İşte o günlerden birinde bakışlarımız karşılaştı, birbirine kenetlendi ve birleşti. O güne kadar hiç tanımadığım bir duygu sardı bütün bedenimi. Kulaklarıma kadar kızardım. Kalbim, yine o güne kadar tanık olmadığım bir ritimle çarpmaya başladı.

O günden sonra hep bakıştık. Mutluluğum iki kat artmıştı. Bulutlar üzerinde yalnız değildim; seviyor, seviliyordum. Bunun ne kadar kıymetli olduğunu daha sonra kavrayacaktım ama o günlerde

de farkındaydım sanırım. Bakışmamızın üzerinden haftalar, aylar geçmesine rağmen hiç konuşmamış, selamlaşmamıştık bile. Güçlü olasılık, onun da babamdan çekindiği idi.

Sıcak bir yaz akşamı, bir şans sundu bize. Ancak öyle ani oldu ki, hiç beklemediğimiz bu fırsat gökteki yıldız gibi, kayıp gitti elimizin arasından. Birkaç sokak ötedeki ahabplarımızdan birine, “Bir manileri yoksa, annemle babamın o akşam onlara misafir olacağını” haber vermek için giderken rastlamıştım ona.

Başım önde gidiyordum, annem öyle tembihlemişti herhalde, belki onu düşünüyordum. Belki de o yüzden, başımı kaldırıp tam karşımda görünce onu, öyle donakalmıştım.

Kulaklarıma kadar kızarmıştım. Kalbimin ritmi hızlanmış, elim, kolum, bacağım titremeye başlamıştı. Eminim konuşmaya çalışsam sesim de çıkmazdı. Bir şey diyemedim o yüzden. O da diyemedi. Teğet geçip gittik birbirimize. Ardından bile bakamadım. O baktı mı? Ondan da haberdar olamadım.

Yaz biterken bir şans daha geçti elimize. Bu kez karşı komşularımız gelmişti bize. Büyükler salonda kahvelerini yudumlarırken biz çocuklar, büyüklerin görüş alanı içinde şakalaşıyor veya isim-şehir oynuyorduk. Komşu çocuklarından biri benim sarışın prensimin yakın arkadaşıydı. Sessiz, sakın, iyi bir çocuktü. Babamın konuşmamıza izin verdiği nadir erkek çocuklardan biriydi. Bir ara kulağıma eğilip, ayaklarımın yerden kesilmesine neden olacak cümleyi fısıldadı; “Güngör senden çok hoşlanıyor.”

Bulutları üzerine çıktım yeniden. Elimdeki kâğıda, hangi harfle oynuyorsak oynayalım “Güngör” yazmak istiyordum. Platonik aşkıma karşılık bulmuştum. Allahım ne kadar güzeldi hayat! Bu coşkuyla olacak, ağzımdan kaçırırverdim benim de ondan hoşlandığımı.

O gecedен sonra değişmiştim bana göre. Genelde hiç gülmeyen suratıma bir gülümseme yayılmıştı. Bulduğum her aynanın karşısında daha çok vakit geçirir olmuştum. Kaşlarımdan anneme çaktırmadan birkaç tane kıl bile yolmuştum. Birkaç gün sonra “ilk aşk mektubumu” aldım. Beyaz atlı prensimden geliyordu elbette.

Keşke saklasaydım o mektubu. Yırtıp atmasaydım. Çerçevele-tip duvara asardım şimdi, bir erkekten almış olduğum ilk ve son aşk mektubum diye.

Çizgili kâğıda yazdığı tek sayfalık kısacık mektubunda, benden çok hoşlandığını ve aşkının karşılıksız olmadığını öğrendiği zaman ne kadar çok sevindiğini yazıyordu.

Aslında çok romantik değildi mektup, süslü püslü kelimelerle bezenmemişti ama seveda kokuyordu. Bir erkekten geliyordu, sevdiğim erkekten. Her ne kadar “Mektuplaşarak aşkımızı sürdürelim” cümlesi aklımı karıştırmış olsa da, kalbim mutluluktan kanat takıp uçmak istiyordu. Mektubu göğsüme bastırmış, dönmüştüm odanın ortasında.

36 Sevgilimin mektubuna karşılık vermek istiyordum hemen. Ne babamdan korkuyordum ne de annemden. Yalnızca aşk vardı havada ve ben onu soluyordum. İçimden gelenleri aktarmakla başladım mektuba. Yazdıklarını okuyunca çok sevindiğimi söyledim öncelikle, benim de aynı hislerle dolu olduğumu. Mektuplaşmak konusunda onu cesaretlendirmek zorunda olduğumu hissediyordum, beni korumak adına yazışmak istediğinden emindim çünkü. Babamın ne kadar sert bir adam olduğunu biliyordu, bu nedenle benim çıkamayacağımı, onunla görünmeye cesaret edemeyeceğimi zannediyordu. Korkmamasını müjdelemeliydim. Flört eden bütün gençler gibi çıkabilir, babamın haberi olmadan buluşup konuşabilir, sokaklarda el ele dolaşabilirdik. Aşkım güç vermişti bana!

Heyecanla beklediğim yanıt geldi birkaç gün sonra. Mektup olarak değil de, arabulucuyla, sözlü bir şekilde. Benim yanıma çok şaşırdığını söylemiş, o mektubu yazanın ben olduğuma inanmak istemiyormuş, ben ki mahallenin en temiz ve saf kızı, nasıl olur da aşk kokan öyle satırlar karalayabilirmişim!

İlk şok, ilk hayal kırıklığı. Kıpırmızı kesildim bunları dinlerken. Başım dönmeye, beynim zonklamaya başladı. Kâğıda döktüğüm kelimeler gözümün önünde dans ediyordu. Kalbimin bulunduğu yerde ise parçalanmalar yaşanıyordu. Hiçbir şey söylemeden uzaklaştım arabulucunun yanından. Eve koşup yatağıma kapanıp ağladım saatlerce. Bu kadardı işte başlamadan biten mini maceram. Zaten konuşmamıştık, o günden sonra hiç konuşmadık! Benim öfkem geçmeden, mahalleden taşındılar....

El ele tutuşup sokaklarda dolaşacağınız bir sevgiliniz olmazsa, cinsellikle de çok geç tanışabilirsiniz. Şimdiki çocuklar gibi doğar doğmaz televizyonla büyümedik ki orada görelim kadınla erkeğin ne yaptığını. Ben bunu, inanmayabilirsiniz ama 27 yaşındayken öğrendim!

Elbette biliyordum, önce göz kapaklarının kapandığını, sonra dudakların birbirine yaklaştığını, öpüşme denen eylemin bu şekilde gerçekleştiğini. Daha ileri gidilecekse, giysilerin teker teker çıkarıldığını, çıplak kalan vücutların birbirine kavuştuğunu, dudakların vücudun her noktasını öpüp okşadığını da biliyordum. Bilmediğim cinsel birleşme kısmıymış! Ben sanıyordum ki sadece dokunuluyor, sarılınıyor ve öpüşülüyor...

37

Gülmeyin! Nasıl bilebilirdim ki? Kimse neler olduğunu bana anlatmazsa, kimseyi sevişirken görmemişsem, o tür filmleri hiç seyretmemişsem ve kimseyle böyle bir deneyimde bulunmamışsam, mümkün müdür bilmediğim, görmediğim, yaşamadığım bir şeyi tahayyül edebilmem?

Neler olduğunu anladığımda bir sinema salonundaydım. Perdede seksi sarışın Sharon Stone ile seks delisi Michael Douglas vardı. O meşhur filmin meşhur sahnesine gelmişti sıra. Erkek sırtüstü uzanmıştı yatağa, elleri karyolanın demirlerine bağlanmıştı. Kadın- sa üstteydi, ata biner gibiydi, ileri geri hareket ediyordu zevk içinde. Arkadaşımın kulağına eğilip sormuştum safça, “Kadın ne yapıyor böyle?” diye.

Öyle bir bakmıştı ki bana, can alıcı bir şeylerden mahrum olduğumu anlayıp susmuştum. Filmdeki her sevişme sahnesi bana bilmediğim, daha önce görmediğim dünyanın kapılarını açmıştı. Ateş basmıştı vücudumun her zerresini film boyunca. Kasıklarım yanıp tutuşmuş, içimden bir şeyler kopmuştu. İç çamaşırlarımın ıslandığını hissetmiştim ki, reglime çok vardı daha. Altıma mı kaçırmıştım yoksa?

Eve dönüşte, bu konulardaki cehaletimi kavrayan arkadaşım, bana bazı açıklamalarda bulunması gerektiğini düşünerek, beni aydınlatmayı görev edinmişti. Sarsılmıştım öğrendiklerimden. Duyduklarıma inanamamıştım.

Nasıl bir şeydi penis denen şu erkek cinsel organı? Meraktan

ölecektim neredeyse. Küçük bir çocukken kardeşimin pipisini görmüştüm defalarca. Küçük bir şeydi hatırladığım kadarıyla. Giderek gelişen göğüslerim gibi, onun pipisinin büyüdüğünü de fark etmiştim elbette ama yine de nasıl bir hâle dönüştüğünü gözümde canlandıramıyordum. Dolayısıyla anlatılanları bir türlü anlayamıyordum.

38 Neye benzediğini tahayyül edemediğim şey, dokunmaya çekindiğim, sadece temizlik amacıyla dokunduğum o malum yerime nasıl girebilirdi ki? Hem nasıl gerçekleşebilirdi böyle bir şey? Tüylerle kaplıydı yasak bölgemiz. Yoksa bu nedenle mi tüyleri almamız isteniyordu? Hem ayrıca orası, mahrem bölgemiz yani, müsait miydi böyle bir duruma? Bilmiyordum ki! Dediğim gibi, sadece tuvalette ihtiyacımı gördükten sonra dokunurdum ona. Bir de banyoda, tüyleri alma seansında.

Hiç hoşlanmıyordum bu işten ama yapmam gerekiyormuş! Önce tek tük çıkan, derken artarak beni çok şaşırtan tüylerden kurtulmam gerektiğini anlatmıştı bir gün annem. Kendi başımıza yıkana-cak yaştayken bile annem banyoya girer, sırtımıza lif sürer, abdest almayı unutmamamızı öğütlerdi. Yine böyle bir seansta benim elimi örterek kapatmaya çalıştığım tüylerime bakmış, ardından çıkıp gitmiş, iki dakika sonra babamın eski traş makinelerinden biri ile geri gelmişti. Onunla tüylerimi kökünden kesmemi söylemişti. Makineyi nasıl tutacağımı, ne yapacağımı da göstermeyi unutmadan.

Çok utanırdım annem bile olsa başkasının yanında çıplak olmaktan, cinsel organım hakkında konuşmaktan. Banyonun sıcaklığı bir yana, hoşlanmadığım bu diyalogdan dolayı, iyice terlemiştim. Beni yalnız bırakmasını istiyordum annemin. O ise beni iş başında görmek niyetindeydi. Sonuçta kazanan ben olmuştum. Yalnız kalmıştım ama o sevimsiz işlemi de yapmıştım. Yaparken pek çok yerimi kesmiştim.

Yeni öğrendiğim bilgilerin ardından bilinmeyenler de yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Filmlerde seyrettiğim tecavüz sahnelerinde, erkeklerin pantolonlarının düğmelerini niye açtıklarını anlamıştım mesela. Kadınların bacaklarının niye ayrık olduğunu da.

Yetmezdi bu bilgiler, daha çok bilgilenmem gerekiyordu ama nasıl? Okuyabileceğim herhangi bir kitap yoktu evde. Kuaförlerde

gördüğüm, zaman zaman karıştırdığım dergiler geldi aklıma. O, kapaklarında “Bir erkeği delirtmenin 10 yolu, erkek nasıl tavlansın, A’dan Z’ye orgazm” gibi konulara yer verdiğini ilan eden kadın dergilerinden birini satın alıp, okuyabilirdim.

Öyle yaptım ben de. Deli gibi okudum. İçinde seks geçen her yazıyı, her dergiye satın alıp okudum. Şimdi biliyorum. Biliyorum ama teorik olarak biliyorum! Uygulayamadıktan sonra neye yarar! Yine de bilmediğim bir dolu konu olduğundan eminim. Bazen merak ettiklerimi anneme sorayım diyorum ama anında vazgeçiyorum bu düşünceden. Neyle karşılaşacağımı tahmin ediyorum çünkü. Küçüklükten beri, aklıma takılanları sormaya ne zaman cesaret etsem, sorduğuma soracağıma pişman olup, her seferinde ağzımın payını aldım çünkü. “Ne biçim şeyler soruyorsun öyle, terbiyesiz şey!” diye azarlandım. Sorduklarım da “Çocuk annenin karnında ne yapar, nasıl nefes alır, niye erkeğin pipisi var, bizim yok, niye onlar sünnet olur?” gibisinden masum sorulardı.

Bir gün “zina”nın ne olduğunu sormuştum anneme. Bir kadınla erkeğin zina yüzünden polisler tarafından yakalandığı yazılıydı gazetede bir haberde. Bomboş gözlerle bakan kadının ne tür bir suç işlediğini merak etmiştim. Annem elimden gazeteyi alıp, söylenmesi gereken ayıp kelimelerden birini ağzımdan kaçırmışım gibi suçlayarak bakmıştı.

Bir aralar “tecavüz” meselesi takılmıştı kafama. Bir kadının başına gelebilecek en kötü şey olduğu söyleniyordu. Peki ne oluyordu, bir kadın tecavüze uğradığında? Yabancı bir erkeğin mıncıklaması, öpmeye kalkışması kötü bir şeydi, anlıyordum ama daha fazlası olmalıydı. Cevap alamayacağımı bildiğim hâlde merakıma yenilip sormuştum yine de. Önce kaşlarını çatmış, nefret eder, hatta iğrenir gibi bakmış, ses tonunu yükselterek bağırmıştı annem: “Allahım sen bana sabır ver! Kızım manyak mısın sen? Nerden geliyor aklına böyle şeyler? Allah korusun! Allahım sen koru!”

Korusun da, neden korusun anne?

* * *

Her kadının her ay başına gelen o malum kanamalarla ilk tanıştığımda da annem yardımcı olmadı bana. Sekiz ya da dokuz yaşın-

daydım. Karnım ağrımaya başladı önce. Sanki içimden bir şeyler kopuyordu. Tuvalete gitme ihtiyacı duydum ardından. Gidince de beynimden vurulmuşa döndüm. Kar gibi bembeyaz olması için annemin saatlerce kaydattığı külodumda kahverengiye çalan kırmızı bir leke vardı! Böyle bir durumda hangi kız şaşırmamış, korkmamıştır ki?

Uzunca bir süre tuvaletten çıkamadım. Düşmemiştim, bir yere çarpmamıştım. Sadece karnım ağrıyordu. Peki bu kan neyin nesiydi? Belki de ölecektim! Ölme, hasta olma korkusu, ağlamama yetti. Sanki hemen oracıkta o anda bu hayata veda edecek, cennete doğru yol alacaktım. Cennete gideceğimden emindim ama niye bu kadar çabuk? İyi bir kızdım ben, kimseye bir kötülük yapmamış, annemi, babamı üzmemiştim!

Uzun süre tuvaletten çıkmayınca evdekilerin dikkatini çekmiş olmalıyım ki, annem yetişti imdadıma. O bende hep suçluymuşum hissini uyandıran azarlayan sesiyle, o kadar saat içeride ne yaptığımı sordu. Ses tonu, soruş tarzı daha çok paniklememe sebep oldu. Daha yüksek sesle ağlamaya başlayınca kapıyı açıp içeri girdi. Katıla katıla başıma gelenleri anlattım. Bir koşuşturma başladığını hatırlıyorum. Bir odaya, bir tuvalete sürükleniyordum. Annem de peşimden.

Sonra külodumun arasına sokmam için elime havludan yapılmış bir bez verildi. İkiye katlanmıştı bu küçük bez. Kocaman açılmış şaşkın gözlerimle karşılaşan annem, bir açıklama yapmak zorunda olduğunu anlayarak, kadınların başına bu hadisenin geldiğini söylemek zorunda kaldı. Her ay, bir hafta süreyle kan gelecekmış! Her ay, bir hafta bezle dolaşacaktım!

O gün, bütün gün, o kocaman bezle birlikte yaşadım. Çok rahatsızdım. Yürüyemiyordum, koşamıyordum, eskisi gibi rahat hareket edemiyordum. Yürürken bacaklarımı daha da bitiştirmek zorundaydım, yoksa bez kayıp belime çıkıyordu.

Aybaşı deniyordu ama ay başına denk gelmiyordu başlangıcı. Her ay, günü değişiyordu. Önce karnım ağrımaya başlıyordu, sanki içinden parçalar kopuyormuşçasına. Ardından oluk gibi kan boşalıyordu. Nereden geliyordu bu kan? Niye çişimiz gibi belirli aralıklarla gelmiyordu? O zaman gidip uzun süre tuvalette oturabilir, altımızı bezle doldurmak zorunda kalmazdık.

İlk iki gün ağrıdan kıvranıyordum. Ütüyü ısıtıp veriyordu anem, karnıma koymam için. Tembihlemeyi de unutmuyordu. Hasta olduğumu ne babam anlamalıydı ne de erkek kardeşim! Bu kadınların, sadece kadınların ve hasta olanların bilmesi gereken bir sırdı. Bir cezaydı katlanmamız gereken. Erkekler yaşamıyordu, o yüzden anlamaları gerekmiyordu.

Niye kadınlar? Ne günah işlemiştik de Tanrı bu şekilde cezalandırmıştı bizi? Başka bir açıklama yoktu. Ben de sorularımı kendi kendime soruyordum bu yüzden. O günlerde erkek olmaya özendiğimi hatırlıyorum.

İşte böyle benim ilklerim. Gördüğünüz gibi kayda değer bir ilk yok benim hayatımda...

41

ŞENGÜL

40 yaşında. Üniversite mezunu, bir medya kuruluşunda çalışıyor. Üç kez evlenmiş, halen evli, çocuğu yok.

Oh my god! Kapalı kutumu açıp sırlarımı afişe etmemi istiyorsunuz, öyle mi?

İyi de, benim sırrım yok ki? Ben herkese, her şeyimi anlatırım. Ağzımda bakla ıslanmaz benim! Yemin ederim!

Anlatmazsam deliririm çünkü. Kudururum. Ne olmuş, ne bitmiş, ne yaşanmış anında duyururum etrafa. Zaten yakınımıdaki herkes bilir yaşadıklarımı.

Yine de heyecanlıyım şu anda. Kolay mı, kendimle yüzleşeceğim. Yaşadıklarımı anlatırken, kendime bile itiraf edemediklerimi dile getireceğim. Bir nevi terapi bu. Evet, evet, terapi... İyi gelecek. Bana da, okuyanlara da. Okey. Başlayabiliriz.

Başıyorum. İlk aşkım kimdi?

“Dört göz” diye alay ettiğim bakkalın oğlu mu, yoksa üst katta oturan ev sahibimizin dört çocuğundan toparlak yüzü olanı mı? Öyle tombuldu ki ikincisi; yürürken kolları dörtbir yana sallanır, bu da beni çok güldürürdü. Ona sataşmaya bayılırdım. Kızarıp bozarır, bir şey diyemez, ilk fırsatta saçımı çekerek veya çimdikleyerek intikamını alırdı.

Bir de karşı apartmanda oturan afacan, Tommiks lakaplı sevimli yüz vardı. Onunla birlikte mahallemizin sinemacısı Yavuz Abi'nin gazete ve dergilerden kestiği ünlü yıldızların resimleri ile oynattığı filmleri izlerdik, el ele. Esas oğlan oydu yani. Bence Özgür'le bu sinema günlerinde büyümüştü aşkımız. Büyümüştü diyorum, her ne kadar nasıl başladığını hatırlamasam da.

42 Galiba ilk kez okula giderken el ele tutuşmuştuk. Aynı yaştaydık Özgür'le. Benden bir veya iki ay büyüktü. Şimdi küçülelim diye can atıyoruz ama o yaşlarda çok önemliydi büyük olmak. Bera-ber kaydolmuştuk okula. Okulun ilk günü, ilk kez giydiğimiz siyah önlüklerimiz, kenarlarında işlemeler bulunan kolalı beyaz yakaları-mız, elimizde çantalar, ayaklarımızda gıcır gıcır rugan papiller, benim kafamda kocaman kurdele, büyük bir heyecan içinde yola koyulmuştuk. Sımsıkı tutmuştuk birbirimizin elini. Kanıtı da var. Benim albümümde duruyor fotoğraf.

Sonrasında da hep el ele tutuşarak gider olmuştuk okula. O zamanlar servis mi vardı sanıyorsunuz? Koca cadde geçerdik biz iki bızdık. Ancak birbirimizin elini ne zaman ve niye bıraktık, hatırlamıyorum. Deminden beri düşünüyorum, düşünüyorum, ama hiçbir anı canlanmıyor gözümün önünde. Ayrıca ilk aşktan söz ederken diğer çocukları niye saydım, o konuda da bir fikrim yok! Aradan yıllar geçmesine rağmen “ilk aşkınız” deyince aklıma geldiklerine göre bir nedeni vardır elbet. Demek ki etkilemişler beni. Belki de aşk güdülerim öylece ortaya çıktı.

Evlenmeyi bile düşünmüşüm o yaşlarda. Ciddiyim. Direkt aneme söylemişim hatta, “Büyüdüğümüz zaman biz evleneceğiz Özgür'le!” demişim.

Annemden çekinmezmişim ben, biliyor musunuz? Melek gibiymiş benim annem. İnsan kılığına girmiş bir melek! Kötü bir anısı olur insanın, değil mi? Ne bileyim, kızdığı, nefret ettiği bir ancık! O bile yok. Fiske vurduğunu hatırlamam; ne bana ne de haylaz abime. Ki, abim ne çok üzerdi onu. Annem çok üzüldüğünde ağlardı hırsından. Çaresiz kalınca odasına kapanırdı hıçkırıklara boğularak.

Çok küçükmüş annem evlendiğinde. Babama görür görmez âşık olmuş. Önce babam abayı yakmış ama. Hemen istetmiş, kendinden 10 yaş küçük, ortaokula giden güzel kızı. Babam da çok yakışıklı-

miş hani. Hem sevmiş hem üzmüş annemi yakışıklılığı ve çapkınlığı ile. Anneannem anlatır onlarla ilgili bilmediklerimi, merak edip öğrenmek istediklerimi. Yoklar ki yanımda, sorup da öğreneyim!

Kaybettim ikisini de. Bir trafik kazasında...

Hayat ne garip! Annem, hep dul kalma korkusuyla yaşamış evliliği süresince. Pilot olan babamın, her sefere çıkışında gözyaşı dökmüş ardından. Her uçak düştüğünde ölen pilotlar için ağlarmış. Ama ölüm onları karada, hem de birlikte buldu işte!

Orta birdeydim. Okullar yeni kapanmıştı. İkisi gece gezmesine gitmişlerdi. Annem çok güzeldi o gün. Kayık yakalı saten bir elbise giymişti; kumaşını babamın Uzakdoğu'dan bir yerlerden getirdiği, modelinin günlerce dergi karıştırılarak bulunduğu, teyzemin diktiği bir elbise. Ardından bakakalmıştım öylece. İyi ki de bakmışım! Ne zaman düşünsem, hep o haliyle geliyor gözümün önüne. Rüyamda da onu hep o elbise ile görüyorum.

Gidiş o gidiş. Gece yarısı kapı sesi ile uyandık. Hani derler ya, acı acı çaldı zil, hakikaten acıtıyor insanın içini kötü bir haber vermek için çalınan zil sesi. Abimle birlikte fırladık yataktan. Gelen, babamın arkadaşıydı. Polisler pilot kimliğini bulunca, işyerini aramışlar. Ben gözlerimi ovuşturarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ki abim hıçkırıklara boğuldu. Onu ilk kez ağlarken görüyordum.

Sonrası karabasan gibiydi. Komşular uyandı, ben evde kaldım, abim hastaneye gitti, yarım saat içinde anneannemler geldi, tüm akrabalar, komşular, tanıdıklar, tanımadıklar. Birileri bir yerlere koştu-rup durdu. Okula gönderilmedik, camiye gittik. İki tabut vardı yan yana. Herkes ağlıyordu. Anneannem, teyzem, babaannem, halalarım, amcamlar. Ben de ağlıyordum.

Anında ölmüşler, başka bir otomobile çarpmamak için durağa bindirmişler.

Böyle çıkıp gittiler hayatımdan, 12 yaşında yalnız bırakarak beni. Hemen arkalarından abim gitti. Amerika'ya. Kaçtı buralardan. Hâlâ orada. Beni büyüttü.

* * *

İlk öpüşmemi de hatırlıyorum. Dün gibi hem de. Özgür'le olanı değil elbette. Evet, Özgür'le de öpüştüm. O çok masumdu. Bir

veya birkaç kez dudaktan öpüştük. Yanak öpmekten sıkılmıştık herhalde. Usulcacık bir dokunuş. Hani derler ya çocukça diye, işte öyle bir şey.

Ama ya esas öpüşme! O esaslıydı. Sahiden esaslıydı. Her saniyesi aklımda.

Nasıl olmasın? Okulun en çapkın, en gözde, en yakışıklı çocuklarından biriydi öpüştüğüm erkek. Ben de diğerleri gibi uzaktan uzağa beğeniyordum onu. Ben orta sondaydım, o lise sonda. Elde etmediği kız yoktu. Kime gel dese, herkes peşinden gitmeye hazırdı. Her ne kadar kendi aramızda konuşurken, “O mu, asla yüzüne bakmam!” desek de, çıkma teklifi gelse sevinçten öleceğimizi, hemen kabul edeceğimizi biliyorduk.

Ben öldüm çünkü!

Arkadaşlarla okulu kırmıştık o büyük gün. Okulu kırmak demek, deniz kenarındaki bir çay bahçesine gidip oturmak demektir cümbür cemaat. Sıkılmıştık. Kız kıza sohbet etmekten sıkılmıştık. Kim ne derse desin, bütün kadınlar yanlarında erkek olsun isterler. Ne kadar samimi olursanız olun, birlikte ne kadar hoş vakit geçirirseniz geçirin, bir yerden sonra sıkılıyor insan hemcinsleriyle beraber olmaktan. Masada bir erkek olsun istiyorsunuz.

Ben şahsen istiyorum.

Biz de sıkılmıştık işte saatlerdir yazdan, yapacağımız tatilden, gelecekteki planlarımızdan ve erkeklerden söz etmekten. Beğendiğimiz, beğenmediğimiz, çıktığımız, çıkmadığımız tüm erkeklerin kulaklarını çınlatmıştık, anasını satayım.

Tam kalkmaya hazırlanıyorduk ki, geldiler kafeye. Gelmeleriyle birlikte havası değişti ortamın. Yayıldığımız koltuklarda diklendik birden. Çoğumuzun kalbi pır pır etmeye başladı. Benimki de dahil. Çok heyecanlanmıştık onları, hadi doğruyu söyleyelim, onu görünce. Düşünsenize, aynı gün okulu kırıyoruz, aynı suça ortağız ve aynı kafede buluşuyoruz. Bundan daha hoş bir tesadüf olabilir mi?

“Ooo, bizim okulun fıstıkları da buradaymış,” diyerek selam verip yanımızdaki masaya geçip oturdular. Serseriler! Yayıldılar beş dakika öncesi bizim yayıldığımız gibi. Bir farkla ama. Onlar bacaklarını da açtılar iki yana.

Yılışık yılışık bize bakıyorlar. Çok sinir ama çok da yakışıklı,

Allah kahretsin! Bizse yuvarlak masa toplantısı yapıyoruz sanki. Gündemimiz o ve onlar. Konuşmalarımızı duymasınlar diye de fısıldaşıyoruz. Kulaktan kulağa oynuyoruz. Bakar mısınız hâlime! Ama hak verin siz de, kolay mı, okulun gözdesiyle aynı ortamda bulunmak? Kaç kıza nasip olmuştur böylesi bir şans? Eee karşımızdakiler de çoluk çocuk değiller. Bizi etkilediklerinin bal gibi farkındalar. Onlar hakkında konuştuğumuzu adları gibi biliyorlar.

Hainler! Hain!

Biz yan gözle onları takip ederken, onlar doğrudan bize bakıp gülmezler mi? İnsan sinir oluyor şimdi. Git! diyor şeytan, geç karşlarına, “Ne var, film mi oynuyor?” diye hırslan. Derken, hiç beklemediğimiz bir şey oluyor. O, yalnızca o, masadan kalkıyor ve bizim masaya yöneliyor.

45

Kırvatını çözmüş, gömleğinin yakasını iyice açmıştı. Kolları da kıvrılmıştı dirseklerine kadar. Bütün gözlerin üzerinde olduğundan emin, yavaş adımlarla geldi yanımıza. Biz küçük kızlar donup kaldık. Ağır çekim gibi izliyorduk her anı.

Geldi. Geldi. Yanımda durdu. Oturduğum sandalyeye yaslandı. Gözlerini bana dikerek aynen şunları söyledi: “Kızlar... Düşündük de, siz burada, biz orada, olmuyor. Birlikte oturmamız lazım. Hem tanışmış oluruz. Sohbet ederiz beraber.”

Cevap vermemizi beklemeden el işareti yaptı diğerlerine. Sanır-sın padişah, maiyetini çağırıyor yanına. Masamız kalabalıklaştı birden. O da yan masadan bir sandalye kaptı kendine. Ters çevirip yanı başıma oturdu. Bakışlarını da üzerime dikmez mi?

Resmen benimle ilgileniyor adam. “Nerelerde saklandın bakalım bunca zamandır, söyle bakalım?” diye sorular soruyor. Nasıl olmuş da görememiş beni bunca zamandır. Bu işte bir iş varmış. Sahiden ben üç yıldır aynı okulda mıymışım? Mümkünü yokmuş bunun. Ya ben yalan söylüyormuşum ya da bir anda güzelleşmişim. Ne yapmışım da böyle görünmez kılmışım kendimi. Bir kıızı etkilemesini iyi biliyordu serseri. Hele o yaşta bir kıızı.

* * *

Orta sondaydım. 14 yaşında falandım.

Kızarıyor, kekeliyordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Gülümsemekle yetindim. Derken, “Sizi bilmem ama biz biraz yürüyeceğiz,” diyerek ayağa kalktı. Elimi tuttu bu arada. Gülümseyerek, “Gel benimle!” dedi nazik bir şekilde. Atına bindirmek isteyen bir prens gibi. Neredeyse reverans yapacaktı önümde. Rüyada gibiydim. Ya da masalda. Uçarak ayağa kalktım. Diğer kızların ne diyeceğine, arkamdan ne söyleyeceklerine aldırmadan dediğini yaptım.

Kafeden çıkıp yürümeye başladık deniz kenarında. Habire o konuşuyordu. Bense dinliyor gibi yapıyordum ama söyledikleri bir kulağımdan girip ötekenden çıkıyordu. “Ne dedim? Tekrar et!” dese, hiçbir şey yoktu aklımda. O hâldeydim yani.

46

Yarı yolda kolunu omuzuma attı. Bir ağacın altına yöneldik. Tenha, kuytu bir yere. Uyuşmuştum dedim ya, yürüyordum yanı sıra. “Dur!” demek, “Nereye gidiyoruz!” demek, aklıma gelmiyordu işte. Gelse de söyleyemeyecek hâldeydim. Ağacın altına gelince durduk. Ağaca yaslandım. O da karşıma geçti, kollarını ağaca dayayarak. Yüz yüzeydik. Nefesi yüzümü yalıyordu. Gözlerini bana dikmiş, gülümsüyordu. Sırıtıyordu da diyebilirsiniz.

Mutlu olmam gerekir değil mi? Nerde? O kadar tedirgindim ki!

Dudağımın üstündeki tüyler, yani bıyıklar gelmişti aklıma. Nefret ederdim onlardan. Saçlarımla, ellerimle kapamaya çalışırdım. Kim bakmaya kalksa dikkatlice, rahatsız olurum. Üstelik şimdi karşımda duran ve bana bu kadar yakından bakan okulun en yakışıklı çocuğu idi. Böyle inceleyince beni, “Bıyıklı!” diye dalga geçecekti.

Ne yapmalıydım? Nasıl saklayabilirdim bıyıklarımı? Çok utanıyordum. O anda tek meselem tüylerimdi. Ben bunları düşünüp, kızarıp bozarırken, o eliyle saçlarımı okşamaya başlamaz mı? Mırıl mırıl konuşuyordu bir yandan da. “Ne kadar yumuşak saçların var, gözlerin ne tatlı bakıyor, tıpkı bir ceylan gibi. Ürkek ve şaşkın. Ya dudakların...”

İşte tam o anda dudakları dudaklarıma çarptı. Ama ne çarpma! Ben diyeyim yıldırım şiddetinde, siz deyin ışık hızı. Ağzının içinde hapsoldü dudaklarım. Beklemediğim bir durumdu. Çarpmanın şiddetiyle bayılıp kendimden geçtiğimi de düşünebilirsiniz.

Sanki siz bayılmazdınız!

Sonrasını tam olarak hatırladığımı söylememi beklemiyorsunuz

herhalde. İsalet buyurursunuz. Çünkü, ne kadar kaldık o ağacın altında, ne kadar süre öptü beni, ne zaman diğerlerinin yanına geldik, hatırlamıyorum! Kızlar salak salak baktığımı söylemişlerdi. Dudaklarımın da kıpkırmızı olduğunu.

İlk öpüşmemin hikâyesi bu işte. Sonra ne mi oldu? Hiçbir şey!..

Ertesi gün gelmedi yanıma. Uzaktan el salladı. Bir sonraki gün de öyle. Üçüncü gün hâlimi, hatırlımı sordu öylesine. Sonraki günlerde arada bir yanıma uğradı. O süslü kelimeleriyle cümleler kurdu. Diğer kızlarla da çıkmaya devam etti bu arada. Okulların kapanmasıyla birlikte, kayboldu ortadan.

Ben ne yaptım, sanıyorsunuz? Terk edilen kızlar misali bütün bir yaz boyu acı çektim elbette. Aşk acısı bu, kolay mı? Çeken bilir! Hem onu düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi hem de ölesiye nefret ediyordum ondan. Kızlarla tek konumuz vardı tüm yaz boyu konuşulan. Durup dururken neden öpmüştü beni, sonrasında niye aramamıştı? Kendimi öptürdüğüm için kızıyorlardı bana. Biri, tokat atmam gerektiğini hatırlatıyordu sürekli, belki de o yüzden bırakmıştı beni. Kolay kız sanmıştı. Bir diğeri, robot gibi her dediğini yapınca salak olduğuma karar verdiğini, o yüzden beni aramadığını söylüyordu. Bir başkasına göre ise, ki en yakın arkadaşım oluyordu kendisi, olan olmuştu, bundan sonra ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyordu, bu olaydan ders çıkarmalıydık!

Ben bir vakaydım anlayacağınız. Ders alınması gereken bir vaka!

Bütün bu olanlar dengemi bozmuştu. Şaşkındım. Aptal yerine konduğum için öfkeliydim. Duygularımla oynandığı için kırgındım. Bir şey yapamadığım için de sıkkın.

Ertesi yıl görünmedi ortalıkta. Mezun olmuştu çünkü. Neden beni öptüğü de bir muamma olarak kaldı. Bir rivayete göre arkadaşlarıyla iddiaya girmiş o gün, her kızı baştan çıkaracağına dair. Kafasını kaldırıncı da beni görmüş! Ne yalan söyleyeyim, çok bozuldum bunu duyunca. Bozuldum ama inanmadım. İnanmak istemedim bence. Unutmaya çalıştım.

Belki de doğruydu söylenenler. Ne fark eder ki? Geçti, gitti işte...

Ama ilk seviştiğim erkeğin davranışı çok koymuştur bana. Dokunmuştur.

Oraya gelmeden önce diğer ilklerimi anlatmalıyım değil mi? Cinsellikle ilk kez ne zaman tanıştığımı mesela?

Hatırlamıyorum. Yani şu gün, şu saat, şu olaydan sonra diyebileceğim bir kanıt, bir belge yok hafızamda. Okey, öpüşme önemli bir nokta. Onun farkındaydım çok küçük yaştan itibaren. Kadınla erkek öpüşürler. Bu, komik bir şeydir. Komik olduğu kadar da ayıp!

48 Çünkü mesela televizyonda birileri öpüşünce, seyreden büyüklerde bir tedirginlik olurdu. Birden konu değiştirilir, biz çocukların ekrana bakmaması sağlanmaya çalışılırdı. Gülmeyin, kumanda yoktu o devirlerde anında kanal değiştirilsin. Ayrıca başka kanal da yoktu.

Biz çocuklar ise elimizi ağzımıza götürür, gülüşürdük. Utanıp yere bakardık ardından. Çaktırmadan öpüşenlere bakmayı da ihmal etmezdik. Büyüklere rağmen hâlâ öpüşüyorlarsa, kikirdemeyi sürdürürdük. Vardı bu öpüşmekte bir tuhaflık!

Yanlış değildi ama yalnızca büyüklere mahsustu galiba. Bir de herkesin içinde yapılmaması gerekiyordu. Başkaları görünce ayıp oluyordu nedense. Yalnızken öpüşebilirdik demek ki. Büyümek koşuluyla. Bir de evli olmak şarttı. Büyük olmalarına rağmen evlenmeyecek olanlara da yasaktı öpüşmek!

Kısacası hem iyi bir şeydi hem kötü. Bu yüzden de insanda merak uyandırıyordu. Bir an önce öpüşmeli ve başımıza neler geleceğini görmeliydik. Söylemek istediğim, daha küçük yaşlarda öpüşmenin cinsellikle bir ilişkisi olduğunun farkındaydım. Çocuğun nasıl yapıldığını öğrenmem için ise daha çok fırın ekmek yemem gerekiyordu. Ben o yaşlarda bebeğin anne karnına nasıl girdiğine değil de, nasıl çıktığına kafa yoruyordum. Yoruyormuşum!

Ben hatırlamıyorum, anneannem anlattığı zaman bile hatırlamadım. Anneme sormuşum bir gün bebeklerin oradan nasıl çıktığını. Beş-altı yaşlarındaymışım. Annem de “Doktorlar annelerin karnını keserek çıkarır,” demiş. O aralar evin kedisi doğurmuş. Sepette yavruları bulunca hemen kedinin karnında kesik izleri aramaya başla-

mişım. Göremeyince hesap sormuşum, “Hani neresini kestiniz?” diye. Annem de çaresiz, “Bazen kesmeye gerek kalmaz, popodan da çıkar Ama sen sakın bunu arkadaşlarına söyleme! Çünkü bazı anne-babalar leylek getirdiğini söylerler.” diye bilgilendirip, uyarmış beni.

Bu tembihe uyup uymadığımı garanti edemem doğrusu. Hemen ardından bütün bir sinemayı güldürmüştüm zira. Sinemaya gitmişiz maaile. Filmde doğum sahnesi varmış. Türkan Sultan çığlık atıyor, kadınlar ayak ucunda bir şeyler yapıyormuş. Derken bebek gözük-müş perdede. Böyle anlarda sessizlik olur ya sinemalarda, koca salonda çıt çıkmazken, benim kart sesim duyulmuş; “Anne! Bebek, kadının poposundan çıktı, değil mi?”

* * *

Ve ilk kez regl olmam. Berbattı.

Gece yatakta yakalanmışım her ay beni ziyaret edecek olan “halamın kızı”yla. Kızlarla aramızdaki parolaydı bu. Kalabalık bir ortamda, erkeklerin bulunduğu ortamlarda yani, hasta olduğumuzu böyle anlatırdık birbirimize. Bu gibi durumlarda birbirimizin arkasını kontrol ederdik. Bazen eteğimiz kanlanırdı, bazen pantolonumuz çünkü.

Benim hep lekelenirdi giysilerim. Beceremezdim pamuğu, bezi donumun içinde kaydırmadan tutmayı. Kayardı işte yukarı, aşağı. Ya da büzüşürdü ortada, yanlardan akardı bu kez kanlar. İlk gece de batmıştı işte her taraf; yatak, çarşaf, pijamalarım. Üstelik misafirlik-teydik!

O yazdı. Annemle babamı kaybettiğim senenin yazı. Yeni ailemle tanıdıklarımızın yazlığına gitmiştik. Teyzem ve anneannemle aynı odada yatıyorduk.

Gece yatmadan önce başlamıştı karnımın ağrısı. Ne bileyim ben genç kızlığa adım atacağım büyük günün geldiğini? Aslında günün birinde regl olacağımı biliyordum. Kız arkadaşlarımdan hemen hepsi tanışmıştı bu deneyimle. Karnım gece boyunca ağrıyordu. Kalkıp tuvalete gitmek istemiştım ama yabancı bir evde olduğumdan çekin-miştim işte.

Sabah gözümü açtığımda bir berbatlık vardı hâlimde. Bir garip-

lik. Bir kere yataktan kalkmak istemiyordum. Kolumu, özellikle bacaklarımı ve bedenimi kıpırdatmaya mecalim yoktu. Oysa çışım vardı! Neredeyse altıma yapacaktım. Yoksa yapmış mıydım? Bu yüzden mi ıslak hissediyordum donumu? Bir panik bende. Hemen ayaklandım. Yatağa bakınca, beyaz üzerine pembe çizgili çarşafın ortasında kıpkırmızı lekeler görmeyeyim mi?

Anneciğim!

50 Aynen böyle çığlık attım. Annem yerine teyzem yetişti imdadıma. Hemen tuvalete götürdü beni. Yeni çamaşır verdi, pamuk ve tuvalet kâğıdıyla hazırladığı pedi nasıl kullanacağımı gösterdi. Nasıl ağlıyorum ben! Bir yandan da “Çarşaf, yatak ne olacak?” diye soruyorum. “Merak etme,” dedi teyzem, beni sakinleştirmeye çalışarak. Gülüyordu da, “Yıkarım ben. Bir şey olmaz. Üzme kendini. Olur böyle şeyler. Bundan sonra daha dikkatli olursun.” Çok utanmıştım. Yemin ettirdim, ev sahibine benim kirlettiğimi söylememesi için. Utanıyordum, ne yapayım?

Bir anım daha var. O daha korkunç. Yine dehşet utanmıştım. Çiçeği burnunda bir muhabirdim o zamanlar. Ünlü biriyle röportaja gitmişim. Gitmez olaydım! İşten çıkmadan önce altımı değiştirmiştim oysa! Eve varır varmaz da tuvalete gitmeye utanmıştım. Sonra evine ilk kez geldiğim birinin tuvaletine girmeye çekinirim ben. Bakalım tuvalette çöp kutusu var mı? Bazı evlerde olmuyor çünkü. Bu sefer kirli pedi nereye atacağımı düşünürüm. Çantama, cebime atacak hâlîm yok ya! Kalkmaya yakın, ne olursa olsun tuvalete uğrayıp pedi değiştirmenin “hayırlı” olacağına karar verdim. Tuvalete girdim, külodumu indirip klozete oturdum ki...

Kahretsin! Ped kıpkırmızı. Beyaz bir nokta bile kalmamış. Dehşet içinde donuma baktım. O da öyle değil mi? Bu sefer iki misli dehşetle eteğimin arkasını çevirdim. Oh my god!

Açık kahverengi eteğin arkası da kıpkırmızı!

Başım dönüyordu, ölmek istiyordum hemen orada, oracıkta. Ben bu hâldeysem oturduğum koltuk ne âlemdeydi acaba? Düşünmek istemiyordum. Koltuğu hatırlamak bile bütün vücudumun ateş basmasına yetiyordu. Yerin dibine geçmek böyle bir şeydi herhalde.

Nasıl çıkacaktım banyodan? Ne yapacaktım?

Yeni pedimi, kâğıtla silip, kırmızılığını biraz olsun giderebildi-

ğim külodumun arasına koydum, tiksinerem. Başka çarem yoktu çünkü. Kadından külot isteyemezdim ya. Ünlü sinema sanatçısının çamaşırına sahip olurdum! Eteği yıkamam gerekiyordu ama. Öyle çıkamazdım sokağa. Belki ev sahibi uzun bir ceket verirdi bana, eskilerden bir ceket. Ona haber vermeliydim. Kapıyı açarak seslendim. Başıma gelenleri söyledim utanıp sıkılarak. Ne halde olduğun bilemediğim koltuk için bin bir özür dileyerek.

Allahtan anlayışlı biriydi. Yardımcı oldu bana. Ben eteğin lekeli kısmını yıkadım lavaboda. O ütüyle kuruttu. Koltuğu silmeme izin vermedi. Zaten leke tutmayan bir kumaşmış. Sabunlu bezle güzelce silince, iz miz kalmadı. Bir düşünsenize, ya ev sahibi kadın değil de erkek olsaydı? Ne yapardım, düşünmek istemiyorum.

51

* * *

İlk sevişmeye mi geldi sıra? Bir kadının hayatındaki en önemli devreye.

Bir dönüm noktasıdır sevişmek, kadınlar için. Erkek için de önemli olabilir ama ne değişir bir erkeğin hayatında ilk sevişmeyle birlikte? Hiçbir şey! Sadece ilk deneyimini yaşamış olur. Oysa bir kadının kızkılık zarı yırtılır her şeyden önce. Sonra vücudunda değişimler başlar. Bir kerecik sevişmenin ardından hamile kalabilir! Hayatı altüst olabilir böylece.

Hayatım değil ama ben altüst oldum ilk sevişmemin ardından. İlk ilişkim beni çok yaraladı.

Aslında âşık olduğum, sevdiğim erkekle beraber olmuştum. Bu da çok önemlidir bir kadın için. Bir şanstır hatta. Ümit de benim için bir şanstı, öyle düşünüyordum. Karşıma çıkan en güzel şeydi. Görür görmez âşık olmamıştım. Önce arkadaş olmuştuk, sonra sevgili.

Aynı işyerinde çalışıyorduk. Gelecekle ilgili çok büyük ideallerimiz vardı. Bir araya geldiğimizde; o, ben ve iki kafadar daha, büyük planlar yapardık. Memnun değildik çalıştığımız yerden. İşimizi seviyorduk ama müdürlerimizi beğenmiyorduk. Kendi işyerimizi kuracaktık güya, kendi kendimizin patronu olacak, dünyayı kurtaracaktık. Bakar mısınız idealistliğe?

O çok duygusal bir erkekti. Duyarlı, hassas, şefkatli, esprili. O zamanlar öyleydi. Sonra değişti, hırtın teki oldu. Başlarda benim

aradığım özelliklere sahip bir erkek olduğu için sevmiştim onu. Kimi zaman çocuk, kimi zaman olgun bir erkek. Nerede nasıl davranacağını iyi biliyordu. Çok eğleniyorduk birlikteyken. Birbirimizi tamamlıyor gibiydik. Aynı şeyleri düşünüyor, aynı şeylere gülüyor, aynı şeylerden etkileniyorduk. Ne kadar önemlidir bu, bilemezsiniz!

Zamanla birbirimize dokunmaktan hoşlandığımızı fark ettik. Bunu fark ettiğimizde ben çoktan abayı yakmıştım zaten. Onun bana âşık olup olmadığı konusunda bir şey diyemeyeceğim. Bu konuda bir yorum yapamam. Birdenbire sevgili oluvermiştik. Öyle önümde eğilip reverans filan yapmamıştı, “Benimle çıkar mısın?” diyerek. Ya da bir gün karşısına alarak “Seni çok seviyorum” dememişti. Ya ne dedi? Hiçbir şey!

Bir gün elimi tuttu sımsıkı kavrayarak. Ertesi gün kolunu attı omuzuma. Bir sonraki gün saçlarımı okşadı. Yanağıma öpücük kondu du ardından. Ve bir baktım, ben kollarındayım!

Bir evdeyiz. Kimin evi, neresi olduğunun ne önemi var! Yalnızız. Baş başayız. Bir yataktayız. Kimin yatağı olduğu önemli mi? Biz varız ya üstünde.

Oraya giderken bekâretimi kaybedeceğimi düşünüyor muydum? Sanmam. Ama yalnız olacağımızı, öpüşüp koklaşacağımızı, romantik bir gün geçireceğimizi biliyordum. Bu nedenle heyecanlı ve mutluydum. Çok mutluydum hem de.

Önce çay içmiştik, sonra kola. Kolanın yanında fındık fıstık da yemiştik. Kanepede uzun uzun öpüşünce, yalnızlığın, ortamın fırsatını çıkarmaya karar verince, yatak odasına doğru gidince “hazır” olduğumu anlamıştım.

Aklımda kalan tek şey, çok romantik olduğuydu ilk sevişmemin. Kusursuzdu. Öpüşmek güzeldi, birbirimize dokunmak, çıplaklığımızı hissetmek, bedenlerimizi tanımak, bu arada kendi bedenimi keşfetmek, zevkin her dakika çoğaldığına şahit olmak, farkında olmadan o ana hazırlanmak, bir an önce o anı yaşamayı istemek.

Sevişmek garip bir eylem. Ne yapacağını bilmesen de bir şeyler yapıyorsun. Bedenin, beynin sana neler yapacağını söylüyor zaten. Ellerin nereye gideceğini biliyor, bacakların ne yapacağını. Ve birden onu içine alıyorsun!

İçine almak! Çok hoş bir duygu. Erkekler “sahip olmak” derler

ya, esas sahip olmak, almak değil midir? Sahip olan biziz aslında, biz kadınlar. Farkında değiliz.

Onu öpmeye doyamıyordum. Dudaklarını, gözlerini, yüzünü, omuzlarını, göğsünü, kollarını. Sonsuza kadar ona sarılmak istiyordum. Ona sahiptim. Öyle sanıyordum. Sadece o gün ve o anda sahipmişim oysa. Ayrıldık hemen ardından. Terk etti beni.

Anne ve babamı kaybettikten sonra kolay kolay ağlayamaz olmuştum. Yıllar sonra ise bir erkek, sevdiğim bir erkek hem de, yüzümü yastıklara kapayarak saatlerce gözyaşı dökmeme neden oldu. Günlerce, gecelerce...

53

SADEGÜL

38 yaşında lise mezunu, sivil toplum kuruluşlarından birinde çalışıyor. Bir kez evlenmiş, dul, 20 yaşında bir erkek çocuk annesi.

Nerden başlasam, nasıl anlatsam hayat hikâyemi bilmem ki? Benim hayatım bir roman. Herkes öyle der herhalde ama benimki hakikaten bir roman.

Ah, neler gördüm, neler çektim ben hayatım boyunca, bir bilseniz! Alna yazılan başa gelir, yapacak bir şey yok! Hem ne demişler; “Allah dağına göre kar verir!” Demek ki Tanrı bu yükleri benim kaldırabileceğime inandı...

Bir kere sevdanın günah ve yasak olduğu bir ortamda büyüdüm. Şimdiki yeniyetmeler, bacak kadar boylarıyla aşktan, meşkten söz ediyor, sevgililerini kollarına takıp ana-babalarının karşısına çıkıyor, evleneceklerini haber veriyorlar. Ya biz?

Bırakın evlenmekten, aşktan konuşmayı, ana-babamızla karşı karşıya oturup dertleşebilir miydik acep? Başkasını bilmem ama ben dertleşemedim. Hadi annemle neyse ama babamla iki çift laf etme mutluluğuna erişemedim.

Diyeceğim o ki, tutucu bir ailenin kızıydım ben. Sofu, dindar, bağnaz ne dersen de...

Dedem müftüydü. “Müfit Hoca’nın ailesi, kızları, torunları ör-

nek olmalı herkese!” Bu laflarla büyüdük biz. Asla günah işlemeliydik. Büyüklere karşı gelmemeliydik. Önce Allah’ın, sonra evdekilerin istediği gibi çocuklar olmalıydık. Başka çaremiz yoktu.

İlkokula gitmeden önce Arapça ile tanıştım. Okulda Türkçe, Kuran kursunda ise Arapçayı öğrenmeye çalışıyordum. Öğrenemiyordum anlayacağınız. Kafam karışıyordu. İkisini de sökemi-yordum. Dedem yardımcı oluyordu güya Arapça öğrenmeme. Daha çok karışıyordu aklım. Sürekli bağıırıyordu çünkü; “Münasebetsiz, aklın nerde senin, gâvur musun nesin?...”

54 Beni ağlattıktan sonra annemden alıyordu hırsını; “Ne biçim çocuk bu, eli işte, gözü oynasta.” Düşlerime giriyordu o garip şekiller, harfler. Ne okula, ne de kursa gitmek istiyordum. Sürekli hastalanıyordum. Bu nedenle birinci sınıfı, iki sene okumak zorunda kaldım.

Okula giderken başım açıktı ama, sekiz yaşından sonra örtmem istendi. Zaten ailedeki tüm kadınların, kızların başları örtülüydü. Yaz kış çorap giyilirdi, uzun elbiseler, pardösüler. Âdet böyleydi. Direttim ama. Başarılı oldum da. Komşularımız da genellikle kapalıydı. Taşralıyım ben. Doğu Anadolu’nun şirin illerinden birinde dünyaya geldim. Bir süre orada yaşadıktan sonra taşındım İstanbul’a. Çarşaf giyenler de vardı, uzun paltoların üzerine baş örtüsü takanlar da.

Alt katta oturan kiracılarımızın başları açıktı. Bizim orali değil-lerdi. Bize göre çok aşortik sayılırlardı. Arada bir gelirlerdi bize, biz de onlara giderdik. Evlerini de çok severdim. Bizim evdeki gibi oturulmasına izin verilmeyen, üzeri çarşafarla kaplı koltuklar yoktu onların evinde. İçinde değişik renklerde küçükklü büyüklü balıkların yüzdüğü bir de akvaryum vardı. Onun başından ayrılmazdım. Balıklara yem vermeye de bayılırdım.

Benden büyük bir de kızları vardı. Odasında oynarken içinde pembe, beyaz, kırmızı renkli boyaların olduğu küçücük cam şişeler görmüştüm. Birdenbire bütün ilgim o renkli cam şişelere kaymıştı. Ne olduğunu merak ediyor, ama elime almaya, sormaya çekiniyordum. Benim avanak hâlimi gören evin kızı, “Bunun adı ojedir, parmaklara sürülür, istersen sana da süreyim,” deyince aklım başımdan gitmişti.

İstemez miyim? İstemiştim elbette. Sürünce de bayılmışım koyu pembe renkli parmaklarıma. Baktıkça mest oluyordum. Nerden bilirdim bunu gören dedemin gözlerinin yuvalarından fırlayacağını, avazı çıktığı kadar bağıracağını, hevesimi kursağımda bırakacağını? “Bu ne?” diye bağırınca, ne diyeceğimi bilemedim. Korkudan adının ne olduğu da aklıma gelmedi, “Boya,” deyiverdim. Kabak annemini de başına da patlamıştı tabii. Bağirtıya mutfaktan koşarak gelmiş, beni kollarımdan tutarak banyoya sürüklemiş, bu arada çimdikleyerek canımı yakmayı da ihmal etmemişti. Evde aseton ne arar! Gece vakti komşuya gidip istenmiş ve bir daha bana oje sürülmemesi istirham edilmişti.

Annem asetonla ojelerimi silerken, boyalarımıdan mahrum kaldığım için çok ağlamışım. Ertesi gün dedem beni yanına çağırıp, parmaklarına oje süren kadınların cehenneme gideceğini ve orada parmaklarının söküleceğini söyleyince, bu kez korkudan ağladım. Ancak kına yakabilirmiş kadınlar tırnaklarına. Onun dışında her türlü boya günahmış. Parmaklarımızda onlar varken nasıl abdest alır, nasıl namaz kılarmışız?

Ya işte böyle yasaklarla geçti ömrüm. İkinci kez ne zaman oje sürüldü parmaklarıma biliyor musunuz? Evlendiğim gün!

* * *

Anladınız değil mi, nasıl bir ortamda büyüdüğümü? Önüm, sağım, solum yasaktı. Böyle bir evde sevgiden, flörtten, aşktan seksen söz etmek ne mümkün! Ama işte bazı kıpırtıların ortaya çıkması engellenemiyor! Bastırılıyor ama engelleyemiyor!.

Bende öyle oldu. Büyüyordum. Göğüslerim çıkıyor, cinsel organımın etrafı kıllanıyordu. Esas değişim ise içimdeydi. Altüst oluyordum erkek kısmını görünce. Hareketlerim değişiyordu. Kardeşlerimle, annemle bağıra çağıra konuşan, her türlü cazgırlığı yapan, benden küçüklerle alt alta üst üste güreşen ben, benden büyük bir erkek görünce bambaşka bir kimliğe bürünüyordum. Sessiz, sakın, yumuşak bir kız olup çıkıyordum. İçimdeyse fırtınalar kopuyordu. Hele bir tanesini gördüğümde bütün yüzümü al basıyordu desem yalan olmaz. İçim gıcıklanıyordu. Onlardan biri sınıf arkadaşım Osman’dı.

Tabii yanına gidip konuşamıyor, gözlerimi kaldırıp yüzüne bakamıyordum. Dedem, “Kadın ve erkek cinsi bir arada bulunmaz, bulunmamalı, ateşle barut misali,” diyordu da, ben bir şey anlamıyordum bu dediğinden. Benim okula gitmemi de istemiyordu aslında. Bu nedenle bazen büyük kavgalar çıkardı evde.

56 Annem sanki yalnızca bu konuda karşı çıkmıştı dedeme. Son derece kararlıydı okula gitmem konusunda, ısrarcıydı hatta. İyi ki annem vardı; yoksa dedemden, babamdan, amca, enişte, dayı ve kardeşlerimden başka erkek göremeyecektim hayatımda! Onlar da bizimle ilgilenmezlerdi zaten. Sülaledeki erkek kuzen, yeğen türünden akrabaları da bayramdan bayrama, düğünden düğüne görürdük ancak.

Bu nedenle sınıfın en arkasında oturan Osman benim için çok önemliydi. Çölde açan bir çiçek kadar değerliydi. Ona bakmaya doyamıyordum. Baktığımda da içim altüst oluyordu işte. Tabii açıkça bakamıyordum dediğim gibi. Gizli gizli izliyordum onu. Engel olmadığım hislerimden ötürü de çok utanıyordum. Kesin ben cehennemde yanacaktım. Ama yine de onu düşünmekten kendimi alıkoymıyordum. Olsun varsın, cehenneme gitseydim ama bir kez olsun Osman’la yan yana gelebilseydim, eli elime, gözü gözüme değseydi...

İlkokuldan sonra ortaokula gitmem epey sorun oldu. Annem de babam da okumamı istiyordu. Dedem ise “Hayır!” diyordu. Sonunda bir kız lisesine gitmem konusunda anlaştılar. Erkekler iyice çıkmıştı hayatımdan. Osman’a mı ne oldu? Okul bittikten sonra bir daha hiç görmedim ki?

Onun yerini teyzemin oğlu Hasan almıştı artık. Yeni bir erkek vardı hayatımda yani! Biz kızlar az değiliz aslında. Onca yasağa, engele rağmen hayatımızı renklendirecek, renklendirirken de cehenneme çevirecek bir erkeğe gönlümüzü kaptırırız mutlaka. Varsın, anan baban duyarsa kessin seni! Varsın, sevdiğin erkeğin haberi olmasın bundan! Kimin umurunda!

Artık benim için Hasan vardı yalnızca. Ana-babamdan, dede ve kardeşlerimden daha değerliydi. Hep onu düşünüyordum. Sanmayın ki her gün görüyordum onu. Nerde! En son bir bayram günü beş dakika görmüştüm de aklım başımdan gitmişti. Bir daha görmek için

tam dört ay beklemiştim. O arada teyzemin evinden yürüttüğüm bir fotoğrafıyla yetinmiştim. Yaa, ne aşk değil mi?

Bize gelmezdi hiç. Biz onlara gittiğimizde de göremezdim onu. Çoğunlukla bizim gittiğimiz saatlerde evde olmazdı, evde olsa da yanımıza çıkmazdı. Böyle arada bir uzaktan, bazen sokakta tesadüfen rastlardım. İşte o zaman seyreyleyin beni. Aniden çözülürdüm. Elim ayağım birbirine dolanırdı. Kalbim güm güm atar, yüzüm kıpkırmızı kesilirdi. Sırdaşım, dert ortağım, arkadaşım, bunun “aşk” olduğunu söylüyordu.

Öyle ahım şahım biri de değildi. Orta boylu, kara yağız bir şey. Yüzünün yarısını kaplayan siyah ve gür bıyıkları vardı. Topuklarına basa basa yürüyordu. Benim aklımı başımdan alıyordu. Adı aşksa, işte Hasan’a olan kara sevdam epey bir süre devam etti. Şimdi anlatırken komik geliyor ama o günlerde benim için hayat çok zordu. Daha uykudan uyanır uyanmaz aklıma düşüyordu. Ondan sonra da birlikte dolaşıyorduk. Yemek yerken, yemek yaparken, ortalığı temizlerken, misafir ağırlarken, arkadaşlarla sohbet ederken, okulda hocayı dinlerken, ders çalışırken. Tüm gailem oydu. Gece yatarken de bırakmıyordu peşimi. Bu kez de düşlerime giriyordu. Hayallerimde hep o vardı.

Evleniyorduk bu hayallerim sırasında. Meğer o da bana âşık değil miymiş! Ama bir türlü açılmıyormuş! Dedemden, babamdan çekiniyormuş! Beni gizli gizli izliyormuş! Sonunda dayanamayıp açılıyordu bana. Sonra teyzeme söylüyordu. O da gelip anneme anlatıyordu durumu.

Annem-babam pek beğenirdi Hasan’ı. Efendi çocuktu, çalışkandı. Liseyi bitirince babasının işinin başına geçecekti. Yani onlar da onaylıyordu aşkımızı! Hemen nişan yapılıyordu. Hasan askere gidiyordu. Geldiğinde de evleniyorduk...

Ben böyle olmadık düşler kurarken, ortaokul bitti, yaz geldi. O yaz sonunda hayallerim de sona erdi. Hasan başka bir kıza gönlünü kaptırmıştı. Onunla evlenmek istiyordu. Bir anda kıyamet koptu sanki. Ortalık birbirine girdi. Teyzem, annem, tüm aile karşı çıktılar bu evliliğe. Çünkü kız kapalı değildi. Ailesi de öyle. Ama Hasan Nuh diyor peygamber demiyor, “Bu kıızı alacaksınız, o kadar!” di-yordu. Ah ne erkek!

Teyzem çok ağladı, yataklara düştü, Hasan'la konuşmadı. Ne fayda! Hasan kararlıydı. “Ya o kız, ya hiç kimse. Rızanız olmasa da evlenirim,” diye dayattı. Bütün bir yaz sonu Hasan'ın uçkur sorunuyla uğraşıldı. Aracılar girdi araya, iki aile arasında mekik dokundu, sonunda erkek tarafı ikna oldu da, iş tatlıya bağlandı. Büyük bir törenle kız istemeye gidildi, bohçalar gitti geldi, şerbetler içildi, söz kesildi. Ardından görkemli bir nişan töreni yapıldı.

58 Bizim oralarda âdetler, kızlar ve erkekler ayrı ayrı eğlenirler. Nişan ve düğünler haremlik-selamlık yapılırdı yani. Ama Hasan buna da karşı çıktı. “Kadın-erkek bir arada eğlenilecek,” dedi. Bu kez dedem resti çekti, “O takdirde ben gelmem!” dedi. Gitmedi de. Ama gerçekten çok konuşulan, günlerce anlatılan, alafranga usulü, çok güzel bir nişan yapıldı.

Delifışek sevgilimin en mutlu günü, benim hayallerimin tamamiyle sona erdiği gündü. Çok mutsuzdum. Belli etmemeliydim. Ama nerde? Onları bahtiyar gördükçe gözlerim nemleniyordu. Hasan'ı unutmam epey sürdü. Bir süre sonra yine aklımın bir köşesindeydi ama hayatımda başka bir sayfa açılmıştı. Bunu anlatmam çok zor. Kimselere anlatmadım zaten. Can dostum dediğim arkadaşlarıma da açmadım. Ama madem burada her şeyi açık açık konuşuyorum, isimlerimiz, kimliklerimiz açıklanmayacak, ben de yıllardır içimde taşıdığım yükten kurtulabilirim.

* * *

Uzaktan akrabamız olan bir kadın vardı. Arada bir gelirdi bize. Annem fazla görüşmezdi. Pek sevmezdi sanırım. Ama Hasan'ın gönül olayı sırasında, söz-nişan telaşında sık sık gelir olmuştu. Çok da yardımını dokunmuştu. Hoş bir kadındı. O zamanlar yaş mefhumum olmadığından bana göre yaşlıydı. Oysa 30 yaşında ya vardı ya yoktu.

İki kez evlenmişti. İlk kocası terk etmişti onu. İkinci kocası ise ölmüştü. “Kadersiz kadın!” derdi annemler. Ama o hiç kaderine boyun eğmiş gibi görünmüyordu. Her zaman neşeliydi, bakımlı, şık ve güzel. Teyzemin söylediğine göre aslında bir sürü de talibi varmış, el değmemiş genç kız gibi. Ama istemiyormuş evlenmeyi. Yalnız olmaktan memnunmuş.

Sürekli bir şeyler anlatır, herkesi güldürürdü. Açık saçık konuşmaya bayılırdı. Bizim evde alışkın olmadığımız tarzda konuşurdu. Ayıp kelimeler söylerdi. Kadınlar kıs kıs güler, annem hem “cık cık” yapar, hem gülerdi. Eğer ben de odadaysam, bir bahane uydu-rur, beni dışarı yollardı.

İlgimi çekmeye başlamıştı bu kadın. Bakışlarında da bir farklılık vardı. Zaten gözü sürekli üzerimdeydi. Ne zaman ondan yana çevirsem başımı, bana bakan ve gülümseyen gözleriyle karşılaşıyordum. Kızarıyordum o zaman. Sanki bir erkekle bakışıyormuş gibi heyecanlanıyordum. Sık sık yanıma geliyor, bana dokunmaya çalışı-yordu. Her seferinde ürperiyordum.

59

Bir seferinde benim elimden bir tabak alacaktı. Parmaklarımı okşayarak öyle bir dokundu ki elime, tabak yere düştü elimden. Annem söylendi “Beceriksiz!” diye. Kendimi odama attım öfkeyle. Yüzüm alev alev yanar, kalbim hızlı hızlı çarparken odanın kapısı açıldı. Gelen oydu, Sevim Abla! “Ah küçüğüm, benim yüzümden oldu, sakın üzülme e mi, dayanamam,” diyerek saçlarımı okşamaya başladı. “Yok bir şey abla,” dedim kekeleyerek.

Dedim de, cümlemi nasıl bitirdiğimi Allah bilir! O ise beni kendine çekti ve yanaklarımdan öptü. Dudakları ateş gibi yakıtı*değdiği yeri. “Ne kadar güzel, ne kadar toysun,” diyerek çıktı odadan.

Öyle kalakaldım. O gün, o gece hep aramızda geçenleri düşündüm. Neler olduğunu kavrayamadım. Sonra araya nişan telaşı girdi. Onu her gördüğümde heyecanlandım. Göz hapsine aldım. Ne yaptığına, kiminle nasıl konuştuğuna, başkalarına nasıl davrandığına bakı-yordum. Kimseye bana baktığı gibi bakmıyordu. Sanki o erkekti, ben de kadın! Nerden biliyorsun erkek bakışını, diye sorabilirsiniz. Tamam, hiçbir erkekle bakışmamıştım ama biliyordum yine de!

Nişandan sonra epey süre görmedim onu. Sonra güz geldi, okullar açıldı. Artık Hasan da yoktu düşünecek. Öyle gidiyordu hayat.

Derken...

Okuldan yeni gelmiştim. Kimse yoktu evde. Kapı çaldı. Gelenin Sevim Abla olduğunu görünce küt küt atmaya başladı kalbim. Bir şey söylememi beklemeden “İçeri almayacak mısın beni,” diyerek girdi içeri. “Ay, kusura bakma Sevim Abla,” dedim, “hoş geldin ama annem yok evde.”

“Olsun...” dedi. “Biz de seninle laflarız biraz.” İçeri geçti. Paltosunu çıkardı, eşarbını açtı. Kömür karası siyah gür saçları vardı, omuzlarına dökülen. Yün hırkasını çıkarınca göğüsleri de ortaya çıkmıştı. Oldukça dekolte bir bluz giymişti, memeleri sutyeninden fırlayacak gibiydi. Ben karşısındaki koltuğa iliştim. “Gel yanıma otur,” demez mi çapkın bir bakışla. “Ne çabuk büyüdün sen böyle... Nasıl da güzelleştin. Şu dudaklara, şu boyna, şu omuzlara bak. Seni alacak olan adam yaşıyor biliyor musun? Adamı baştan çıkarırsın sen.”

60

Salaklaşmıştım. Başımı eğmiş dinliyordum dediklerini. “Senin çok ateşli bir kız olduğuna da bahse girerim. Ama eminim ki çok toysun. Eğer istersen sana çok şey öğretebilirim.” Bunları söylerken ellerimi okşuyordu.

Ayağa kalktı. Hırkasını giydi, pardösüsünü ilikledi. Başını örttü. “Bir gün bana gel...” dedi. “Annenden izin al ve gel. Konuştuklarımızı da kimseye anlatma elbette...”

Çekti, gitti. Öylece kalakaldım.

O gece hiç uyuyamadım. Kimseye anlatmadım elbette olanları. En yakın arkadaşşıma bile.

* * *

O yıl içinde evimize gelip giden görücülerin haddi hesabı yoktu. Çok güzel sayılmazdım ama gösterişli bir kızdım. Sokakta ne zaman yürüsem peşime birileri takılırdı mutlaka. Üstelik tanınmış bir ailenin kızıydım. Soyum, sopum belliydi. Bu gibi özellikler çok önemlidir bizim oralarda. Babasının akçası, anasının bohçası misali...

Diyeceğim, kısmetim çok açıktı. Uzaktan akrabalar, akraba olmayanlar, komşular beni oğullarına, yeğenlerine, yakınlarına gelin almak için yarışıyorlardı adeta. Habire kahve pişirip, görücülere servis yapmaktan, onların gözlerini yüzüme dikmelerinden, vücudumu, hareketlerimi süzmelerinden rahatsızdım aslında. Gözlerimi yüzlerine dikip, bir işaret bulmaya çalışıyordum. Bozuluyorlardı öyle dik dik bakmamdan. Annem onlar gittikten sonra başımın etini yiyordu, “Sen ne biçim kızsın, rezil ediyorsun beni. Niye öyle dikiyorsun gözlerini el âlemin kadınlarına? Gelinlik kız utangaç olur,

başını eğer oturur. Ah, sen kime çektin, ah!” diye söylenip duruyordu. Böylece beni istemekten vazgeçerlerdi sanıyordum zahir...

İstemiyor muydum evlenmeyi? Doğrusunu söylemem gerekirse ne istediğimi ben de bilmiyordum. Yaşıtlarım birer birer evlenmeye başlamışlardı. Onlardan ilk gece hikâyelerini dinliyordum. Bir erkekle neler yaptıklarını öğreniyordum. Kıskançlıktan çatlıyordum aslında. Bir erkekle sevişmek istiyordum artık. Kim olacaktı benim kocam, meraktan çatlıyordum.

Beni isteyen son erkek, uzaktan akrabamız olan biriydi. Bir ya da iki kez görmüştüm onu küçükken. Hayal meyal hatırlıyordum. Hatırlasam ne fayda? Önemli olan şimdiki hâliydi. Nasıldı acaba? Yakışıklı mıydı? Beğenecek miydim? Kanım kaynayacak mıydı? Görmek için çıldırıyordum. Resmini görmeme izin verdiler sadece. Esmerdi, çevremdeki bütün erkekler gibi. Kara gözlü, kara kaşlıydı, gür bıyıkları vardı. Yakışıklı sayılmazdı ama çirkin de değildi. İçimde bir şeyler kıpırdadı.

Anamın da kıpırdadı. Hatta babamın, dedemin, diğer akrabalarımın da. Hepsini beğendi damat adayını. Pek yakıştırdılar bizi birbirimize. Boyu boyuma, soyu sopuma, huyu huyuma denkti. Hele soy sop meselesi çok önemliydi bizimkiler için. Kimlendendiler biliniyordu. Varlıklıydılar. Oğlan ailenin tek oğlu, sülalesinin göz bebeği idi. Okumamıştı ama kime ne? Babasının koltuğu onu bekliyordu. Askere gitmiş gelmiş, evlenmeyi bekliyordu işin başına geçmek için. Bundan iyisi can sağlığı. Karar verildi.

Sabah erkenden hazırlıklara başlandı. Tüm aile toplanacaktı, söz kesme merasimine. Ha, bu arada biz de birbirimizi görecektik! Börekler açıldı, baklavalar hazırlandı, sarmalar sarıldı, şerbetler kaynatıldı. Beni kuaföre yolladılar, yengem, -ağabeyimin karısı yani- ve kuzenlerimle birlikte. Saçımı topuz yaptılar, bir de iğrenç bir makyaj. O kadar kötü görünüyordum ki. Ağlamaklıyım. En güzel olmam gereken günde çok çirkindim. Eve gelince makyajın yarısını sildim.

Sevim Abla da çağırılmıştı büyük geceye. Ben öfkeyle makyajımı silerken yanımdaydı. En son görmek istediğim kişi oydu. Bağır-maya başladım. İstemiyordum kimseyi, hele onu hiç. Herkes “cık cık” diye söylenerek odayı terk ederken o kaldı bir tek. “O maska-

ralıkları silmekle iyi yaptın. Sana hiç yakışmamıştı. İzin ver seni boyayayım. Yakışıklı oğlumuza güzel görünmelisin. Gözlerini biraz irileştiririm, dudaklarını da hafifçe boyalım, yeter. Sen zaten güzelsin! Seni görür görmez çarpılacak. Ama önce gözyaşlarını sil, ağlamayı bırak.”

* * *

62

Artık yüreğim sözlüm için çarpıyordu. Görür görmez vuruldum ona. Çok beğendim. Gerçekten yakışıklıydı. İnsanın içine işleyen bakışları vardı. Birkaç kez bakiştık o gece. Her defasında kalbim yerinden kopacak gibiydi. Kahveleri dağıtırken de elim ayağım birbirine dolandı. Hele tepsiyi ona uzattığımda, eli elime değdiğinde az kalsın bayılacaktım.

O gün hiç konuşmadık. Konuşmadık. Bir-iki ay içinde nişanımız yapılacak, sonra da düğün dernek kurulacaktı. Teyze oğlum Hasan’inki gibi maaile yapılacak bir tören istiyordum.

Hazırlıklar yapılırken sözlüm Erdal’la bir iki kez görüştük. Aslında onunla konuşmak, baş başa kalabilmek için can atıyordum ama mümkün değildi böyle bir şey. İki dakika yalnız kalamıyorduk.

Bu düşüncemi anneme açtım. Köpürdü, bağırdı, çağırdı. Eski köye yeni âdetler mi getirecekmişim, ne demekmiş genç bir kızın evlenmeden önce bir erkekle yalnız kalması, ne yapacak, ne konuşacakmışız? Nasıl olsa adamın koynuna girmeyecek miymişim!

Başka zaman olsa susardım. Anamla laf yarıştırmamanın âlemi yoktu. Ama evlenecektim ve bu evden gidecektim. Dilimin ucundakileri söylemenin tam sırasıydı.

“İyi ya işte!” dedim, “Kendi ağzınla söylüyorsun, adamın koynuna gireceğimi! Girmeden önce onu tanısam fena mı olur! Senin tanıman yetmez. Sen mi gireceksin adamın koynuna?” Fazla ileri gitmişim. Terliği yemiştım kafama. Ama susmayacaktım. “Ya ağzı kokuyorsa, ya bana kaba davranırsa! Ne olur beş-on dakika yalnız kalsak, çıkıp sokakta dolaşsak? Ne derlerse desinler, sözlü değil miyiz?” Bir işe yaramadı ama içimdekileri söyleyip kurtuldum.

Ancak nişan alışverişi yapmaya giderken görüşebildik. Bir-iki çift laf edebildik. O gün, yani çarşıya çıkacağımız gün, ablası ve yengem vardı yanımda. Onun kullandığı arabayla gelip bizi evden aldılar. Bütün muhalefetime rağmen annem de hazırlanmıştı bizim-

le gelmek için. Damadın annesini göremeyince vazgeçti gelmekten. Ben sözlümün yanına, öne oturdum.

Nasıl heyecanlandığımı anlatamam! Yanımda hiç tanımadığım bir adam var. Tanımıyorum ama bir süre sonra evleneceğim! Aynı yatakta yatacağım! Acaba soyunukken nasıldı? Ya cinsel organı? Yan gözle bakmaya çalışıyordum. Gerdek gecesi ve sonraki geceler neler olacağını biliyordum. Sevim Abla anlatmıştı bana her şeyi.

O sırada vites değiştiren eli elime değmez mi? Yanlışlıkla değil, bilerek ve isteyerek! Ne hâlde olduğumu tahmin edersiniz artık. Ha öpmüştü, ha elimi tutmuştu!

Elimi çekmemem hoşuna gitmişti sanırım. Bunun üzerine elini elimin üstüne koydu, arkada oturanların bakışlarına aldırmadan. Annem olmadığına göre çekinecek bir şey yoktu. Yengem ve ablası da bir şey demezdi elbette. Ateş gibi yanıyordum. Başımı çevirip bakınca, bir çift siyah gözle karşılaştım. Gülümsüyordu. İçim ısındı birden. Unuttum her şeyi. Çok mutluydum, çok.

* * *

O gün epey yakınlaştık birbirimize. Görümcem ve yengem önde, biz arkada yürüdük dükkânlara girip çıkarken. El ele tutuşamıyorduk ama yan yanaydık hep. Arada bir kollarımız birbirine değiyordu. Benden uzundu biraz. Boyu boyuma uygundu sahiden. Yakışıyorduk birbirimize. Arada bir birbirimize bakıp gülümsüyorduk. Ayakkabı, çanta, çamaşır, gecelik falan alındı âdet olduğu üzere. Biz de onun için pijama, gömlek, ropdöşambr falan aldık.

Sıra yüzükleri seçmeye gelmişti. Bir kuyumcuya girdik. Onların ailecek tanıştıkları biriymiş. Adam çok ilgilendi bizimle. Bir sürü yüzüğü önümüze koydular. Yan yanaydık, dizlerimiz değiyordu birbirine. Fırsattan istifade elimi tutmuştu. Sımsıkı almıştı avuçlarının arasına. Çok büyük bir mutluluk içindeydim. Acayip tahrik olmuştum. Yalnız olsak hemen orada sevişebilirdim onunla. Valla! Ama bunu belli edemezdim. Asla! Mahcup mahcup sırtıyordum. Yüzüm de kızarmıştı mutlaka. Allahtan yengem anlayışlı davranıyordu. Bana kaş göz işaretleri yapmıyordu. Annem olsaydı yanımızda, hayatta böyle el ele, diz dize oturamazdık.

Birkaç model beğendik, parmaklarımıza takıp baktık, sonunda

kalın ve üzeri desenli birinde karar kıldık. Alışverişin ardından bir pastaneye girmemizi önerdi Erdal. Yengem “Geç kaldık,” falan deyise de benim yalvaran bakışlarım sayesinde rıza gösterdi. Sürekli onu izliyordum. Bana, başkalarına olan davranışlarına bakıyordum. Sert görünüşün altında yumuşak biri vardı sanki. Ama bizim oranın tüm erkekleri gibi gücün onda olduğunu göstermekten hoşlanıyordu. Emirler yağdırıyordu etrafa. Her zaman patronun o olacağını söylemek istiyordu belki de bana. Hoşlanmıştım bu adamdan. O dakika âşık olmuştum!

64 Ayrılırken elimi sıkımişti güçlü bir şekilde. Bu ayrılmak istemediği anlamına mı geliyordu, beni çok istediği mi, bilemezdim. Canım yanmıştı ama etkilenmişim. Birkaç kez daha buluştuk böyle. Her seferinde yanımızda bir bekçi vardı ama olsun.

En büyük yakınlaşmamız nişanda oldu. Resmî olarak elimden kolumdan tutuyordu artık. Dans bile ettik. Çok güzeldi canım bir erkeğe dokunmak, onun kolları arasında olmak! Büyük bir özlemle kendimi onun kollarına bırakacağım günü bekliyordum. Nişanlandıktan sonra da fazla görüşemedik. Yine yalnız kalamadık. Zaten iki ay sürdü nişanlılık dönemimiz.

* * *

Sonunda o büyük gün geldi çattı. Bir gün önceden de beni hama götürdüler. Yengem, Sevim Abla, teyzemin kızları, onun yengesini, onun ailesinden kadınlar, kızlar. Hep cinsellik üzerine konuşmalar yapılyordu. Fıkralar, imalı laflar. Gerdek gecesinde olanlar hakkında bilgi vermek için Sevim Abla'yı düşünmüştü bizimkiler. Ben zaten öğrenmişim olacakları. Hazırdım; bekliyor ve istiyordum...

Ağda yapıldı, bütün tüylerim neredeyse tek tek yok edildi. Cinsel organımı, kasıklarımı, koltuk altımı cascavlık yaptılar. Sonra kuaför faslı. Ardından eve gidip giyinme, bir sürü geleneksel tören, belime kırmızı kurdele bağlanması, erkek tarafının gelip beni alması vs... Ve sonunda düğün salonundaydık. Nikâh kıyılırken, gelenlerle tokalaşırken, gülümserken, takıların takılmasını izlerken, dans ederken, pistte oynarken hep o anı düşünüyordum. Aklımda hep o an vardı.

En büyük korkum kan gelmemesiydi. Damat da en az benim kadar heyecanlıydı. Birbirimize baktığımızda, göz göze geldiğimizde ikimiz de yalnız kalmak istediğimizi ve o anı düşündüğümüzü anlıyorduk.

Sonunda yalnız kaldık. Bizi bir odaya tıktılar. Kapıda çarşaf bekleyen falan yoktu. Ertesi gün gelip kontrol edeceklerdi, bu işle görevlendirilenler. Aylardır, haftalardır, günlerdir beklediğim an gelince, yani ikimiz baş başa bir odada kalınca ne yapacağımı bilemedim. Çok gergin, bir o kadar heyecanlı ve de yorgundum. Bütün gün ayaktaydım. İşte karşımdaydı. O da benim gibi heyecanlıydı. Ben yengemin ve Sevim Abla'nın tembih ettiği gibi bir kenarda oturup bekliyordum. Bir ara yok oldu, herhalde tuvalete gitmişti. Heyecan içinde bekliyordum. Aslında beklemekten usanmıştım, hemen gelinliğini çıkarıp yatağa girmek istiyordum.

Yanıma geldi, elini uzattı, "Hadi gel!" dedi. Söyleneni yaptım. Yatak odasına geçtik. Seccadeyi istedi benden. Namaz kılmaya başladı. Bense ayakta uyuyordum. Yatağın kenarına oturdum. En iyisi gidip üstümü çıkarmaktı. Banyoya girdim. Duvağımdan başlayabildim. Yüzlerce firkete vardı kafamda. Makyajımı da silmem lazımdı. Tonlarca fondöten, pudra, rimel, ruj, far..

Ben bu işlerle uğraşırken kapı açıldı. Yüreğim ağzıma geldi heyecandan. "Ne yapıyorsun?" dedi laf olsun diye. Belime sarıldı, kollarını belime doladı, vücudunu iyice dayadı bana. Ateş bastı her yerimi. İçki kokan nefesiyle boynuma bir öpücük kondurdu. "Çabuk ol, beni bekletme!" dedi. Kapanan gözlerim açıldı aniden. Tanrım, sevişecektik! İlk kez sevişecektim bir erkekle. Çok fazla tanımadığım, huyunu suyunu bilmediğim ama kocam olan, bundan sonra tüm yaşamımı birlikte geçireceğim bir erkekle sevişecektim.

Acele ettikçe elim ayağım birbirine dolanıyordu. Yüzümü temizleyip, saçlarımı çözmüştüm ama gelinlikten de kurtulmam lazımdı bir an önce. Banyodan çıkıp odaya girdiğimde onu soyunmuş buldum. Çeyiz olarak aldığımız pijamayı giymişti. "Şu gelinliği de çıkarayım," dememe fırsat kalmadan beni yatağa çekti, "Gel!" dedi boğuk bir sesle, "ben çıkarırım..."

Bıraktım kendimi ona. Yapacak bir şeyim yoktu. Kocamdı ve ona itaat etmek zorundaydım. Fermuarımı açarak işe koyuldu. Son derece aceleci ve sertti hareketleri. Gelinliği çıkarmak isterken yırtacaktı. “Dur!” dedim. “Ben yaparım.” Kollarımı kurtardım gelinlikten. Kurtarır kurtarmaz da gelinliği hemen sıyırdı belimden. Gerdek gecesi için özel olarak alınmış iç çamaşırlarımla kaldım. Dantel sutyen- külotla. Bir de külotlu çorap vardı ayağımda. Hemen yatağa yatırdı beni. Ayakkabıları zor fırlattım ayağımdan. Bütün ağırlığıyla üzerimdeydi. Öpmeye başladı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Delirmiş gibiydi. Kanatırcasına öpüyordu dudaklarımı. Nefes almakta zorlanıyordum. Kımıldayamıyordum altında. Dudaklarımdan boynuma, göğüslerime indi dudakları. Elleri de boş durmuyor, sutyenimi çıkarmaya çalışıyordu. Beceremiyordu bir türlü, beceremedikçe daha da kabalaşıyordu. Ben yapmak istiyordum ama bir şey yapamıyordum. Ortaya çıkan göğüslerime saldırmaya başladı. Canımı acıtıyordu.

O sakın ve sessiz diye tanıdığım adam gitmiş, hiç görmediğim bir adam gelmişti sanki. Türk filmlerinde tecavüz eden adamlara benziyordu. Ağzından tükürükler saçılıyordu etrafa.

Giderek aşağı iniyordu. Göbeğime kasıklarına. Elleri kasıklarımdaydı. Çorabımı yırtarcasına çıkardı, külodumu da. O kendi külodunu çıkarırken ben yorganın altına girmeye çalışıyordum. Utanmıştım çıplaklığımdan. Ama yeniden yakaladı beni. “Gel buraya,” diyerek altına aldı. O arada penisini gördüm. Kocamandı! Gözlerimi kapadım.

Bacaklarımı açtı acıtarak ve kendine doğru çekti beni. Korkunç bir acı hissettim. Bir çılgılık attım zaten. O ise üstümde hareket edip duruyordu, böğürerek. Canım çok yanıyordu. Cinsel organım yırtılmıştı herhalde. Birden daha çok böğürmeye başladı ve sonrasında üzerime yıkıldı.

Ezilmiştim altında. Onu itmeye çalıştım kurtulmak için. Yana kaydı ve beni iterek çarşafa baktı. Kanlanmıştı çarşaf. Kanı görünce rahatlayıp yattı yeniden. Ve anında uykuya daldı.

Salaklaşmıştım adeta. Ne yapacağımı bilemiyordum. Her tarafım ağrıyordu, koşarak banyoya gittim. Tuvalete oturarak yıkadım cinsel organımı. Bir yandan da ağlıyordum. Sicim gibi akmaya baş-

ladı gözyaşlarım. Bu muydu evlilik? Bu muydu cinsellik? Her tarafım morarmıştı. Boynum, göğsüm, dudaklarım şişmişti. Üşüyordum, yine utandım çıplaklığımdan. Banyoda asılı duran bornozumu giyip içeri girdim. Çekmecelerden çamaşır ve geceliğimi buldum. Bir de battaniye bulup salona geçtim. İlk gecemi yalnız başıma kanepe üzerinde uyuyarak geçirdim.

SONGÜL

37 yaşında, üniversite mezunu, özel bir şirkette iç mimar olarak çalışıyor. İki kez nişanlanmış, halen bekâr, hiç çocuğu yok.

67

İlk aşk:

İlk aşkım babamdı. “Anne” demeden önce “baba” kelimesi çıkmış ağzımdan. Onu görünce gülücükler saçarmışım etrafa. Şaka yollu kıskanmış annem, “Benden çok babasını seviyor bu!” diye. Çok bilmiş kız havalarında gezindiğim yaşlarda da babamla evleneceğimi söylemişim herkese. Her gece ağlarmışım, onlarla birlikte yatmama izin verilmediği için. Çaresiz beni aralarına alır, uyuduktan sonra yatağıma yatırırlarmış. Annem, sabah gözümü açar açmaz ilk işimin yanlarına koşmak olduğunu anlatırdı.

Sonra babamın yerini karşı komşumuzun ağlak oğlu almış. Çok ağlarmış, hemen her şeye. Mızımız oğlanın tekiymiş yani. Bir tek benim yanımda ağlamazmış. Erkeklik karizması çizilmesin diye herhalde. Ben de sarılırmışım ona ağlamasın diye.

Hayal meyal hatırlıyorum bunları.

Hatırladığım aşklarına gelince. İlki ilkokuldaki sıra arkadaşım dı. Görür görmez birlikte oturmaya karar vermişiz, annemin söylediğine göre. Bence annem vermiş bu kararı. Çünkü annem onu ve ailesini beğenmiş onca kalabalık arasından. Bu tanışmanın ardından Okan’le ben el ele tutuşarak sınıfa girmişiz.

Beş yıl boyunca da aynı sırada, yan yana oturduk. Üçüncü sınıfta, öğretmen bizi ayırma gafletinde bulundu, Okan “Biz büyüyünce evleneceğiz,” dediği için. Tabii ben, her zamanki edepsizliğimle or-

talığı birbirine kattım, “Okan benim yanımda oturacak,” deyip son noktayı koydum.

Şımarık bir kızdım. Her istediğimin yerine getirilmesine alışmıştım. Başta da babam şımartırdı beni. Bir dediğimi iki etmezdi benim. Annemle de aramız iyiydi. Başkalarının annesi gibi sıkmaz, her yaptığımı bağırıp çağırmaz, herkesin içinde azarlamazdı beni. Yalnızken de kızmazdı. Kızı değil, arkadaşı gibi davranırdı.

İlkokuldan sonra yollarımız ayrıldı Okan’la. Ailecek görüşmez olduk. O zamanlar anlamamıştım nedenini. Çok sonra öğrendim.

68 Ortaokulda başka aşklarım oldu. Lisede başkaları. Her zaman hayatımda bır erkek vardı. Erkek delisi olduğumdan değil, yalnız kalmak istemediğinden. Hep bir erkek olmalıydı yanımda, korumalıydı beni. Kızlar tarafından değil, erkekler tarafından beğenilmeliydim. Kızlarla aram pek iyi sayılmazdı bu yüzden. Kız arkadaşım da yoktu zaten. Hâlâ da yoktur. Her derdini paylaştığım, derdimi anlatığım, gece-gündüz aradığım, akıl danıştığım bir kız arkadaşım yoktur mesela. Hiç olmadı. Bazen kıskanırım tuvalete bile birlikte giden kızları.

Erkeklerle daha samimiydim. Onların evine giderdim, onlar bize gelirdi. Annem isterdi arkadaşlarımla evimize gelmesini. Sohbet ederdik hep beraber. “Ne tatlı annen var,” derdi arkadaşlarım, “keşke bizim annemiz de seninki gibi olsa.” Çok hoşuma giderdi böyle söylemeleri, gurur duyardım annemle.

Benim sırdaşımdı annem. Kız arkadaşlarımla paylaşmadığım her şeyi anneme anlatırdım. Zaten ben anlatmadan o sorardı bana, o gün ne yaptığımı, kiminle konuştuğumu, kimin ne dediğini, ne yiyip ne içtiğimi vs...

* * *

İlk öpüşme:

İlk öpüştüğüm erkek Okan’dı ama sayılmaz tabii. Aslına bakarsanız, çıktığım her çocukla öpüştüm ben. El ele tutuşmak, öpüşmek ve yatmak flört etmenin kuralıdır. Öyle düşünüyordum. Herkes öyle yapıyordu çünkü. Her erkek çıktığı kızla el ele tutuşmak, öpüşmek istemiyor mu? Benimkiler istiyordu. Ben de onlar istediği için “evet” diyordum. Onları kaybetmemek için her istediklerini yapıyordum.

Okan ve ondan sonra gelenlerle sadece dudak dudağa dokunduk. O yüzden öpüşme saymıyorum onları. Gerçek anlamda öpüşme bambaşkaydı çünkü...

Lise ikideyim o kış. Okul gezi kolu, dağa gezi düzenliyor. Herkes çok heyecanlı. Özellikle kızlar. Ailelerini ikna etmek için uğraşıyorlar. Benim annemse duyar duymaz izin veriyor. Bir sevgilim var, aynı okulda okuduğum. O da çok heyecanlı bütün gün birlikte olacağımız için, hatta benden daha çok.

Çok eğleniyoruz gezi boyunca. Otobüste şarkılar söylüyoruz, fıkralar anlatıyoruz, gülüp duruyoruz habire. Sevgilimle ben de arka sıralarda öpüşüp koklaşmayı ihmal etmiyoruz. Elimi tutuyor, belime dokunuyor, kazağımın altından tenime dokunuyor. Ürperiyorum eli vücudumda gezinince. Omzuma, yüzüme, boynuma, yanaklarıma ve dudaklarıma öpücükler konduruyor. Öpmeye çalışıyor ama o da bilmiyor öpüşmeyi, dokunuyor sadece.

Gider gitmez karların içine atıyoruz kendimizi. Çoğumuz kaymayı bilmiyor. Ben hepsinden iyiyim.

İsteyenler, kayak kiralamış; düşse kalka kayıyoruz. Kayak hocaları var etrafta, ders vermeyi bekliyorlar. Biri gözünü benden ayırmıyor. O baktıkça, ben de ona bakıyorum. Küçüklüğümden beri girdiğim her ortamda başkalarının ilgisini çekmekten hoşlanırım zaten. Annem gibi.

Annem çok güzel kadındır. Benden daha güzel. Sokağa çıktığında, girdiği her ortamda bütün başlar dönüp ona bakar. Küçükken hoşuma giderdi etrafın bu ilgisi, büyüyünce kışkandım, sonra onu taklit etmeye başladım. Onun kadar güzel olmadığım için fark edilmiyordum hemen. Bunun üzerine dikkat çekecek bir şey bulurdum. Yüksek sesle konuşmak, garip garip gülmek, çocuk gibi konuşmak, sakarlıklar yapmak falan. Herkesin gözünün içine bakmaya, herkeşe gülmeye çalışırım. Anne-kız, çevrenin ilgi odağı olmazsak rahat edemeyiz.

Kayak hocasına baktıkça kendimi yerde buluyorum. Kahkahalar atıyorum her düşüşümde. Dayanamayıp yanıma geliyor, elimden tutup ayağa kaldırıyor beni. Arkama geçiyor, belimden kavrayıp, skileri nasıl tutmam gerektiğini gösteriyor. Dokunuyor bütün vücuduyla. Hoşuma gidiyor teması. Çekmiyorum kendimi.

Bizi gören sevgili hemen duruma müdahale ediyor sinirli bir ziyarette. “Ne oldu, bir şey mi var?” diyerek yanıma geliyor. “Yok,” diyorum gülümseyerek “Bana yardımcı oluyor hoca, nasıl kaymam gerektiğini anlatıyor, sağ olsun.” “Teşekkür ederiz!” diyerek koluma girip, uzaklaştırıyor beni adamın yanından.

Bakıyorum, söylediklerini yapınca hakikaten daha güzel kayıyorum. Bir fırsatını bulup tekrar yanına gidiyorum hocanın, “Nasıldı bu kez, iyi kaydım mı?” diye soruyorum. Maksat ilgisini çekmek! Böylece samimiyeti ilerletiyoruz, sevgiliye rağmen.

70 Sevgilim varken niye bir başkasıyla flört ediyorum? Bilmiyorum. Dedim ya, ilgi çekmeyi severim. Yanımda beni seven, benimle ilgilenen bir erkek olmasına rağmen isterim ki bütün erkekler bana baksın, beni beğensin, benimle ilgilensin.

Erkekler bunu kaldıramıyor ama. Surat bir karış liseli sevgilide. Ben hiç orali değilim. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum. Sırnaşıyorum yanına gidip hatta. Onun da gönlünü almaya çalışıyorum. O ise uzaklaşıyor benden, kapris yapıyor. Sinirleniyorum. “Canın isterse,” diyorum, bu kez ben surat asıyorum. Ben uzaklaşınca o alttan almaya başlıyor. Böylece akşam oluyor ve biz barışıyoruz.

Hava kararıp da gitme vakti yaklaşınca, kayak hocasını arıyor yine de gözlerim. “Allaha ısmarladık,” demek istiyorum sadece. Kayakları teslim ettiğimizde görmüyorum kendisini zira. Sevgilimin tuvalete gitmesini fırsat bilip aramaya koyuluyorum. Kayak merkezine girdiğini görünce arkasından sesleniyorum önce. Koşarak yanına gidip, “Hoşça kal,” diyorum.

Hava kararmış, ortalık تنها, kimse yok etrafta. Birden beni kendine çekiyor. Belimden kavırıyor, iyice yanaştırıyor vücudumu vücuduna. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken dudaklarıma değiyor dudakları. Bütün vücudum titremeye başlıyor.

Hiç böyle bir duyguyla tanışmamışım daha önceleri. Diğer çocuklarla el ele tutuştuğumda, öpüştüğümde de heyecanlanıyordum. Kalbim her zamankinden daha hızlı atmaya başlıyordu. Fakat o anda yaşadıklarım başka türlü. Öncekilere benzemiyor. Onlardan daha yoğun duygularla doluyum. Derler ya “yüreğim ağzıma geldi” diye. Aynen öyleyim işte. Tir tir titriyorum. Ateş gibi yanıyor her tarafım.

Ağız ağzımın içinde. Dudaklarımın birini bırakıp diğerini emiyor. Ardından dilimi alıyor yine ağzının içine. Ben kendimi bırakmışım, uslu bir çocuk gibi. Bütün gücümle boynuna sarılmışım. Elleri kabanımın altından vücudumu arıyor, tenime değmek için.

O sırada kapı açılıyor ve biz ayrılıyoruz. İki kişi giriyor içeri karyakları bırakmak için. Ben şaşkın. Ben kendimden geçmiş bir vaziyetteyim. Ayakta duracak halim yok. Uzaklardan sevgilimin sesini duyunca kendime geliyorum. Beni arıyor. Beni arıyorlar. Hemen “Hoşça kal,” deyip uzaklaşıyorum oradan. Koşar bir vaziyette.

Bizimkilerin yanına ne hâlde gittiğimi, ne konuştuğumuzu, ne dediğimi hiç hatırlamıyorum. Otobüse biner binmez gözlerimi kapayıp hayale dalıyorum. Sürekli o anı düşünüyorum bütün yol boyunca. Bugün bile düşünüyorum.

71

* * *

İlk âdet:

Herkes gibi ben de 12 ya da 13 yaşındayım hasta olduğumda. Biliyorum başıma gelecekleri. Annemden öğrenmişim zira. Ben de annemi görmüştüm bir gün, geceliğinin arkası kan içinde. Çılgılık atmıştım deli gibi, “Anne, ne oldu sana?” diye. O da gülerek açıklamalarda bulunmuştu bana bu konu hakkında.

Annem arkadaşımı benim, ben de onun arkadaşıydım. Her şeyi anlatırdı bana. Her şeyini. Sevinçlerini, üzüntülerini, aşklarını. Evet, yanlış duymadınız, aşklarını.

İşte günün birinde benim de zamanım geliyor ve hasta oluyorum. Hiç hoşlanmıyorum bu durumdan. Çok sancılı geçiyor çünkü âdet zamanlarım. Özellikle ilk iki-üç gün çok kötü geçiyor. Ağrıdan kıvranıyorum. Annem sıcak su torbası veriyor karnıma koymam için. Yataktan çıkmak istemiyorum o günlerde.

Her ay en az iki gün okula gitmezdim ben, eğer hafta sonuna denk gelmemişse günlerim. Devamsızlığım had safhadaydı her zaman. Elimde değildi, çok hâlsiz olurum. İş hayatında da her ay bir gün iznim vardır benim. Şimdilerde o kadar çok ağrım kalmadı.

Bir komşumuz vardı, beni öyle sancılar içinde kıvrandır gördüğünde “Evlenince geçer,” derdi. Aslında cinsel ilişkiye girdiğin za-

man geçer demek istiyordu. Evlenmedim, ama erken yaşta cinsel ilişkiye girdim. Hiç değişiklik olmadı. Bence kocakarı palavrası. Ne ilgisi var cinsel ilişkiyle âdet sancısı görmenin?

Sancılarım seviştikten sonra da sürdü. Şimdi çok etkili olan ilaçlar var. Onlar sayesinde âdet günlerimi daha rahat geçiriyorum. Bir de ince pedler sayesinde. Kim icat ettiyse o incecik pedleri, boy-nuna sarılıp alından öpmek istiyorum. Bundan daha büyük ve yararlı bir icat olamaz bence. Sonra o günlük olanlar.

Âdet kanaması deyince aklıma sevimsiz bir anı daha gelir. Hiç hoş bir durum değildi. Yaşamamayı isterdim. Aslında insan kötü anıları belleğinden silip atmanın yollarını bir şekilde buluyor. Hatırlamak istemediğiniz, unutmak istediğiniz şeyleri düşünmediğiniz zaman bir şekilde siliniyor onlar. Yok sayıyorsunuz, aklınıza geldiği anda itiyorsunuz, reaksiyon gösteriyorsunuz. Başka şeyler düşünmeye zorluyorsunuz kendinizi. Ben öyle yapıyorum.

Pek çok kötü anım var unutmak istediğim. Unuttum mu? Hayır. Ama dediğim gibi düşünmüyorum, düşünmemeye çalışıyorum. Beni etkilemesine izin vermek istemiyorum. Düşünmeyince de unutulup gidiyor.

* * *

Orta sondayım. Sınıftaki kızlardan biriyle okul kırmışız. Çok fazla kız arkadaşım olmadığımı söylemişim, aslında bu kızla da çok samimi değilim. Önemli bir sınav var, çalışmamışım. “Ben derse girmeyeceğim, var mı benimle gelen?” deyince, fikir çok cazip görünüyor birden. “Ben varım,” deyip kendimi unutulmaz bir maceranın içinde buluyorum.

Kendimizi okulun dışına atıyoruz. Üzerimizde formalar, elimizde kitaplar. Eve gitmek istemiyoruz. Ne yapalım? Öylesine yürüyoruz. Bir planımız yok. Aslında hiç okulu kıracak, yürüyüş yapacak halde de değilim. Reglim, ikinci günüm Allahtan. Yine de hafiften bir sancım var, tedirginim. Eve gidip yatmak daha hoşuma gider ama bir kere “evet” demiş bulunuyorum.

Derken bir otomobil duruyor yanımızda. İçinde iki tane yakışıklı. Laf atıyorlar bize. Önce ilgilenmiyoruz. İlgilenmiyor görünüyoruz ama bir yandan da inceliyoruz bizi takip eden gençleri. Lüks ve

pahalı bir otomobil altlarındaki. Zengin çocuklar belli ki. Fena da sayılmazlar. Biri kumral, hatta sarışın bile denebilir. Açık renk gözlü. Siyah, dik yakalı bir kazak giymiş, üzerinde de spor bir ceket. Diğerini pek hatırlamıyorum. Ben sarışınla ilgileniyorum çünkü. O da benimle.

Arkadaşım “Binelim mi?” diye soruyor. “Sen bilirsin?” diyorum. Arkadaşım korkuyor bir gören olacak diye, ailesinden çekiniyor. “Annem ne der?” diye ben de düşünüyorum, onu öyle görünce. Kızmaz annem, bir şey demez! Yanımızda olsa, o da biner hatla!

Bakıyorum, arkadaşımın içi gidiyor binmek için. Ama cesaret edemiyor. Onu cesaretlendirmek için “Hadi gel, binelim,” diyorum. Biz arkaya geçiyoruz iki kız. Sarışının gözü sürekli arkada, yani bende. Yer değiştirmeyi teklif ediyor arkadaşıma. Hemen duruyor araba. Arkadaşım öne, sarışın yanıma geçiyor.

Yavaş yavaş yaklaşıyor yanıma. Elimi tutmaya, bacaklarımı okşamaya başlıyor. Rahatsız oluyorum. Elini itiyorum. “Ne oldu?” der gibi pis pis sırtıyor. Bir dakika önce yakışıklı bulduğum adam o anda son derece itici geliyor bana. “Arabayı durdurur musunuz, inmek istiyorum,” diyorum. Arkadaşım dönüp bakıyor bana, “Neyin var?” anlamında. Aslında yalvaran gözlerle bakıyor, “Ne olur inme!” der gibisinden. O çok memnun hayatından.

Kenara çekiliyor sarışın, “Tamam,” diyor ellerini kaldırarak. “Dokunmayacağım.”

Kendimi kenara çekiyorum. Camdan dışarı bakıyorum. Bir süre dolaşıyoruz sokaklarda hiç muhabbet etmeden. Bir yerlere gitmeyi teklif ediyor öndeki. “Olabilir,” diyor arkadaşım, benim de onaylamamı isteyerek. Başımı sallıyorum. “Eve gidelim mi?” diyorlar bu yanıtımız üzerine. Arkadaşım yine yalvaran gözlerle bakıyor, “Evet” diyeyim diye. “Peki,” diyorum istemeye istemeye. Annem ne yapardı böyle bir durumda diye düşünmeden edemiyorum. Gider gitmez anlatacağım olanları...

Gidiyoruz. İki katlı bir villa, evleri. Etrafta kimsecikler yok. Tedirgin oluyorum nedense. Huzursuzlaşıyorum birden. Yapacak bir şey yok ama artık. Eve giriyoruz. Salona geçiyoruz önce. Bira ikram ediyorlar. Arkadaşımla diğer delikanlı müzik setinin başına geçiyor-

lar. Birbirlerine çok yakınlar. Öpüşürken görüyorum bir ara. O anda ben de öpüşmek istiyorum.

Sarışına dönüyorum. Bir koltukta oturmuş, bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Pişman oluyorum ona sert davrandığım için. Ortallığı yumuşatmak için bir şeyler söylüyorum. Oralı olmuyor. Ben de kalkıp pencerelerden etrafa bakıyorum. Arkamı döndüğümde yalnız olduğumuzu görüyorum. Sarışın aynı koltukta oturup birasını içmeyi sürdürüyor, gözü yine benim üzerimde. Diğerleri ise görünürlerde yoklar. “Nerdeler?” diye soruyorum. “Bilmiyorum,” dercesine başını sallıyor.

74

Canım sıkılıyor. Karnım da ağrıyor. Benimle ilgilenmesini istiyorum, ilgilenmiyor. “Ben gitmek istiyorum,” diyorum. “Beni eve bırakır mısın?” Şımarık bir tavırla söylüyorum son cümleyi yanına giderek. Tam karşısında ayakta dikiliyorum çocuksu bakışlarla. O ise çakmak çakmak gözlerle bakıyor bana. Kızgın, sitemkâr bir bakış bu. Etkileniyorum. İçim bir tuhaf oluyor. Bir şeyler yapmak istiyorum. Daha doğrusu onun yapmasını istiyorum. Bekliyorum. Saniyeler asırlar gibi geliyor bana.

Ve beklenen an geliyor. Kolumdan çekip oturtuyor yanına. Öpmeye başlıyor. Kafamı çeviriyorum yan tarafa. Kalkmaya, doğrulmaya çalışıyorum. Bu sefer boynumu öpmeye çalışıyor. Gömleğimin düğmelerini açıyor, omuzlarımdan sıyrıp öpmeye başlıyor. Sıcak nefesi üpertiyor beni ama kalkmak istiyorum. Rahatsızım bulunduğum pozisyonundan. Pedim kaymış gibi geliyor bana. Her tarafım ıslanmış gibi hissediyorum kendimi. Panik başlıyor o anda. Nefes alamıyorum sanki. Kalksa üstümden, bir tuvalete gidip kendime baksam sonra öpüşebiliriz, izin vereceğim. Bu şekilde değil ama.

Oysa o kalkmak bilmiyor üstümden. Bütün ağırlığıyla üstüme çöküyor. Ve elini eteğimin altından küloduma doğru götürüyor. İyi-ce ateş basıyor beni. “Yapma!” diye bağıryordum, “Yapma ne olur, hastayım.” Duymuyor beni dinlemiyor. Eli külodumun içine giriyor, pedi görünce irkilip kalkıyor. “Ne bu, hasta mısın?” diyor, eline bakarak. Kanlanmış eli. İğrenerek bakıyor bana. “Hastaysan niye oynayıyorsun kaltak!” diyerek içeri gidiyor.

Ağlamaya başlıyorum, üstümü başımı düzelterek. Tuvalete git-

mem lazım. Nerede bu tuvalet, nasıl bulurum? O da dışarıda. Aca-ba o da tuvalete mi gitti? Öylesine perişan bir hâldeyim ki. Ne ya-pacağımı bilemiyorum.

Anneciğim, neredesin? Kapı çalınıyor o sırada. Çalınmak ne de-mek? Yumruklanıyor adeta. “Açın!” diye bağılıyor birileri. Ben sa-londa tek başıma ne yapacağımı bilemiyorum.

Sonrası çok sevimsiz işte. Hatırlamak istemiyorum. Şimdi bile. Gelen polisler. Komşulardan biri görmüş, esmer olanın ilişkide bu-lunduğu dul kadınlardan biri. Kıskanmış kızlarla eve geldiğini gö-rünce. Beni salonda ağlarken buluyorlar, arkadaşımı ise yarı giyi-nik. Hepimizi karakola götürüyorlar. Ailelerimize haber veriliyor. Arkadaşım ağlıyor bu kez. Bense annem gelecek diye seviniyorum. Annem kurtaracak beni bu iğrenç durumdan.

Nitekim kurtarıyor annem. Regl olmak da kurtarıyor beni. Yok-sa muayeneye götürecekler. Annem izin vermezdi ama belli mi olur. Arkadaşımın ailesi bekâret kontrolü istiyor. Bir şey olmadığını söy-lüyorum anneme. Annem de beni alıp hemen eve götürüyor. Yolda konuşmuyoruz hiç. Eve gelince banyoya atıyorum kendimi. Saatler-ce çıkmıyorum oradan. Hemen arkasından ilaç veriyor annem bana. Yatıp uyuyorum. Bir ay okula gitmiyorum. Okuldan uzaklaştırma cezası veriyorlar çünkü. Hiçbir şey konuşmuyoruz bu konu hakkın-da. Unutmaya çalışıyorum. Hiç düşünmüyorum o günü, o anı. Unu-tuyorum...

* * *

İlk sevişme:

İlk sevişmem de sevimsiz. Romantik başlıyor ama sonrası teca-vüze giriyor!

Lise sondayız. 19 Mayıs törenlerine katılacak olan gruptayım. O yıllarda üniversiteye hazırlık şimdiki gibi ölüm-kalım meselesi değildi. Kursu falan gitmezdik. Derslere girmeyip, törene hazırlanı-yoruz bayram günü yaklaşınca. Büyük prova için stada gideceğiz. Başımızda beden eğitimi hocamız, bir de müdür muavini.

Bütün okullar dolmuş stada. Liseler, Deniz Harp Okulları, Polis Koleji vs... Onca kalabalık arasında buluyoruz birbirimizi Ekin ile. Çok yakışıklı. Kısacık saçları ateş gibi parlıyor güneşin al-

tında. Elmacık kemikleri çıkık çıkık. Burnu son derece muntazam. Dışleri inci gibi. Ya gözleri?

Beni en çok etkileyen kısık kısık bakan kahverengi gözleri oluyor. Yıldırım aşk denen şey bu herhalde. İkimiz de görür görmez birbirimizden hoşlanıyoruz. Birkaç kez önümden, yanımdan geçiyor arkadaşları ile. Her seferinde tepeden tırnağa inceliyor beni. Malum, üzerimizde mayo var. Siyah jimnastik mayosu. Bacaklarıma, göğüslerime bakarken yakalıyorum onu. Göğüslerim de yaşıma göre kocaman. Vücudum muntazam, popom Jennifer Lopez'inki kadar olmasa da iddialı. Balık etli bir kıyım.

76

Fırsatını bulup yanıma geliyor bir ara. Tanışıyoruz. Öyle bir bakıyor ki bana, ürperiyorum. Sevişmenin ne olduğunu bilsem, sevişmek istiyorum diyeceğim. O güne kadar sadece öpüşüp koklaşmışım. Ama ayak parmaklarımla ucundan beynimin tepesine kadar ateş basıyor her tarafımı. Oracıkta düşüp bayılacağım. Elimden tutup çekiyor kenara, “Biraz yürüyelim,” diyerek. Yürüyoruz, sohbet ederek. Fazla vaktimiz yok ama! Müdür muavinini de beni kesiyor, hemen yanlarına gitmem gerekiyor. Telefon numaralarımızı veriyoruz birbirimize. Müdür muavinine ailecek tanıştığımızı söylüyorum. Beden öğretmenini yutmuyor. Ne de olsa genç bir kadın. Gülümseyerek, “Kimdi o yakışıklı?” diyor.

O gece hep Ekin'i düşünüyorum. Ertesi gün de. Çok bekletmiyor beni. Hemen arıyor. Hafta sonu buluşmak istiyor. Kabul ediyorum. İskelede buluşuyoruz. Bütün bir öğleden sonrayı beraber geçiriyoruz. Yürüyoruz deniz kenarında. Bir kafede oturup çay içiyoruz. Sonra tekrar yürüyoruz. Tavla oynuyoruz. El ele tutuşuyoruz. Dolmuşa binip salaş bir restorana gidiyoruz. Midye tava, salata yiyip bira içiyoruz. Öpüşüyoruz bir ağacın altındaki bankta. Kayak hocası gibi güzel öpüyor beni. İçimi titretiyor. Kasıklarım da karıncalanmalar oluyor. Bir şeyler akıyor içimden.

Çok mutluyum. Birileriyle paylaşmam lazım mutluluğumu. Sınıftaki kızları arıyorum. Yetmiyor. Anneme anlatıyorum. “Âşık oldum ben!” diyorum. Gülümsüyor annem. Tüm detayları soruyor. Anlatıyorum her şeyi. Öpüştüğümü atlayarak. Ama atlamıyor annem. “Öpüşmediniz mi?” diye üsteliyor. “Evet!” diyorum. Kızıyor annem! “Bir gün eve davet et, ben de tanıyayım şu yakışıklıyı!” diyor.

O hafta telefonlaşıyoruz bir kez. Yatılı okuyor, çıkamıyor her zaman. Hafta sonunu ipe çekiyoruz. Yine buluşuyoruz iskelede. Bira içiyoruz bir kafede. Bir arkadaşının evine gitmeyi öneriyor. "Sen bilirsin!" diyorum. Çok seviniyor birden. Kısık kısık gözleri alev alev yanıyor adeta. Onu mutlu ettiğim için ben de mutlu oluyorum. Eve gittiğimizde öpüşüp koklaşırız rahatça, diye düşünüyordum. Çünkü ben de öpüşmek istiyordum. Yine ateş basıyor vücudumu. Çay bahçelerinde, sokaklarda da rahatça öpüşülmüyor ki!

Bir taksiye biniyoruz. El eleyiz taksinin içinde. Sarılıyor bana. Çok hoşuma gidiyor ona sarılmak, başımı omuzuna dayamak, vücudunun sıcaklığını hissetmek. Mahalle arasında duruyoruz. Eve girerken bizi izleyen gözler olduğunu hissediyorum. Aldırmıyorum. Anahtarı çıkarıp açıyor apartman dairesini. Bekâr evi. Salonda bir çekyat, bir masa, küçük bir büfe ve sahdalyeler var. Oturuyorum. Bira getiriyor mutfaktan. Açıp veriyor bana. Sonra yanıma oturuyor. Kolunu omuzuma atarak kendine çekiyor ve başlıyor öpmeye.

Çok hoşuma gidiyor ona bu kadar yakın olmak, dokunmak, öpüşmek. İlk kez ben de ona karşılık veriyordum. Elimde olmadan, kendiliğinden geliyor her şey. Yatırıyor beni çekyata. Üstümdekileri çıkarmaya çalışıyor. Bluzumu sıyırmaya. Elimle itiyordum. Israr ediyor. Eli sutyenimi buluyor, onun içinden göğüslerimi. Çok hoşuma gidiyor göğüslerimin okşanması. Kendinden geçiyordum adeta. Dudakları dudaklarımdan boynuma iniyor, oradan göğüslerimi bulmaya çalışıyor. Ben yine itiyordum onu. Ama istiyordum da bir yandan.

Sonra eli pantolonuma iniyor. Fermuarımı açmaya çalışıyor. Durdurmayı çalışıyorum, "Hayır, yapma!" diyerek. Durmuyor ama. Eliyle zorluyor fermuarı. Doğrılmaya çalışıyorum. Birden panikliyorum nedense. O unutmak istediğim anılar mı canlanıyor nedir? İstemiyordum daha fazla ileri gitmeyi. Cinsel ilişkinin ne anlama geldiğini biliyorum. O andan sonra olacakları. Kalkmak istiyordum.

Ben istemedikçe o diretiyor. "Hayır," diyor, "hayır, sevişeceğiz." Eli pantolonumdan kurtulup küloduma, oradan cinsel organıma doğru gidiyor. Daha da panikliyorum, nefes alamamaya başlıyorum, "Yapma!" diye bağıriyorum. "Yapma! Sevişemeyiz, olmaz! Buraya kadar. Ben kızım!"

“Hayır!” diyor boğuk bir sesle. “Hayır, sen kadınsın! Harika bir kadınsın hem de, sevişeceğiz, sen de istiyorsun, hoşuna gidecek.”

* * *

78

Sonradan çok düşündüm o anı. Defalarca. Benim dediğimi yapsa, o anda dursa, üzerimden kalksa, beni yavaş yavaş öpse, belki ben “evet”deyip sevişeceğim onunla. İsteyerek sevişeceğim. Dedim ya onunla olmak, öpüşmek hoşuma gidiyor. Ama beni dinlememesi, zorlaması. Zaten kötü bir anım var! Bir de küçüklüğümden beri kimse zorla bir şey yaptıramaz bana. Kapris yapmaya alışkınım ben. Biraz nazlanacağım, sonra zaten yaparım karşımdakinin istediğini.

O anda bambaşka biri oluyor Ekin. Sanki evime girmiş bir hırsız! Bana tecavüz etmeye kalkışmış bir sapık! Pantolonumu sıyrıyor bacaklarımdan. Külodumla kalıyorum. Gömleğimin düğmeleri çözülmüş. Ağlamaya başlıyorum. Tekrar üzerime abanıyor. Ağzından salyalar akıyor sanki. Çok korkuyorum. O an gerçekten çok korkuyorum.

Beni öldüreceğinden korkuyorum. Karşı gelirsem, direnirsem beni öldürebileceğini düşünüyorum. Bağırarak istiyorum ama bağırıyorum. Kim gelir yardıma. Bize camdan bakan komşular mı? Yine mi polis, yine mi karakol? Annem ne der? Annem anlar beni.

Bağırmaya çalışıyorum, sesim çıkmıyor. Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Kendi sesimi kendim bile duymuyorum. Yalvarıyorum yeniden karşımda çırlıçıplak kalmış Ekin’e. “Ne olur yapma!” diyorum. “Gerçekten kızım. Bırak beni.”

Dinleyecek hâlde değil. Üstümdekileri yırtıyor adeta. Beni etkileyen kısıp kısıp gözleri canı gibi bakıyor. Kendinden geçmiş bir deli gibi. O anda bir karar veriyorum ve boğuşmayı bırakıyorum. “Tamam, dinle,” diyorum. “Tamam. Sevişeceğiz. Ama beni hemen bırakacaksın. Gideceğim.”

“Tamam” diyor filmlerdeki tecavüzcüler gibi sırtarak.

“İnanmıyorsun ama ben kızım. İçime boşalma.” diyorum. Biliyorum neler olacağını çünkü. Nasıl hamile kaldığını. Annemden tabii. Annem anlatmıştı bana.

“Tamam,” diyor Ekin. “Hah, şöyle yola gel. Merak etme, pre-zervatif kullanacağım.”

“Ama hemen bırakacaksın beni.”

“Söz!” diyor.

“Söz mü?” diye üsteliyorum gömleğimi çıkarırken. Tek tek üstündekileri çıkarıyor. Sonra ayakkabımı, çoraplarımı. Ve üzerime çıkıyor. Boynumu, göğüslerimi, karnımı, göbeğimi öpmeye başlıyor. Bu kez yavaş hareket ediyor. Bense kıpırdamıyorum. Hareket etmiyorum. Bir an önce oradan kurtulmayı istiyorum sadece.

Gözlerimden yaşlar akıyor. İlk sevişmem böyle mi olacaktı diye ağlıyorum. Öylesine nazikleşiyor ki birden. Ben karşı koymayınca eski Ekin oluyor yine. Canım acıyor. O ise “Sen harika bir kadınsın!” diyor.

Anlamıyorum ne dediğini. O anda içime giriyor, bacaklarımı açıp.

Garip bir duygu o anda hissettiklerim. İnce bir sızı. Hem kalbimde, hem cinsel organımda. Bir ıslaklık yayılıyor her tarafıma. İçimden bir şeyler akıyor. O üstümde hareket ediyor beni kendine çekerek. “Harikasın, harikasın,” diyerek. Gözlerimi açıp yüzüne bakıyorum. Gözleri kapalı, kendinden geçmiş, sayıklıyor adeta. Birden “Aah!” diyor yüzünü buruşturarak. “Aaah!” diyerek üzerime kapanıyor. Öylece kalıyor.

Korkuyorum yeniden. Ne yapacağımı bilmeden yatıyorum altında. Kalkmak istiyorum artık altından. “Haydi bırak beni. Söz vermiştin,” diyorum. “Tamam,” diyor hafifçe doğrularak, Öpmeye çalışıyor dudaklarımdan. Başımı itiyorum yana. “Bırak beni artık,” diyorum. “Tamam,” diyor, kalkıyor. Çırlıçılplak çıkıyor odadan. Yalnız kalıyorum. Hemen doğruluyorum. Çarşafa bakıyorum. Kırmızı bir leke var çarşafta. Aynı anda geri dönüyor. Çarşafa bakıyor. Sonra bana. Gelip sarılıyor bana. “Özür dilerim,” diyor.

İtiyorum onu, ağlamaya başlıyorum yeniden. Ama ağlamak istemiyorum. Giysilerimi alıp çıkıyorum odadan. Banyoya koşuyorum. İkinci kapıda buluyorum banyoyu. Kapıyı kapatıp tualete oturuyorum. Önce temizlenmem lazım. İyice yıkıyorum cinsel organımı. Yapış yapış her tarafım. İğreniyorum. Yeniden ağlamaya başlıyorum. Giyiniyorum bir yandan. Pantolonumun fermuarı

bözulmuş. Üzerimdeki hırkayla kapatırım diye düşünüyorum. Bir an önce gitmek istiyorum. Banyodan çıktığımda onu da giyinmiş buluyorum. Kapıya yönelince geliyor peşimden. Birlikte iniyoruz merdivenleri. Ben önde, o arkada yürüyoruz.

Girerken bizi gören komşular yine bakıyorlar pencereden. Utanıyorum onlardan, herkesten. Sanki anladılar her şeyi. Duydular. Biliyorlar olanları. Adımlarımı sıklaştırıyorum. Bir taksi görünce atıyorum hemen. O da peşimden. “İn,” diyorum, “Lütfen in,” “Tamam,” diyor “Seni evine bırakacağım. Şoför bakıyor dikiz aynasından. “Devam et,” diyor şoföre. Sementin adını söylüyor. Sürekli bana bakıyor, eliyle saçlarımı okşuyor. Ben indiriyorum elini. Ağlamak istiyorum, ağlayamıyorum. Kafamı çevirip camdan dışarı bakıyorum. Ö ise okşamayı sürdürüyor. Saçlarımı eline alıyor, lüle lüle yapıyor, boynumda geziniyor.

Asırlar gibi geliyor o geçen süre bana. Nihayet evin sokağına giriyoruz. Evin önünde iniyorum taksiden. İnerken elimi sıkıyor, “Hoşça kal sevgilim,” diyor. Yanaklarımdan öpmek istiyor, kaçarcasına apartmana yöneliyorum. Neyse ki gelmiyor arkamdan. Eve çıkıp kendimi odama kapatıyorum. Yorganın altına giriyorum hemen. Uyumak istiyorum.

Ne kadar uyuduğumun farkında değilim. Annemin sesiyle sığıyorum yatakta. “Ne oldu, neyin var?” diyor annem. “Hiçbir şey!” diyorum, yorganı başıma çekerek. “Bir şeyim yok. Başım ağrıyor sadece.” İlaç getiriyor annem. İçip yeniden yatıyorum.

İşte bu da ilk sevişmemin hikâyesi.

* * *

Cinsel ilişki hakkında nasıl ve nereden mi bilgim vardı? Biliyordum. Arkadaşlarımla çoğu erkekti ya. Onlar anlatıyorlardı. Bilirsiniz, erkeklerin ayrı bir lisanı vardır cinsellik içeren. Çoğunu biliyorum ben. Bana da anlatırlardı, gülerdik.

Erkeklerin akli sadece sekse çalışıyordu. Varsa kadınların memeleri, popoları, bacakları. Çıktığım çocukların hepsi memelerimi, popomu, bacaklarımı çok beğenirdi. Hepsi dokunmaya çalışırdı, görmek isterdi. Her sevgilimde biraz daha ileri gittim.

Sonra Ekin işte...

Erkek dergilerine de erkek arkadaşlarımla bakmıştım. Orada görmüştüm cinsel ilişki pozisyonlarını. Bir de babamı görmüştüm sevişirken. Evet babamı. Yeni bir ilk katayım mı?

İlk nefret:

Nefret ettiğim, yüzünü görmek istemediğim ilk kişi de babamdı. Annemi aldatıp terk ettiği için nefret ettim ondan. Sonra, çok sonra gerçekleri öğrenince nefretim yerini yine sevgiye bıraktı ama bunu ona söyleyemedim.

Boşanmalarına çok üzülmüştüm. Çok ağlamıştım. Başta da söylediğim gibi çok seviyordum babamı. Ama o bırakıp gitmişti beni.

Bir sene içinde de evlendi. Ben annemle kalıyordum ama bazen hafta sonları gidiyordum. İlk önceleri hiç gitmedim. Sonra özledim. İşte o gidişlerimden biriydi. Gece babamın yanına gitmek istiyordum. Çocukluk, belki de kıskançlık. Annemle yatarken de aralarına girip yatardım ya. Büyüdüğüm zaman da bu değişmemişi.

Gece uyuyamıyorum ve yanına gitmek istiyorum. Onu benim yatağıma çağıracağım. Kapılarına yaklaşıncı inilti duyum. Babam bağıyor “Haydi, haydi,” diye. Aynı kelimeleri tekrarlıyor sürekli. İyice meraklanıyorum. Kapı kapalı. Yavaşça dokunuyorum kapı koluna, ayaklarımın ucunda dikilerek.

Yatak kapıya paralel. Kapıyı açınca yandan görüyorum onları. Babamın üzerinde sadece atleti var. Kadın da çıplak. Yatak da sallanıyor, kadının bacakları da. Daha fazla bakamıyorum ve odama kaçıyorum.

Çok etkilemişti bu manzara beni. Ne yaptıklarını anlamamıştım. Tabii anneme anlatmıştım eve gider gitmez gördüklerimi. Annem kızarmış, bozulmuştu.

Sakinleşmeye çalışarak kadınla erkeklerin böyle şeyler yaptıklarını, bunun her iki tarafın da hoşuna gittiğini anlatmıştı. “Sevişmek bu,” demişti. Çocuk öyle olurmuş işte.

TEKGÜL

36 yaşında, evli, 10 ve 8 yaşında iki çocuk annesi. Lise mezunu, uzun yıllar özel bir şirkette çalıştıktan sonra kendi işini kurmuş, küçük bir dükkânı var.

82

Hemen belirtiyim, tutucu bir aileden geliyorum ben. Öyle aşırı dindar, kapalı falan değil ama geleneklerine bağlı, muhafazakâr tipik bir Türk ailesidir, benim ailem. Dolayısıyla arkadaşlarla buluşup sinemaya falan gitmek, sokaklarda dolaşmak, hele hele flört etmek hoş karşılanmazdı bizim ailede. Babam son derece katıydı bu konularda. Özellikle benim gençlik yıllarımda.

Dört kız kardeşin en büyüğü olmam nedeniyle kardeşlerimden daha çok ezildiğimi söyleyebilirim. Mesela en küçük kız kardeşim, hepimizden şanslı çıktı. Bize konan yasaklar, ona hiç uygulanmadı. Ben işten yarım saat geç gelsem babam kapılarda beklerdi beni. Şimdi kardeşimin gece yarısı eve gelmesine ses çıkarmıyor! Beni başka bir semtte oturan arkadaşşıma göndermezdi, kardeşimi başka bir ülkeye tatile gönderiyor! Benim yanıma erkek sinek yaklaştırmazdı, şimdi kardeşimin erkek arkadaşlarıyla oturup sohbet ediyor!

Devir değişti deniyor ya, gerçekten çok şey değişti.

Yine de hâlimden çok şikâyetçi olduğumu sanmayın. Sadece bana karşı daha anlayışla olmalarını isterdim. Zaten ben, her gece sokaklarda dolaşayım, hafta sonları diskolara gideyim, her önüne gelenle flört edeyim diyen bir kız değildim. Hani derler ya, “iyi aile kızı” diye, işte ben, tam da bu tanıma uygun bir kızdım. Flört nedir bilmedim. Sadece platonik aşklar yaşadım. Hayatıma tek bir erkek girdi, onunla da evlendim.

İlk aşkıma gelince...

Erkeklerle karşı farklı bir şeyler hissettiğimde ilkokuldaydım. Adına aşk diyorsak bu duygunun, sınıf arkadaşlarımdan birine âşıktım. Fotoğraflarım bile var ilk aşkımla! Okuma bayramında çekilmiş. Hani olur ya, yıl sonunda düzenlenen gösteriler. Bizimki de danslı bir müsamereydi. Kendime eş olarak onu seçmiştim.

Nerden bilsin bunu öğretmen? Sen tut, bizi başkalarıyla eşleş-

tir! Nasıl da üzölmüştüm, hatta çok kızmış, öfkelenmişim öğretmene. Bu nedenle suratım bir karış asık görünüyorum fotoğrafta. Sınıfın en çalışkanıydı. Ben de en tembeli. Belki de o yüzden benim gözümde bir ilahtı. O nedenle âşık olmuş olabilirim. Öğretmenin sorduğu sorulara doğru yanıt verdiğinde, ben bilmişim gibi sevinirdim. Alkışlamak gelirdi içimden. Ben bilemediğim zamansa, yan gözle ona bakardım, utanarak.

Ne el ele tutuşmayı hayal ederdim, ne de öpüşmeyi. Bilmezdim böyle şeyleri çünkü. Ama hep yan yana olalım isterdim. Yanımda oturmasını, bana silgisini vermesini, teneffüslerde birlikte gazoz içmeyi, müsamerelerde eşim olmasını...

83

Bir gün sınıfta altıma kaçırmışım. Aslında ishal olmuşum. Bu nedenle de çamaşırımı ıslatmışım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Utancımdan ağlamaya başladım. Yan gözle de ona bakıyordum, ne yapacak diye. Artık beni beğenmeyeceği için akıyordu gözyaşlarım.

Korktuğum başıma geldi tabii. Bütün çocuklar gibi o da uzunca bir süre arkamdan “Çişli, çişli...” diye bağırdı. Çok üzölmüş, çok kırılmışım.

Yıllar sonra karşılaştık bir kez. Yanında nişanlısı vardı. Tabii ki hiçbir şey hissetmedim. Sadece o günü düşünüp, kızardım...

Ortaokul-lise yıllarında beğendiğim çocukların sayısı arttı. Bu kez daha farklı duygular içindeydim. Neydi dersenez, anlatamam. Ama en azından el ele tutuşmayı hayal ediyordum, birlikte sinema gitmeyi, başımı omzuna yaslayarak film seyretmeyi. Fakat bunların hiçbirini yapmadım. Hiç kimseyle flört etmedim. Hep platonik takıldım. Arkadaşlarım gibi, birileriyle çıkmak istiyordum istemesine ama o taraklarda bezi olmayan kızlar gibi davranıyordum. Çünkü biliyordum ki, annem-babam duysa çok kızar, beni döver, bir daha okula göndermezlerdi. O yüzden bastırıyordum duygularımı.

Okulun “mutaassıp” kızlarındandım anlayacağınız. Bu nedenle beni beğenenler vardıysa da, eminim çekiniyor ve ulaşamıyorlardı bana. Ulaşanları da ben kibar bir şekilde reddediyordum. Bahanem hep aynıydı; “Benim babam kızar, ailem hoşlanmaz böyle şeylerden.”

Böylece 20’li yaşları geride bıraktım. Liseyi bitirip, üniversiteyi kazanamayınca çalışmaya başladım. Babam zar zor razı olmuştu

çalışmama belki, ama olmuştu. Bu konuda baskın çıkmıştım nasıl olduysa. Tartışmayı bile göze almıştım.

Evde oturmaktan sıkıldığımı, para kazanmak, evin geçimine katkıda bulunmak, hiç olmazsa kendimin ve kardeşlerimin ihtiyaçlarımızı karşılamak istediğimi münasip bir dille anlatınca kabul etmişti bir işe girmemi. Tabii onun gönlünü hoş tutmak için de “cici kız” olmak zorundaydım. Maazallah kızabilir, “Otur evinde” diyebilirdi.

Bu yüzden evden işe, işten eve gidiyordum. Eve geliş saatim hiç aksamazdı. Servisle gidip geliyordum zaten. Onun da saati belli. Yine de trafik sıkışsa, biraz geç kalsam babamı pencerede beni beklerken bulurdum. Sanki suç işlemişim gibi heyecan içinde korka korka eve girer, babamın kızgın suratını sineye çekerdim. Söylenirdi böyle durumlarda. Kimi zaman arkadaşlar iş çıkışı bir yerlere gitmeyi teklif ederlerdi. Kafeye, sinemaya, yemeğe. Ben hiçbirine katılmaz, doğru eve yollarırdım. Aklım kalırdı kalmasına ama gidemezdim.

* * *

İlk kez flört ettiğimde 22 yaşımdaydım.

Oldukça geç bir yaş, değil mi? Ona da flört denirse tabii. Ben akşamları ve hafta sonları çıkamadığım için, tek yaptığımız öğle tatillerinde işyerinin yakınlarında bir yerde yemek yemektir. Bir de işe gidip gelirken bindiğimiz servis otobüsünde yol arkadaşlığı yapmak...

Aynı işyerinde çalışıyorduk ama farklı bölümlerdeydik. Gün içinde birbirimizi gördüğümüz yoktu. Serviste tanıştık. Önceleri benim ilgimi çekmemiştir. Bir gün gelip yanıma oturdu. Genellikle yanımda hep bir kız arkadaşım olurdu, yol boyu onunla sohbet ederdim.

O gün gelmemiştir en yakın arkadaşım, yalnızdım, o da fırsattan istifade başkaları gelmeden “Yanınıza oturabilir miyim?” demiş, yanıt vermemi beklemeden oturmuştu yanıma.

Meğer günlerce benim yanıma nasıl oturacağını ve benimle nasıl tanışacağını planlamış. “O kadar soğuk ve ilgisizdin ki, beni hiç görmüyordun,” demişti. Öyleydin...

O gün yol boyu sohbet ettik. Önce kızmıştım ona, pat diye gelip yanıma oturduğu için.

Ama sonradan ısındım. İyi birine benziyordu. Çok konuşkandı. Sürekli o konuşuyordu zaten. Sinemaya çok meraklıydı. Görmediği film yok gibiydi. Bana yeni gördüğü filmleri, en sevdiği sahneleri anlatırdı sürekli. Her hafta sonu sinemaya davet ederdi. Ederdi de, ya bir ya da iki kez ancak gidebildim. Kolay mıydı annemden izin almak. Hem de Beyoğlu'na veya Nişantaşı'na sinemaya gitmek için!

Hafta sonları genellikle temizlik veya alışveriş yapardık. Hafta arası ben işe, kardeşlerim de okula gittiğimiz için temizlik gününü cumartesiye almıştı annem. Sabah erkenden işe koyulur, öğlene doğru ancak bitirirdik. Hâl kalmazdı bizde tabii.

Ama bir yerlere gitmek için işi erkenden bitirir, yorulmuş olsak bile annemi ikna edip çarşı-pazara, sinemaya gitmeye bakardık. Çoğu zaman mücadelemiz başarısızlıkla sonuçlanırdı. Pazar günleri ise babam evdeydi. Dolayısıyla evden dışarı çıkamazdık. Çıkarsak ya bir akraba ziyaretine gidilirdi ya da pikniğe veya plaja.

Niye, “bizimkine de flört denirse” dediğimi anladınız değil mi? Böyle flört mü olur?

7-8 ay sürdü arkadaşlığımız, topu topu iki kez sinemaya gittik o kadar. Bir de daha önce söylediğim gibi bazen öğlen yemeği için işyerinin yakınlarında bir yerlere giderdik. O gidişlerimde de yüreğim ağzıma gelirdi. Ya bir gören olursa, ya babam duyarsa diye içim içime sığmazdı. Eğer gören olursa, neler söyleyeceğimi planlardım içimden; “İş arkadaşım baba, iş için gittik!”

Bu yüzden yalnız gitmemeye özen gösterirdim. Hiç olmazsa iş arkadaşlarımla beraberiz diyebilmek için. Yine de babam duysa ona nasıl açıklayacağımı bilemezdim. Çünkü biliyordum ne karşılık vereceğini. “İşyerinde yemek yok mu? Niye çıkıyorsun dışarı?”

El ele tutuştuk birkaç kez. Bir defasında da beni yanaklarımdan öperken dudaklarıma dokundu. Kıpırmızı kesildim utancımdan. Ama çok heyecanlandığımı söyleyebilirim. O gece, bütün gün hep o anı düşünüp durdum. Bir yandan da korkuyordum. Allahım ya annem-babam öğrenirse ne yaparım diye. Nasıl öğreneceklerse!

Çok korkaktım canım, çok...

Saf bir tarafım da vardı. Ama ne yapayım, öyle yetiştirilmiştim işte. Ayrıca demek ki içimde de vardı tutuculuk, korkaklık. Aynı aile terbiyesi aldığımız kız kardeşim benden daha cesurdu. Kaşla göz arasında flört etmediği kimse kalmamıştı neredeyse.

86 Aslına bakarsanız, istesem ben de bir sürü macera yaşayabilirdim. Çalıştığım bölümdeki tek kız bendim. Muhasebe bölümünde çalışıyordum, elemanların çoğunluğunu erkekler oluşturuyordu. Müdür sekreteri olduğum için de çok gözdeydim. Hepsiyle aram çok iyiydi. Ama ben onların hepsini arkadaş, kardeş, ağabey gibi görüyordum. Onlar da bana kardeş, abla muamelesi yapıyor, hemen her dertlerini benimle paylaşıyorlardı. Müdürüm de beni kızı gibi severdi. Şirketin geleneksel iş yemekleri olduğu zaman gelip beni evden alır, eve bırakırdı. Başka türlü babam izin vermezdi çünkü.

Bundan hoşlandığımı söyleyemem elbette ama şikâyetçi de değildim. Yani babama karşı gelmeyi, onlara rağmen eve geç gelmeyi, flört etmeyi de düşünmüyordum. Ailemi seviyordum, onları üzme-yeniyetim yoktu. Madem ben onların kıızıydım, onlar da bu konuda tutucuydular, onların istediği gibi olmak zorundaydım.

İşte bu nedenle duygularımı bastırıyordum.

* * *

Cinsellik hakkında ne düşünüyordum?

Hiçbir şey! Size ilk cinsel deneyimimi anlatayım mı? Gülmeyin ama.

Küçüktüm. İlkokuldaydım. Birinci sınıf ya da iki, hatırlamıyorum. Komşumuzun benimle yaşıt bir kızı vardı. Bir gece bizde kalmıştı. Yatma vakti gelince, annem yatağımızı hazırladı. Biz aynı yatakta yatacaktık. Işıklar söndü, herkes odasına çekildi. Gülüşüp kıkırdıyorduk. Artistlerin filmlerde nasıl öpüştüklerini, kadınla erkeğin yatakta neler yaptığını konuşmaya başladık. Benden küçük ama fattan bir kızdı. “Gel, onlar gibi yapalım,” demişti, “Sen erkek ol, ben kadın,” Acaba nasıl oluyor derken biz birbirimize sarılmaya, öpüşmeye başladık. Annemin azarlayan sesiyle oyunumuz sona erdi. Evet, işte ilk cinsellik deneyimim buydu.

Meraklıydım aslında etrafımda olup bitenlere. Ancak anneleri-

miz bu konuda son derece ketumdu. Bize bir şey anlatmazlardı. Ben de korkak ve çekingen bir çocuk olduğum için beklerdim ki kendiliğinden öğreneyim. Ablam, benden birkaç yaş büyük kuzenlerim falan da yoktu çevremde. Abla konusu önemli çünkü. Mesela ben bildiğim her şeyi kardeşlerime anlattım. Üç kız kardeşim de benden daha bilgiliydi anlayacağınız.

Gelelim bana yeniden. Çocuğun nasıl yapıldığını 11 yaşındayken, arkadaşlarımdan öğrendim. O yıl küçük kardeşim dünyaya gelmişti. Annem hamileydi. “Bebek var,” diyorlardı karnında, “kardeşiniz olacak!” İyi olsun. Oradan nasıl çıkacak diye merak etmiştim herhalde ama sormaya çekindiğim için soramamıştım.

87

Annemin karnı iyice büyümüş, doğum günü yaklaşmıştı. Biz okuldayken de doğurmuş. Görmedik hiçbir şey. Eve geldiğimizde büyükler karşılayıp müjdeyi verdiler, “Bir kardeşiniz oldu,” dediler. Sevindik.

Ertesi gün okula gittiğimde arkadaşlarıma söyledim, kardeşimin olduğunu. Nasıl olduğunu konuşmaya başladık teneffüslerde. Çocuk annenin karnından nasıl çıkıyordu dışarı?

Herkes bir şeyler söylüyordu. Kimi kadının karnını yardıklarını, bebeği içeriden aldıklarını mesela. Bir başkası bacaklarının arasından çıktığını. Bir filmde görmüş.

Ben de görmüştüm. Kadın yatakta yatıyordu, bağırp çağırıyordu, etrafında da başka kadınlar vardı. Sonra birden bebek çıkıyordu bir yerlerden. Kadın rahatlıyordu.

Eve gidip annemin karnına bakmak için dayanılmaz bir istek vardı içimde. Karnı yarılmış mıydı, görmek istiyordum. Göremedim tabii. Dayanamayıp anneme sordum kardeşimin karnından nasıl çıktığını. Bir tokat patlattı annem ağzımın ortasına. Ne kadar terbiyesiz olduğumu söyledi. Aklımın ermeyeceği şeylere kafa yormama-lıymışım.

Daha vahimi çocuğun nasıl yapıldığını öğrenmem oldu. Yine o gün konuşuldu bunlar. Kızlardan biri çocuğun nasıl yapıldığını sor-muştu. Benim gibi bilmeyenler vardı aramızda. Bilenler kikirdeyerek anlattılar bilmeyenlere. Anne ile baba öpüşürdü, yatakta alt alta üst üste bir şeyler yaparlardı, sonrasında da çocuk olurdu.

Çok bozulduğumu hatırlıyorum. Yine filmlerde görmüştüm.

Türk filmlerinde. Başka filme gitmezdik zaten. Suzan Avcı, Neriman Köksal, Devlet Devrim gibi kötü kadınlar olurdu. Çıplak, çıplak dediysem içlerini gösteren mini gecelikler, sutyen külotla falan dolaşırlardı. Erkekleri yatağa çeker, öpmek isterlerdi. Ayıplardı büyükler onları seyredince, “Cık cık” yaparlardı. Annem de...

Peki o kadınları ayıplayan annem, babamla öyle ayıp şeyler mi yapıyordu odalarında?

Bunu düşünmek bile çok korkunç geldi bana. Hiç yakıştıramadım annemle babama duyduklarımı. “Yok!” dedim arkadaşlarıma. “Benim annem babam yapmaz böyle pis şeyler.” Arkadaşlarım gülmeye başladılar, alay ettiler benimle...

88

Daha ilk soruyu, masum olanı sorar sormaz tokat yiyince annemden, anladım o işi yaptığını. Yoksa beni niye dövsün ki? Arkadaşlarım haklıydı. Yatağa kapanıp ağladım uzun süre. İnanamadım onların öpüştüğüne. Uzun bir süre, başka kardeşim olacak mı diye bekledim. Neyse ki yapmadılar. Başka kardeşim olmadı ama.

Demek ki topu topu 4 kez yapmışlardı, 4 çocukları olduğuna göre.

Demek ki yalnızca çocuk olsun diye yapılıyordu o ayıp şeyler.

Ayıp şeyler yapan başka büyükler de vardı. Pis adamlar. Mahalleimizin bakkalı mesela. O yaştayken, ilkokula gidiyordum galiba, dördüncü ya da beşinci sınıfa, farkında değildim tam olarak ne yaptığının ama hiç hoşlanmazdım o adamdan. Bu yüzden bakkala gitmek istemezdim. Ama annem anlamazdı ki neden gitmek istemediğimi. Söylemezdim de ona adamın bacaklarını, oramı buramı ellemediğini.

Çocuk aklımla bana kızacağına düşünürdüm nedense. O nedenle her bakkala gidişimiz olaylı geçerdi. Kendimce önlem alırdım kardeşlerimi korumak adına. Onları göndermez, ben giderdim. İçerde kimse yoksa dışarıdan istediğimi söyler, hemen alır çıkarırdım.

Önceleri anlamamıştım çünkü ne yapmak istediğini. İlgieleniyor, şeker, gofret uzatıyor, parasını almıyor, o arada ne kadar güzel olduğumu falan söylüyordu. Sonra bir baktım, kolumu mıncıklıyor, bir gün göğsümü avuçladı neredeyse, bir başka gün eli bacaklarımın arasında küloduma uzandı. Alı al moru mor kaçtım dışarı.

Bakın hiç unutmam o sahneyi. Aklıma geldikçe içim daralır, ateş basar her tarafımı, kan beynime sıçrar.

Sonra bir gün kapandı bakkal. Yerine manav açıldı. Kim bilir belki de yakalanmıştı adam, gitmek zorunda kalmıştı.

Annem cinsellikle ilgili konularda hiç konuşmazdı bizimle. Hâlâ da konuşmaz. Bir şey sorduğumuz zaman da tokadı patlatırdı, biraz önce anlattığım gibi. Hiç unutmam, ilk kez âdet gördüğümde de annem sağlıklı sollu tokat atmıştı. Üstelik bu tokat bende geçici körlüğe neden olmuştu.

Vallahi doğru söylüyorum. 12-13 yaşlarındaydım sanırım. Evde badana yapıyorduk. Ben de anneme yardım ediyordum. Bir ıslaklık hissettim bacaklarımın arasında. Çişimi kaçırdığımı düşünüp hemen tuvalete koştum. Külodumu görür görmez de dehşete düştüm. Nasıl korkmazsınız? Kıpırmızı kan lekesi vardı bembeyaz külodumda. Panik içinde anneme koşup olanları söylediğimde okkalı tokadı patlattı suratıma.

Daha çok şaşırdım tabii. Ne yapmıştım ki ben? Hem külodum kan içinde kalmıştı, hem de tokat yemiştim. Ağlamaya başladım. Yeniden tuvalete koştum. Annem arkamdan gelerek bana çoraba sarılmış bir pamuk verdi. Bunu külodumun arasına koymamı söyledi. Bir de kanlanmış külodumu ve pijamamı yıkamamı...

Ağlaya ağlaya yıkamaya başladım. Asmak için balkona çıktığımda birden dünyam karardı. Önce bembeyaz oldu her taraf, sonra da koyu bir karanlık. “Kör oldum!” diye çılgık çılgılığa içeri koştum. Anneme bağırmaya başladım; “Bana vurdun, beni kör yaptın,” diye. Çok üzüldü tabii annem. Bana sarılarak, âdet gören genç kızlara tokat atmanın âdetten olduğunu falan söylemeye başladı.

5-10 dakika sürdü bu geçici körlüğüm.

Babam tutucuydu ama annemin de ondan geri kalır yanı yoktu. En çok eziyeti annemden gördüğümü söyleyebilirim. Bir anne kızıyla nasıl paylaşmaz bildiklerini? Aşkı, cinselliği kızına niye anlatmaz? Ben annem gibi bir anne olmayacağım. Kızıma her şeyi anlatmaya çalışıyorum. Onun tüm kuşkularını, meraklarını, üzüntülerini, sevinçlerini benimle paylaşmasını arzuluyorum. Ona bu fırsatı vereceğim. Bana açılmasını sağlayacağım.

Gelelim kocamla nasıl tanıştığımıza ve ardından da ilk cinsel ilişkiye.

Bir arkadaşım tanıştırdı bizi. Aynı işte çalıştığım, aslında çok da samimi olmadığım bir arkadaş. O gün, o arkadaşı ziyarete gelmiş kocam, yani Hüseyin. Tesadüfen beni görmüş ve çok beğenmiş. Çöpçatanımıza söylemiş. O da böyle şeylere pek meraklıydı. Pek severdi insanların arasını yapmayı. Tanıştırdı bizi.

Bana telefon açıp, “Yanıma gelsene, sana bir şey göstereceğim,” dedi. Nasıl da işim var, ayrıca sekreter olduğum için öyle zırt pırt kalkıp gidemem maşamdan. “Şimdi gelemem,” dedim. Israr üzerine ısrar edince, dayanamayıp gittim. Yanında Hüseyin. Tanıştırdı.

Oturdum mecburen. Bekliyorum, ne gösterecekse göstereceğin, kalkıp işimin başına döneyim. Hüseyin’in gözü de bende, rahatsız oluyorum. Bana sorular soruyor, kısa kısa yanıt veriyorum. Bir şeyler döndüğünü anlayınca izin isteyip kalktım. Biraz sonra arkadaşım indi yanıma, “Nasıl buldun?” diye. Kızdım ona, “Başka işin mi yok senin?” dedim.

Doğrusunu isterseniz, ilk gördüğümde pek hoşlanmadım Hüseyin’den. Uzun boyluydu, benden bir hayli uzun. Zayıftı ama hafif de bir göbeği vardı. Saçları kısacıktı, biraz da dökük. Hafif kel diyebilirim. Ama yıllardır aynı, yani iyice dökülmedi, tam kel olmadı.

Takım elbise giymişti. Hep de öyle giyinir, her zaman temiz. Kıravat da takmıştı. Aslında severim erkekte takım elbiseyi. Ama bir ukalalık vardı hâlinde. Ayrıca bana ne, arkadaşımın arkadaşından?

Birkaç gün sonra telefonla aradı beni. “Hatırladınız mı; ben Ay-la’nın arkadaşı,” diyerek... Ve benimle yemeğe çıkmak istediğini söyledi.

Sinirlendim. “Bana bakın,” dedim. “Ben hoşlanmam böyle şeylerden. Ayrıca geceleri çıkamam. Benim ailem hoş karşılamaz erkek arkadaşlarla çıkmayı.”

“Biz de öğlen yemeğine gideriz,” dedi ama ben cümlesinin sonunu getirmeden kapadım telefonu.

Ertesi gün yeniden aradı; “Hemen kapatma lütfen, benim amacım seninle tanışmak, arkadaş olmak. Bir öğlen yemeği yemek...”

Yine bir şeyler söyledim ve yine cevabını beklemeden kapadım.

Öfkeyle de arkadaşşıma çıktım. “Bana bak!” dedim. “Söyle o arkadaşşına, beni rahatsız etmesin.”

Ertesi gün yine öğlen saati bir kez daha aramaz mı? “Ben aşaydayım ve seni bekliyorum, lütfen!” dedi. Yapacak bir şeyim yoktu. Ayrıca hoşuma da gitti böyle üstüme gelmesi, ısrarcı olması.

O günkü yemeğı başka yemekler izledi. Haftada bir, bazen iki, gelip beni yemeğı götürüyordu. Böylece çıkmaya başlamış olduk. Giderek sevdim diyebilirim. Onunla sohbet etmeyi, gülmeyi, birlikte olmayı. El ele tutuşmaya başladık. Bir de yanağımdan öpüyordu arada bir.

Ona aşık olduğumu, onu sevdiğimi nasıl anladım biliyor musunuz? Daha önce bahsetmişim ailemin baskısından. Gece, hafta sonları çıkmadığımdan. Hüseyin’le beraberken eve geç gelmeye başladım. Pazarları değil ama cumartesi günleri buluşmaya başladık. Onunla buluşmak için evdekilere yalan söylemeye başladım. “Demek ki...” dedim kendi kendime, “anne ve babama rağmen bazı şeyleri göze alabiliyorsam, kızacaklarını bilmeme rağmen onunla birlikte olmak için eve geç geliyorsam ben bu adamı seviyorum...” Seviyordum tabii.

* * *

Derken bir gün ailemin haberi oldu. Hüseyin beni arkadaşları ve yakınları ile tanıştırmaya başlamıştı. Bir arkadaşlarının evinde toplanılıyordu. Kapıyı genç bir kadın açtı, “Hoş geldin” dedi ve içeri girdik. Sohbet ederken, “Beni tanımadınız mı?” demez mi? Meğer uzaktan akraba değil miymişiz! Orada nasıl oturdum, o kadar saati nasıl geçirdim, eve nasıl geldim, bilmiyorum. Bildiğim, mahvolduğumdu. Kesin annemle babamın haberi olacaktı. En doğrusu, başkalarından önce benim söylememdi. Annem kızıp söylenmeye başladı. “Siz ne biçim çocuklarsınız, bizi el âleme karşı rezil ediyorsunuz, baban duyunca ne olacak şimdi?” gibilerinden söylendi durdu. O sırada telefon çaldı.. Arayan kimdi dersiniz? Müzevir ev sahibinin annesi. Anneme “müjde”yi veriyordu hemen.

Annem alı al, moru mor “İşyerinden bir arkadaş, ilk kez çıktılar, benim de haberim var,” diyerek durumu, daha doğrusu kendini kurtarmaya çalıştı. Daha sonra bana dönüp, “Bana bak, ya bu çocu-

ğa söylersin, ailesiyle gelir seni ister ya da hemen ilişkini bitirirsin. Yoksa neler olacağını benden daha iyi bilirsin,” diyerek ultiमतo-munu verdi.

Yapacak bir şeyim yoktu. Ertesi gün Hüseyin’e artık ilişkimizin bittiğini ve çıkamayacağımı söyledim. Olanları anlattım ona. Bura-ya kadardı her şey. Beni dinledikten sonra, “Saçmalama sevgilim,” dedi, “Niye ayrılacakmışız. Gelip babanla konuşmak istiyorum.”

Delirmişti. Olacak şey değildi. Bir erkek pazar günü evimize gelecek ve babamla tanışmak isteyecekti. Ne sıfatla? Kızının erkek arkadaşı sıfatıyla. Babam onu evden kovardı mutlaka. Beni de ya döver ya da dövmekten beter ederdi. Tabii işten de alırdı.

92

Hüseyin’i vazgeçirmeye çalışıyordum, “Bak sen babamı tanı-mazsın. Benim babam çok tutucudur. Böyle şeyleri sevmez. Seni kı-rar, beni üzer. Lütfen,” diyordum.

Ancak o, Nuh diyor peygamber demiyordu. “Ne var ki bunda. Tanışmak istiyorum onunla.” Dediğini yaptı. Ve geldi.

Bir pazar günüydü. Öğleden sonra. Kapıyı çaldı ve girdi içeri. Tabii ben anneme, başımıza gelecekleri anlatmışım. Anneme de ba-bamı yumuşatma görevi düşmüştü. “Kızımızı beğenen bir çocuk var. İşyerinde görmüş. Arkadaşlık teklif etmiş. Kızımız da ailesinin onayı olmadan kabul etmeyeceğini söylemiş. O da gelip seninle ta-nışmak istemiş. Eğer sen izin verirsen birbirlerini tanıyacaklarmış,” diyerek hazırlamıştı babamı.

Hüseyin son derece sakın ve kibardı. Zaten efendi görünüşlüy-dü. Yine takım elbisesini giymiş, kıavatını takmıştı. Elindeki çiçek-leri anneme verdi. Babamın elini öptü ve başladı hatır sormaya. Gözlerime inanamıyordum. Babam sanki çok eskiden beri tanıyor-muş gibi sohbet ediyordu Hüseyin’le. Aileler, doğduğu yer, yaptığı iş derken memleket meselelerini bile konuşmaya başladılar. Babam sevmişti onu, kanı kaynamıştı.

Sonradan çok düşündüm, acaba biz mi babamızı tanıımıyorduk? Aslında babam modern düşünceliydi de, çevre yüzünden mi baskı-cı olmaya zorluyordu kendini? Yoksa Hüseyin’in samimi ve dürüst tavrı, oturuşu kalkışı mı hoşuna gitmişti? Yıllar sonra kardeşim de aynı şekilde sevgilisini eve davet ettiğinde babam neredeyse tekme tokat döverek kovdu çocuğu. Demek ki Hüseyin’deydi işin sırrı.

Saatlerce oturdu Hüseyin. Giderken de “Amcacığım, izin verirsiniz ben kızınızla hafta sonları buluşmak, sinemaya, yemeğe gitmek istiyorum. Öteki türlü size yalan söylemek zorunda kalacağız. Bunu ikimiz de istemiyoruz. Sizin istediğiniz saatte kızınızı eve getireceğim, söz veriyorum,” demez mi? Yine hayrettir ki babam kızmadı, “Peki,” dedi. O gittikten sonra da kızmadı bana. Hatta hiçbir şey söylemedi.

Böylece çıkmaya başladık. Söz verdiği gibi hafta sonları buluşuyor, ama akşam altı olmadan evde oluyorduk. Beş-altı ay sürdü bu şekilde görüşmemiz. Tabii daha rahattım. En azından ailemin haberi vardı flört ettiğimden. El ele tutuşmaktan da çekinmiyordum. Bizizi gören olursa, babama söylerse diye fazla endişelenmiyordum.

93

Ama aylar geçtikçe hem annem hem babam söylenmeye başladı. Babam anneme “Eee, daha ne kadar böyle gezecekler? Bu çocuğun evlenmeye niyeti yok mu? Gelip istesinler de nişan mişan yapalım,” diyor, annem de onun söylediklerini bin katarak bana aktarıyordu.

Ben de söylenenleri oldukça yumuşatarak Hüseyin’e bildiriyordum. Bunun üzerine ailesi geldi. O gece hem aileler tanıştı, hem de söz kesildi. Böylece ben de rahatlamış oldum.

Annem babam mutluydu, kızlarının namusuna halel gelmemişti. Kızları bir çocukla çıkmıştı ama çocuğun niyeti ciddiydi ve onu gezip tozduktan sonra mendil gibi atmamıştı. Çok sever bu lafı nedense bizim büyüklerimiz.

Ben de mutluydum. Beklemiş ama muradıma ermiştim. Sonunda sevdiğim biri çıkmıştı karşıma. Aşk mıydı, sevgi miydi tam bilemiyordum. Onun yanında kendimi çok rahat hissediyordum. Beni sevdiğini, beni koruduğunu, beni düşündüğünü biliyordum. Hem sevgi doluydu, hem de çok kibar. Ne bana ne de aileme karşı kötü bir sözü, davranışı olmuştu.

Ayrıca sohbeti hoş biriydi, eğlenceliydi. Göğsümü gere gere “Bu benim sevgilim,” diyebiliyordum. Kısacası seviyor ve evlenmek istiyordum. Sonunda muradıma erdim, evlendik.

* * *

İlk gecemiz gerçek anlamda bir ilk geceydi benim için. O güne

kadar el ele tutuştuk, sarıldık, nişanlandıktan sonra öpüşmeye başladık ama hepsi o kadar. O güne kadar bir erkeği çıplak görmemiştim. Tabii hiçbir erkek de beni çıplak görmemişti. İlk kez bir erkekle aynı yatakta yatacaktım. Ve neler olacağını biliyordum. Bir kadınla bir erkeğin yatakta neler yaptığını öğrenmiştim.

Kimden mi? Daha önce evlenen bir arkadaşımдан. Komşumunun kızıydı, onun da benimki gibi tutucu bir ailesi vardı. O da evlenmeden önce hiç flört etmemiş, aşk meşk yaşamamıştı. Evlendiği gece cinsel ilişkiye girmişti. Evlendikten sonra bize geldiğinde bir odaya kapandık ve başından geçenleri tek tek anlattı.

94

Bu yüzden heyecanlıyım. Düşün bitip de gece eve geldiğimizde yorgunluktan ikimiz de bitkin bir hâldeydik. Düşünümüz son derece renkli geçmişti, gerçekten çok eğlenmiştik. Ben bütün gece pistten inmemiş, sürekli dans etmiş, oynamıştım. Ayakkabım ise fena halde sıkılmıştı ayaklarımı. Kapıdan içeri girdiğimizde ikimizin de elini kolunu kaldıracak hâli yoktu. Ayakkabılarımı fırlatmış, gelinliğimle kendimi kanepemize bırakmıştım. Bıraksalar orada uyuyabilirdim. O kadar yorgun ve hâlsizdim. Ancak bir yandan da ilk gecenin gerilimi vardı üzerimde.

O iş!

Hüseyin yanıma geldi, o da kendini koltuğa bıraktı, gülümseyerek gözlerime baktı ve yanağını okşayarak, “İkimiz de çok yorgunuz, bu işi bu gece yapmak zorunda değiliz. Önümüzde bir ömür var, şimdi yatıp uyumaya ne dersin?” dedi. Çok hoşuma gitti bu sözleri. Gerçekten çok yorgundum ve sevişmek beni hem heyecanlandırıyor hem de geriyordu. Birden omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Gelinliğimi çıkardım, annemin ilk gece giymem için kenara ayırdığı geceliğimi giyip yatağa uzandım. O da aynı şekilde soyundu, pijamasını giydi, yanıma geldi.

Birbirimize sarılarak uyuduk. Sabahleyin çok mutlu bir şekilde uyandım. Bir erkeğin kollarındaydım. Sevdiğim adamın. Bu duygu bana büyük bir huzur verdi. Hüseyin de uyanmıştı. Sevgi dolu öpücükler konduruyordu, alnıma, gözlerime, burnuma, yanaklarıma, dudaklarıma, boynuma. Kendimi sevgi ile bıraktım ona. Bir süre oynastık bu şekilde. Ama hemen kalkmamız gerekiyordu. Balayına gidecektik çünkü.

Otobüsümüz bizi bekliyordu. Valizlerim hazırda aslında. Birbirimizi yine öpe koklaya, birlikte ilk kahvaltımızı yaptık ve yola çıktık. Ertesi akşam yani esas gecemizde son derece hoş ve romantik bir atmosferde, güzel bir otel odasında karı-koca olduk. İlk kez bir erkeği çıplak görüyordum, ilk kez bir erkeğin yanında çıplaktım. Her şey benim için yeniydi ve çok heyecan vericiydi.

Bana dokunduğunda ürperiyordum. Ama bu ürperti hoşuma giden bir ürpertiydi. Daha önce hiç duymadığım hislerin ortaya çıkmasını sağlıyordu. Sevişmeyi değil ama sarılıp öpmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim. Diğer işi de yapabiliirdik elbette.

Bıraktım kendimi Hüseyin'in kollarına. Ve içimden gelen dürtülere. Kocam nazik bir şekilde öpüp, okşarken ben de aynı şekilde karşılık veriyordum. O kadar sevecen, o kadar yumuşak davranıyordu ki, heyecan falan kalmamıştı. Sonsuza dek onunla öyle kalmak istiyordum.

Hâlâ da isterim.

95

NEVGÜL

35 yaşında, kolej mezunu, bir reklam ajansında çalışıyor. Bekâr, hiç evlenmemiş, çocuğu yok..

İlk gençlik yıllarımda cinsellikle ilgili ne meraklarım oldu, ne de endişelerim. Zira her şeyi biliyordum!

Çocukluğum yurt dışında geçti. Gurbetçilerden sayabilirsiniz bizim aileyi. Makine mühendisi bir baba, üniversite mezunu olmasına rağmen yıllarca evde oturan bir annenin ilk ve tek çocuğu olarak gözlerimi Almanya'da dünyaya açmış bulunuyorum. İkinci kuşağım tabiri caizse.

Ancak Almanya maceramız fazla sürmedi. Ben 7-8 yaşlarındayken geri dönüş yaptık memlekete. Kimi konularda aydınlık, kimi konularda karanlık düşüncelere sahip bir baba, bazen pasif, bazen de cesur davranan bir anneyle geçti çocukluğum.

Bilmezsiniz belki, Almanya'da yaşayan Türklerin çoğu, Almanlaşmasın diye yuvaya göndermezlerdi çocuklarını. Bendenizse

şanslı azınlıktandım. Malumunuz, oradaki okullarda çocuğun yaş durumuna göre cinsellik eğitimi verilir. Böylece her yıl bilgilerimiz tazelenir, dağarcığımıza her yeni yaşla birlikte yeni bilgileri eklerdik.

Demem o ki, kadın ve erkeğin yorgan altında neler yaptıklarını, çocuğu leyleklerin getirmediğini biliyordum küçük bir bızdıkken. E hâl böyleyken, günün birinde ergenlik dönemine adım atacağımın, külodumun içine ped koyacağımın da farkındaydım.

96 Elbette bilmek başka, başa gelince çekmek başka! Misal, regl olmak hiç hoşuma gitmemişti. Her ay tekrarlanması çok rahatsız ediciydi her şeyden önce. Ayın beş gününü, kanamalı, sancılı, altı bağlı olarak geçirmek berbat bir durumdu canım!

Üstelik bu periyodik kanamanın yalnızca kadınlara mahsus olması beni derinden sarsmış ve yaralamıştı. İlk hayal kırıklığımdı da diyebilirsiniz. Öyle bir ruh hâli içindeydim ki, bir yandan haksızlığa isyan ediyor, beri yandan da beni erkek olarak yaratmadığı için Tanrı'ya kızıyor, kaderime lanetler okuyordum. Lakin regl döneminin sona ermesiyle birlikte şen, şakrak genç kızlık günlerime geri dönüyordum.

Meraklı bir kızdım kendimi bildim bileli. Kafamı kurcalayan tüm detayları kâh sorarak, kâh deneyerek öğrenmeye çalışırdım. Mesela, cinsel bilgiler öğrendiğimiz derslerin birinde de tampon hadisesi merakımı çekmişti. Kolejde rehberlik dersinde, öğretmenimiz regl olduğumuz günlerde ne yapacağımız, pedi nasıl kullanacağımız konusunda bilgilendiriyordu biz genç kızları. Daha büyük yaşta olanların, özellikle annelerin tampon kullandığını söylüyordu. Masanın üzerine de çeşit çeşit pedleri, boy boy tamponları sıra sıra dizmişlerdi. Tampon ilgimizi çekince, canım arkadaşım Ayşe ile birlikte, birkaç tampon alıp kimselere çaktırmadan cebe attık kaşla göz arasında. Meraktan sadece ama, kötü bir niyetimiz yoktu, Tanrı sizi inandırсын!

Tamponlar cepte ders zili çalar çalmaz, Ayşeler'in evine yollandık. Niyetimiz deney yapmak, o küçücük boru içindeki pamuğun - ki orada nasıl duruyordu o da ayrı bir merak konusuydu, hiç durmadan akan kanı nasıl emeceğini, bizi nasıl güvenli kılacağını öğrenmekti.

Enjektör gibi boru çok hoşumuza gitmişti. Birini borusundan çıkarıp su dolu bir bardağın içine soktuk. Bir anda şişip, kocaman olmasını da seyre değer bulduk. Çok güldük, çok eğlendik. Tahmin edersiniz ki, çabucak sıkıldık az sonra, ilgimiz başka şeylere kaydı. Elimizde kalan son tamponu da çekmecelerden birinin içine atıp, yeni bir muzurluğa yelken açtık.

Keşke o son tamponu da deney sırasında tahrip etseymişiz! Keşke çöpe atsaymışız da, başımıza nahoş olayların gelmesini engelleseymişiz! Neler olmadı ki?

Ayşe'nin annesi, çekmecelerden birinde tampon bulunca, kızının bekaretinin bozulduğunu sanarak deliye döndü tahmin ettiğiniz ve de yanılmadığınız gibi Ayşecik'in başının etini yedi. Kızcağız şaşkın elbette! Annesinin niye bu kadar çok celallendiğini anlayamadı! Ben de anlamadım zira.

Bize de geldiler cümbür cemaat. Dehşet içindeydi Ayşe'nin annesi. Yakama yapışmış, "Söyle, söyle" diye bağırdı, "gerçeği söyle çabuk bana, sakın yalan söyleme!"

Yalan söylesem ne olur be kadın! Bu kadar mı ilgilisin kızınla! Bazı kadınlar gerçekten ortalama bir zekâya sahipler. Kızının daha rüşünü ispat edip etmediğini bile bilmiyor, kalkıp kızlık zarını sorun ediyor! İkimiz de henüz regli olmamıştık ki, nerde kaldı tampon kullanalım!

Hem ayrıca bir küçücük tamponcuk yüzünden niye sorgulandığımıza bir anlam veremememin şaşkınlığı içindeydim. Anlayamıyordum sahiden tepkisini. Kızlık zarından haberdardım, kız ve kadın arasındaki farkı biliyordum lakin aradaki ince çizgiyi ne yaparsam yapayım göremiyordum.

Ne olurdu yani, kullansaydık o tamponu? Ne olurdu sanki, kızlık zarımız yırtılmış olsaydı? Zaten yırtılmayacak mıydı günün birinde? Ya da varsayalım ki, korktuğu gibi yatıyordu kızı bir erkek-
le? Ne yapacaktı? Kızını öldürecek miydi?

Gelin görün ki, bakire olup olmadığından emin olmak istiyordu biçare Ayşecik'in ortalama zekâya sahip annesi. Kanıtı ihtiyacı vardı. Emin olmak için de inanmayacaksınız ama, doktora, evet, bekâret kontrolüne götürmeyi düşünüyordu küçücük kızını. Götürdü de maalesef

O olaydan çıkardığım en önemli sonuç şuydu; bekâret Türkler için çok önemli bir konudur!

İçimi birazcık olsun rahatlatan konu ise, pek sevgili anneciğimin bana inanması ve Ayşe'nin annesiyle bir olup beni öylesi sevimsiz bir durumla karşı karşıya getirmemesi oldu. Bekâret o kadar da önemli değildi demek ki ailem için, bunu anladım. Ben daha önemliydim. Bir de, -ki bu daha önemliydi benim için- bana güveniyordu ailem, sözüm senet yerine geçiyordu. Bu duyguyu o yaşta bana hissettirdiği için anneme her zaman müteşekkirdim. Buradan da kucak dolusu sevgiler yolluyorum ona. Seni seviyorum harika kadın!..

Çok değil, aşağı yukarı üç yıl sonra tampon kullanmaya karar verdim. Sıcak bir yaz günüydü. Antalya'nın insanı bunaltan, nefes almasına izin vermeyen nemli sıcaklığında, serinlemenin tek yolunun havuza, denize girmek olduğu bir ortamda, regl olduğum için yüzememenin ıstırabına daha fazla dayanamadım ve ne yaptım?

Tamponu yerleştirdim muayyen yere ve kendimi serin sulara attım! Öyle bir ruh hâli içindeydim ki; inanın umurumda değildi, kızlık zarımın yırtılması, bekaretimin bozulması. Hayretler içinde bakan arkadaşlarıma aldırmadan yüzmeye devam ettim.

Kullananlar bilirler, pedden daha pratik ve rahattır tampon. Bu nedenle artık o gelmesini hiç arzu etmediğim muayyen günlerde tampon kullanmaya başladım. Tahmin edersiniz ki, annemin gözünden kaçmadı bu durum. Pek tabii ki, o da genç bir kızın tampon kullanamayacağı, kullanırsa başına neler gelebileceği hususunda nutuk çekmek zorunda hissetti kendisini. Kafayı yediğimi düşünüyordu besbelli. Siz de öyle düşünüyorsanız, geçmiş ola!

İş işten geçmişti sahiden. Yırtıldıysa yırtılmıştı kızlık zarım! Bu saatten sonra bir yararı olmayacaktı pede dönüş yapmanın.

Aşk-ı muhabbet faslına geri dönecek olursak, üzerinize afiyet çocukken pek bir şıpsevdiymişim. Yuvada, sınıftaki tek kız bendim. Malumunuz bu durumda herkesin gözdesiydim. Bir sevgilim vardı var olmasına ama diğerleriyle de flört ederdim. Fattan bir kız olduğum söylenebilir. Aramız bozuksa, yani benimle fazla haşır neşir

olmazsa hemen bir başkasına göz kırparmışım. Esas oğlanla el ele tutuşur, birbirimizi yanağımızdan öpermişiz. Belki dudaktan da, kim bilebilir!

Kendi yaştlarımdan çok benden birkaç yaş büyüklere ilgi duyduğum da oluyormuş. Durun, daha bitmedi! Sevdiğim erkek için mücadele etmesini de küçük yaşta öğrenmişim. En yakın arkadaşım ile aynı çocuğa âşık olduğumuzu hatırlıyorum 6-7 yaşlarındayken. Çocukcağının haberi var mıydı ona âşık olduğumuzdan bilemeyeceğim ama, biz kendi aramızda rekabete girmiştik bile. Saç saça, baş başa değil de, daha saygı ve düzeyli bir şekilde hodri meydana demiştik birbirimize. Kimin sevgilisi olduğu konusunda bir karara varamadığımızdan bir o bağıırıyordu “Peter benim!” diye, bir ben. Nerede mi? Yuvanın bahçesinde. Peter de duymuş olanları, son derece cool, bahçede arz-ı endam ediyordu diğer çocuklarla birlikte.

Şu erkek kısmına yüz vermeyeceksiniz azizim. İlgilenmedi velet bizimle düşünebiliyor musunuz? Dönüp bakmadı bile yüzümüze. Üstelik yıl sonu müsamesinde de, gitti başka bir kızla eşleşti!

İçimdeki cinsel kıpırtılar beni dürtmeye başladığında, on dördüme yeni basmıştım. Türkiye sınırları içinde ikamet ediyorduk artık. Aile büyüklerim koleje gitmemi münasip buyurmuşlar, bana da onların arzularına boyun eğmek düşmüştü demiştim ya lakin kolejde yalnız kızlar vardı. Erkekler okul çıkışında beklerdi bizi ya da mahallede.

Benim aklım yaz tatilinde tanıştığım -ki ailecek her yaz Antalya’ya, akrabaların çiftliğine ve denize giderdik- bir delikânlıdaydı. Sevgili dediysem, arkadaşlık sadece. Allah aşkına, ne kadar da kötü kalplisiniz! Karşılıklı bakışmalar, el ele tutuşmaların dışında inanın bir vukuatım yoktu. Lakin onca çocuk arasından onu seçtiğime, bir tek ona baktığımda kalbim çarptığına, her daim yanımda olmasını istediğime, gece yatağa girerken de aklıma düştüğüne göre gönlüme aşk ateşi düşmüştü.

O yaz tam üç ay orada kalmıştık ve ben hayatımdan çok memnundum! İstanbul’a dönmek hiç işime gelmemişti. Öyle bir ruh hâli içindeydim ki, sanki ben Aslı’ydım, sevgilim de Kerem. Bizi birbirimizden ayırıyorlardı. Bana kalsa Antalya’da yaşabilirdim. Lakin

büyüklerimin kararına saygıda kusur edecek yaşta değildik. Benimki tipik genç kız sanrılarıydı işte.

Kısa sürdü melankolik takılmalarım. Eee ne demişler, gözden uzak olan gönülden de ırak olur. Çok değil iki ay sonra unutmuştum bile Antalya'daki yarimi. Bir değil iki-üç genç vardı gönül tellerimi titreten. Henüz birinden yazılı veya sözlü bir teklif gelmemişti ama hepsiyle bakışıyordum!.

Okullar açılır açılmaz en yakın arkadaşım olan Demet ise, benim gibi sadece flört etmekle yetinmeyenlerdendi. Flört etmek ne demek, kız cürmü meşhut yapıyordu! Sabahları servisle okula giderken bana sevgiliysiyle yaptıklarını anlatırdı. Öpüşüyorlardı!

100

Maazallah!

Şimdi maazallah deyip geçemeyeceğim, zira ayıptır söylemesi cinsi münasebet hakkında malumatımız vardı. Bir kadınla bir erkeğin neler yaptıklarını biliyorduk! Televizyonda, sinemada izleme şansım da olmuştu. Fotoğraflar görmüştük pek çok dergide. Sevişme eylemi denince hangi pozisyonların alınabileceğini gözümün önüne getirebiliyordum. Ancak Demet'in anlattıkları tahayyül sınırlarımı zorluyordu. Yine de dinliyordum. Bilmemek değil, öğrenmek ayıptır. Bendeniz de bilgi ediniyordum böylece.

Diyeceğim o ki; anlattıkları karşısında kızarıp bozarmıyordum, onu kınamıyordum, terbiyesizlikle, edepsizlikle suçladığım falan yoktu ama kafam karışmıştı. Niye böyle şeyler yapmaya ihtiyaç duyuyordu, bilmek istiyordum. Öğrenmem biraz zaman aldı. Önce âşık olmam lazımdı, sonra öpüşmem. Sonra diğerlerine de sıra geldi elbet. Benimle konuşmadığı zamanlarda Demet, sabah trafiğinde başını servisin camına dayar, dalar giderdi. Ne düşündüğünü, ne tür hayaller kurduğunu çok merak ederdim. Taa ki âşık olana kadar.

İlk kez öpüştüğümde, ki çok âşıktım o çocuğa, Demet'in içini neyin titrettiğine vakıf oldum.

Her deneme yanılma yoluyla öğreniyor insan. Nasıl öpüleceğini bilmeden öpüştüm. Nereye dokunulacağını bilmeden dokundum. İtiraz eden, karşı koyan olmadığına göre demek ki doğru yapıyordum! Karşı taraf memnundu yani. Kendi hislerimin neler olduğunuysa bir türlü çözemiyordum. Bir yandan "Acaba benimle dalga

mi geçiyor?” dedirten bir güvensizlik, öte yandan içimi gıcıklayan duygular...

İşte o zaman ben de serviste başımı cama yaslayıp düşüncelere daldım.

* * *

Bilin bakalım kaç yaşındaydım öpüştüğümde?

On beşime yeni basmıştım. Okulların kapanmasına, yaz tatiline girmemize bir hafta kalmıştı. Bir akşam, annem bakkala gönderdi beni. Malum o yıllar, marketler, süpermarketler falan yok. Acil bir durum söz konusu olduğunda köşedeki bakkala, manava gönderilirdik biz evdeki çocuklar. Oflaya puflaya çıktım evden. Tam sokağın başına gelmişim ki ara sıra bizim evin önünden geçerken gördüğüm bordo bisikletli çocuk önümü kesmez mi?

O ana kadar hiç konuşmamışız. Tam olarak neler söylediğini anımsamıyorum ama varlığımın uzun süre kendisini meşgul ettiğini, endamımın nazarından kaçmadığını ve bu nedenle kapımın önünden geçmek zorunda kaldığını itiraf etti ayak üstü.

Hangi kız böyle kulağa hoş gelen cümlelere itibar etmez ki? Hele bu lakırdıları eden kişi, kaşı gözü yerinde, fiziği mütenasip biri olursa? Bendeniz de oltaya takıldım tabii. İtiraf etmeliyim ki yakışıklılığı kalbimi yerinden oynatıp, hop hop zıplatmıştı. Beyaz tenliydi, saçları kahverengi, gözleri ela. Perçemleri vardı Tommiks gibi. Ne şişmandı ne de zayıf. Blucin pantolonunun üzerine gözlerinin rengine uygun, yakalı bir tişört giymişti. Üzerinde de el örgüsü bir hırka vardı.

Birlikte markete kadar gittik, istenenleri aldık ve eve kadar yürüdük Mehter marşı eşliğinde. Kısacık zaman diliminde birbirimiz hakkında gerekli olan hemen her bilgiyi öğrendik. Robert Koleji'ne gidiyordu, o da orta son sınıftaydı benim gibi. Haşarılığı yüzünden bir hafta okuldan uzaklaştırma cezası aldığını söyledi, tatile kadar evde oturacaktı. Kendimi kandırmama gerek yok, sizi de; etkilenmişim işte. Hatta şöyle de diyebilirim; görür görmez âşık olmuştum Cengiz'e...

Tanışmamızın üzerinden bir-iki gün geçmişti ki, Tanrı yeniden buluşmamızı istedi. Kolejden bir arkadaşıyla evimize yakın bir

parkta otururken, bir de ne göreyim! Yanında arkadaşları bize doğru gelmiyorlar mı? Memnuniyetle birlikte takılmaya başladık. Tahmin ettiğiniz ve yanılmadığınız gibi yanıma oturuverdi.

Tipik aşk sanrılarıyla sarsıldım her genç kız gibi, heyecandan ve de mutluluktan öleceğimi sandım! Ama biraz sonra kolunu omuzuma atmasından aynı derecede rahatsız oldum! Ne sanıyordu bu kendini! Henüz dizlerime kapanıp “Benimle çıkar mısın?” diyerek teklifte bulunmamıştı.

Tam ben kendimi kolundan sıyırmaya hazırlanıyordum ki, arkadaşlarından biri ne dese beğenirsiniz; “Ooo bu ne samimiyet, eller, kollar falan, anlayalım!” İşte o anda yok olmak istediğimi hatırlıyorum! Ya da zamanı durdurmak, o anı yaşanmamış kılmak. Öylesine bedbaht hissettim kendimi. Hemen ayağa kalkıp uzaklaştım yanlarından. Ağlamamak için kendimi zor tutarak eve koştum.

Şimdi, izninizle burada biraz duralım istiyorum. Niye bu kadar kızmıştım, neden kendimi kötü hissetmişim, değil mi ya? Kızmamın nedeni kafamın karışık olmasıydı. Almanya’da doğmuş büyümüş, ergenlik yaşında Türkiye’ye gelmiş genç bir kız olarak iki toplumun aynı konudaki farklı düşünceleriyle kafamı karıştıran. İnsanların ikiyüzlülüğüydü. Kadınla erkeğin ilişkisine çevremdekilerin tepkisiydi. Bir kadınla bir erkeğin aşk yaşaması normalken, erkeğin sevgilisi olmasına gülünürken, kadına kızılıyordu. Kötü kadın oluyordu birden flört eden kadın. Anlayamıyordum bütün bunları ama etkileniyordum işte.

Bu nedenle yeni tanıştığım, huyunu suyunu bilmediğim ama çok beğendiğim bir gencin herkesin içinde bana emrivaki yapmasından rahatsız olmuştum. Beni kendi malı gibi görmüştü. Diğerleri de gülüşmüştü bu davranışa. Hiç tanımadığım bir çocuk benimle dalga geçmişti. Alay konusu olmuştum. Üstüne üstlük, imalı laf üzerine, sevgilim olmaya niyetlenen kişi kolunu çekmişti. Beni sahiplenmemişti. Hem zor duruma sokmuş hem de ortada bırakmıştı.

Diyeceğim o ki, o gün olanlar bende çok derin izler bıraktı. Sonraki hayatımı, erkeklerle olan ilişkilerimi şekillendirdi. Erkeklerle asla güvenmemeye karar verdim, o gün. Bir başkasının beni üzmesine, aşağılamasına, zor durumda bırakmasına asla izin vermemeliydim.

İşte o gün kendimi koruma altına almam gerektiğini düşünüp nasıl olduysa anında bir savunma mekanizması geliştirdim. “Asıl değersiz olan erkekler,” dedim kendi kendime. “Onların seni üzmelerine asla izin verme. Ne var yani, Cengiz böyle mi davrandı, sen de bir daha onun yanına gitme, gördüğünde kafanı çevir,” dedim. Ve nasıl olduysa oldu, bir anda kurulan bu savunma mekanizması, tüm hayatım boyunca ben düğmeye basmadan harekete geçti.

* * *

Cengiz ile olan münasebetimin akibetini soruyorsanız, sizi me-
rakta bırakmayayım. O gün maneviyatım çok bozulmuştu, gelin gö-
rün ki, onu çok beğeniyordum. Birkaç gün tavır yaptım, gördüğüm
zaman yanına gitmedim. Hem kel hem fodul olan beyefendi ise ya-
nıma gelip, “Ne var, ne oldu?” diye sorunca, havalara bakıp, “Hiç!”
dedim, önemsemez bir edayla.

Üzerime düştükçe düştü. Kaçan balık büyük olurmuş! Sonunda
beni ikna etmeyi başardı. Bunda ona olan aşkımın da büyük payı
vardı elbette. Günlerden bir gün, annesi evde yokken, birlikte evle-
rine gittik. Artık kendimi kandırmak gibi bir lüksüm olmadığının
farkındayım zira.

Demem o ki, âşıktım fena halde. Ve her âşık gibi çok heyecan-
lıyım. İlk kez bir erkeğin evine gidiyordum ve o erkekle aramızda
hoş bir muhabbet geliyordu. O da heyecanlıydı. Odasında ağırladı
beni. Konuştuk dereden tepeden. Kitaplarına baktım, müziksetine,
kasetlerine -henüz CD denen yuvarlaklar icat edilmemişti.

Bendeniz onun bana dokunmasını, ilk adımı atmasını, ne yap-
caksa bir an önce yapmasını bekliyordum. Eminim o da cesaretini
toplamaya çalışıyordu. Tahmin edeceğiniz gibi, bekleme süremizin
sonuna gelmiştik. Ben ona döndüğümde o da bana döndü ve önce
dirseklerimiz, sonra vücudumuz, en sonunda da dudaklarımız bir-
leşti.

İlk kez öpüştüğüm için ne yapmam gerektiğini bilmediğimi
söylesem inanırsınız değil mi? Hem ne yapmam gerektiğini bilmi-
yordum hem de tecrübesiz, bilgisiz ve toy durumuna düşmekten çok
korkuyordum. Tıpkı bana ilk sarıldığında olduğu gibi, ilk öptüğün-
de de yüreğim duracak sandım. Yüzüm yanıyor, dizlerim titriyordu.

Ne yapmam gerektiğini bilmediğim gibi, ne yapmamam gerektiği konusunda da cahildim.

Neyse ki aynı yaştaydık. Cengiz de fazla tecrübeli değildi. Bu nedenle öpüşmekten ileriye gitmedi ilk yakınlaşmamız. Çok hoşuma gitmişti öpüşmek. Daha doğrusu bir erkeğe o kadar yakın olmak, sarılmak, dokunmak. Öpüşme kısmından pek bir şey anlamamıştım gerçeği söylemek gerekirse. Hem hoşuma gitmişti hem gitmemişti. Dudaklarının sıcaklığını hissetmek güzeldi güzel olmasına da, dudaklarımız birbirinden ayrıldıktan sonra silinmek ihtiyacını duymuştum. Kocaman bir peçete ancak işimi görürdü.

104

Yine de ayaklarım uzun süre yere basmadı. Sanırsınız havalar da uçuyordum. Ne zaman aklıma cankuşum ve yaptıklarımız gelse, yüzümü ateş basıyordu. Bu durumda öpüştüğümüz günün ardından birkaç kez daha Cengiz'in evine gittiğimi söylememe bilmem gerek var mı?

* * *

İşte o günlerden birinde, öpüşmeler, ıslanmalarla geçen saatlerin ardından eli vücudumun alt kısımlarına, kalçama doğru uzandı. O noktadan sonra ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğini çözemedim. Neden, diye sormayın, söyleyemem, bilsem niye saklayayım ki sizden! Hem istiyordum hem de beni yanlış anlamasından korkuyordum. Onu çok seviyordum ama onun sevgisinden emin değildim. Öpüşür öpüşmez yatağa girince ya beni terk ederse?

Ne yaptığımızı ertesi gün herkes, özellikle arkadaşlarım, onun arkadaşları öğrenecekmiş gibi geldi bana birden. Belki de beni te-dirgin eden buydu. Hani ilk kez arkadaşlarının yanında kolunu omzuma atmıştı da, o saygın küçük beylerin alaylı bakışlarına maruz kalmıştım ya... Sanki odadaydılar, perdenin arkasındaydılar ve gözetliyorlardı bizi.

Kıs kıs gülüyorlardı. Hemen bir senaryo yazıyordu beynim o sırada. Türkiye'ye geldikten sonra annemle neredeyse her hafta sonu gittiğimiz Türk filmlerinden birinin senaryosuna benziyordu. Beni sevdiği filan yoktu küçük beyin, yakın arkadaşlarıyla bahse tutuşmuştu. Beni kendisine âşık edeceğini, bir hafta on gün içinde yata-

ğa atacağını söylemişti. Sonra karşıma geçip gülecekti, kahkahalar atacaklardı hep birlikte. Ben yıkılmış, ben perişan bakarken teybe bir kaset koyup dans etmeye başlayacaklardı.

Beni “kullanıp” bırakacaktı, anlayacağınız. Daha on beş yaşımdaydım ve böyle hissediyordum! Erkeklere karşı ne kadar önyargılı ve güvensizmişim, bakar mısınız? Neden öpüşünce, sevişince kendimi “kullanılmış” hissediyorum, değil mi? Bilmelisiniz ki, şimdi-lerde asla böyle ekstrem tenakuzlar içinde değilim!

O yıllara, o güne geri dönmemiz icap ederse; hemen elini ittim ve kalktım yataktan. “Gitmem gerekiyor, annem merak etmiştir,” deyip, iffetini koruyan kız edasına büründüm. Üstüme başıma çekidüzen verip, apartopar çıktım evinden. Eve geldiğimde hezeyan içindeydim. Bir ona kızıyordum bir kendime. Ona niye kızdığımı bilmiyordum. Beni öpmesi hoşuma gidiyordu. Karşımdaki de bunu idrak edecek olgunluktaydı. Eeee... Kendimeydi öfkem aslında. Niye böyle ahlâk kumkuması kesilmiştim, çözemi-yordum. Ben ki Almanya’larda yetişmiş, bir dediği iki edilmemiş, ailesinde de sülalesinde de muhafazakârlığın esamesinin okunmadığı bir kız böylesine tutucu davranacak? Olacak iş mi şimdi bu? Sahi niye öyle abuk subuk davranmıştım?

Kızmış mıydı bana? Çocuk mu bulmuştu acaba beni? Belki de görmek istemezdi artık? Arasa mıydım? Özür dileyemezdim, gururumu ayaklar altına alamazdım, ama ararsam belki yeniden görüşme umudumuz olurdu, kızmadığımı anlardı.

Ben böyle kendimi yiyip bitirirken akşam oldu, ardından gün ışıdı, yataktan kalkıp okula gittim. Servis camına başımı dayayıp hülyalara daldım, sevgili arkadaşım Demet gibi. Ona da anlatmadım içimi yiyip kemiren kurtlarla nasıl boğuştuğumu. Okul dönüşü servisten caddede inip yürümek istedi canım nedense. Hiç sebepsiz yere, her zamankinden farklı bir davranış tezahür etmişti. Niye her zamanki gibi evinin önünde inmiyorsun da, bir durak evvelinde kendini atıyorsun servisten aşağı? Birileri mi “İn, in!” diye kulağına fısıldıyor? Yoksa seni her türlü kötülükten korumaya çalışan iyilik perin -Pinokyo’nun perisi gibi- mi seni indiriyor sevdiğini sandığın adamın gerçek yüzünü göstermeye? Sizde de olur mu bilmem ama bende çok olur böyle altıncı his hadiseleri. Umulmadık zamanlarda,

olmadık yerlerde var olmak, tabiri caizse yerden bitmek gibi bir kabiliyetim vardır. Göreceğimi görür, duyacağımı duyurum.

O gün de Cengiz'i görecekmişim, pastanede bir kızla otururken!

Tanımadığım bir kızdı. Kızdan çok Cengiz'e bakıyordum zaten. Yüzündeki ifade beni dondurmuştu. Bana baktığı gibi bakıyordu o kıza da. Bana kur yaptığı günlerdeki ifadeyle aynıydı yüzündeki ifade. Hemen o an, yanlarına gidip okkalı bir tokat atmak geçti içimden. Ama kendimi çabuk toparladım. Göreceğimi görmüştüm, mesajı almıştım.

106 Diyeceğim o ki, çok kötü yıkılmıştım. Çok âşıktım çünkü Cengiz'e. Ama o anda o aşkı bitirmeye ve Cengiz'i dünyamdan çıkarmaya karar verdim. Daha başında beni bu kadar üzüyorsa bu adam, ileride kim bilir neler olurdu? Savunma mekanizması!

* * *

Allah sizi inandırсын, o yazı hiçbir erkekle çıkmayarak, yanıma bir erkek sinek dahi yaklaştırmayarak, bir anlamda kendimi cezalandırarak geçirdim. Okullar açılır açılmaz tanıştığım yeni bir yakışıklı, ceza süremin bittiğini haber verdi. Sınıfımıza yeni katılmıştı, çok yakışıklıydı ve beni görünce yüzünde güller açıyordu. Benden başkasına da aynı şekilde bakmıyordu. Daha ne olsun değil mi?

Maateessüf, Cengiz'i hiç unutmadım. Unutmak için de bir çaba göstermedim. O âşık olduğum, gerçek anlamda âşık olduğum ilk erkekti. Beni ilk öpen, beni en çok etkileyen, beni en çok sinirlendiren, beni en çok üzen, beni en çok güldüren erkek olarak hayatımdaki yerini aldı. O benim için vazgeçilmez biriydi. Öyle de oldu...

Kızgınlığım geçtikten sonra yeniden görüşmeye başladık. Elbette, yeni sevgilim neden olmuştu kızgınlığımdan geçmesine. Biz kadınlar böyleyizdir vesselam. Biten bir ilişkinin merhemi, yeni bir ilişkidir her zaman! Artık Cengiz'i düşünmediğim için memnundum. Bir başkası da kalbimin çarpmasına neden olabiliyordu. Rahatlamıştım. O yüzden Cengiz'le barışabiliirdim. O zaten niye kendisini terk ettiğimin farkında değildi. Sürekli peşimdeydi. Bunun üzerine arkadaş olduk Hayat sürprizlerle doludur maalesef. Hem de, hani nasıl derler canciğer kuzu sarması ya da günün moda deyimi-

le kanki, işte öyle yakın iki arkadaş. Üstüne üstlük, sevgili olmaksan da vazgeçmedik!

Şöyle açıklayayım isterseniz, defalarca sevgili olmayı denedik. Üçüncü kişilerle ilişkilerimiz bittiğinde, birbirimizi arayıp şansımızı zorladık. İkimiz de yalnızsak yeniden çıkmaya başladık. Ama olmadı, yapamadık. Onu çok seviyorum, o benim için çok özel. Biliyorum ki, ben de onun için öyleyim. Ama anlaşmamız mümkün değil. Uzun süreli bir ilişkiyi yaşayamıyoruz.

Sonunda kendimizi kandırmak gibi bir lüksümüz olmadığını fark ettik. Zira baktık ki ne beraber olabiliyoruz ne uzak kalabiliyoruz. Ne serden vazgeçiyoruz ne yardan misali. E, biz de bir anlaşma yaptık. Dedik ki, bildiğimiz yolda gidelim. Birbirimizi özgür bırakalım. 30 yaşımıza geldiğimizde hâlâ evlenmediyse, birbirimizle evlenelim! Bu ilişki, kesintilere uğrayarak neredeyse tam 18 yıldır devam ediyor. Hem birbirimizle dostluğu, arkadaşlığı, paylaşmayı seviyoruz hem de sevişmeyi. E, tabii bu arada artık öpüşmekle kalmayıp sevişiyoruz da...

Diyeceğim o ki, uzun süreli bir ilişkim bittiğinde hemen onu arıyorum. O da sevgilisinden sıkıldığında bana koşuyor. Bugüne kadar hiçbir sevgilimi aldatmadım ama her ilişkimin sonunda Cengiz'in kollarına koştum. Dedim ya, onu seviyorum, o benim için çok özel. O her zaman var. Beni hep önemsiyor.

Otuz yaşı gerilerde bıraktık. 33 yaşındayız. İkimizin cephesinde de evlilik hazırlıkları yok. Takılıyoruz birbirimize, “Evlilik yakındır,” diye. Tüm bunların ötesinde ona şükran borçluyum. Eğer Cengiz daha 15 yaşındayken bu kadar kendinden emin, zeki, yakışıklı ve esprili ama bir o kadar da küstah ve serseri olmasaydı, ilk aşkımda ilk hayal kırıklığını yaşamasaydım, akıllanmam uzun zaman alabilirdi. Daha çok acılar çekebilirdim. Cengiz gözümü açtı benim. Erkeklerle güvenmemeyi öğretti. Ne kadar seversem seveyim kul köle olmamayı. Her an terk edilebileceğimi. Beni bugüne kadar en çok üzen erkek Cengiz oldu. Ama ondan sonra başka hiçbir erkek üzemedi...

* * *

Söylediğim gibi, Cengiz'den sonra pek çok aşk-meşk hikâyem

oldu. Bende çok iz bırakanlar, iz bırakmadan geçip gidenler, bir gelcelik ilişkiler, çok âşık olduklarım, görür görmez vurulduklarım, uzun süre peşinde koştuklarım.

O malûm konuya gelince, bekâret hadisesine yani... Cengiz'den epey sonra, o arada iki-üç ciddi flörtöz vakasından çok sonra yaşandı. Her halükârda yaşamak istiyordum o anı. Gerçek anlamda büyümek istiyordum. Kesmiyordu velhasıl sarılmak, öpüşmek. Ne var ki bu arzumu belli etmekte kifayetsiz kalıyordum. Onlar da cesaret edemiyordu herhalde. Öpüşüp koklaşmayla yetiniyorduk sadece.

108 Sonunda o da oldu! On dokuz mumu üfleyip, yirmili yaşlar için gün saymaya başlamıştım. Üniversiteli bir sevgilim vardı. Tesadüfe bakın ki aynı okulda, aynı sınıftaydık. Ve aynı mahallede oturuyorduk! Sabahları onu uyandırma ve evden alma görevi benimdi, akşamları da Ferit beni eve bırakmayı üstlenmişti. Gül gibi geçinip gidiyorduk böyle işte.

Derken bir gün, annesiyle babası uzun bir seyahate çıkmaya karar verdiler. Dediler ki, bu gençlere yazık böyle, ateşleri başlarına vurmuş, densizlikten değil ama yersizlikten başlarına bir iş gelecek. En iyisi mi biz ortadan kaybolalım da bunlar bu işi becersin! Demediler elbette ama böylece bize gün doğdu. Düşünsenize; karanlık, kuytu köşelerdeki öpüşmelerin yerini, uzun süreli, rahat bir yatakta sevişme aldı.

İlk başta üzerimizdeki giysileri çıkarmaya cesaret edemedik. Her geçen gün bir adım ileri gittik ve bir baktık ki üzerimizde hiçbir şey kalmamış. Bendenize göre, iki kişi çıplak olduğunda gerçek anlamda sevişmek kaçınılmazdır. Biraz direndiğimi itiraf etmeliyim. Sonunda “Saçmalama kızım!” dedim kendi kendime, “Çocuğun yanında soyunuyorsun, her bir tarafını elletiyorsun, sen de onunkini elliyorsun. Bekâret takıntım yok diyorsun. Kızlık zarını deldirdin zaten! E, daha ne bekliyorsun? Daha ne istiyorsun?”

Sonunda iş, 9,5 hafta kıvamına gelip çatınca, artık o işi yapmak farz olunca, hiç itiraz etmeden aramızdaki tüm engelleri kaldırmayı kabul ettim. O büyük gün, yatakta, çıırılçıplak vaziyette birbirimizi vücut hareketlerimizle yönlendirme çabasına girdik. İkimiz de o malum işi yapmak istediğimizi biliyorduk. Daha önce bu konuda

konuşmamıştık, ama bilirsiniz işte, bazı konularda sözün yerini gözler ve hareketler alır. Her şey kendiliğinden olup bitti.

Doğrusu hiçbir şey hissetmedim. Çok az canım yandı. Çok az da kan geldi. Hepsi bu. Psikolojik olarak da bir farklılık yaşamadım. Ne kendimi kadın gibi hissettim ne de Ferit'e olan sevgimde bir azalma veya artış oldu. Yataktan kalktıktan sonra da her şey aynıydı. Rahatlamıştım sadece. Bir basamağını daha çıkmıştım hayat denen merdivenin. Bakalım beni neler bekliyordu?

Sık sık birlikte olmaya başladık. Ama bu ilişkim de okulların tatili girmesiyle sona erdi. Diyeceğim o ki; çok inişli çıkışlı, kavgalı ama aşkın da yoğun yaşandığı bir ilişkiydi. Sanmayın ki ilk kez onunla yattığım için pişmanlık duydum. Asla! Ben kadere inanırım. Bilirim ki her şeyin bir zamanı vardır. Ne kadar istersem isteyeyim, eğer yazılmamışsa olmuyor, bir şeyler engel oluyor. İstenmeyen şeyler de başa geliyor. Yoksa Cengiz'le yatardım mesela.

Ferit'i sevdim, ilk erkeğim oldu. Tek özelliği buydu. Bu yüzden ne ondan nefret ettim ne de çok sevdim. Hiç özlemedim, hiç aramadım ilişkimiz bitince. Yani demek istiyorum ki, ilk erkeğim bende diğer sevgililerimden farklı bir iz bırakmadı. Sadece o "iş"i onunla yapma fırsatını yakaladım. Hepsi bu...

109

BİRGÜL

36 yaşında, lise mezunu, bankacı. Boşanmış, 15 yaşında bir çocuk annesi, uzun yıllar çalıştıktan sonra bir süre evde oturmuş, şimdi yeniden iş arıyor.

Cinsellik denince aklıma gelen ilk şey; kardeşimin pipisi! Anem, babam, dedem, ninem, halam, teyzelerim, bütün aile, erkek kardeşim doğduğu andan itibaren onun üzerine titredi. "Muradımız" diyor, başka bir şey demiyorlardı. Çok kıskanıyordum onu bu yüzden!

İlk günler yanına yaklaşmadım. Görmek istemedim onu, o çirkin kırmızı suratını. Ama bir gün yine törenle açılınca altı, dayanamadım. Bende, ablamda, kız kardeşimde olmayan ne vardı onda, böylesi sevilmesine neden olan, bilmek istedim. Kızlarla erkekler

arasındaki farkı merak ediyordum. Gördüm. Evet, bizde olmayan bir şey vardı onda. Bacaklarının arasında bir fazlalık! O fazlalık, onu bizden ayrıcalıklı kılıyordu.

Mesela annem kız kardeşimin altını temizlerken kızardı. Oysa Murat efendiye kızmıyordu. Tam tersi severek siliyordu poposunu. Okşuyordu adeta. Özellikle de o et parçasını! Bizi bir kere bile kucağına almayan babamın kucağından inmiyordu küçük bey! Üstelik altı açıldığında babam da öpüp okşuyordu onu ve pipisini!

Kimse kadınla erkek arasında hiçbir fark olmadığını söyleyemez bana. Kız-erkek ayrımcılığı nedir, iyi bilenlerdendim. Erkeklerin durduk yere, hiç hak etmedikleri hâlde, nasıl göklere çıkarıldığını iyi bilirim. Biz kızlara her şey yasakken, erkek kardeşimizin yediği önünde yemediği arkasında idi. O başımızın tacı, evimizin prensi, hatta kralıydı!

Dedim ya, başta annem yapardı bu ayrımı. Sonra evdeki bütün kadınlar. Ve tabii babam. Babam derken nasıl zorlanıyorum, anlatamam size. Hayatım ondan nefret etmekle geçti, bir kez olsun baba diye seslenmedim ona. İlk çocuklarının erkek olmasını istemiş. O erkek çocuk istediği için annem de erkek olsun diye dua etmiş. Korkak tavuk! Böylece kocası tarafından daha çok sevileceğini, değer göreceğini sanmış olmalı. Ablam kız olduğu için çok üzölmüşler ama ilk çocuk diyerek ses çıkarmamışlar. İkincisinin erkek olmasını beklemişler. Ama o da kız, yani ben olunca ifrit efendi çok bozulmuş. Evi terk etmiş. Beni görmek bile istememiş. Korkak tavuğun üzüntüden sütü kesilmiş. Doğru dürüst emzirememiş beni.

Ölmemi istediklerinden eminim. Babamın beni kucağına aldığını hiç hatırlamıyorum. Saçımı okşadığını, yanağımdan öptüğünü. Beni sevdiğini de sanmıyorum. İstenmeyen bir çocuğum ben. Kadersiz! Keşke adımı “Kadersiz, kısmetsiz” koysalarmış. Bu arada korkak tavuk düşük yapmış. Düşürdüğü bebek, erkekmiş. Bütün aile yas tutmuş, düşen bebeğin ardından.

Sonra yine hamile kalmış. Bu kez de kardeşim doğmuş, yine kız yani. İfrit efendi artık isyanlardaymış, diğeri de kahırlarda.

* * *

Biz kızların önemi yoktu. Olmasak da olurdu. Hissediyorsunuz

bunu. Hissettiriyorlar size. Hele sizden sonra dünyaya gelen bir kardeşinizin üzerine titrendiğini, onun her dediğinin yapıldığını, isteğinin yerine getirildiğini gördüğünüzde anlıyorsunuz anne babanızın gözündeki değerinizi.

İşte böyle bir ortamda büyüdüm ben. Bu yüzden kendimden, kız olmaktan nefret ettim. Erkek kardeşimi hep kıskandım. Hep onun yerinde olmak istedim. Ve onun yüzünden hep dayak yedim. Dolarısıyla erkeklerden de nefret ettim!

Sümükcan doğduğu zaman ben altı yaşındaydım. Çok iyi hatırlıyorum. Ablamla okuldan döndüğümüzde evi bayram yeri gibi bulduk. Bütün akrabalar, konu komşu toplanmıştı. Teyzem bizi kapıda karşıladı, “Gelin gelin, ‘Muradımız’ oldu, gelin görün kardeşinizi,” dedi ağzı kulaklarında.

“Muradımız” annemin yanında yatıyordu. Annemin de yüzünde güller açıyordu. 2,5 yaşındaki kız kardeşim, o küçücük aklıyla kendisine gösterilmeyen ilginin bir başkasına gösterildiğinin farkında, annesinin yanına ulaşmaya çalışıyordu, ama yatağa çıkmasına izin verilmiyordu.

O sahneyi hiç unutamıyorum. Kız kardeşim ağlıyor, ağladıkça azarlanıyordu. Kimse ilgilenmiyordu garibimle. Daha fazla dayanamadım. Kardeşimi elinden tutup, odadan çıkardığımı, mutfakta birbirimize sarılıp ağladığımızı hatırlıyorum. Muradımız geldikten sonra pabucumuz dama atılmıştı. Aslında önceden de pabucumuz yoktu ya, neyse...

Hiç sevmiyordum sidikliyi, ama altı açıldığında sırf merakımdan yanına gidiyor, yardım bahanesiyle inceliyordum pipisini. Neden bizde yoktu acaba? Vardı da içimize mi kaçmıştı yoksa?

Çok merak ediyordum bu sorunun yanıtını, ne yalan söyleyeyim. Kız kardeşimin şeyine bakmak istedim öğrenmek için. Yatağa yatırıp soymaya başlayınca ağladı hemen. Bunun üzerine kendi kendimi incelemeye karar verdim. Kardeşlerimle yattığımız odamıza geçtim. Büyük bir ayna aldım. İç çamaşırlarımı indirip incelemeye başlamıştım ki, kapı açılıp, oğlan doğurduğu için başı göğe eren annem girmez mi içeri? “Ne yapıyorsun sen?” diye avaz avaz bağır-maya başlamak mı?

Bir şey söylememe vakit kalmadan tokatlar indi suratıma ardı

ardına. “Sapık mısın sen, ha söyle sapık mısın?” diyordu. Ne demek istediğini anlamamıştım. Hırpalıyordu bir yandan da. Evdekiler koştı bağırmaya. Başı göğre eren, kapıyı kapatarak beni dövmeyle devam etti. Bir yandan da tehdit ediyordu, “Eğer bir daha bunu yaptığını görürsem, öldürürüm seni. Babana da söylerim!”

Söylesen ne olur sanki! Bir de o mu vursun istiyorsun? Vurduğunuz yetmedi mi? Diyemedim bunları, dilimin ucuna gelenleri içime attım. O günden sonra iğrenir gibi baktı yüzüme. Artık elimi cinsel organıma götüremiyordum. Annem görür de, kızar diye, çışımı yaptıktan sonra bile silmeye çekindim. Tuvalet sonrası yıkanmak işkenceye dönüşmüştü. Resmen kasılıyordum.

112

Sonrasında ne yaptıysam annemin gözüne giremedim. Bana nefretle bakan yüzü, erkek kardeşimi gördüğünde değişiyordu. Ona asla kızmıyordu. Ortalığı dağıtsa, bardakları, vazoları kırsa, çayı, suyu devirse, çorbayı dökse, oyuncaklarını kırsa, televizyonu, radyoyu bozsa, kısacası ne yaparsa yapsın kızılmıyordu. Sadece “Yapma yavrucuğum, o cıss!” deniyordu ve kabak her seferinde bizim başımıza patlıyordu. “Ne duruyorsunuz, toplansanıza ortalığı, niye kardeşinizle ilgilenmiyorsunuz?” diye bir de azar işitiyorduk.

Munis ablam kabullenmişti durumu. Cadoloz kardeşim de benim gibi nefret ediyordu sidikli Sümükcan’dan. Fırsat bulduğunda onu çimdikliyor, dövüyor, hıncını alıyordu. Her defasında dayak yese de bundan vazgeçmiyordu. Bense içime kapanmıştım. Özellikle o dayaktan sonra. Hele bir gün, Sümükcan’ı benim dayak yememe neden olan şeyi herkesin içinde yaparken yakalamasına –rağmen pipisiyle oynarken yani– azarlamayınca, üstelik sanki komik bir şey yapmış gibi gülmeye başlayınca, annem de bitti benim için.

* * *

Karşı cinsle ilgilenmeye ne zaman başladığımı tam olarak hatırlamıyorum. Bir kere nefret ediyordum tüm erkek cinsinden. Başta babam olacak adamdan, çirkin ve ukala erkek kardeşimden ve de sınıftaki, mahalledeki tüm erkek çocuklardan.

Bir kişi hariç. Uzaktan akrabamızdı. Bayramda ziyarete gelirdi. Beş-on dakika oturur, bazen ısrarlar üzerine yemeğe kalırdı. Bir tek o, biz kızlarla yakından ilgilenirdi. Hepimizin yanaklarını öper, se-

ver ve şeker veya gofret verirdi. Diğerleri gibi bu tür hediyeleri yalnızca Sümükcan'a getirmezdı. Biz kızları da ayırmazdı.

Bu nedenle onu çok severdim. Gizliden gizliye hayranlık duyardım ona. Hep onun gelmesini isterdim. Neydi bu dersiniz? Aşk mı, hoşlanma mı, sevgiye karşılık verme mi?

Bence bunun anlamı çok açıktı. Ben, bana ilgi göstermeyi, beni sevmeyi asla sevemezdım. Herkese karşı sevgisizdim. Bir insanın benim kalbimi çalması için bana ilgi göstermesi, beni çok sevmesi, hatta herkesten daha çok sevmesi gerekiyordu. Kendimi sevdirmek için uğraşmaya hiç niyetim yoktu.

Bir de mahallemizdeki bakkalın oğlu vardı nefret etmediğim. O da benim gibi hafif topluydu. Ne zaman bakkala gitsem, eğer oradaysa benimle yakından ilgilenirdi. Hemen siparişimi alır, itinayla paketler, eğer çok ağırsa eve götürmek için teklifte bulunurdu. O da bana iyi davranırdı kısacası. Değer verirdi.

Önceleri kızılıyordum, kötü davranılıyordum ona da. Zamanla hoşuma gitmeye başladı ama. Bakkala gitmekten nefret eden ben onu görürüm umudu ile gitmeye heveslendim. Hiç olmazsa gülümseyen bir yüz, bana sevgi ile bakan bir çift göz görüyordum.

Birdenbire boy atmıştım ergenlik döneminde. Aynı zamandaenden de genişlemiştim. Çok şişmanlamıştım yani. Çırpı bacaklarımın yerini tombul bacaklar almıştı. Sümükcan, “Şişko!” diye alay ediyordu. Ağzının ortasına bir yumruk atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Dizlerimin arkasında ve basenlerimde çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Üstelik regl oluyordum. Nefret ediyordum bu olaydan. Hele yalnızca kızların başına geldiğini, o kahrolası sümüklünün bizim yaşadıklarımızı yaşamayacağını öğrenince iyice delirmiştim. Tanrı'ya inancım da azalmıştı.

Berbat bir şeydi kadın olmak! Günler öncesinden karnınız ağrımaya başlıyordu; sonra ağrıdan sızıdan kıvranıyor, üstelik dereler seller gibi kanıyordunuz. Tuvalet zor atıyordum kendimi. O günlerde okula gitmek bir işkenceydi. Kocaman havlu bez sürekli kayar, çamaşırınız kanlanırdı; eteğiniz leke oldu mu diye endişe yaşar, oturduğunuz yerden kalkamazdınız. Öyle günlerde en yakınınız arkadaşlarınızdır. Onlar hemen arkanızda durur, eteğinizin lekelenip

lekelenmediğini haber verirdi; birlikte tuvalete gider, bezinizi değiştirirdiniz.

Benim zamanımda orkid morkid yoktu. Ayırmacı korkak tavuk havludan bez yapıp vermişti. Bunları kullandıktan sonra yıkamamız gerekiyordu. Musluğun altına tutup kanını akıtacak, iyice yıkayacak, sonra bu iş için özel olarak ayrılmış tencerede kaynatacaktık.

Korkak tavuğun kendisi gibi korkak ve munis büyük kızı iyi bir evlattı, söz dinliyor, söyleneni yerine getiriyordu. Fingirdek ve cadoloz küçük kız ise tüm uyarılara, tehditlere rağmen atıyordu bezleri. Mutsuz bendenize gelince. Ben de çöpe atmak istiyordum; ancak bezleri yıkamadan atmanın çok günah olduğu, öteki tarafta bütün o bezleri yalamamız gerektiği beynime kazındığından korkuyor, söyleneni yerine getiriyordum. Midem bulana bulana, ağlaya ağlaya hem de. Tanrı'ya kadınlardan niye nefret ettiğini soruyordum bu işi yaparken. Sonra pamuk kullanmaya başladım. O da ayrı bir dertti! Okula gidince kirlenmiş bezi musluk altında nasıl yıkayacaktım ve nasıl sarıp sarmalayıp eve getirecektim? Pamuktan koca parçalar alıyor, üzerini tuvalet kâğıdı ile sarıyor, sarmalıyor, çamaşıma koyuyordum. Kanlı parçaları suyun altına tutuyor, kanı gitikten sonra çöpe atıyor, azalan pamuğu yenileri ile dolduruyordum.

* * *

Bu dönemde bir de erkeklerle uğraşacak hâlim yoktu. Zaten yaksaktı böyle şeyler. Bir kızın flört etmesi hoş karşılanmıyordu. Aile şerefine sürülecek en büyük lekelerden biriydi. Kız dediğin evinde oturur, fazla sokağa çıkmaz, çıkarsa etrafına, sağına soluna bakmaz, kırıtarak yürümez, hep dikkatli olurdu. Büyüdükçe baskılar artmıştı. Bir evde üç genç kız olunca iyice göz hapsine alınmıştık. Tamam, ben güzel değildim, tombul ve çirkin bir kızdım, arada kaynıyordum. Ancak munis ev pilici ve fingirdek küçük kız çok güzeldi. Fingirdek kardeşim gün geçtikçe boylanıp boslanıyordu. Ablam ne kadar hanım hanımcık bir kızdı, ama kardeşim ileride bir âfet olacağının sinyallerini veriyordu.

Yaşı küçük olmasına rağmen peşinde delikanlıları koşturmasını iyi biliyordu. Bu yüzden sürekli azar işitiyordu korkak tavuktan. Dayak yiyordu. Ama sevgisizliğinin acısını çıkartacağına benziyordu.

İntikam alıyordu. Söylenenler ona vız geliyor, bir kulağından girip öbüründen çıkıyordu. Hele Sümükcan'la kedi köpek gibiydiler. Sürekli kavga ediyorlardı. Bu kavgadan haklı olmasa bile sümüklü haklı çıkıyordu her seferinde. Buna rağmen pes etmiyor, ne kadar dayak yese, azar işitse de, bildiğinden geri dönmüyordu. Erkek kardeşine hak tanınan her şeyi yapmaya niyetlenmişti.

Munis piliç tatsızlık çıkmasın diye onun işlerini de üstlenmişti. Aslında içimizde en çok ezilen ablamdı, her şeyi sessizce kabulleniyordu. İçimizde en çok çalışan, iş gören, yorulan oydu. Bunu evlenip gidince daha iyi anladık. Belki de bu yüzden genç yaşta evlenip evden ayrıldı. 17 yaşındaydı evlendiğinde. Ne zaman tanışmış, ne zaman flört etmişti? Flört denirse tabii, bir-iki kez mektuplaşmışlar mış meğerse, çocuk istetmişti onu. Önce babam olacak ifrit efendi karşı çıktı ama damat tarafı varlıklıydı, karşı koyamadı fazla. Ablam da zaten ortaokulu bitirmiş, evde oturuyordu. Hemen nişan yaptılar, ardından düğün ve bir anda çekip gitti.

Evliliğin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum. Karı-koca olacaktı ama ne yapacaklardı? Aynı yatakta yatmanın dışında aralarında neler geçiyordu evli çiftlerin, bilmiyordum. Ablamın telaşını hem merak, hem coşku, hem de kıskançlık içinde izledim. Ona yeni eşyalar, giysiler, takılar alınmasından çok, evden ayrılacak olmasına imreniyordum. Gerçi kayınvalidesi ile birlikte oturacaktı ama olsun. En azından Sümükcan olmayacaktı. Korkak tavuğun arkadaşları “Artık Murat’a değil, kendi çocuğuna bakarsın,” diyorlardı. Demek ki onun da bir çocuğu olacaktı. İçimden erkek olmaması için dua ediyordum.

Ablamın düğünü çok güzel olmuştu. Ben bile uzunca süre somurtuktan sonra kalkıp eğlenmişim. Akraba ve komşu kadınlarının “Kıskanıyor ondandır,” demelerinden nefret ediyordum. Onlara göre biz her şeyi kıskanıyorduk zaten. Murat’ı, şimdi de ablamı. Evet kıskanıyordum ama onların söylediği anlamda değil.

Fındık kurdu ise pistten inmedi bütün gece. Babasının gözü onda olmasına rağmen aldırımıyordu. Dans etmediği çocuk kalmadı, zaten herkes de onun peşindeydi. Ablamın düğünü Murat’ın sünnet düğününü geride bırakmıştı. En çok buna sevinmişim. Ne kadar şırmamıştı sünnetinde Sümükcan. Gerçek bir kral olmuştu sanki. Gık

dese yanında olmamız isteniyordu. İçten içe pipisinin kesileceğine öyle çok seviniyordum ki. Özellikle kız kardeşim. Onu doldurmuştu bir güzel, fena halde korkutmuştu. “Pipini kesecekler, kökünden kesecekler, artık sen de kız olacaksın!” gibi bir sürü ipe sapa gelmez şey söylüyordu.

Sümükcan’ın kesilme törenini çok istememe rağmen izleyememiştim ama kardeşim en öndeydi ve baştan sona izlemişti. Bana da anlatmıştı.

* * *

116 O değil ama ablamın başına gelenler beni çok etkiledi. Düğün gecesi olanlar yani.

Arkadaşlarına anlattıklarına istemeden kulak misafiri oldum. Bize gelmişti düğünden sonra, mahalleden arkadaşları da onu görmeye gelmişlerdi. Bir süre sonra kızlar ayrı bir odaya geçip, kapıları kapadılar, beni almadılar içeri. Çok merak etmiştim ne konuştuklarını. Bu yüzden dinledim onları. Ablam gerdek gecesini anlatıyordu.

Aklımda kalan tek şey, eniştemin yatakta ablamın üstüne çıktığı ve ablamın canının çok yandığı oldu. Öyle çok canı yanmış ki, bağırnamak için zor tutmuş kendini. Ev çok kalabalıkmış çünkü. Kapıda birileri bekliyormuş. Ablamın canının çok yanmasına rağmen, enişte, her ne yaptıysa, işte onu birkaç kez daha tekrarlamış. Her seferinde ablamın daha çok canı yanmış. Her gece yapıyorlarmış aynı şeyi. Hâlâ da sızlıyormuş orası! Bir de kan akmış! Kanlı çarşafı kapıdakilere vermişler.

Hiçbir şey anlamadım duyduklarımdan. Ama allak bullak olma-yı yetti söylenenler. Ablamın canı yanıyorsa neden her gece aynı şeyi yapıyorlardı? Hem de defalarca? Ya kan? Kan niye gelmişti? Hasta mıydı evlendiği gece ablam?

Aslında daha önceden de kafama takılan pek çok şey vardı ama erkek milleti ile fazla ilgilenmediğim için çok da fazla üzerinde durmuyordum. Fakat bu son duyduklarım bardağı taşırmıştı. Kız arkadaşlarla bu konuları pek konuşmazdık aslında. Gerçi onlar sürekli âşık olurlardı, ben de bu nedenle fena halde sinirlenirdim onlara, arkadaşlığımı kesmeyi bile düşünürdüm ancak o zaman konuşacak

kimse kalmaz etrafımda diye korkardım. Onlar da benim nasıl biri olduğumu bildiklerinden aşk-meşk ve erkekler konularını benim yanımda fazla açmazlardı. Onlara sormaktan başka çarem yoktu.

Biliyorlardı elbette. Kıkırdadılar birbirlerine bakarak. Sonra evlenince neler olduğunu anlattılar. Anlamıştım. Erkekler o nedenle kasılıyorlardı küçüklüklerinden beri demek ki, bizlerin canını yacaklar diye daha o yaşlarda mutlu oluyorlardı. Peki anneler, onlar da kadındı, onlar niye bu kadar çok seviniyorlardı erkek doğurunca? Nefretim iyice derinleşti. Erkeklerden de, bu işi yapmayı kabul eden tüm kadınlardan da nefret ediyordum. Çok sevdiğim ablamdan bile.

Bir gün sınıfa girdiğimde kızların hepsini bir araya toplanmış, çığlık çığlığa bağırarak bir şeylere bakarlarken gördüm. Yanlarına yaklaşıncı baktıklarının bir dergi olduğunu fark ettim. İyice eğilince ne göreyim! Çıplak erkek resimleri yok mu? Hem de tamamen çıplaktı erkekler. Ve o iğrenç fazlalıkları tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Önce çok kötü oldum. Bakamadım. “İğrençsiniz! Nasıl bakıyorsunuz böyle pis şeylere?” diye söylendim.

“Ne var?” dedi içlerinden biri. Okulun en flörtçü kızlarındandı. “Hiç görmedin mi daha önce?” diye sordu gülererek. Diğer kızlar da kıkırdadılar. “Görmediysen gel, yakından bak. Nasıl olsa günün birinde biriyle tanışacaksın. Gerçeğini görmeden bunlarla idare et.”

“Bakmam,” dedim ben. Geçtim yerime oturdum. Kızlar ise bakmaya devam ettiler bağırış çağırış içinde.

Karşılaştığım her erkeğin derhal orasına bakıyordum. Daha önce hiç dikkat etmediğim bu ayrıntı şimdi bana çok çirkin, hatta iğrenç geliyordu. Böyle bir şeye nasıl izin veriyordu kadınlar? Ben asla izin vermeyecektim. Ölsem yapmayacaktım. Allah göstermesin! Hiçbir zaman evlenmeyecektim.

Erkekler hiç ilgimi çekmiyorlardı zaten. Ayrıca kız lisesine gidiyordum. Erkek olarak sadece hocalarımız vardı okulda. Okul dışında da evden okula, okuldan eve gidip geliyordum. Mahalledeki erkeklere ise hiç baktığım yoktu. Sınıftaki yellozların hemen hepsinin sevgilisi vardı. Flört etmeseler bile hoşlandıkları çocuklar. Sürekli onlardan söz ediyor, onların hayalini kuruyorlardı. Bir tek ben hariç.

Sonra bir gün, garip bir duyguyla tanıştım. Liseyi bitirmiş, çalışmaya başlamıştım. Aynı işyerinde çalışan bir erkekti, daha önce hiç tatmadığım duygularla beni tanıştıran.

Başkalarına göre yakışıklı sayılmazdı ama benim için Tarık Akan, Kadir İnanır kadar çekiciydi. Onu görünce kıpkırmızı kesiliyordum. Yüreğim ağzıma geliyordu. Bir tek ondan nefret etmiyordum, edemiyordum. Belki de o benim erkek cinsiyle barışmam için gönderilmişti. O bana bakınca daha çok utanıyordum. Herkes anlayacak diye de çok çekiniyordum. Belli etmemeye çalıştıkça daha da çok batıyordum sanki.

118 Onun da benden hoşlandığını hissediyordum. Ama o kadar içine kapanık ve yabani bir kızdım ki kolay kolay cesaret edemiyordu benimle konuşmaya. O da çekingendi. Uzaktan birbirimize bakıp duruyorduk.

Aylar geçti böylece. Ben ona yanık, o bana yanık ama birbirimizle konuşmadan aylar geçti.

Ne güzel günlermiş onlar! Aaah aah. Derken bir gün, işyerindeki amirim öğle yemeğinde beni kenara çekip çekingen yakışıklının benden çok hoşlandığını, niyetinin ciddi olduğunu söyledi. Temiz ve efendi bir çocukmuş. Akıllı ve gözüaçıkmış. Henüz çok para kazanıyor sayılmazmış ama geleceği parlakmış. Acaba ben ne düşünüyormuşum onun hakkında?

Vallahi hoşuma gitmişti söyledikleri. Aylardır hep bu anı bekliyordum sanki. Evlenmeye hiç niyetim yoktu ama günün birinde evlenecek olsam ancak onunla evlenirdim. Yüzüm kızarak “Olabilir!” yanıtını verdim.

Ertesi gün iş çıkışı beni kapıda bekliyordu yakışıklım! Eve kadar bana eşlik etmeyi önerdi. Birlikte yürümeye başladık. Havadan sudan, işten söz ettik. Her zaman saatler süren yol bana kısacık gelmişti. O günden sonra öğle yemeklerinde ve akşam dönüşlerinde bana eşlik etti. Aslında üzülyordum, evi çok uzaktı benimkine. Yine de her akşam beni eve kadar getiriyor, sonra başka bir otobüse binip yeniden yola koyuluyordu centilmen erkeğim.

“Yapma,” diyordum, “Her akşam gelme, üzülyorum,” Bunun üzerine haftada bir iki keze indirdi beni eve bırakmaları.

Artık el ele de tutuşuyorduk. Koluna giriyordum bazen. Arada

bir kolunu omzuma atıyordu. Hafta sonları buluşup sinemaya gitmeye başladık. Çıkışta dolaşıyor, bir kafede oturup sohbet ediyorduk. Rahatça konuşabiliyordum yanında. İçimi dökebiliyordum. Sırlarımı anlatabiliyordum. Beni anlıyordu. Bu arada gözüm orasına kaymıyor da değildi. Hem çok utanıyordum bakarken hem de kendimi alamıyordum. Bir tuhaf oluyordum bunu yaparken. Kendimden de utanıyordum bunu yaptığım için. İçimden, “Allah beni kahretsin!” diyordum.

Kız kardeşime bahsettim bir gün çekingen, centilmen Zafer’inden. “Nihayet birini buldun ha!” diye dalga geçti benimle. Onun bir sürü sevgilisi vardı. O kadar kısa sürüyordu ki aşkları. Takip edemiyordum sevgililerini.

119

Sonra ablama açtım konuyu. Çok sevindi. “Bir gün bize yemeğe getir, eniştenle bakalım, nasıl biri,” dedi. Davet ettim. İş çıkışı bir kutu tatlı alarak gittik evlerine. Çok hoş bir gece geçirdik. Görücüler de beğenmişlerdi. “Tam sana göre biri,” dedi ablam mutfakta, “Niyeti ciddi mi?” diye sormayı da unutmadı. Tabii yemeyip içmeyip anneme anlatınca olanları, o da başladı “Ne zaman gelecekler istemeye?” diye başımın etini yemeye. Bir de kimdi, neyin nesiydi, kimin fesiydi diye sormaya. Bildiklerimi anlattım. Annesiyle babasının boşanmış olduğunu, annesinin bir fabrikada çalıştığını, ikinci evliliğini yaptığını vs. Bir anda yüzü değişti korkak tavuğun. “Hemen ayrılıyorsun ve bir daha görüşmüyorsun!” demez mi? Kallakalmıştım öylece. Hayatım boyunca erkeklerden nefret etmiştim, yalnızca birini sevmiştim, onunla da mutlu olmama izin vermiyorlardı!

Ertesi gün ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemez hâlde işe gittiğimde Zafer, önümüzdeki günlerde ailesinin beni istemeye geleceği müjdesini vermez mi! Tanrım, ne günah işlemiştim ben! Ne yapmıştım ki her türlü bela gelip beni buluyordu! Bir şey söyleyemedim tabii, “Ne zaman isterseniz,” demekten başka...

Çok kötü günlerdi. Ablam aracı olunca gelip istemelerine ses çıkarmadılar. Her kızın en mutlu günü olan isteme günü, benim en acı günümdü. Bir dövmedikleri kaldı hayatta sevdiğim tek erkeği ve ailesini. Her misafire pastalar börekler hazırlayan, çarşı işini eve sokmayan sevimsiz kadın, o gece bir kek bile yapmadı. Eve gelip de

hiçbir hazırlık yapılmadığını görünce ben gidip aldım pastaneden bir şeyler. Onlar gidince de başımın etini yediler gece boyunca. Sadece o gecemi değil, hayatımı zindan ettiler o günden sonra.

Sevdiğim adamla görüşmemi yasakladılar. Onu görmemem için işe gitmemi de. Eve kapandım anlayacağınız. Günlerce çıkmadım odamdan dışarı. Gece gündüz ağladım. Hiçbir şey yemedim, benim için getirdikleri bir kutu çikolatanın dışında. Kız kardeşim aracı oldu Zafer'le aramda. Kaçmamızı önerdi. Çok düşündüm bunu. Her gece hayalimde kaçtım ama yine de gerçekleştirmeye cesaret edemedim. En büyük pişmanlıklarımдан biridir. Kaçmalıyım, gitmeliydim. Belki şimdi yaşadıklarım gelmezdi başıma. Mutlu olurum onunla. Olacağımdan emindim.

120

Ancak dediğim gibi, çok gördüler mutluluğu bana. O günlerde annemle babamdan iyice nefret ettim. Zerre kadar sevgim kalmadı ikisine de. Hâlâ da yok ya. Ablam sayesinde baskılar üzerimden biraz kalktı. Başka bir iş buldum, evde oturursam delirecektim çünkü. Zafer'le görüştük bir süre gizlice. Sürekli teklifini yineledi. Ben de onu hep oyaladım. Sonunda terk edip gitti beni. O günden sonra da yüzüm gülmedi işte.

* * *

Sonra. Sonra başka biriyle tanıştım bir tesadüf eseri. Çalıştığım işyerindeki bir arkadaşını görmeye gelmişti Aydın. Beni görmüş, çok beğenmişti nasıl olduysa! Ziyaretleri sıklaştınca bir şeyler olduğunu anladım. Derken bir gün yanıma gelip tanışmak istediğini söyledi. Hiç niyetim yoktu elbette flört etmeye. Gönül eğlendirecek halde değildim. Bunalımda ve yastaydım. O ise ısrar ediyor, beni bir yerlere davet ediyordu sürekli.

Zafer'e göre yakışıklı sayılırdı. Uzun boylu ve zayıftı. Her zaman takım elbise giyiyor, kırat takıyordu. Kibar ve saygılıydı. Tam anne-babamın bayılacağı bir damat adayına benziyordu. Bunu düşündüğüm anda kafamda bir şimşek çaktı. Teklifini kabul ettim. Kabul edince de çıkmaya başladık. Hemen söyledim ama ailemin onayı olmadan flört edemeyeceğimi, iş çıkışı eve geç kalamayacağımı falan. Yine de bir iki kez çıktık. Beni çok şık yerlere götürdü. Çok efendiydi canım! Niyetim beni istemesini sağlamak, eve götü-

rüp annemlere alın işte size damat demek, nişan sonrası, düğün ari-fesinde ise nişanı bozmak, bizimkileri bozguna uğratmaktı!

Amacıma ulaşamadım. Mesajı aldı hemen. Hoşuna gitmişti eli-ne erkek eli değmeyen, mutaassıp bir aile kızı olmam. Hemen gelip istediler. Bizimkiler zevkten dört köşe idi. Tahmin ettiğim gibi ba-yılmışlardı yeni damatlarına. Konuşkandı, saygılıydı, efendiydi. Birkaç ay içinde nişan yapıldı, evde, aile arasında. Bir buçuk yıl da nişanlı kaldık. Annem sevinç içinde çeyizimi hazırlamaya başladı. Ben hiç orali değildim, ayrılacağım ya! Aydın da çok hızlıydı, he-men ev tuttu, içini bile döşedi. Zaman geçiyor, evlilik işi ciddiye bi-niyordu. Bugün yarın atarım nişanı derken planım yatmasın mı! Ev-lenmeyeyim mi!

121

Nasıl olduğunu bilmiyorum inanın ki! Oldu işte. Yapamadım. Galiba hoşlanmaya başlamıştım Aydın'dan. Anne-babalar gibi genç kızların da beğeneceği bir erkekti. Garip takıntıları vardı ama. Mesela gösterişe çok meraklıydı. Hava atmaya. Sadece salata bile olsa, yemek masası dört dörtlük hazırlanmalıydı! Yemese bile raf-larda her çeşit reçel olmalıydı! Ukala dümbeleği. Bana kazık ataca-ğını o zamanlardan anlamalıydım. Kadı kızında bile kusur var, di-ye düşündüm. Bunlara rağmen iyi yaşamaya meraklıydı ya. Çok güzel jestler yapıyordu ya. Direnemedim bu nedenle. Evlendik!

Nikâh dairesinde kıyıldı nikâhımız. Sonrasında da yemeğe git-tik. Çok güzel bir gelin olmuşum. Korkak tavuk ağladı ben evden çıkarken. Ben de ağladım.

* * *

Yemekten sonra evimize geldik. Arkadaşlarımız da gelmişlerdi bizimle. Biraz oturup bir şeyler içtikten sonra gittiler. Yalnız kaldık. Daha önce ablam yanıma gelip, “Gerdek gecesinde neler oluyor bi-liyor musun? Anlatmamı ister misin?” diye sordu bana. “Hayır!” de-dim. “İstemem!”

Bir korku sardı her yanıma. Aslında bu korku, evlilik günü yak-laştıkça artmaya başlamıştı. Ne yapacağımızı düşünüyordum süre-kli. Soyunacak mıydım onun yanında? O işi nasıl yapacaktık? Bir-iki kez öpüşmüştüm. Sarılmak, dokunmak, öpüşmek hoşuma gitmişti Zafer kadar olmasa da. Unutmuşum galiba sevgiliğini...

Yalnız kalınca korkum daha çok artmaya başladı. Damat, damatlığını çıkarıp rahat bir şey giymek istediğini söyledi. “Sen de çikar gelinliğini,” dedi bana. Haklıydı, çok rahatsızdım, ama gelinlik üzerimde kaldıkça o işi yapmayız gibi geliyordu bana. Sonunda çıkardım tabii. Gecelik yerine ev kıyafetlerimden birini giydim. Sallonda oturuyordu Aydın. Yanına çağırdı. Gittim. Sarılıp kendine çekti beni. Öyle kasmıştım ki kendimi hiç hoşlanmadım o hareketinden. Hemen geri çekildim.

122

Ne olduğunu anlayamadı adamcağız tabii. Şaşkın bir hâlde, ne olduğunu sordu. “Yok bir şey,” dedim yavaşça yanına sokularak. Sarıldım ona. Bir süre öylece kaldık. Sonra öpmeye başladı beni. Saçlarımı, yüzümü, dudaklarımı. Çok heyecanlıydım, çok da korkuyordum. Öpüşlerine karşılık veriyordum ama zevk aldığımı söyleyemezdim. “Rahat ol biraz!” dedi yavaşça. “Sakinleş... Korkmana, çekinmene gerek yok. Artık sen benim karımsın...”

“Sakinim,” dedim, “ama dur şimdi, şu filmi seyredelim.” Mümkün olduğunca geciktirmeye çalışıyordum o işi. Bir yere kadar tabii. Saatler ilerleyince “Hadi artık yatağımıza gidelim,” dedi. Kaçacak bir yerim yoktu. “Peki,” dedim çaresiz. Yatak odasına geçtik. O banyoya gidip soyundu ve pijamasını giyip geldi. Ben de geceliğimi giymek için çıktım odadan. Döndüğümde yatağa girmiş, beni bekliyordu.

Kalbim bir kuş kanadı gibi çırpınıyordu adeta. Nefes alamıyordum, bayılacak gibiydim. Yatağa girdim. Sarılarak beni kendine çekti. Ben de sarıldım ona, yüzümü göğsüne bastırarak. Titriyordum. “Ne oldu sana, neler oluyor?” dedi. Ağlamaya başladım. “Bilmiyorum!” dedim. Saçımı okşayarak, “İstemiyorsan bir şey yapmayız. Yarına bırakırız,” deyince rahatladım. “Yapmayalım!” dedim sevinçle. “Çok yorgun ve heyecanlıyım.”

Anlayışlı davrandı kocam, “Sen nasıl istersen sevgilim,” dedi. Anında rahatladım. Sarılarak uyuduk birlikte.

Tam iki yıl böyle sarılarak uyuduk. Sadece sarıldık. Yapamadık o işi. Tabii benim yüzümden. Olmuyordu. Ne yaparsam yapayım, kasılıp kalıyordum. Bacaklarımı açamıyordum. Açsam da o işi yapmasına izin veremiyordum. Dokunamıyordum bile.

İlk başta zorlamadı beni. “Sen ne zaman istersen,” dedi. Ama o

gün bir türlü gelemiyordu. Öpüşmek, sarılmak yeterliydi benim için. Göğüslerime dokunmasına, öpmesine de izin veriyordum. Ama iş aşağıya gelince. Eli kasıklarımına gittiği anda kasılmaya başlıyordum.

Beni soymaya, çamaşarımı çıkarmaya başlayınca ise ağlama krizine giriyordum.

Biliyordum, yanılttı, ama elimde değildi. Sevişemiyordum bir türlü.

İçki içmemi önerdi daha sonra. Kendimi boşuna kastiğımı, içki içince rahatlayacağımı ve kendimi bırakacağımı söyledi. Denedim. Ama yine olmadı. Bunun üzerine bir süre hiç denemedik. Oluruna bıraktık. Hiç ısrar etmedi. Benim istememi bekledi. Oysa ben çok memnundum hayatımdan, yıllar geçse de isteyecek değildim. Yetiyordu bana onunla olmak.

Cinsellik dışında evliliğim çok iyi gidiyordu. Çok seviyordum kocamı. Her konuda gayet iyi anlaşıyorduk. İyi bir ev kadınıydım aynı zamanda. Çalışan bir kadın olmama rağmen evimiz her zaman temiz ve derli topluydu. Güzel yemek yapıyordum. İyi misafir ağırlıyordum. Bir tek yatakta iyi değildim. O da benim suçum değildi.

Şimdi Allah için çok mükemmel bir kocaydı o günlerde sevgili kocam! Başkası olsa zorla tecavüz ederdi bana. Veya boşardı. Oysa o son derece anlayışlı ve sabırlı davrandı. İki yıl, tam iki yıl dayandı bana. Sevişmedi. Bu süre içinde ne yaptı, başkalarıyla sevişti mi, bilmiyorum. Sanmıyorum. Çünkü işte birlikteydik, işten eve de birlikte geliyorduk. Belki benden gizli mastürbasyon yapıyordu banyoda falan. Tabii bu süre içinde derdimizi kimseye de açamıyorduk. Böyle yaşayıp gittik.

Sonunda kâbusa dönüştü evliliğimiz. En ufak bir sorundan kavgaya çıkmaya başladı. Benim de sinirlerim zayıflamıştı, onun da. Boşanmayı teklif ettim bir gece ağlayarak. “Bırak beni git,” dedim, “Kendine normal bir kadın al!” Sarıldı bana, okşadı, “Hayır!” dedi. “Bu sorunu çözeceğiz.” Doktora gitmemizi önerdi ardından. Şiddetle karşı çıktım. Gitmezdim, gidemezdim, hele bacaklarımı doktor bile olsa kimseye açamazdım.

Gitmedim. Ama sonunda o işi hallettik.

BİNGÜL

36 yaşında, lise mezunu, fotomodel-oyuncu. İki evlilik yapmış, boşanmış, çocuğu yok.

Ben bacaklarımı 15 yaşında açtım.

Çok mu şaşırdınız? Evet! Aslına bakarsanız geç bile kalmıştım! Görmüyor musunuz İngiliz kızlarını, daha 13-14 yaşındayken ne fındıklar kırıyorlar? Yine biri terk edip gelmişti ülkesini geçenlerde, bizim garsonlardan biri için. Onları can da bizimki patlıcan mı? Hem köylerde de kızları on üçünde evlendirmiyorlar mı? Şarkılar, türküler bile var be, “14 yaşında Nazife Hanım’a doyum olur mu?” diyen.

On beş yaşındaydım ama gören beni on sekizinde filan zanne-
derdi. Gösterişli bir kızdım hani.

Hâlâ da öyleyimdir! Olduğumdan büyük gösteriririm. Benden bir buçuk yaş büyük olan ablamı, her gören benim küçüğüm sanırdı.

Karşı cinse, aşka meşke meraklı bir kızdım. Valla daha ne diye-
yim, erkekler kendimi bildim bileli hep ilgi alanımda oldu. Bebek-
ken bile erkekleri seçermişim kucaklarına gitmek için. Kadınların
kollarında iki dakika ağlamadan durmazken erkeklerin boynuna ya-
pışır, kalırmışım. Demek ki daha o yaşta aklımı erkeklerle bozmu-
şum. Ba ba ba ba....

Adam olacak çocuk şeyinden belli olurmuş, misali. Hatırlarım
da, küçük bir kızken, erkeklerle oynamayı severdim. Kızlar, bebek-
ler, evcilik falan ilgimi çekmezdi. Çekerdi de kız kıza değil, erkek-
lerle oynamanın yolunu arardım. İsterdim ki erkeklerle evcilik,
mendilim düşe, saklambaç, kaydırak falan oynayalım.

Kolay değil tabii erkekleri kız oyunlarına ikna etmek. Ama Al-
lah için elime kimse su dökemez bu konuda. Ne zaman sokağa çık-
sam mahallenin tüm erkek veletleri topu, boğuşup güreşmeyi bıra-
kıp yanıma gelirlerdi. Belli ki anneme çekmişim bu konuda...

Benim annem şantözdü. Gece kulüplerinde, pavyonlarda, bar ve
gazinolarda şarkı söylerdi. Artık emekli oldu! O da on beş yaşında
kaçmış sevdiğine. Yani babama. Çok zor bir hayatı varmış anneci-
ğimin. Gençliğinde çok çekmiş zavallım. Dedem hem işsiz, hem

alkolik, hem de kumarbazmış yani. Anneannem temizliğe gider, demse paraları yermiş. Eve gelince de bir posta dayak atmış her-kese. Anneme de.

Bir gün canına tak etmiş annemin. Karşısına da babam çıkmış elbette. Terk etmiş evini. Babamın ailesi çok mutaassıpmış. Başta istememişler annemi, ama mecburen kabul etmek zorunda kalmış-lar. Oğullarının hatırına. Nikâhı da kıymışlar ardından. Önce ablam, sonra da ben doğmuşuz işte.

Ama yürümemiş evlilikleri. Bir süre sonra kavgalar başlamış. Bu kez babam dayak atmaya başlamış anneme. Bir yandan kocası-nın ailesinin baskısı, hakaretleri, bir yandan koca dayağı, çareyi yi-ne kaçmakta bulmuş kadıncağız. Bizleri de yanına alarak İstanbul'a gelmiş.

Annem sıkı kadındır ha. Kendini korumasını bilir. Yaşadığı ha-yat iyi miydi, bir şey diyemem ama en azından kimsenin ağız ko-kusunu çekmedi. Ona posta koyan olunca çeker giderdi, ya da ada-mı kapıya koyardı. Şimdi de öyledir garibim. Ablam altı, ben beş yaşındaymışız koca evini terk edip İstanbul'a geldiğinde. Aslında bizleri de bırakmayı düşünmüş ama kıyamamış. O yıllarda yirmi yaşında falanmış. Genç, güzel, fıstık gibi bir kadın! Üstelik sahip-siz!

Bir akrabalarının yanına sığınmış önceleri. Başlamış iş arama-ya. Yapacağı işi belirlemiş kafasında, daha yola çıkarken. Temizliğe gidecek kadın değil ki? Fabrikalarda çalışacak vakti ve sabrı da yok. Gözü yukarılarda. Çok para kazanmak istiyor, iyi yaşamak istiyor. Çocukluğunda çektiklerinin acısını çıkaracak. Kısa zamanda çok para kazanmasının yolu da malum. Fahişelik, şarkıcılık falan..

Bir pavyonda iş bulmuş. Nasılını bilmem valla. Şarkı söyleme-yi severmiş zaten, göbek atıp oynamayı da. İşini uydurmuş işte. Eli-ne para geçer geçmez de ayrı bir eve çıkmış. Akıllı kadındır benim annem. Hayatı genç yaşında çözmüş. Bu dünyada kimseye ge-be kalmadan yaşamanın yollarını öğrenmiş.

Ahlâksız bulabilirsiniz annemi. Namussuz diyebilirsiniz. Ama bana göre dünyanın en namuslu kadınıdır o. Canım benim. Muck muck. Pavyonlarda, orda burda çalıştı durdu yıllarca. Bizi büyüttü, aç bırakmadı, açıkta koymadı.

Eve hep farklı erkekler gelip giderdi. Kimi bir ay, bazen daha fazla kalırdı bizimle. Etrafında hep adamlar vardı yani. O da böyle bir hayatı seviyordu bana göre. Bir erkeğe bağlanmaktansa, yani bir hıyarın ağız kokusunu çekmektense, erkek değiştirmeyi tercih ediyordu.

Biz “kraliçe” derdik anneme. Bir dergide çıplak resimleri yayınlanmıştı. Orada kraliçe olmuştu çünkü. İlk sayfadaki resimlerde güzellik kraliçeleri gibi pelerin vardı üzerinde. Başınca tacı ve asası. Sonra tek tek çıkarmıştı üzerindeki, çırlıçıplak kalana dek. Başında bir tek tacı kalmıştı. O günden beri “kraliçe” diye çağırırdık onu. Hoşuna giderdi öyle seslenmemiz. “Cücelerim benim” derdi o da bize, ya da “Pamuk Prenseslerim”

Daha çok para kazanmak için çekirtmek zorundaydı o fotoğrafları? Valla... Pavyonlardan gazinolara transfer olması için o tür pozları vermesi gerekiyordu.

Bize göstermedi. Saklamıştı çekmecelere. Karıştırırken bulduk.

Gazetecilere poz verirken çok özenirdik ona, ne yalan söyleyeyim. Yatak odasındaki tuvalet masasının önüne geçer, pufa otururduk yan yana. Dudaklarımıza ruj sürer, saçımızı kabartırdık. Çiçekler takar, elbiselerimizin omzunu sıyırır, poz verirdik. Bir de dudaklarımızı büzer, gözlerimizi kırıştırdık. Ne zaman canım sıkılsa aynanın karşısına geçerim. Başlarım poz vermeye. İnanın çok rahatlarım. Tavsiye ederim hepinize. Ayna karşısında insan kendini incelerken bütün dertlerini unutuyor. Bir deneyin hatırım için. Hatta çırlıçıplak soyunun. Dergilerdeki kadınlar gibi pozlar verin.

* * *

Erken yaşta olgunlaştım diyebilirim. Kraliçemiz bizimle açık açık konuşurdu. Her konuyu karşısında akranları varmış gibi anlatırdı bize. Açıklamalarda bulunurdu yani. Cinsellik konusunda da öyle. Çok rahattı. Kadınla erkek arasında olanları, çocuğun nasıl dünyaya geldiğini hep annem anlattı bize.

Neden derseniz, kendi cahilliğini bizim de yaşamamızı istemiyordu da ondan. Eee tabii, durup dururken anlatmazdı aklına gelmiş gibi. Ya biz sorardık ya da televizyonda, gazetede bir şey görmüş

olurduk da konu açılırdı. O da bizi karşısına alır, açıklamalarda bulunurdu.

Babamla nasıl tanıştıklarını anlatırdı, babamdan önce yaşadığı platonik aşkları. Sonra dönüp bize sorardı, “Söyleyin bakalım var mı bir sevgiliniz, saklamayın benden.”

Yani çekinmezdik annemden. Söylerdik beğendiğimiz çocukları. “Şimdiden başladınız ha, yaramazlığa?” diye azarlar gibi yapardı ama kızmazdı. Sarılıp gülerdik birbirimize.

Hasta olacağımızı da önceden söylemişti bize. Öyle tokat falan da atmadı ayrıca. Ne yapacağımızı, pamuğu neremize tıkacağımızı gösterdi. Zaten bizim zamanımızda Orkid yeni çıkmıştı, o yoksa pamuk vardı. Hiç bez filan kullanmadım ben.

Babamı hiç hatırlamıyorum. Ben 10 yaşındayken öldüğünü öğrendik. Memleketten haber gelmiş anneme. Annem çok üzüldü, çok ağladı arkasından. O gece bizi de yanına aldı. Birbirimize sarılarak uyuduk. O ağladığı için, biz de ağladık. Bak şimdi, hüzünlendim birden. Neyse...

Aşkla da küçük yaşta tanıştım. Her sene sınıftaki başka bir çocuğa âşık olurdum. Annemin sevgilileri var ya, herkesin olur, diyordum. Normaldi yani. Dördüncü sınıftayken Önder diye bir sevgilim vardı. Bir gün öpüştük koridorda. Ama yakalandık. Çocuklar gördü bizi, öğretmene söylediler. Müzевirler, ne olacak. Vardır ya her okulda, mahallede böyle işgüzar tipler. Öğretmenler de ne yapsın, bizi müdür odasına alıp azarladılar bir güzel. Ve bir daha yaparsak okuldan atacaklarını söylediler.

Anneme söyledüğimde hiç beklemediğim bir tepki aldım. Tokadı şaklattı kadın suratıma, iyi mi? Sen her haltı ye, biz öpüştük diye canımıza oku. “Ama anne?” diyecek oldum. “Bir daha duymayacağım böyle şeyler,” dedi. Öylesine öfkeliydi ki. Korktum. Konu kapandı öylece.

O kızdı diye âşık olmayacak, öpüşmeyecek değildim elbette. Serüvenler birbirini izledi. Annem de bilmiyormuş gibi davrandı.

Annem diğer annelerden farklıydı. Ancak iyi bir anneydi. Hep bunu söylüyorum ama harbiden öyle. Bizim üzerimize titrer, hastalandığımız zaman çılgına döner, bir dediğimizi iki etmezdi. Şımartmazdı bizi ama her istediğimizi alırdı. Okumamızı isterdi bizim.

Okuyalım diye elinden geleni yapıyordu zaten. Sınıfı geçince alınmıştı bisiklet, saat, blue jean, lens... Her yılın isteği farklıydı.

Diğer kadınlardan farkı, evde oturup koca parası yememesiydi bence. Tek bir erkeğin kahrını çekmemesi... Ev kadınları çocuklarıyla çok mu ilgileniyorlar sanki? Ben ne kadınlar bilirim! Kapalıdırlar, namus kumkuması kesilirler ama çocukları bir şey sorduğunda tokadı patlatırlar suratlarına. Çocuklarının hiçbir derdini dinlemezler.

Annemse canı gibi bakıyordu bize. Biz okuldan gelince yemeğimizi yedirir, derslerimizle ilgilenir, sonra başlardı süslenmeye. Bizim için bir oyun gibiydi onun makyaj yapması, saçını kıvırması, süslü püslü elbiseler giymesi. Gitme saati gelince, kapıyı kimseye açmamamızı tembihler, kapıyı içeriden kilitlememizi bekler, öyle çıkardı sokağa. İşe gider gitmez de telefon açardı. Sık sık bizi arayıp kontrol ederdi.

Kimsesi yoktu ki garibin bizi bırakacak! Ama biz de uslu ve akıllı kızlardık hani. Onu üzecek bir şey yapmadık Allah için. Yemeğimizi yer, sofrayı toplar, televizyon seyreder, sonra uyuyakalırdık genellikle koltuğun üzerinde. Annem gelmeden uyanmışsak, bize kızmasın diye birbirimizi uyandırarak yatağa giderdik. Annemi hem sever hem de korkardık ondan. Her şeyi sorardık ama çekinmeden. Her sorumuza da yanıt alırdık.

* * *

En çok merak ettiğim şey pipi idi! Hiç görmemiştim. Yani bebek pipisi görmüştüm sadece. Mahalledeki, sonra okuldaki çocuklarınkilerini görmek istiyordum artık. Ya merak ediyordum sadece, ne kızıyorsunuz? Elleyecek değildim herhalde. Belki de ellerdim, belli mi olur! Şaka şaka. İlkokula gidiyordum pipiler merakımı çekmeye başladığında.

Erkekler arasında bir pipi muhabbetidir gidiyordu çünkü. Kulak kabartıyordum ama bir halt anlamıyordum. Meraklı tazeyim ya, her şeyi bilmem lazım! İnsanın başına ne gelirse meraktan gelir derler ya, benimki de o misal, bir gün gördüm Hanya'yı Konya'yı. Annemin sevgilisini gördüm işerken!

Şimdi, adam gece annemle bize gelmiş. Evde çocuk olduğunu

bilmiyordu belki. Sıkışınca tuvalete atmış kendini. Ben de ondan habersiz, uyku sersemi, tuvaletin yolunu tutmuşum. Kapıyı açınca ne göreyim. Adam klozetin yanında ayakta durmuyor mu? Tamen çıplak!

Öyle bir çığlık attım ki, adam benden daha çok korktu. Şaşır-
dı, ne yapacağını bilemedi. Ben hem bağıríyorum hem de gözümü
alamıyorum adamdan. Çişini ayakta yapmasına takılmıştı gözüm,
bir de önüne tabii! Şaşkınlığı geçer geçmez kapıyı kapattı surati-
ma.

O sırada annem geldi yanımıza. Öyle panik içinde geldi ki, bir
yandan da sabahlığını giymeye çalışıyordu. Çığlığını duyar duy-
maz yataktan fırlamıştı belli ki. Kimbilir ne sanmıştı kadın? Düşün-
senize, çocuğunuzun çığlık sesi ile uyanıyorsunuz, bir bakıyorsunuz
adam da yok yanınızda! Ay insanın aklına neler gelmez ki!

Dokuz-on yaşlarında falandım. Annemi öyle panik içinde ve
korkunç bir suratla görünce, iyice korktum. Ağlayarak odama kaç-
tım. Ne bileyim, dövecek sandım beni. Bir dandiklik olduğunun far-
kındayım. Görmemem gereken bir şeyi gördüğümün... Ama suçum
olmadığını da idrak edecek yaştayım.

Durumu anlayınca yanıma geldi tabii. Saçlarımı okşayarak sa-
kinleştirmeye çalıştı beni. Sarıldı bana sonra, ağlıyordu bir yandan
da... Gözyaşlarını bana göstermemeye çalışarak, “Çişin var mı?” di-
ye sordu. Unutmuştum valla korkudan çişimin olduğunu. O söyle-
yince aklıma geldi. Tuvalete beraber gittik bu kez. Çişimi yapınca-
ya kadar başımda bekledi. Ben de ona, erkeklerin çişlerini niye
ayakta yaptıklarını sordum. “Onlar erkek de ondan,” dedi. “Erkek-
lerle kadınlar farklıdır. Onların pipisi vardır.”

Ne doyurucu bir açıklama değil mi? Ama ne desin kadın yahu?
O saatte, o pozisyonda?

Sonra ablama anlattım olanları. Meraklanmıştı o da zaten.
Uyanmış, yatağında ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. “Adamın
pipisini gördüm,” dedim. Omzunu silkti. “Sen hiç gördün mü?” di-
ye sordum. “Hayır!” anlamında başını sallayıp yattı.

Daha sonra gözüm hep erkeklerin oralarına takıldı. Benim faz-
lalıklarım da birkaç sene sonra büyüdü. Kararında da kaldı. Çok gü-
zel, ne büyük, ne ufak, iri ve diri göğüslerim var. Ardından regl ol-

dum, koltuk altım, cinsel organım tüylendi. Sonra da içimde kıpırtılar uyanmaya başladı.

Annemin erkeklerle ne yaptığını merak etmem de aynı yıllara rastlar.

Her geçen gün merakım iyice artıyordu. Bir gün annemin odasının kapısında bekledim uzunca bir süre. İçeriden gülüşmeler geliyordu. Sonra garip sesler.

Gel de meraklanma!

Hemen koşup ablama söyledim. Sessiz, sakın ama çok bilmiş ablama. Çok kızdı ve kolumdan çekip odaya soktu beni. Annem ortalarda dolaşmamızı istemezdi evde biri varken. “Anneme söylerim seni!” diye bağırdı bir de deli kız.

Deli ne olacak! “Sen merak etmiyor musun ya?” diye çıktım. “Hayır!” dedi, çekmecedен cımbızla aynayı aldı. Kaşlarını yolmaya başladı. Sinir şey! Her zaman gıcık ederdi beni sakinliğiyle, sesizliğiyle. Bilgisiyle de şaşırtırdı beni ama. Benden büyük ya, biliyordu işte!

Annem çıkıp gidince yine şaşırttı beni. “Neler yaptıklarını çok merak ediyorsan, gel göstereyim,” demez mi? Haspaya bak sen! Gözlerim yuvalarından çıkacaktı neredeyse şaşkınlıktan. Ben daha ağzımı açmadan bizimki harekete geçti. Gayet sakın, videoyu açtı, içine dolaptan aldığı bir kaseti koydu ve başladık izlemeye.

Bir porno filmidi bu. Hard porno hem de. O yaşta, yani aşağı yukarı 13 yaşlarında falandım, ilk porno filmimi izledim. Helal olsun bana!

Çok etkilemişti beni gördüklerim. Dehşete düşmüştüm valla. Bir tuhaf olmuştum. O güne kadar hiç aklıma gelmemişti böyle şeyler. Öpüşüp koklaşmaktan anlardım yalnızca. Yo, yanlış anlamayın, ben öpüşmemiştim, sadece öpüşen artistleri filan görmüştüm.

O günden sonra o görüntüler hiç gitmedi gözlerimin önünden. Cinsellik deyince hemen aklıma o sahneler gelir. Sevişirken, masturbasyon yaparken, fantezi kurarken de...

* * *

Ablamın sayesinde öğrenmiştim iki sevgili arasında geçenleri. Yani sevişmenin ne olduğunu. Ancak henüz icraatta bulunmamış-

tım. Flörtlerim vardı elbet. Okuldan çocuklar. Biri de bakkalın çırağı. Okulun en ilgi gören, beğenilen, âşık olunan kızlarından biriydim. Benimle çıkmak için sıraya giriyorlardı neredeyse. Valla. Ben de az değildim hani. Hepsine mavi boncuk dağıtıyordum...

İlk öpüştüğüm çocuk, ne çocuğu be, basbayağı delikanlıydı, okulun en hızlı, en çapkın gençlerinden biriydi. Tam bir serseri. Hep öyle olmaz mı, zaten? Nerde yakışıklı, nerde serseri, nerde hırt birisi varsa gider ona âşık oluruz. Bütün kızların gözü ondadır. Onun gözü de bütün kızlarda.

Benden daha güzel olan ablam da yanıktı çocuğa. Güzel abla. Doğru ama. Ben ablam kadar güzel değildim. Sadece ondan daha işveli ve cilveliydim. Yani daha göz alıcı. Onun ise asil bir güzelliği vardı. Ama erkekler kimi gözlerine kestireceklerini iyi bilirler, değil mi? Güzel ve sessiz olanın mı peşinden giderler, yoksa işveli, cilveli olanın mı? O da benim ardıma düştü tabii ki.

Bir iki göz süzüp, kalça kıvrınca yanıma geldi, tanıştık. Tenefüslerde bizim sınıfın kapısından ayrılmaz oldu. Okul çıkışı birlikte dolaşmaya başladık. Birkaç gün sonra da ilk kez milli olmamı sağladı. Sokak ortasında yumuldu dudaklarıma.

Hava kararmıştı. Tenhaydı ortalık. Tam aradığımız fırsat, yani. Kurt puslu havayı sever ya! Aniden dönüp öptü beni. Şaşırmadım tabii. Bekliyordum! O gün olmasa yarın, yarın olmasa bir sonraki gün, öpecekti. Hissediyordum.

Kısa sürdü ilk öpüşmemiz. Öyle Tarkan'ın klibindeki gibi diller dudaklar birbirine kenetlenmedi. Öpmeye çalıştı beni sadece. Pek bir şey anlamadım ama acayip hoşuma gitti.

Birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Heyecanlandık ne de olsa.

Birkaç gün sonra yine eve dönüştü, yine hava karanlıkken, bir kez daha öptü beni. Evin kapısına gelmiştik. Beni öpmesini istiyor ve bekliyordum. Uygun bir ortam, yer bulamamıştık, yoksa çoktan öpüşürdük. Bal gibi biliyordum. Onun da içi gidiyordu, emindim. Birden çektim onu içeri. Şaşırdı ama girdi içeri. Merdivenleri çıkmaya başladık sessiz sessiz. İki katın arasına gelince sarıldım ona, dudaklarımı uzattım. Çok tahrik etmiş olmalıydım ki, karşı koyamadı. Kanatırcasına öpmeye başladı.

Ne kadar sürdü hatırlamıyorum ama epey uzun süre öpüştük o

karanlık apartman aralığında. Duyduğumuz bir tıkırtı ve yanan otomatığın ışığıyla ayrıldık birbirimizden. Ben hemen merdivenleri çıkıp kapıyı çaldım, o da aşağı inip gitti. İçeri girer girmez kendimi banyoya attım çok sıkıştığımı bahane ederek. Derdim aynada kendimi incelemektir. Saçım başım ne haldeydi, annem görmeden üstüme başıma çekidüzen vermeliydim.

O da ne? Dudaklarım zenci dudağına dönüşmemiş mi? Ruj sürmüşüm gibi kızarmıştı, kimi yerleri morarmış, hatta şişmiş gibiydi. Öpüştüğüm belliydi yani. Hapı yutmuştum yani! Yutmuştum da, elimi dudaklarımda gezdirirken niye gülümsüyordum dersiniz?

132 Annemin sesiyle toparlanıp kendime geldim. Yediğim haltı nasıl temizleyeceğimi düşünmeye başladım. Annem beni görünce mahvedecekti. Biliyordum. Kesin öldürürdü beni dayaktan. Korkmaz mıyım ya? Ne sanıyorsunuz siz annemi? Allah gibi korkardık ondan. Gözlerinden anlardık zaten kızdığını, bizi pataklayacağını.

Elime bir mendil aldım. Sanki nezleyim de, sürekli burnumu sileceğim ayaklarına yatacağım aklım sıra. E ne yapsaydım yani? Saçlarımı da açıp dağıttım yüzümün önüne. Böylece saklayacağım işte dudaklarımı aklımcı.

Ama kaçın kurası kadın. Görür görmez fark etti dudağımdaki morluğu. Öfkeyle “Kiminle öpüştün sen, bakım?” diye karşıma dikildi. Öyle sertti ki sesi, dayak yerim korkusuyla, “Ne öpüşmesi ya, ne diyorsun sen?” diyerek üste çıkmaya çalıştım. Bir yandan da ortadan sıvışmaya bakıyorum.

“Yalan söyleme!” diye hiddetle üstüme yürümez mi kadın! “O sümsük aklınla beni mi kandıracaksın?” diyen sesi duvarlarda yankılanıyordu valla.

Benim cevap vermemi beklemeden tokadı da patlattı suratıma. Beni itip koltuğa oturtuktan sonra da karşıma geçti: “Ne haltlar yedin, anlat bakayım Allahın cezası!” Yapacak bir şey yok! Anlatacağım! Doğruyu söylemek en iyisidir böyle durumlarda. Ben de öyle yaptım. “Bir şey yapmadım vallahi billahi, sadece öpüştüm” dedim. Ablam bir kenara sinmiş, sessiz sessiz bizi izliyordu.

Annem koltuğa çöktü. Gözleri çakmak çakmaktı ama doğruyu söylediğimi anlayınca rahatlamıştı biraz. Bir süre sessiz kaldı. Bir sigara yaktı ardından. Ablamı da yanına çağırdı ve bize kısa bir söy-

lev verdi. Makyaj yapmanın, flört etmenin, el ele tutuşup öpüşmenin normal olduğunu filan anlattı. Ne var ki yaşımız küçükmüş! En azından 17-18 yaşına gelmeliymişiz, bütün bunları yapabilmek için.

“Ama anne!” diye söze karıştım, “Sen on beş yaşındayken evlenmişsin.” Bakar mısınız densizliğe. Sus be kızım! Bir halt yedin, bari sus ve dinle. Yok, üste çıkacağım ya.

Öyle kalakaldı kadın. Fakat çabuk toparladı kendimi, “Ben eşeklik ettiysem, aynısını sizin de mi yapmanız gerekir piç kuruları!” diye başladı yeni bir söyleve. Bu kez bağıra çağıra hem de. “Yanlış yapmayasanız diye burda kendimi harap ediyorum. Söylediği lafa bak. Ne oldu 15 yaşında evlenince? Başıma kuş mu kondu? Kondu tabii. Konmaz mı? İki tane çocuk geldi peşinden. İki baş belası. Neler çektiğimi, nasıl yaşadığımı görmüyor musunuz, ulan?”

133

Bam teline basmıştım kadının istemeyerek. Tabii çok sonraları anlıyorsunuz bunu. O tarihte bunu idrak edecek yaşta mıyım sanki. Çabuk toparlanmıştı ama. Artık daha sakindi. İkimizi aldı koltuğunun altına. Öncelikle okumamızı, meslek sahibi olmamızı, sonra aşk-meşk işine dalmamızı falan öğütledi. Önce aklımızı kullanmamalıydık. Akıllı olursak, istediğimiz erkeği elde edebilirdik. Erkeklerin hepsi aynıymış. Hepsi sadece sevişmek istemiş. İstediklerini hemen vermeyecekmişiz. Verir gibi yapacakmışız ama vermeyecekmişiz. Peşimizden koşturacakmışız. Sırası geldiğinde verecekmişiz. O zaman hepsi bizim olurmuş.

* * *

Hayat bilgisi, ders bir! İyi dinleyin ha, her anne vermez kızlarına böyle ders...

Hiç unutmam bak, sonra döndü bana, ne dedi biliyor musunuz? “O çocuk bu gece uyuyamayacaktır. İlk fırsatta seni yatağa atmaya çalışacaktır. Sakın yapma bunu. Adın çıkar. Erkekler istediklerini elde ettikten sonra bıkarlar, başkalarına yönelirler, onları oyalayacaktır, peşinden koşturacaksın.”

İşte böyle. Saatlerce bize erkekleri anlattı. Ne istediklerini, ne yapmamız gerektiğini. Sevişmekten de söz ettik. Sevişmenin çok güzel bir şey olduğunu ama dikkatli olunmazsa kadının başına çok

kötü şeyler geleceğini, hamile kalabileceğini falan söyledi. Ve ekledi! “Ben diğer annelere benzemem. Onlardan daha hoşgörülü-yüm, hiçbir anne kızıyla bunları konuşmaz ama siz de istemediğim şeyi yapmayacaksınız ve ne halt ederseniz gelip bana anlatacaksınız.”

O günkü söylevleri harfi harfine beynime kazındı. Ama gel gör ki, kalp laf dinlemiyor! Sahiden dinlemiyor. Tarık’la öpüşmeye devam ettik. Hatta daha da ileri gittik. El ele tutuşuyor, sarmaş dolaş geziyorduk. Boynumu, omuzlarımı, kollarımı, bacaklarımı. okşayıp öpüyordu.

134 Bahar gelmişti. Okuldan kaçıp deniz kenarına, parklara gidiyorduk. Kendimizi çalılara atıyorduk. Orada gömleğimin düğmelerini açıyor, sutyenimin arasından göğüslerimi okşuyordu. Bazen öpüyordu da. Onun kıllı göğsüne dokunmak, omuzuna yatmak da benim hoşuma gidiyordu.

Ve artık başka şeyler istiyordum. Anlayın işte. Her seferinde biraz daha ileri gidiyorduk.

Annemden korkuyordum elbette! Beni izliyor olabilirdi. Ne haltlar karıştıracağımı tahmin edip peşime düşmüş olabilirdi. Ayrıca başıma bir iş gelmesinden de ürküyordum. Hamile kalmaktan yani. Annem kulağımızı bükmişti ya. O yüzden tutuyordum kendimi.

Bir-iki ay olmuştu çikali. Kızların çoğunun kıskandığını biliyordum beni. Ablam bile küsmüştü ilk günlerde.

Derken nazara geldik herhalde, aramız bozuldu. E, o kadar kem göz üzerinizde olursa. Okulun en güzel kızlarının birinin yanında görmeyeyim mi bizim haytayı? Gözlerinde o çok iyi bildiğim bakışlarla.

Fena bozuldum tabii. Kötü oldum. Demek benden bıkmıştı, demek hevesini almıştı... Annem haklıydı elbet, erkekleri iyi tanıyan annem bu kez de haklı çıkmıştı. Allah kahretsin! Kullanmıştı beni. Öpüp, okşayıp sevmişti. İyi ki yatmamıştım! Belki de yatmadığım için başka bir kızın peşinden koşmuştu.

Okul çıkışı onu beklemeden eve döndüm. Yatağa kapanıp ağladım bir süre. Ablam sessiz sedasız beni izliyordu. Söyleyemedim ona Tarık’ı başka bir kızla gördüğümü.

O günden sonra onunla görüşmedim bir daha. Hiç konuşmadım.

Neden onu terk ettiğimi anlamadı bir türlü, salak şey. “Ne oldu, niye bana öyle davranıyorsun, kim ne söyledi?” diye sızlanıp durdu günlerce peşimde.

“Artık seni sevmiyorum, istemiyorum,” dedim açık açık yüzüne. Bu kez o bozum oldu. Suratinin rengi değişti ya, içimin yağları eridi birden. Rahatladım. Hemen yeni bir sevgili buldum kendime. Onun sinir olduğu bir çocukla çıktım. Resmen ben ayarttım çocuğu. Yanına gittim, biraz cilve yapınca düştü ağıma.

Tarık’ı iyice çıldırtmak için onunla da öpüştüm. Beni okşamasına da izin verdim. Çünkü ayrıntıların Tarık’a ulaşacağından adım gibi emindim. Yanılmadım elbet!

135

Deliye döndü Tarık. Yolumu kesti bir gün, bir başka gün evin kapısında bekledi. Ama nafile. Bitmişti aramızdaki her şey. O zaman ne yaptı biliyor musunuz adi herif? “Orospu!” diye bağırdı apartmanın kapısında, “Orospu, anasının kızı ne olacak?”

O an öldüm ben! Gerçekten öldüm. Bir tabanca çekip vursaydı daha fazla acımazdı canım. Kurşun kalbime girdi, önce orayı kavurdu, sonra bütün bedenimi yaktı.

Etrafta kimler vardı, ne yapıyorlardı, duymuşlar mıydı, görmüşler miydi olanları? Farkında değilim. O acıya rağmen nasıl yıkıldım, merdivenlere tırmanıp kendimi eve attım bilmiyorum. Kapıyı kapatır kapatmaz yatakta buldum kendimi. Saatlerce ağladım.

Çok dokundu o söz bana. Hem de çok. Sonra alıştım tabii. O kadar çok duydum ki bu lafı erkeklerden. Kızdıkları zaman akıllarına gelen kelime budur. Daha doğrusu onların istediğini yapmadığınız zaman böyle seslenirler. Rahatlarlar akıllarınca.

İşte o an, nefret ettim Tarık’tan. Birkaç gün okula gitmedim. Zaten sene sonu gelmişti.

* * *

O yaz büyüdüm. O yaz pek çocukla çıktım. Ben diyeyim yedi, siz deyin sekiz. Hepsiyle öpüştüm. Hemen hepsinin göğüslerime, bacaklarıma dokunmasına da izin verdim.

Kullanıldığımı falan da düşünmüyordum artık. Niye kullanılamam ki? O zaman ben de onları kullanıyordum? Büyüyordum yani.

Bir şeyler yaptığım ilk erkek ise fizik öğretmenim oldu. “Fırça

bıyık” derdik ona. Okulun genç ve bekâr öğretmenlerindendi. Çok yakışıklı değildi ama fena da sayılmazdı. Kısacık kestirdiği saçları, ince bıyıkları vardı. O yüzden fırça bıyık adını takmıştık. Gözleri açık yeşil, saçları kahverengiydi. Ne çok esmer, ne de tam kumraldı. İkisinin ortası bir şey. Zayıftı, çelimsiz bir görünümü vardı. Kızlar bayılırdı ona ama benim pek ilgimi çekmemişti. Özellikle Anadolu şivesi bana itici gelmişti. Sene boyunca dalga geçip durmuştuk.

Okullar tatil olmuştu ki, bir gün pazarda rastladım ona. Alışverişe ablam çıkardı genelde. Ama o gün hasta olduğu için bu görev bana kalmıştı. Oflayıp puflayıp çıkmıştım çaresiz. Pazar tezgâhından domates seçiyordu onu gördüğümde. Kısa kollu, vücuduna yapışan bir tişört ve blucin pantolon giymişti. Hep ceketle, kırıvatla görmeye alıştığım birini öyle bir kılıkta görmek şaşırtmıştı beni doğrusu. İlgimi çekmişti o anda.

Hemen yanına gittim ve “Merhaba,” dedim. Kızardı beni görünce. Utandı da biraz sanki. Niyeyse? Bense kırıtarak “Hocam, ben hiç anlamam hangisi iyi, hangisi kötü. Benim için de seçer misiniz?” diyerek sokuldum yanına. Aklımca dalga geçecektim. “Evet” de diyemiyordu, “hayır” da. Aslında benden kurtulmaya çalışıyordu. Ama ben kendime bir eğlence bulmuştum ve yanından ayrılmak niyetinde değildim.

Domatesleri aldıktan sonra da ayrılmadım yanından. Bütün pazarı birlikte dolaştık. Meğer bize yakın oturuyormuş. Birkaç sokak ileride. Tarif ettirdim iyice. Hangi apartman, kaçınıcı kat olduğunu öğrendim. Niye? Bilmiyorum. O an canım öyle istedi.

Eve geldiğimde neşe içindeydim. Ablam torbaları boşaltırken “Aferin sana, sebze ve meyvelerin en iyilerini seçmişsin. Madem bu kadar iyi anlıyorsun, bundan sonra bu görevi sana vereyim,” demez mi? “Ay istemem!” diyerek, olanları anlattım ona.

O gece rüyama girdi. Sabah kalktığımda hatırlamıyordum rüyayı ama çok etkilenmiştim. Gün boyu da aklımdan çıkmadı. Yapacak bir işim yoktu. Can sıkıntısından albümleri karıştırmaya başladım. Eski resimlere bakarken birden kalbim yerinden fırlamaz mı? Karşımda duruyordu! Kenarı yırtılmış, sararmış fotoğraftan gülümseyerek bana bakıyordu fizik öğretmenim!.

Olacak şey miydi bu?

Babamın resmiydi elimde tuttuğum. Ama sanki fizik öğretmenimdi.

Çok heyecanlanmıştım birden. Dikkatlice bakmaya başladım resme. Aslında çok da benzemiyordu ama andırıyordu. Babam daha esmerdi, ikisi de açık renk gözlüydü, ama babamın bıyıkları daha gürdü, saçları da. Çeneleri benziyordu birbirine. İkisinin çenesinin ortasında da çukur vardı. Onu görmek ve konuşmak için dayanılmaz bir istek duydum birden.

Kendimi hemen sokağa attım. Adımlarım beni evine doğru götürdü. Elimle koymuş gibi buldum oturduğu apartmanı. Kalbim küt küt atarak kapıyı çaldım. Açtığında heyecandan bayılacak gibiydim.

Eminim aynı heyecan onda da vardı. Beni karşısında görünce çok şaşırdı bir kere. Ne söyleyeceğini bilemedi. Kem küm etti. Bir şey söylemesine fırsat vermeden kendimi içeri davet ettim bile. Çaresiz geri çekildi.

Niye gitmiştim evine, niye oradaydım? Valla bilmiyorum. Hani bazen olur ya, otomatik bir makine gibi hareket edersiniz, ne yaptığınızı bilmeden. Hiçbir şey düşünmezsiniz. Nedenini, niçinini, olacakları. Tek düşündüğünüz, bir an önce, o size emredilen şeyi yapmaktır. Olacakları karşılamaya hazır olmaktır.

Orada olmam gerekiyordu. Öyle istiyordum. Onu istiyordum. Ona sarılmak, kollarımı boynuna dolamak istiyordum. Korkuyordum da fena halde. “Ya beni kovarsa?” diye endişe ediyordum. Bir koltuğa oturmuş, onu izliyordum. O ise bir yandan olanları anlamaya çalışırken, bir yandan da “Kusura bakma,” deyip ortalığı topluyordu.

Bakışlarımdan rahatsız olunca, “Niye bakıyorsun öyle?” diye sorma gereği duydu. O zaman ben de kendime geldim. Evde canımın sıkıldığını, tatilde yapacak bir şey bulamadığımı, bir arkadaşımı uğradığımı, onu evde bulamayınca, bu tarafa da yolum düştüğü için kapısını çaldığımı falan söyledim.

Biraz rahatlamıştı. Ben de. Ortalığı toplamasına yardımcı oldum. Bana çay demledi. Memleketinden gelmiş olan leblebilerden ikram etti. Ailesini anlattı. Birkaç hafta sonra yanlarına gidecekti.

Samimiyetinden yararlanıp sevgilisi olup olmadığını sordum. Olmadığını söyledi. “Benim de yok!” dedim. Afalladı.

“Ben arkadaş olmak istiyorum,” dedim. Kekeledi, “Sen benim öğrencimsin, bense öğretmenimin. Dost olabiliriz elbette...”

Ne desin ki adam? Onu öyle şaşkın, ne yapacağını bilemez hâl-görünce korkularımdan sıyrıldım. Cesaretlendim birden. Bana “Hayır” diyemeyeceğini hissettim. “Ama ben sevgili olmak istiyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak.

Elindeki gömlek yere düştü. Kalkıp yanına gittim, beline sarıldım, başımı göğsüne dayadım ve ağlamaya başladım birden. Burada numara yapmıyordum ama. Sahiden ağlamak gelmişti içimden. Uzun uzun konuştuk. Bir sevgilisi yoktu. Yalnız yaşıyordu. Sevgili olamazdık ama dost olabilirdik. Böyle diyordu ama benden etkilenmediğini hissediyordum.

* * *

Her gün gittim ona o günden sonra. Komşuları görecektiyse çok tedirgin oluyordu, huzursuzlaşıyordu. Kimselere görünmememi tembihliyordu, kapıda biri varsa kapıyı açmıyordu...

Birkaç gün sonra öpüştük. Çok güzel öpüyordu. Yavaş yavaş, kana kana. İncitmekten korkar gibiydi. Dudaklarıma dokunuyor, içine çekiyordu sanki. Dakikalarca öyle kalıyordu. Kendimden geçiyordum o öperken.

Öpüşmek istemiyordu başta. Ben zorladım, ben uzattım dudaklarımı.

“Küçüksün... diyor. “Hayır!” diyordum. “17 yaşındayım...”

Aslında 15 yaşındaydım. Sonunda dayanamadı zavallım. Beni öpmeye, sevmeye başladı. İlk kez onun yanında tamamen soyundum. Kendimi onun ellerine bıraktım. Vücudumu da incitmekten korkar gibi seviyordu.

Sonra bir gün, aylardır merakla beklediğim o an geldi ve o işi yaptık.

Bambaşka bir andı o an. Çok güzeldi. Çok özeldi.

Çok hoşuma gitti. Bulutların üstünde uçuyordum sanki. Çılgınlık atmaya başladım elimde olmadan. O ise öpücüklere boğuyordu

beni. Gözlerimi açtım. O anın her saniyesi beynime kazınsın istiyordum. Yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum. Her şey bugün gibi gözlerimin önünde. Saatlerce sürmesini istediğim bir andı o an...

Sonra uyuduk. Hiç uyanmak istemedim. Kalkmak, eve gitmek en son isteyeceğim şeydi ama annem evde bekliyordu. Annem. Anlarsa öldürürdü beni.

Yataktan kalkarken çarşıfta kırmızılık gördüm. Banyoya gittiğimde yüzüme baktım. Ağzım kulaklarımdaydı. Sanki büyümüşüm, sanki farklı biriydim. Acaba annem de anlayacak mıydı kadın olduğumu? Hemen anlamadı. Ama geç kaldığım için bayağı kızdı.

139

İLK GÜL

40 yaşında, üniversite mezunu, iş kadını. Bir kez evlenip boşanmış, bir çocuk annesi.

Annemle babam gelir benim aklıma cinsellik deyince. Neden dersiniz, yatakta gördüm onları da ondan. Beş-altı yaşlarında falandım. Çıplaktılar gördüğümde, hem de o zamanlar çok garip bulduğum, bir anlam veremediğim bir pozisyondaydılar.

Sabahın erken bir saatiydi. Tuvalete gidiyordum herhalde. Belki de odalarına yollanmıştım annemle babamın; çok severdim aralarına girmeyi, onlarla birlikte uyumayı. Garip sesler işittim yatak odalarının kapısı önüne gelince. Annemden gelen iniltilerdi bunlar. O güne kadar hiç duymadığım mırıltılar çıkarıyordu annem.

Korkmuş olmalıyım. Karşı konulmaz merak duygusu var bir de tabii. Sessiz olmaya çalışarak yavaşça kapıyı ittim. Gözümün önündedir hâlâ o sahne. Hızlı bir şekilde, nefes nefese hareket ediyordu.

Bu pozisyonun ne demek olduğunu biliyorum şimdi. Ama o yaşta? Allak bullak olmuştum. Çözememiştim niye öyle davrandıklarını çocuk aklımla. Dövüyor muydu babam annemi? Öldürmeye mi çalışıyordu? Neydi gördüklerim? Koşarak odama döndüm. İçimden ablamı ve ağabeyimi uyandırmak geldi. Ancak bir şey engel oldu bana ve yatağa girip sustum. Yorganı başıma çekip bekledim. Annem ya da babam peşimden gelecek sanıyordum.

Hemen değil, yarım saat kadar sonra geldi yanıma, benim onları gördüğümün farkında olmayan annem. Neşe içindeydi. Bir şarkı mırıldanıyordu. Bense ona şaşkınlıkla bakıyordum. Yara bere yoktu bir tarafında, sinirli de değildi! Kızmamıştı babama demek ki!

Ne demekti şimdi bu? Şaşkınlığım yerini öfkeye bırakmıştı. O anda nefret ettim annemden!

Gerçekten çok komik geliyor şimdi bütün bunlar bana. Niye kızgınım değil mi? Biliyor muyum gördüklerimin anlamını? Niye kızıyorum bilmiyorsam? Niye babama değil de anneme hem?

140 Onları uzunca bir süre izledim. Kapılarının önünde birkaç gün kimselere görünmeden, herkes yattıktan sonra ya da sabah uyanır uyanmaz bekledim. Sevişmelerine birkaç kez daha şahit oldum. Ama cesaret edemedim bir daha bakmaya, kapılarını açıp da.

Farkında olmadan bazı şeyler yerine oturuyor büyüdükçe. Kendinizi o pozisyonda hayal edebiliyorsunuz tam olarak ne yapıldığını bilmeseniz bile. İçgüdüsel olarak. Düşlerimde âşık olduğum çocuklarla kendimi aynı pozisyonu uygularken buldum. Böyle yapıyordu demek ki birbirlerini sevenler? Evli olanlar, evlenecek olanlar. Ben de yapacaktım! Üstelik kendimi o pozisyonda hayal etmenin hoşuma gittiğini fark ettim.

* * *

O olaydan yaklaşık iki yıl sonra, komşunun benden 4-5 yaş büyük kızıyla oyun oynarken bir şok daha yaşadım. Bana kadınların her ay kanadığını anlattı. Bütün kadınlar kanarmış! Altlarına bez koyarlarmış kadınlar bu yüzden bebekler gibi.

Bir anlam veremedim anlattıklarına. Ama çok da merak etmiştim doğru olup olmadığını. Bir an önce öğrenmem gerekiyordu. Ablama sordum ben de. Benden altı yaş büyük olan ablama. Yüzünü buruşturdu önce, sonra sorgulamaya başladı; kimden öğrenmiştim bu bilgileri?

Anlaşamazdık pek ablamla. Arkadaşları geldiği zaman bir odaya girer, fısıltıyla konuşup kikirderlerdi. Yanlarına gittiğimde kovarlardı beni. Ben de bir iki kez onları gözetlemiştim. Anneme yaptıkları şeyleri söylemiştim. Sigara içiyorlardı, kaşlarını alıyorlardı cım-

bızla, makyaj yapıyorlardı. Bu müzevirliğimden dolayı ablamdan çok dayak yemiştim. Almıyordu odasına beni artık.

Küçükken de çimdiklerdi beni zaten. Kıskanırmış annemden duyduğuma göre beni. Yüzüme söylemedi bunları annem tabii. Komşularla ve babamla konuşurken duydum.

Sormaya devam etti ablam: “Yoksa kan mı geldi?”

“Hayır!” dedim şaşırarak. “Geliyor mu sahiden?”

“Evet!” dedi çok bilmiş havalara girerek, “Genç kızlar 12-13 yaşlarına geldiklerinde oralarından kan gelir ve kadın olurlar!”

Bu kez “Kadın olmak ne demek?” diye sordum.

“Anne olursun, hamile kalır, çocuk doğurursun!” dedi ve ekledi: “Eğer yedi kez kanarsan hamile kalırsın, karnın şişer!”

Merakıma yenilerek bir kez daha sordum. “Peki sen kanadın mı?”

“Evet,” dedi gülümseyerek, “üç kez!”

Çok şaşırmıştım duyduklarıma. Bilmediğim pek çok şeyle birlikte, ablamın çocuğunun olacağını öğrenmiştim.

O günden sonra ablamı takibe aldım. Ne zaman kanayacağını ve ne yapacağını merak ediyordum. Hemen her gün kanaması olup olmadığını soruyordum. Kendimce hesaplar yapıyordum, “Dört oldu, beş oldu!” diye. Böyle devam ederse, yakında ablamın bir çocuğu olacaktı.

Hoşlanmamıştım hiç bu işten. Yedinci kez hasta olduğunu söylediğinde endişe içinde “Peki ama sen evli değilsin, nasıl çocuk doğuracaksın, babam kızmaz mı karnının şişmesine?” dediğimi hatırlıyorum. Demek biliyordum evlenmeden çocuk doğurulmayacağını...

Ablam o zaman kıkırdayarak yeniden yanına çekti beni. “Salak! Seni kandırdım, bir erkekle öpüşmeden hamile kalmazsın!”

Çok kızmıştım, beni aptal yerine koymasına. Ama çocuğu olmayacağı için de sevinmişim. Tabii bağırıp çağırdım yine de, elim geçeni fırlattım. Rahatlamıştım rahatlamasına ama yine de göz hapsine almıştım onu. Çıktığı bir çocuk vardı çünkü ve onları el ele tutuşurken görmüştüm. Öpüşmezlerdi inşallah!

Tabii bunları ablamdan öğrenince, komşu kızına gittim doğrucu, yeni bilgilerimi satmaya. Kanayacağımı söylemişti ya bana, altında kalamazdım bunun. Kalmadım da...

Ballandıra ballandıra anlattım ona ve diğer kızlara; öpüşmeyi, çocuğun nasıl dünyaya geldiğini falan. Şaşkın şaşkın yüzüme bakmaları çok hoşuma gitti. Bunun üzerine, anne babaların yatakta yataırken ne yaptıklarını sordum. Bilmiyorlardı elbette. Bire bin katarak onu da anlattım. Artık öndeydim onlardan.

Diğer kızlara göre bilgiliydim ama neden öyle davrandıkları konusunda hâlâ cahildim. Bir yanıt bulamıyordum bu soruya. Adres yine ablamdı elbette. Küçükken gördüklerimi ona anlattım. Merak ve ilgiyle dinledi beni, “Sen daha küçüksün, büyüyünce öğrenirsin,” dedi sonra da aldırılmaz pozlarda.

142 Öğrenmem gereken çok şey vardı. Örneğin kadınların karınları niye şişiyordu? Bebek annenin karnından nasıl çıkıyordu?

Birkaç yılını aldı merak ettiklerimi öğrenmem. Regl oldum önce. Külodumdaki kanı görünce ablamın söylediklerini hatırladım. Hemen koşup ona haber verdim. Anneme söyledi o da. Benim de bir tokat şakladı suratımda. Şaşkın ve kızgın bakıyordum anneme. Ablamsa gülmekten kırılıyordu. Çok sinirlendim ve başladım ağlamaya.

Klasik açıklamayı yaptı annem, “Kan görünce şoka girmesinler diye regl olan kızlara tokat atmak âdettendir,” diyerek. Sanki tokat atılınca girmeyeceğiz şoka. Esas şok bence kandan sonra tokadın gelmesi. Bu arada gürültümüzü duyup yanımıza gelen ağabeyim. neler olduğunu sordu. Annem hemen konuyu değiştirdi.

Ablamın dergilerini karıştırırken gördüğüm bir fotoğraf bir kez daha kafamı karıştırdı. Ama bilinmeyen parçaların yerine oturmasına da yardımcı oldu. Bir doğum fotoğrafıydı bu! Çocuk kadının bacaklarının arasından çıkıyordu. Uzun sürdü ama çıktığı yerin neresi olduğunu kavramam. Gördüklerime inanamıyordum. Tüm hamile kadınlar geldi gözümün önüne, tanıdığım tanımadığım. Karınlarında bebek olduğunu, bebeklerin oradan bir şekilde çıktıklarını biliyordum Ama şiş yapılan yerden! Bu hiç aklıma gelmemişti doğrusu.

Tabii yine hemen ablama koştum. “Evet!” yanıtı yeterli olmamıştı, nasıl çıkardı ama? Orasının kendiliğinden genişlediğini söyledi ablam, bebek çıkacağı zaman genişlermiş!

Korkunçtu. Korkunç ve iğrenç. Söz verdim o gün kendi kendime, asla hamile kalmayacaktım! Asla çocuk doğurmayacaktım!

Daha sonra her ay âdet görmeye taktım kafayı. Çünkü ben ara-

da bir kanayacağımızı sanıyordum. Belki aklım hâlâ yedi kez kanayınca çocuk doğurmakta kalmıştı. Fena halde canımı sıkmıştı her ay tekrarlanması. Hele o sıcak yaz günlerinde, herkes suya dalıp serinlerken denize girememek, plajda şortla dolaşmak çok sevimsizdi. Erkeklerle, flört ettiğimiz çocuklara bir açıklama yapmak gerekiyordu. “Başım ağrıyor, midemi üşütmüşüm, hastayım!” gibilerinden bahaneler uydurmak zorundaydık, annem erkeklerin bilmemesi gerektiğini tembihlediği için...

Niye bilmemeleri gerekiyordu? Onlar kanamıyor muydu yoksa? Hem biz ayın muayyen günlerinde denize giremezken, ağabeyim maaşallah her daim denizdeydi. Başvuru merciim ablamdı elbette. Yine kafamı karıştırdı ama sayesinde bir şeyler öğrendim. Erkeklerden kan değil ama beyaz bir sıvı geldiğini öğrendim bu kez, gece uykularında. Yani cinsel bilgilerimin gelişmesinde ablamın katkıları tartışılmaz, gördüğünüz gibi.

* * *

Ve ilk aşkım...

Sınıf arkadaşımı ilk aşkım. Adı Hakan. Çok sevimli bir çocuktu. Sarışın, yeşil gözlü, pembe yanaklı. Zengin bir ailenin çocuğuydu. Çok temiz giyinirdi. Otomobiliyle okula getirirdi babası. Ben de bir gün babasının otomobiline binmiştim.

Hastalanmışım o gün. Beni biriyle eve göndermeleri gerekiyordu. Hakan'ın babası okula gelince, onunla göndermişlerdi. Ertesi gün yanıma gelip, “Sen babamın otomobiline binmişsin,” demişti Hakan sevinçle. Çok mutlu olmuşum, benimle ilgilendiği ve benimle konuştuğu için. Ama Hakan'ın bana gofret almak istemesine tepki göstermişim. Olay şöyle gelişmişti: Canım çikolatalı gofret istemişti. Ağabeyimi bulup, bana gofret almasını istemişim. Meğer Hakan da yanımdaymış, duymuş söylediklerimi, “Ben alayım sana,” demişti.

“Hayır!” diye bağırıyordum nedense. “Vazgeçtim, istemiyorum!”

İşe bakın! Hep benimle ilgilenmesini istediğim bir çocuğun bana gofret almasına “Hayır!” diyorum. O zamandan feministlik mi varmış içimde ne? Bir erkeğe ilk kez “hayır” deyişimin öyküsüdür bence bu. Erkeklerle karşı tavrımı o zamanlar belirlemiştim.

Erken yaşıta başladım flörtlere de. İlkokul son sınıfta. Güzel bir kızdım. Alımlıydım da. Bir de ablamın etkisi oldu erken yaşıta flört etmemde. Onun sürekli sevgilisi vardı. Bayılıyordum arkadaşları ile konuşmalarını dinlemeye. Kim kimden hoşlanıyor, kim kime çıkma teklifinde bulunmuş, kim kiminle el ele tutuşmuş, hepsinden haberrim vardı. Madem herkes flört ediyordu, ben de etmeliydim!

Mahallemize birileri taşınmıştı. Benden 4-5 yaş büyük bir çocukları vardı ortaokula giden. Yakışıklı sayılırdı. Bana öyle geliyordu ya da. Beğeniyordum onu, arkadaş olmak istiyordum. Ablam ve arkadaşları ilk adımın erkekten gelmesini söylüyorlardı. Ben de birkaç gün bekledim. Baktım bir hareket yok çocukta, müdahale etmem gerektiğini düşündüm. Rahat bir kızdım, biraz da cilveli galiba.

Takibe aldım onu. Bakkala gittiğini görünce, ben de soluğu bakkalda aldım. Kendimi tanıttım en hoş hâlimle. Eve kadar beraber yürüdük, o günden sonra arkadaş olduk. Selamlaşıyor, konuşuyorduk birbirimizi gördüğümüzde. Bakkala gitmeyi hiç sevmeyen ben, onunla karşılaşırım, onu görürüm diye sürekli dışarıya atıyordum kendimi. Gofret yiyip, kola içip sohbet ediyorduk. Bir gün elimden tutarak ilerdeki parka götürdü beni. Bir banka oturduk. Yanağımdan öptü beni orada.

Çok mutluydum. Benim de bir sevgilim vardı artık. Eve gelir gelmez ablama ve arkadaşlarına anlattım olanları. Büyüdüğümü göstermek derdindeydim. Çok sinirlendi ablam, eğer kendimi bir daha öptürürsem anneme söylemekle tehdit etti.

Bir süre sonra ondan sıkıldım zaten. Nasıl olsa beni sevdiğinden emindim. Sürekli o gözlüyordu beni. O benim peşimden koşuyordu artık. Bense başkasına göz dikmiştim. Onu elde etmeye çalışıyordum.

Yıllar bir sürü flörtle geçti böyle. Zararsız şeylerdi tabii bunlar. Çoğu platonik, bir kısmı gizli gizli el ele tutuşup, yanaktan öpmekle geçen flörtler. Beğendiğim her çocuğu elde etmiştim, o güne kadar. O sene, yani orta sondayken tanıştım hayal kırıklığı ve hüsrarla. Aşk acısının ne olduğunu öğrendim.

* * *

Benden 7-8 yaş büyük bir çocuk vardı mahallemizde. Tam bir

serseri idi. Mahallenin tüm kızlarının gözdesiydi. Eminim hepsiyle çıkmıştı. Bunun doğru olmasından nefret ediyordum. Çaktırmıyordum ama herkes gibi ben de âşıktım ona.

Çıldırıyordum beni fark etmesi için. Ama beni hep görmezlikten geliyordu.

On üç-on dört yaşındaydım, fakat daha büyük gösteriyordum. Çok seviyordum makyaj yapmayı. Ablamın rujlarını, parlatıcılarını kullanırdım genellikle. Onun giysilerini giymeye bayılırdım. Kavga ederdik bu yüzden sık sık.

Kaşlarımı da inceltmeye başlamıştım. Annem fark edince çok kızmıştı. Dinleyen kim! Yine elimde cımbız, çıkan kaşları yoluyordum her fırsatta. Ablam ve arkadaşları gibi oksijenle, amonyak ve perhidrol karışımıyla saçlarımın rengini açıyor, yüzümdeki ve kollarımdaki tüyleri sarartıyordum. Geri kalır mıydım hiç onlardan!

Beni fark edeceğinden emindim serseri sevgilimin. Benim gibi alımlı ve güzel bir kıza vurulacaktı mutlaka. Ayak sesinden tanırdım onu. Mahalleye geldiğini hissederdim. Anahtarlarıyla oynardı sürekli. Birine haber vermek için mi yapardı yoksa alışkanlıktan mı bilmiyorum ama, iyi ki yapıyordu. Böylece ben de onun geldiğini anlıyordum. Yüreğim ağzımda hemen pencereye koşar, izlemeye başlardım onu. Başını kaldırıp da bana bakmazdı. Çıldırırdım.

Tek isteğim onun beni görmesi, beğenmesi ve benimle çıkmasıydı. Kendimi sokağa atardım onu görünce, en mini mini eteğimi giyer, saçlarımı omuzlarıma atar, parlatıcı rujumu sürer, önünde salınır-dım. Herkesin dikkatini çekerdim, bir tek o hariç! Delirirdim iyice.

Ama bir gün. Evet, bir gün, pencereden bakarken, beklerken gördüm onu sokağın köşesinde. Bana bakıyordu üstelik, gülümsüyordu hem de. Bütün yüzüm alev alev yanıyordu. Ne yapacağımı düşünüyordum. Günlerdir, haftalardır bu anı bekleyen ben salak salak bakıyordum. Gülümsedim sonunda. Devam ediyordu o da gülümsemeye.

Sevinç içindeydim. Yerinden çıkacak gibi atıyordu kalbim. Soluklanmam lazımdı. Doğrulup etrafa bakmak geldi aklıma. Bizi gören var mıydı acaba? Bir tanığı bu müthiş anın?

İşte o zaman gördüm, diğer pencerede duran ablamı. Gülümsüyordu. Sevgilime döndüm hemen. İşaretleşiyorlardı.

Amah Allahım! Demek ablama gülümsemişti, bana değil. Ablamı beğeniyordu, beni değil!

Çılgına dönmüştüm. Hiç bu kadar ağağılanmamıştım. Yok saymıştı beni. Varlığıma aldırmayıp bakışmış, gülüşmüşlerdi. Zor attım tuvalete kendimi. Hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. Ne olduğunu öğrenmek için tuvaletin kapısına gelen annemi gördüm çıkışta, “Yok bir şey!” dedim odama koşarken. O sırada salonun kapısına yaslanmış kıs kıs gülen ablamı fark ettim, yüzünde alaycı bir ifade vardı.

Sırf beni kıskandırmak için onunla çıktığına emindim. Biliyordu âşık olduğumu zira.

146 O anda ablamdan nefret ettim. O yakışıklı serseriden de tabii. En hüzünlü şarkıları dinlemeye başladım o günden sonra. Dinledikçe ağlıyordum. Kahırlardaydım. Sevmiş ama aşkıma karşılık görememiştım. O güne kadar hiç hoşlanmadığım Orhan Gencebay şarkılarına bayılıyordum artık.

Aşk acısından kurtulmam bir iki ayımı aldı. Ablamla “sevgilisi” çıkmayı sürdürdüler. Âşık olmuştu ablama mahallenin serserisi. Ablamdan başkasını görmüyordu gözü. Ablamsa bir süre sonra ondan sıkıldı. Beni kıskandırmak için çıktığından emindim. Amacına ulaşmıştı, bu nedenle ilişkiyi bitirmek istemişti. Çocuk ise yanaşmıyordu bitmesine. Uzun süre ablamın peşinden koştu. İlişkinin bittiğine inanmak istemedi.

Ablamla aramızda hep bir rekabet vardı. O benim, ben de onun sevgililerine göz koyardık her ne hikmetse. Hep aynı kişilere âşık olur, bu nedenle sürekli kavga ederdik. Ağabeyim de dalga geçerdi bizimle. Ağabeyimle ablamdan daha iyi anlaşırdım.

Çok beğendiğim arkadaşları vardı üstelik onun. Evimize rahatça girebildikleri için, onlara kolaylıkla yaklaşılabiliyordum. Bazılarıyla gizli gizli flört ederdim.

Onun arkadaşlarından biriyle öpüştüm ilk kez. Bizim evde hem de...

İlgilenmemiştim önceleri onunla. Çok sık gelir giderdi bize. Derken bir gün bana baktığını hissettim. Güya ağabeyimle konuşuyordu, oyun oynuyor veya müzik dinliyorlardı, ama gözü bendeydi sürekli. Ne zaman ona baksam gülümseyen gözleriyle karşılaşıyordum.

Bu bakışlar sonunda etkilemeye başladı beni. Bakışından, gü-

lümsemesinden hoşlandığımı hissettim. Baktığında ben de gülümsemeye başladım. Böyle gizli gizli bakışıp, gülüştük bir süre. Daha sonra yanlarına gidip oturmaya başladım. Ağabeyim kızmazdı ablam gibi, atmazdı odasından beni.

Bizdeydi yine bir gün. Ben de yanlarındaydım. Futbol muhabbeti yapılıyordu. Bir ara ağabeyim tuvalete gitmişti. Biz divanda yan yanaydık. Aniden döndü ve dudaklarımdan öptü beni. Çok heyecanlanmıştım. Çok da hoşuma da gitmişti yaptığı. Ağabeyim gelmeden odadan çıktım, tuvalete koşup dudağıma baktım aynada. Düşündükçe daha çok heyecanlanmıştım. Yanına koşup öpmek için can atıyordum.

147

Ama cesaret edemedim. Ağabeyim anlarsa diye korktum. Sallonda çıkmalarını bekledim. Giderken gözlerime baktı yine. Kızıp kızmadığımı anlamaya çalışıyordu. Mahcup ve tedirgindi. Yerimden kalkıp onları kapıya kadar geçirdim, hiç adetim olmadığı halde. Elini sıkarken gülümsedim. Kızmadığımı ve öpmekten hoşlandığımı göstermek istemişim.

Bir sonraki sefer bir demet çiçekle geldi. Anneme verdi çiçekleri ama bana getirdiğini biliyordum, bakışlarından anlamıştım. Bir ara fırsatını bulup yanıma geldi. Günlerdir gözüne uyku girmediğini söyledi; beni çok beğeniyormuş, âşıkmuş, dayanamayıp öpmüş o gün, çok güzelmişim çünkü, hele kızmayınca ben, ayakları yerden kesilmiş, günlerdir bulutların üstünde uçuyormuş, seviyormuş beni, sevecekmiş hep...

O günden sonra bulduğumuz her fırsatta dokunduk birbirimize, ayak üstü konuştuk, gizli gizli öpüştük. Çok heyecanlandırıyor, çok tahrik ediyordu bu dokunuşlar, öpüşmeler beni. Gizli olmasıydı sanırım beni heyecanlandıran. Yakalanma korkusu...

Onunla çıkıyorduk artık. Bir ya da iki ay sonraydı galiba, dışarıda buluştuk. Bir çay bahçesine gittik önce, ağabeyimin takılmadığı semtlerden birindeydi. Orada da el ele tutuştuk. Konuştuk saatlerce. Hiç yabancılık çekmedik, sanki birbirimizi yıllardır tanıyorduk.

Beraber olmaktan hoşlandığımı fark ettim. Sanki o yıllardır aradığımı, beklediğim sevgiliydi. Her gün bize gelmesini istiyordum. Her gün olmasa da geliyordu. Tek kelime konuşamadığımız günler oluyordu. Kimi zaman da neredeyse ayaküstü sevişiyorduk. Göğüs-

lerimi ellemeye, ellerini eteğimin altına götürmeye başlamıştı. O anlarda daha çok heyecanlanıyordum. Çok garip duygular sarıyordu vücudumu.

Üç yaş büyüktü benden. Ben orta son sınıfta okuyordum. Lise ikinci sınıftaydı o, yani Serkan. Yakışıklı sayılırdı. Alain Delon'a benzetilirdi ablam ve arkadaşları tarafından. Burnu çok muntazamdı. Gözleri maviydi. Kahverengi saçları dalgalıydı. Yazları uzatır, okul başlayınca keserdi. Liseden sonra kesmemişti hiç. Çok yakışıyordu ona uzun, perçemli saçlar.

148

Her geçen gün giderek artan bir sevgiyle bağlanıyordum ona. Aşk mıydı adı, özlem mi, sevgi mi, bilmiyorum ama özler olmuştum onu. Düşünmediğim bir günüm yoktu. Bize gelmesini bekliyor, ona dokunmak, onunla konuşmak ve öpüşmek için sabırsızlanıyordum.

Onun duygularında da bir değişiklik yoktu, hatta o daha çok bağlanmıştı bana.

Derken bir gün ablama yakalandık... Mutfakta çılgınlar gibi öpüşüyorduk. Bir eli popomun üzerindeydi. Ablam deliye döndü. Beni odaya sürüklerken, Serkan'ı da kovdu evden, "Bir daha görürsem bu eve asla adım atamazsın, unutma!" diye tehdit ederek.

Ablam liseyi bitirmiş, bankada çalışmaya başlamıştı. Nişanlıydı. Tartaklayıp duruyordu beni. Ne zamandan beri çıkıyorduk, neler yapmıştık, ne kadar ileri gitmiştik, anlatmamı istiyordu her şeyi, tüm detaylarıyla hem de. Yoksa gördüklerini ağabeyime, anneme, babama herkese anlatacaktı.

Direndim önce, "Kime gidersen git!" dedim. Yelkenleri indirdim daha sonra. Aylardır çıktığımızı, birbirimizi sevdiğimizi, sadece öpüştüğümüzü söyledim. Sakinleşti. Ciddi ciddi konuşmaya başladı benimle ilk kez. Bir kadınla erkek arasında neler yaşanabileceğini ve bunun sonucunda neler olabileceğini anlattı. Biliyordum aslında neler yaptıklarını. Daha önce söylediğim gibi, anne babamı o işi yaparken görmüştüm. Sonra da ağabeyimin okuduğu dergilere bakmıştım gizlice. Çıplak kadın fotoğrafları vardı. Ve kadınla erkeğin sarmaş dolaş olduğu fotoğraflar. Bunlar beni çok heyecanlandırmıştı.

Gizlice almıştım bazılarını, okula götürmüştüm. Bakışıp anlamaya çalışmıştık kızlarla.

"Biliyorum," dedim ablama. O da bana bilmediklerimi anlattı.

Neleri yaparsam hamile kalabileceğimi... Günün birinde ben de sevişecektim elbette. Evlendiğim adamla. Ama daha önce olmazdı, olmamalıydı. O da evleneceği günü bekliyordu. Doğru olan buydu.

Hem dinledim hem dinlemedim ablamı. Öpüşmeye devam ettik, zamanla daha ileri gittik.

Başka çocuklarla çıkmıyordum artık. Hayatımda yalnızca Serkan vardı. Bir tek ablam biliyordu ilişkimizi. İlişkımız yıllarca sürdü. Tüm lise yaşantım boyunca. Okulda böyle uzun süreli ilişkisi olan tek kız bendim. Bu durum, beni onların yanında bayağı üstün duruma getiriyordu. İçlerinde en bilgili, en deneyimli, en olgun kızdım.

Ayrıca alışmıştım da Serkan'a. Onsuz bir hayat düşünemiyordum. Vazgeçilmez biriydi benim için artık; ablam gibi, ağabeyim, annem ve babam gibi.

Bir süre sonra bizim evdeki kaçamaklarla yetinmez olduk. Onun, bazen arkadaşlarının evine gitmeye başladık. Her buluşmamızda yeni şeyler deniyor ya da öğreniyorduk. Ona güveniyordum çünkü ve seviyordum. Birbirimizi tanımaya çalışıyorduk, vücudumuzun her tarafında geziniyordu ellerimiz. Her yeni keşifte yeni heyecanlarla tanışıyorduk.

* * *

O işi yaptığımızda lise ikinci sınıftaydım, yani 17 yaşında; o ise 20'sindeydi ve üniversiteye gidiyordu. Çok özlemiştik birbirimizi. Evin yakınlarında bir yerlerde beş dakikalığına buluşmuştuk. Hava kararmıştı, Serkan otomobili tehna ve karanlık bir yere park etmişti. Deliler gibi öpüşüyorduk. Günlerdir görüşmemenin özlemiyle adeta kendimizden geçmiştik.

Birbirimize giysilerimizin altından dokunuyorduk. Üstümde etek vardı. Serkan eteğimi sıyırmıştı, ben onun altındaydım. Külotumu çıkarmıştı. Her şey birdenbire oldu. Bir an birbirimizin suratına baktık. Öylesine geçmiştik ki kendimizden, aldığımız zevkle, durmadık, devam ettik. Sonuna kadar gittik.

Hemen ardından toparlandık. Giyinip ön koltuğa geçtik. Birbirimize sarıldık. Hem pişmandık hem de değil. Suçlu hissediyordu kendini Serkan. Rahatlatmaya çalıştım onu. Ben de korkuyordum, ama belli etmiyordum. Çok seviyordum onu.

Evdekilerin yüzümden her şeyi anlayacaklarını sandım eve gel-
diğimde. Zor attım tuvalete kendimi, yıkanmak istiyordum. Külö-
dum ıslaktı, kan lekesi vardı, vücudum, eteğim yapış yapıştı. Giysi-
lerimi hemen kirlilerin içine tıktırdım. Saatlerce yıkandım. Banyo-
dan çıktıktan sonra, başımın ağrıdığını bahane ederek odama kapan-
dım.

İnanamıyordum yaptığımı! Kadın olmuştum artık! Gerçek bir
kadın...

Annem bilseydi? Ablam, babam, ağabeyim? Bu olasılığı düşün-
dükçe yüzüm kızarıyordu. Gitmişti bekâretim! Giderse gitsindi. Git-
meyecek miydi bir gün? Ha evlenince, ha evlendikten sonra ne fark
ederdi? Evlenecektik. Evlenecektik herhalde. Bu saatten sonra Ser-
kan beni bırakmazdı? Yakın arkadaşının kardeşini ortada bırakmaz-
dı herhalde?

Ama birden çocuğum olabileceği endişesi geldi aklıma. Neden
düşünmemiştim daha önce bu konuyu? Ya hamile kalmışsam? İşte
o an paniğe kapıldım. Her yanıma korkular sardı. Gözümü uyku tut-
madı bir türlü. Yatakta dönüp durdum. Uyuduğumda da karabasan-
lar gördüm.

Sabah erkenden Serkan'ı aradım. Endişelerimi dile getirdim. O
daha çok korkuyordu aslında. Birine danışmalıydık, ama kime?
Nefret ettiğim, hiç olmak istemediğim aybaşı kanamalarımı o ay
hasretle beklemeye başladım. Panik içinde geçti günler. Külodumda
kan görünce nasıl rahatladığımı anlatamam.

Serkan ne yapacağımızı öğrenmişti bu arada. Aslında bu korku-
dan uzunca bir süre sevişemedik. Daha dikkatliydik artık. Yine de
hamile kalmaz mıyım günün birinde! Ne büyük bir felaket, düşün-
biliyor musunuz? Yirmi yaşında falanım. Henüz nişanlı bile değiliz.
Ve ben hamileyim!

Huylanmıştım zaten âdet kanamam gecikince. Dakika başı tu-
valete kontrole gidiyordum. Her zamakinden farklı değişimler his-
sediyordum karnımda. Gurultular, hafif şişkinlik, kazanma, açlık,
tokluk, ağrı, sızı. Beklenen kan gelmiyordu bir türlü. Seyretmişiz ya
Türk filmlerinde, başrol oyuncusunun hamile olduğu mide bulantı-
sı, baş dönmesi ve ani bayılma ile anlaşılıyordu. Midem bulanmı-
yordu, başım da dönmüyordu, ama acıkıyordum sürekli.

On beş gün gecikince korkmaya başladık artık Serkan'la. Ne yapacağımızı bilemiyorduk. Prediktör falan yoktu herhalde, varsa da bizim haberimiz yoktu varlığından. “Biraz daha bekleyelim,” diyordu Serkan, beklemekten başka çarem yoktu ki. Tanrı'ya yalvarıyordum, “Tanrım,” diyordum, “ah bir kan gelsin, bir daha asla sevişmeyeceğim!”

Gelmedi ama. Bir ay geçince, doktora gitmemiz gerektiğini söyledi Serkan. Başka çaremiz yoktu. Kime gideceğiz ama? Kimseyi tanımıyoruz, bir büyüğe danışmıyoruz. Caddeye çıktık, tabelalara baktık. Birine girmeye karar verdik. İçerisi kalabalık, kadınlar çoğunlukta, hamile olanlar var. Bize bakıyor herkes. Bir kenara geçtik, oturduk. Yanımda oturan kadın konuşmaya çalışıyordu benimle. “Niye geldiniz, neyiniz var?” diye. “Reglim çok sancılı oluyor da ondan,” dedim ben de, Serkan'ı da ağabeyim diye tanıttım.

151

Saatler süren bekleyişten sonra doktorun yanına girdik. Kadın olmasını ben istemiştim, anlar benim hâlimden diye düşünmüştüm. Nerden bileyim kadınların daha kötü olduğunu! Şöyle bir süzdükten sonra “Evet, ne var?” diye öyle bir baktı ki yüzümüze, o an kalkıp gitmek istedim. Serkan, ezile büzüle, “Kız arkadaşımın hamile olmasından şüpheleniyoruz da, onun için geldik,” diye başladı söze.

Kadın doktor değil sanki annem, teyzem, başöğretmen. “Ooh oh, siz verin mercimeği fırına, kendi kendinize gelin güvey olun, sonra da gelin böyle. Kaç yaşındasınız siz, kimden izin aldınız sevişmek için? Hiç mi aklınıza gelmedi bu işin sonunda bunların olacağı?” Susmuyor kadın hiç. Sürekli konuşuyor. Sanırsınız dövecek bizi. Daha fazla dayanamazdım. Ayağa kalktım, “Ne biçim doktorsunuz siz?” diye bağırmaya başladım. “Biz size yardım istemeye geldik. Etmeyecekseniz, gidelim.” Kalk diye işaret ettim Serkan'a da. “Pek de hassas olur, bunlar. Bana mı sordun şey yaparken!” deyince kendimi dışarı attım. Serkan da peşimden. Sekreter bağıriyor arkamızdan, “Muayene ücreti vermediniz?” diye. Merdivenleri ikişer üçer atlaya atlaya indik, başladık koşmaya. Bir de para mı vereceğiz münasebetsiz kadına.

O kadar koştuk ki, arkamızdan kimsenin gelmeyeceğini düşünerek bir pastaneye girdik. Gülmekten ölüyoruz hâlimize. Tabii ağlanacak hâlimize. Kendimize geldik biraz sonra. Bu kez kara kara

düşünmeye başladık. Bir doktora daha gitmeye karar verdik. Bu kez erkek doktor seçtik. Şansımıza fazla kalabalık değildi muayenehanesi. Yine yarım saat bekledik ama. Yaşlı, sevimli, tonton bir adamdı doktor. Hâlimizden ne olduğunu anladı hemen. “Anlatın bakalım gençler, nedir durum?” deyince rahatladık. O yıllarda kürtaj her tarafta yapılıyor ama yasal değil. Adamcağız rahatlattı bizi. Yaşımı sordu, 18 yaşından büyük olduğumu öğrenince neler yapabileceğimiz konusunda bilgilendirdi bizi. Tabii önce beni muayene etti ve hamile olduğum kesinleşince bize yapacaklarımızı anlattı.

152

Bir hafta sonra yeniden yanındaydık. Parayı Serkan buldu, iyi bir paraydı istenen para tabii. Ben de bileziğimi satayım dedim ama kabul etmedi. Çok korkuyordum. Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi ancak başka çarem yoktu. O muayene koltuğuna uzanırken ölmek istiyordum. Allahtan doktor da yardımcısı da çok sevecen davrandılar. İğneyi yiyince kendimden geçtim zaten. Ayıldığımda Serkan yanı başımdaydı. Onu görünce rahatlamıştım ama ağlamaya başladım, neden bilmem. Biraz sonra doktor geldi ve gidebileceğimizi söyledi. Çıktık oradan. O kadar hâlsizdim ki, hemen eve gittim. Annem solmuş yüzümü görünce paniğe kapıldı. Ona regl olduğumu ve karnımın çok ağrıdığını, hemen yatmak istediğimi söyledim. Yarım saat sonra Serkan da geldi ve gece ağabeyim kovana kadar bizde oturdu.

Bu olaydan sonra uzun bir süre sevişmedik. Zaten yerimiz yoktu rahatça sevişecek. Bir-iki kez perezervatif kullandık, bir keresinde de sevişmeden birlikte olduk. Korkuyordum çünkü, bir kez daha o anları yaşamak istemiyordum ama yine de sevişmeden duramıyor insan. Yıllarca sürdü Serkan’la ilişkimiz. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Evlendik.

İkinci Bölüm

EVLİLİK

153

Toplumdaki yaygın kanı, kadınların evlenmeye erkeklerden daha meraklı olduğudur. Aslında doğrudur bu tespit. Kadınlar sonunda ayrılık olacağını bilseler bile, bir kez olsun nikâh masasına oturmak isterler.

Ama neden isterler?

Baba evinden ayrılmak için: Ergenlik döneminde kadın-erkek ayrımcılığını idrak eden, kız olduğu için her istediğini yapamadığını gören genç kız açısından baba evi giderek kâbusa dönüşüyor. Kendine ait bir oda değil, kendine ait bir ev isteniyor. Anneye ve ev işlerine yardım edeceğine, “kendi” evini temizleme, “kendi” çocuklarına bakma, evinin “hanım”ı olma arzusu daha ağır basıyor.

Cinselliği yaşamak için: Her ne kadar evlilik öncesi ilişki konusunda toplumsal baskılar azalsa da, pek çok genç kız için “evlenmeden olmaz” kuralı geçerliliğini koruyor. Bu kural bozulmuş olsa da, gönül rahatlığıyla sevişmenin yolu evlenmekten geçiyor.

Evlenmiş olmak için: Otuzuna yaklaşmış her kadının korkulu rüyasıdır “evde kalmış” olmak. Her ne kadar belli etmeseler de, pek çoğu bu psikolojiden kurtulmak adına, sonunda ayrılık olacağını bi-

le bile nikâh defterine imza atmaktan çekinmez. Üstelik sevmek de gerekmez.

Sınıf atlamak için: Daha iyi bir yaşam sürmenin bir yolu da zengin bir kocayla evlenmek. Bu kocanın filmlerdeki gibi yakışıklı ve genç olması da gerekmiyor üstelik. Olursa ne âlâ da, kadınlar artık bu hayali kurmayacak kadar gerçekçiler.

Korunmak için: Evliliğe göre programlanmış kadınlar için önerilerindeki tek seçenek evlenmek. Bir mesleği olmayan, çalışmayan kadının yaşamını sürdürmesi için başında bir erkek olması gerekiyor. Sorumluluk yüklenmektense sırtını bir erkeğe dayayıp risk almadan yaşamayı seçen kadınlar da yok değil. Her ne kadar meslek sahibi olsalar da, güvence ve korunma isteği kadınların evliliği tercih etmelerine neden oluyor.

Sevdikleri için: Kadınlar âşık olunca, günün yirmi dört saatini sevgiliyle geçirmek istiyorlar. Gece-gündüz birlikte olmak için de evlenmek gerekir. Üstelik bir erkeğe sahip olmanın ve o erkeğin bir sahibi olduğunu diğer kadınlara göstermenin yolu da nikâh masasından geçiyor.

SEVGÜL

42 yaşında. Üniversite mezunu, özel bir şirkette yönetici. Evli, bir çocuk annesi.

Aşkla ve de seksle erken yaşta tanıştı. Evlenmeden önce cinsel ilişkiye girmekte bir sakınca görmedi. Kurallardan çok içinden gelen dürtülere göre hareket etmeyi seviyor.

Bülent'le yattım diye evlenmek zorunda değildim ama, onunla evlenmeyi çıktığımız ilk günden itibaren düşündüm. Çünkü her genç kız gibi ben de evlilik hayali kurdum. Flört ettiğim her çocukla evlenmeyi düşledim.

Belki de evlenmemiş kadın örneği yoktu çevremizde, ondan. Her kadın, her erkek evleniyordu. Evlenmeyenler aileleri ile yaşamaya mecburdu ve herkes acıyordu onlara, yüzlerine söylenese bile “zavallı” muamelesi görüyorlardı. Evlenmemenin kötü bir şey olduğu, beğenilmemek anlamına geldiği, bilinçaltımıza işlemiştii bir şekilde.

Günün birinde evlenecektik. Evlenip kocamızın soyadını alacaktık. O zamanlar şimdiki gibi, iki soyadını kullananlar, soyadı mücadelesi yapan kadınlar yoktu. Belki vardı da, biz tanımıyorduk. Bu nedenle bizler, soyadımızı sürdürmeye değil, değiştirmeye can atardık.

155

Hemen soyadını öğrenmeye çalışırdık mesela, çıktığımız çocuğun. İsmimizin sonuna ekleyip, yakışıp yakışmadığına bakardık. Eğer komik bir soyadıysa burun kıvrır, uyum sağlıyorsa, yarın evleniyormuşçasına kikirderdik.

Evlenmeyi istedim ama evlilik yanlısı bir kadın olmadım hiçbir zaman. “Evlilik kutsaldır, bir yastıkta kocanmalıdır,” gibi masallara kanmadım kısacası.

Hele büyüdükçe, hayatı tanıdıkça evliliğin benim için amaç değil, araç olduğunu kavradım. Sevdığım erkekle birlikte olmanın, özgürce sevişmenin, onun dizinde yatarak televizyon seyretmenin, sabah gözünü açtığında yanında olmanın tek yolu evlilikti.

Benim gençliğimde, yani bugünden 20-25 yıl öncesinde evlenmeden birlikte yaşamak sadece ünlülere özgüydü. Gerek ailede, gerekse etrafta evlenmeden evinden ayrılan, hele bir erkekle yaşayan kız yoktu. Olanlar “kötü kadın”dı! Dolayısıyla ben de istediğimi yapabilmek için, evlenmek zorundaydım...

* * *

Bülent’le evlenirsem çok mutlu olacağımdan emindim ama, bu evliliğin gerçekleşebileceğine ihtimal veremiyordum. İlişkimiz çok inişli çıkışlı yürüyordu çünkü.

Bizi dışarıdan izleyen, okulda, sokakta, yolda görenler iki sevgili olduğumuza katiyen inanmazdı. Bana karşı çok mesafeliydi. Çok soğuktu. Ben de tedirgindim yanındayken. Belki de onu başta reddettiğim, sonra da başkalarıyla çıktığım için kötü davranıyordu bana.

İlişkimizin başında şart koştuğu gibi, çoğu kişi çıktığımızı bilmiyordu. Diğer sevgililer gibi sinemaya, pastaneye falan gitmezdik. Buluşacaksa, doğru evine yollanırdık. Hemen yatağa girerdik eve gidince de.

Aslına bakarsanız, bundan hiç de şikâyetçi değildim. Yatakta bambaşka biri oluyordu çünkü. Sevişirken beni sevdiğini hissediyordum. Beni istiyor, arzuluyor, kulağıma güzel şeyler fısıldıyordu. Mutlu oluyordu benim yanımda. Dolayısıyla sinema yerine yatağa gitmek, daha çok işime geliyordu.

156

Ancak birlikte olduğumuz saatler sınırlıydı. Haftada iki, bilemediniz beş saat birlikte olabiliyorduk. O da gündüzleri. Geceler, bize ait değildi. Elbette onun için bir sorun yoktu, gece çıkamayan bendim. Çıksam da çok geç saate kadar kalamazdım. Bu nedenle, en çok istediğim şey geceyi onunla geçirmektir.

Ailesinden uzak yaşayan, yurttan kalan veya arkadaşlarıyla birlikte ev tutan kızları çok kıskanıyordum. Benim böyle bir şansım yoktu. Bu topraklar üzerinde yaşayan çoğu genç kız gibi, evlenmeden evden ayrılmama ailem izin vermezdi. Geceleri eve geç gelmem de yasaktı. Dolayısıyla ben aşkı ve sevgimi, gizli ve gündüzleri yaşamak zorundaydım. Çalınmış zamanlarda.

Ya da evlenmek zorundaydım. Bu da pek olası görünmüyordu. Bir kere böyle bir teklif almamıştım sevgilimden. Hadi diyelim ki o istedi, bakalım ailem verecek miydi beni Bülent'e? Pek sanmıyordum.

Onların beklentisine uygun bir damat adayı değildi çünkü. Kızı serbest bırakırsan davulcuya varır misali, müzisyen damat kolay kolay kabul görmezdi ailemde. Nedense ben de hep ailemin hoşlanmayacağı erkeklere âşık oluyordum. Zor işti kısacası...

Ama sabreden derviş muradına ermiş misali, bir şeyi çok isterseniz ve hakikaten sebederseniz amacınıza ulaşıyorsunuz. Sonunda onunla geceleme fırsatını yakaladım. Tam yedi gün, altı geceyi birlikte geçirdim. Ardından da evlenme teklifi aldım.

Her şey bir anda oldu. Güneydeki kasabalardan birine çalışmaya gidiyordu ve bütün yaz orada olacaktı. Giderken "Sen de gelse ne," dedi öylesine. "Olur!" dedim gülerek ama düşününce "Niye olmasın?" dedim kendi kendime. O güne kadar tek başına bir yere git-

memiştim ama her şeyin bir ilki vardı. Büyümüşüm artık. 20 yaşındaydım. Üniversitede okuyor, hem de çalışıyordum. Tatile ihtiyacım vardı.

Hemen bir plan yapmalıyım. En yakın kız arkadaşımı ikna etmeliydim öncelikle. Onun ailesine, gideceğimiz yerde benim akrabam olduğunu, benim aileme onun akrabası olduğunu söyleyebilirdik. Hem annemin tanıdığı ve pek beğendiği, iyi bir aile çocuğu, düzgün görümlü, yakışıklı bir sınıf arkadaşımız da gideceğimiz yerdeydi. O bize düzgün, uygun, güvenilir bir pansiyon bulabilirdi, her konuda yardımcı olabilirdi.

Hâlâ anlayamam ailelerimizin nasıl izin verdiğini. Başarmıştım. Sevgilimle birlikteydim. Hem geceleri hem gündüzleri onunla birlikteydim. Çok mutluydum çok. Eve geç kalma korkusu yok, bir an önce yataktan çıkma derdi yok. Sevişmenin, beraberliğin tadını çıkardık saatlerce, günlerce. Kız arkadaşım ile aynı odada kaldığımız için geceleri biraz sessizdik sevişirken ama gündüzleri son derece coşkuluyduk. Ona sarılarak uyumak, gözlerimi açtığımda onu yanımda görmek, dilediğimiz her an öpüşmek çok güzeldi.

Kendimi çok büyümüş ve olgunlaşmış hissediyordum. Daha doğrusu özgür. Pansiyonda kalan ve ailesiyle tatile gelen kızlar karşısında müthiş bir üstünlüğüm vardı. Bana özendiklerini hissediyordum içten içe. Ben olsam çok özenirdim çünkü.

Tatsız anlar da yaşandı elbette. Kavga ettik mesela. Belki de ilk büyük kavgamızdı. Ben çok şaşırttı, hayal kırıklığına uğrattı. Erkekler hakkında pek çok şeyi öğrenmeme o neden olmuştu. Ne kadar bencil, ne kadar tutarsız ve ikiyüzlü olduklarını da onun sayesinde öğrendim.

* * *

Farklıydı Bülent ilk başlarda. Tanıdığım diğer erkeklere benzemiyordu. Arkadaşlarımın sevgililerine de. Bana kol kanat germiyordu, beni korumaya çalışmıyordu. Evimden alıp evime bırakmıyordu. İster gündüz, ister gece, sinemadan veya okuldan çıktıktan sonra “eyvallah” deyip çekip gidiyordu örneğin, ben tek başıma dolmuş durağına yürüyordum.

İlk başlarda yadırgamıştım bu davranışlarını. Ama sonra haklı

bulmuştum onu. Korunmaya muhtaç biri değildim ki! Akıllıydım, zekiydim, tek başıma evime gidebilirdim. O İstanbul'un bir ucunda oturuyordu, bense öbür ucunda. Sırf benim hatırıma, bir yakayı geçmesinin ne lüzumu vardı, beni bırakıp dönecek olduktan sonra? Kabul ediyorum, biraz kabaydı davranışları, olsun, ben onun bu umarsız hâllerini seviyordum.

Tatilde ise birdenbire beni kollamaya, korumaya başlamıştı! Gece geç saatlere kadar çalıştığı, sabaha karşı pansiyona döndüğü için öğlene kadar uyuyordu, hatta öğleden sonra bile. Bense sabah erkenden uyanıyordum. Onunla sevişmek, oynamak, uyumak güzeldi ama, bütün günümü onunla yatakta geçirecek değildim. Sabaha karşı yanıma geldiğinde uyanıyordum zira. Bir süre sevişiyor, oynuyor, sonra uyuyorduk. Ben bir-iki saat sonra, gün ışıdığında uyanırken, o derin uykuya dalıyordu.

Ben de onu uyandırmadan yataktan çıkıp, arkadaşım ile birlikte günümü planlıyordum. Kahvaltı, ardından plaj, deniz sefası. Belki yalnız olsam, sevgilimle yatak keyfi yapmayı tercih edebilirdim; ancak arkadaşım vardı yanımda. Onu peşimden sürüklemiş, ta buralara getirmiştım, bütün gün pansiyonda nasıl tutardım?

Bülent uyurken biz plaja gittik, denize girdik, güneşlendik. Akşamları o çalışmaya giderken, biz annemin tanıdığı arkadaşım ile buluştuk. Birlikte yemek yedik, gezdik, eğlendik.

Bunlara bozuldu işte sevgilim! Gündüzleri tek başıma plaja gitmeme kızdı. Akşamları ortak arkadaşımızla buluşup yemek yememi kıskandı.

Ben de onun bu tutumuna bozuldum. Niye gitmeyecektim ki? Gitmek istiyordum. Ne olursa olsun insanın istediğini yapması gerektiğini anlatmıştı yıllarca bana. Kimsenin kimseye hesap vermek zorunda olmadığını. Özgürlükten dem vurmıştı. Şimdi beni kısıtlamaya mı çalışıyordu?

Tartıştık. Bu nedenle, bir gün küs kaldık. İnanamıyordum onun böyle davranmasına. Kıskanıyor muydu beni? Bu hoş ama unuttuğum bir duyguydu. O güne kadar hiç kıskanmamıştı beni, ya da kıskandığını belli etmemişti. Şaşkındım. Fakat esas şaşkınlığım sıraladığı gerekçelerden kaynaklanıyordu. “Ya başınıza bir iş gelirse?” diyordu. “Sen buraları biliyorsun. İlk kez geldin,” diyordu.

O güne kadar başıma bir iş gelip gelmediğiyle ilgilenmeyen, gece yarıları beni tek başına Taksim’de bırakan adam, şimdi gündüz gözüyle bir tatil kasabasında benim için endişeleniyordu. Ailem bana güvenmişken, o güvenmiyordu! O gün çok kötü geçti elbette. Onunla kavga etmek, tartışmak en son isteyeceğim şeydi ama söyledikleri bana mantıklı gelmiyordu. Kabullenemiyordum boyun eğmeyi. İçim içimi de yiyordu ama. Bir haftalığına beraber olmak için gelmiştim, dargın mı geçirecektik kalan günlerimizi?

Gelme saatine yakın, pencerede nöbet tuttum. Merak ediyordum ne yapacağını. Benim yanıma mı gelecekti, yoksa arkadaşlarının odasında mı kalacaktı? Sokakta ayak seslerini duyunca yüreğim ağzımda, yatağa girip uyuyormuş gibi yaptım. O bir-iki dakika bana bir asır gibi geldi. Anahtar bizim odanın kapı kilidinde dönmeye başlayınca rahatladım.

Yanıma geldi, yatağın yanına oturdu, yüzümü okşamaya başladı. Yeni uyanmış gibi gözlerimi araladım. Elinde bir gül vardı, bahçelerden birinden kopardığı sarı bir gül... Bana uzattı. Gülümsedim. Öpmek için eğildi. Ben de kollarımı boynuna doladım. Barıştık. O gece her şey yoluna girdi yeniden. Mutlu bir şekilde seviştik...

Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçip bitti. Ayrılık günü geldiğinde ikimiz de üzgündük. Kolay değil, yedi gün boyunca sabah akşam birlikte olmuş, aynı yatakta yatmış, sabah birlikte uyanmıştık. Ön balayı yapmış, evli gibi yaşamış, birbirimize çok alışmıştık.

Bu seyahat benden çok Bülent’i etkilemişti. Ansızın değişmişti. O bana mesafeli duran, sevgimizi, ilişkimizi saklayan, birlikteliğimizi göz önünde yaşamak istemeyen Bülent gitmiş, yerini fırsat bulduğunda beni arayan, bana sevgi dolu sözler söyleyen ve evlilikten söz açan Bülent almıştı.

İstanbul’a döneli birkaç gün olmuştu ki, mektubu geçti elime. Hasret kokan, sevdiğini haykıran bir mektup. Kısa bir süre sonra kendisi geldi ve gelir gelmez “Evlenelim,” dedi.

Artık o benim peşimden koşuyordu. Sürekli arıyordu beni, aşkını, sevgisini dile getiriyordu. Bana daha önce davranmadığı gibi davranıyor, üstüme düşüyor, kıskanıyordu. Alışık değildim bu tutuma. Hem hoşuma gidiyordu hem de sıkılıyordum.

Sanki birdenbire Bülent cazibesini kaybetmişti. Artık eskisi ka-

dar düşünmüyordum onu. Görünce heyecandan elim ayağım birbirine dolanmıyordu. Değişmiştim birden, rahatlamıştım. Beni sevdiğini biliyordum artık. Emindim bundan.

Başarmıştım. Uzun sürmüştü ama sonunda âşık etmiştim onu kendime. O âşık olunca aşkım bitmiş miydi yoksa? Hani erkeklerde olurdu böyle duygular; kitaplarda okur, filmlerde izlerdik. Önce kızların peşinden koşarlardı, elde ettikten sonra da hevesleri geçerdi. Ben de onlardan biri miydim?

Seviyordum sevmesine. Onunla sevişmek hâlâ çok hoşuma gidiyor, hâlâ heyecan veriyordu. Onu özlüyordum, onu görmek istiyordum ama, bir şeyler değişmişti işte. Mesela başka erkekler ilgimi çeker olmuştu! Bülent evlenmek istiyordu benimle. Oysa ben kararsızdım!

Evlenme isteğine kaçamak yanıtlar veriyordum. Okulu bitirmemiz gerektiğini -ki çok az kalmıştı, son sınıftaydık-, önce iş bulmamızı, sonra evlenmeyi düşünmemizi falan söylüyordum. Aslında doğruydı söylediklerim. Evlenirsek nasıl geçinecektik? Doğru dürüst bir işi yoktu. Pavyonlarda, barlarda şarkı söylüyordu. Zor bir hayatımız olacaktı. Ayrıca ailem de kolaylıkla kabul etmeyecekti evlilik kararımızı. Galiba farkında olmadan onu ve kendimi oyalıyordum. Ayrıldık sonunda...

* * *

Üniversite bitmişti bu arada. İş değiştirmiştim. Yeni işimi çok seviyordum, iş arkadaşlarımı da. Kocamla da burada tanıştım. Aynı katta çalışıyorduk İlhan'la. Ayrı servislerdeydik ama işimiz gereği sık sık birlikte oluyorduk. Benden bir hayli büyüktü; 12 yaş vardı aramızda. Dışarıdan bakıldığında soğuk, aksi görünürdü ama, samimi, sohbeti hoş biriydi.

Takılırdı bana ara sıra. Her gördüğünde ise iltifat ederdi. Arada bir yemeğe davet ederdi. Yemeğe dediysem, işyerindeki kafeteryaya. Bekardı, yakışıklı sayılmazdı, hatta çirkin bir erkekti. Benim hiç tipim olmayan biri. Benden daha kısa boylu; topuklu ayakkabı giydiğimde iyice belirginleşirdi fark. Kızardı bana, “Giymişsin yine apartman topukları,” diye. Hâlâ kızar. Ben de çok severim ince ve yüksek topukları. Ayakkabılarımın çoğu topukludur zaten.

İnce yapılı ve zayıftı aynı zamanda. Kalçaları dar ve küçük. Yürüyüşü hoşuma giderdi. Seksi gelirdi bana, hâlâ da gelir. Saçları uzundu, ama tepesi döküktü, şimdi iyice döküldü; boylarını da kısalttı, artık kel bir erkek. O zamanlar açık kahverengiydi saçları. Son moda değil ama temiz ve hoş giyinirdi. Marka düşkünlüğü vardır. Az ve öz giysisi vardır, çoğu markadır. Benimle evlendikten sonra daha şık giyindiğini söyleyebilirim.

Beni çeken çok kültürlü ve bilgili olmasıydı sanırım. Sinemadan, sanattan, edebiyattan, politikadan, her şeyden anlar, saatlerce konuşurdu. Sinemaya özel bir ilgisi vardı. Gazete ve dergilere yazı gönderirdi ara sıra. Yayımlandığı zaman çok sevinirdi. Hiç sıkılmazdım yanında. Onunla sinemaya gitmek ise ayrı bir zevkti. Benden hoşlandığını seziyordum. Belki biraz da bu yüzden benim de hoşuma gidiyordu onunla birlikte olmak.

Ne kadar beğenirsek beğenelim, karşı tarafın kadına ilgi göstermesi gerekiyor yakınlığın artması ve güzel şeylerin paylaşılması için. Bir erkeğin zarif ve şık ilgisi, yani sıkmayan, aşırıya kaçmayan kararında ilgisi, hiç aklınızda yokken ona karşı bir şeyler hissetmenize neden olabiliyor. Bende de öyle oldu.

Zamanla yemeğe gitmelerimiz sıklaşmaya başladı. Bazen iş çıkışı birlikte sinemaya falan da gider olduk. İltifatları gururumu okşardı. Hem güzel hem de akıllı olduğumu söylerdi. Bu duygularında samimi olduğunu biliyordum, yine de tam anlamıyla ciddiye almıyordum onu. Sanki bana takılıyordu. Benden büyüktü ya, ben onun yanında çocuk kalıyordum ya, benimle ilgilenmez sanıyordum.

Ya da ben ondan çok genç ve güzel olduğumdan asla sahip olamayacağı biriydim onun gözünde, o yüzden duygularını bana söylemekten çekinmiyor gibi geliyordu bana. Sanki bütün yaşananlar bir şakaydı...

Dolayısıyla çok rahattım onun yanında. Her türlü espriyi yapıyor, her konuyu konuşabiliyor, içimi rahatça dökebiliyordum. Olduğum gibi davranıyordum. Sanırım, bu hâlim ona daha çekici gelmeme neden oluyordu. İlişkimizin ilk başlarında Bülent'in yanında ne kadar ürkek ve çekingensem, İlhan'ın yanında da o kadar rahattım.

Güzel sayılırdım. Hâlâ da öyleyim. Ortaokul yıllarında çelimsiz bir kızdım ama lisedeyken serpildim. Kumral sayılırım. Koyu kestane rengindeydi saçlarım, bir ara sarışın oldum, şimdilerde kızılıım. Gözlerim kahverengi. En çok kaşlarım, burnumu beğenirim. Çok biçimli, yay gibi kaşlarım vardır, ne çok ince ne de kalın. Her kız kaşlarını alır ya, ben hiç almadım bugüne kadar. Tek tükleri saymıyorum elbette. O yüzden de simam hiç değişmemiştir, lisede nasılsam, şimdi de aynıyım. 1.72 boyumla genel ortalamanın üzerindeyim. 30 yaşına kadar kilo sorununum olmadı, rejim nedir bilmedim, her zaman zayıftım, ideal kiloda daha doğrusu.

162

Bir akşam yine işyerindeki bir arkadaşımızın evinde toplanmıştık. Bir yemek davetiydi bu. O, yani İlhan da vardı tabii. Yemek öncesi ve sonrası bol bol içki içmiştik. Bir şişeye yakın şarap içmiştim. Çakır keyif bir hâldeydim. Gecenin sonlarına doğru bir masanın etrafında beş-altı kişi kalmıştık. İlhan karşımda oturuyordu. Ayaklarımı uzatmıştım oturduğum koltuğa yayılarak. Birinin ayağına değdiğimi hissedince, gayri ihtiyari toparlanıp çekmeye çalıştım.

Ama... Ama ben çekmek isterken iki bacağım, iki bacak tarafından sımsıkı kavrandı. Ne olduğunu anlamaya çalışmak için etrafa baktığımda İlhan'ın o güne kadar tanık olmadığım bakışları ile karşılaştım. O bakışın ne anlama geldiğini iyi biliyordum elbette.

İçimden o tanıdık, bildik ve de özlediğim duygular geçti. Hoşuma gitmişti onun bu davranışı. Heyecanlandırmıştı beni. İçimden ılık bir şeyler akmıştı. Sevişme isteği sarmıştı tüm benliğimi. Çekmedim ayaklarımı.

Sohbetimize devam ettik. Konumuz kadın-erkek ilişkileri idi. Beş kişi konuşuyor, tartışıyorduk ama, aslında ikimiz konuşuyorduk. Birbirimize mesaj gönderiyorduk bir anlamda. O bana aşkını itiraf ediyor, adeta haykırıyor, bense itiraf etmesem de, ondan etkilendiğimi ve aşkına kayıtsız kalamayacağımı söylüyordum. Karşı cinsler arasında elektriklenme olabilirdi. Bu çok doğaldı. Herkese karşı duyulmayan bu duygular hissedilmişse, kim neyi engelleyebilirdi ki? Ayrıca niye engellesindi? Duyguların önüne geçmek mümkün müydü? Hem doğru muydu insanın isteklerini bastırması? “Haydi gel, sevişelim, öyleyse,” diyordu. Ben de “Neden olmasın?” diyordum.

Kimse olmasa hemen oracıkta sevişebilirdik. Kendim de şaşırıyordum söylediklerime ama içkinin de etkisiyle sanırım dilime hâkim olamıyordum. Diğerleri farkında mıydı bu karşılıklı atışmanın, bilmiyorum. Umurumda da değildi aslında.

Nihayet eve dönüş saati geldi. Beni eve bırakma görevini İlhan üstlendi. Arabasına bindik başkalarıyla birlikte. Ben öndeydim. Bırakacağı en son kişi bendim. Herkes inince elimi tuttu. Çekmedim. Fazla bir şey konuşmadık. Hem vaktimiz yoktu hem de söylenecek fazla bir şey. Arabadan inerken yanağımdan öptü beni. “İyi geceler!” dileyerek eve girdim. Soyunup kendimi yatağa attım. Başım dönüyordu; hem içkiden, hem aşktan.

163

* * *

Kafam karışmıştı. Bir yanda Tolga, bir yanda İlhan. Tolga, Bülent’ten sonra hayatıma girenlerden biriydi. Ciddi bir ilişkimiz yoktu, sadece cinsellik vardı paylaştığımız. Birbirimize hiç uygun bir çift değildik ama beraberdik. Yıldırım aşk filan değildi, inanmazdım öyle şeylere, ama ilk karşılaşmamızda resmen ikimiz de çarpılmıştık.

Bir arkadaşımın nişanında karşılaşmıştık. Salona girdiği anda fark etmiştim onu, o da beni fark etmişti. Anında yanıma gelmiş, elini uzatıp tanışırken, tepeden tırnağa süzmüştü. O anda iliklerime kadar ürpermiş ve hemen oracıkta tahrik olmuşum! İnanmayacaksınız ama daha o anda benimle sevişmek istediğini anlamıştım. Beni soymuştu adeta gözleriyle. Gözü hep bendeydi, sürekli sorular soruyordu. Müzik başlar başlamaz dansa kaldırmıştı. Elleri sırtımda, belimde, kalçamda okşar gibi dolaşıyordu. Nefesi sıcacıktı. Yüzünü yanağıma değdiriyor, hem romantik hem baştan çıkarıcı sözler söylüyordu. Bakışlarımız karşılaştığında ikimiz de ne istediğimizi biliyorduk. Yalnız olsak hemen öpüσεcektik orada. Bizi engelleyen, etrafımızın insanlarla çevrili olması idi. Yine de bu kalabalığa rağmen gecenin sonlarına doğru dudağıma bir öpücük kondurmaktan kaçınmamıştı.

Ayrılırken ertesi gün buluşmak üzere sözleşmiştik. Akşamı iple çekmiştim. Bütün gün onu düşünerek yerimde duramamıştım. Bir barda almıştık soluğu. Dudaklarımdan öpmek istediğinde, direndiğimi söylersem yalan olur. Uzun uzun öpüşmüştük herkesin içinde.

Ertesi gün evine davet etmişti beni. Niye çağırdığını biliyordum, gideceğimi de.

İçkilerimizi yudumlarken kanepede öpüşmeye başlamıştık. Sonrası malum.

İlişkimiz sürüyordu hâlâ. Onu fazla tanıımıyordum. Yalnızca yatak ilişkisi vardı aramızda. Sinemaya, yemeğe, içmeye gitmez, onun evinde buluşur ve sevişirdik. Ailesiyle birlikte yaşadığı için, genellikle evi uygun olduğu zamanlarda arardı beni.

Hayatında başka kadınlar olduğunu tahmin ediyordum. Hem yakışıklı hem de çapkındı. Seksin dışında da havadan sudan şeylerden sohbet ederdik. Evlilikten pek söz etmezdik. Evlenme ihtimali yoktu yani.

İkisi çok farklıydı birbirinden. Tolga yalnızca cinselliği paylaştığım, İlhan ise anlaşılabileceğim biriydi. Üstelik heyecanlanmaya başlamıştım İlhan'ın yanında da. Dizi dizime, eli elime değince ürperiyordum. Duygularını açınca ve evlenmek isteyince, hemen kabul ettim teklifini. Nedenini bilmiyorum...

Deli gibi âşık değildim ama evlenmek istiyordum. 23 yaşındaydım. Erken bir yaş sayılabilir evlilik için, yine de evlenmeyi istiyordum. Özgür olmak için. Rahatça sevişebilmek için. Üstelik arkadaşlarımdan çoğu evlenmişti, en azından nişanlılardı. Evde kalacağım diye bir korkum yoktu. Biri çıkardı beni isteyecek. İşte İlhan çıkmıştı karşıma. İlhan'ın ardından başkaları da olacaktı ama evlilik tecrübesini bir an önce yaşamak istiyordum.

Bir genç kız nasıl bir erkekle evlenmek ister? Yakışıklı, zengin, onu seven, ona iyi bir yaşam sürdürecektir, koruyacak, destek olacak bir erkekle değil mi? Benim beklentilerim de aşağı yukarı aynıydı. Her ne kadar zenginlik benim için çok gerekli olmasa da, ailemin onayı açısından evleneceğim adamın mesleği ve geliri önem taşıyordu. Böylece sorunsuz bir evliliğe yelken açmış olacaktım.

Gerçi İlhan'ın yaşı vardı handikap sayılabilecek. Benden 12 yaş büyüktü. Çok da dert değildi aslında. Kadınların kendilerinden büyük biriyle evlenmesi yaygındı ve normal karşılanıyordu. Ailem de ses çıkarmazdı.

Evleneceğim adam beni sevmeli, beni arzulamalıydı. Beni kıskanmalı ama köstek olmamalıydı. Kocanın hâkim olduğu, evde

onun sözünün geçtiği, kadının ev işi, yemek-bulaşık, çocuk bakmakla ömür tüketeceği klasik bir evlilik bana göre değildi. Peki ya İlhan? Her ne kadar dışarıdan farklı görünse de aslında tutucu bir erkekti. Bu yüzden sık sık tartışırdık onunla. Özellikle kadın-erkek ilişkileri konusunda. Tartışmanın sonunda ikimiz de bildiğimizi okumamıza, ortak bir sonuçta buluşmamamıza rağmen anlaşırdık bir şekilde. Eğlenirdik çünkü. Birbirimizle uğraşmak, didişmek, birbirimize meydan okumak hoşumuza gidiyordu. Zor bir erkekti. Ben de onun için zor bir kadındım. Bu yüzden cazip geliyordu birlikte olma fikri. Eğer ailem, istediğim erkekle birlikte oturmama izin verseydi evlenmeyi düşünmezdim. Ama sevdiğim erkekle aynı evi paylaşmak için herkesin önünde imza atmam, yasal bir birliktelik yaşamam gerekiyordu. Bu yüzden evlenmeyi istiyordum. Çünkü 23 yaşında hâlâ ailemin yanında yaşamaktan, geceleri tek başıma yatmaktan sıkılmışım.

Bu yüzden “evet” dedim evlenme teklifine.

* * *

Birkaç gün sonra istemeye geldiler beni, âdet yerini bulsun diye. Böyle işlerden hoşlanan biri değildi İlhan. Çoğu entelektüel gibi, biraz asosyal bir adamdı. Ailesiyle bile pek görüşmezdi. Altılı üstlü oturmalarına rağmen babasıyla, kardeşleriyle kavgalıydı anlatığına göre. Evlilik gündeme gelince onlarla barışmak zorunda kalmış, oğlunun evlenecek olmasına sevinen annesi, babasını ikna etmiş, böylece gelmişlerdi ziyaretimize.

Ben de anneme bilgi vermişim, hem İlhan hem de ailesi konusunda. Aslına bakarsanız oldum olası tuhaf karşılarım, bu kız isteme meselesini. Birbirini tanımayan iki ailenin birbirini süzmelerini, tanımaya çalışmalarını. Hele evlenecek olanlar bizim gibi birbirini tanıyorsa ve çoktan evlenmeye karar vermişse. Annem “Geleneklerimiz, göreneklerimiz böyle,” diyordu. Usulen de olsa gelip istemeleri gerekirmiş. Hem sonra bohçaydı, yüzüktü gibi ananeler varmış. Ne öyle, kimsem yokmuş gibi, gelin mi gidecekmişim el âlemin evine?

Bir hafta sürdü evdekilerin gerginliği, hazırlıkları, telaşları ve endişeleri. Kimdi kızlarını isteyen bu adam? Nereliydiler, kimler-

dendiler, nasıl bir aileydiler, ne iş yapıyordun? Babam anneme soruyor, annemse benden yanıt alarak babamı rahatlatmaya çalışıyordu. Evin tek kızı olmama rağmen çok yakın bir ilişkim yoktu annemle. Daha önce de söylediğim gibi babam pek karışmazdı bize, nerede olduğumuzu bilmek isterdi sadece. Annem biraz daha dominanttı. Belirli kuralları vardı ailenin sadece. Belli saatlerde evde olmam istenirdi. Liseyi bitirince üzerime düşmeye başladı annem, sevgilim olup olmadığını, kiminle flört ettiğimi öğrenmek istiyordu. Ona bir şey anlatmamama kızıyordu, komşu kızlarını örnek veriyordu. Onlar ki her olan biteni anlatıyorlardı annelerine. Ben ne biçim bir kızdım!

Anlatamazdım ki yaşadıklarımı? Olanları bilseydi... Ne yapardı? Hiçbir şey tabii. Ama paylaşamazdım onunla, yaşadıklarımı. O anneydi, o beni eline erkek eli değmemiş bir kız sanıyordu, öyle sanmaya devam etsindi. Bir an önce evlenmemi istediğini biliyordum. O yüzden evlenme isteğimi sevinçle karşıladı. Dünürlerini ve damadını merakla beklemeye başladı. İlk izlenim çok önemli tabii. Neyse ki ilk görüşte hoşlandılar birbirlerinden. Sorunsuz yaşandı isteme ve evlilik süreci. Âdet yerini bulsun diye “kısmet” dendi, sonra bizimkiler onları ziyarete gitti ve bir sonraki buluşmada yüzükler takıldı. Bizimkiler “Nişan çok aceleye geldi,” diye biraz tantana yaptılarsa da, olay çıkmadı.

İlhan hemen evlenmekten yanaydı. Dayalı döşeli bir evi vardı Bebek sırtlarında. Alt katta anne ve babası, üstte ise kendisi oturuyordu. Eksikler de kısa sürede giderilirdi, bu durumda işi, uzatmanın anlamı yoktu. Söze, nişana, düğüne gerek yoktu.

Yine de annem “Çeyiz hazırlamak kolay mı?” diye biraz nazlandı elbette ama üç ay içinde her şey oldu bitti ve evlendik. Bizim taraf yatak odasını aldı, onlar da diğer eksikleri. Dediğim gibi buzdolabı, çamaşır makinesi, fırın gibi şeyler vardı zaten. Kocaman bir evdi. Hoşuma gitti buranın dekorasyonuyla ilgilenmek, evi kendi isteğime göre düzenlemek. Her ne kadar İlhan evine müdahale edilmesine karşı çıksa da, bu yüzden tartışsak da. Bu tartışmalar sevişmeyle bitiyordu sonuçta...

Nikâhımız evde kıyıldı. Akrabalar ve yakın arkadaşlardan oluşan bir davetli topluluğu önünde deftere imza attık. Yendi, içildi, eğlenildi. İlhan çok sıkılıyor görünüyordu ama çok mutluydu. Genç ve güzel karısıyla adeta gurur duyuyordu. İşyerindeki en güzel kızı kapmıştı, öyle diyordu.

Önce akrabalar, ardından anne-babalar, sonra yakın arkadaşlar gitti ve biz baş başa kaldık. Saat gece yarısını geçmişti, hatta ertesi gün doğmak üzereydi. Yorgunluktan ölüyorduk, çok da sarhoştuk ama, bu sevişmemize engel değildi. İlk sevişmemiz olmayacaktı. Onunla ilk kez, bana evlenme teklif etmesinden hemen sonra evinde sevişmiştik. İş çıkışı evine gitmiştik. Onu yakından tanımamı, oturacağım evi görmemi istiyordu. Kapıdan içeri girer girmez öpmeye başlamıştı beni. Bir anda yerde bulmuştuk kendimizi.

Son derece aceleci, sert ve hırçın sevişiyordu. Dudaklarım çürümüştü, göğsüm, belim, her yerim. Pek bir şey anlamamıştım sevişmekten. Heyecanlanmış, tahrik olmuş, zevk almıştım ama rüzgâr gibi gelip geçmişti işte. Ondan sonra da fırsat buldukça sevişmeye devam ettik. Salonda, mutfakta, yatak odasında, yerde...

İlk gecemizde ise daha öncekilere benzemeyen bir coşkuyla seviştik. Ardından sızdık. Ertesi gün, öğlene doğru uyandığımda yanımda birini bulmak hoşuma gitmişti doğrusu. Çok mutluydum. Coşkuyla yeniden seviştik. Ailelerimiz bizden çarşaf falan istemedi. Benimkiler benden, onunkiler ise İlhan'dan çekindikleri için, böyle bir şeyi sormaya bile cesaret edemediler. Üstelik ailesi muhafazakâr bir yapıya sahipti. İlhan da öyle. Ama benim kız olmamam sorun değildi onun için. Hiçbir zaman da sorun yapmadı. Ona yalnızca Bülent'ten söz ettim. Tolga'yı da anlatırsam beni yanlış tanıyacağından korktum sanırım.

Evlenme teklifinde bulunduğu zaman söylemiştim ona bâkire olmadığını. "Bilmen gerekir, benim sevgilim vardı, senden önce," demiştim. "Ben onunla pek çok şeyi paylaştım."

Bunları söylerken yüzünün ifadesinin ne olacağını, nasıl bir tepki göstereceğini anlamak için de gözlerinin içine bakmıştım. Tepkisi gerçekten önemliydi benim için. Kararımı ona göre verecektim. Kızlık zarını önemseyerek sorun yapacaksa, işim olmazdı. Benim gibi esnek bir zara sahip olan ve bu nedenle ilk ilişkisinde kanla kar-

şlaşmayan arkadaşımın yaşadıkları gözümün önündeydi. İlk erkeği, yani sevgilisi bunu sorun yapmış, doktor olmasına karşın inanmamıştı arkadaşıma. Sonunda evlenmişlerdi ama hep burnundan getirmişti; hesap sormuş, dünyayı zindan etmişti kızcağıza.

Bozulmuştu ama belli etmemişti hayal kırıklığını İlhan. Tahmin ettiği ama olmaması için dua ettiği bir konuydu benim bâkire olmamam. Eminim öyleydi. Vakur bir ifadeyle, “Benim için geçmiş değil, gelecek önemli...” demişti. Gerçekten de bu konuyu da hiç bir zaman gündeme getirmede. Hatta hiçbir şey sormadı. Bülent’ten söz etmemi istemedi. Ben de bu nedenle eski resimlerimizi albümüm-den çıkardım. Atmaya, yırtmaya kıyamadım, öyle eskilerin arasına sakladım. Bazen aklıma estiğinde çıkarıp bakıyorum. Görmesini istemiyorum. “Vay demek ki sen hâlâ onu unutamadın!” demesinden çekiniyorum.

Doğru değil çünkü. Unutamamış değilim. Sadece benim için son derece önemli biri Bülent. Hayatımın en önemli devrelerinden birini onunla geçirdim. Nasıl yok sayarım ki? Ayrıca niye yok sayayım? Resimleri attığım zaman o yılları da hayatımdan çıkarıp atmış mı olacağım? Bu arada Tolga’yı arayıp nişanlanacağımı söylediğimde çok şaşırdı, “Nasıl olur?” dedi, “Ya biz?” gibilerinden bir şeyler geveledi. “O zaman seninle evlenelim!” dedim. Bir daha da aramadı...

AKGÜL

38 yaşında, bekâr, lise mezunu, bir kamu kuruluşunda sekreter.

Anne-babasını üzmemek adına eline erkek eli değdirmeyi, genç kızlık dönemi flört etmeden geçip gitti. Artık lise bitti. Hâlâ bekâr.

Babam evi terk etmeden önce çok kutsaldı evlilik, benim için. Telli duvaklı gelin olmak her genç kız gibi benim de hayallerimi süslüyordu.

Hayalimdeki gelinliğin üst kısmı dardı, etekleri ise kat kat tül-

den, puf gibi kabarık olacaktı. Pamuk Prenses'e benzeyecektim ya da Kül Kedisi Sinderella'ya. Dirseğime kadar uzanan eldivenler giyecektim, boynumu muhteşem bir gerdanlık süsleyecekti. Çiçekler ve fiyonklarla bezeli upuzun kuyruğumu, yedi cüceler değil ama, yabancı filmlerde gördüğüm küçük gelinler taşıyacaktı. Kat kat tül-lerden oluşan duvağım da yerlere kadar uzanacaktı.

Kiminle evleneceğimi bilemiyordum; henüz evlenme teklif eden, hatta flört etmek isteyen biri çıkmamıştı karşıma, ancak evleneceğim günün hayalini kurmak bile beni mutlu etmeye yetiyordu. Evlenmeden önce her şey yasak olduğundan, evlilik benim gibi hiçbir şey yaşamamış genç kızlar tarafından özlemle beklenen bir gelecekti. Bir milattı...

169

Yaşamaya evlendikten sonra başlayacaktık! Kaşlarımızı o zaman şekillendirecek, dudaklarımızı o zaman kırmızıya boyayacak, bir erkeğin koluna o zaman girip, salına salına dolaşacaktık.

Sinemaya, tiyatroya, eğlenmeye gitmek için de evlenmek lazımdı. Ne zaman bir yere gitmek istesem, örneğin sevdiğim bir sanatçının konserine, "Evlendiğin zaman kocanla gidersin," yanıtıyla karşılaşırıyordum çünkü. Nikâh masasına oturup imza atmalıydım, sözümü dinletebilmek, düşlerimi gerçekleştirebilmek için.

Okulu bitirince bu mutluluğu yaşayacağımı düşünüyordum. Hayatımın erkeğinin kim olacağına dair herhangi bir fikrim yoktu, aday da yoktu henüz ortalıkta ama, beni evinin kadını yapacak bir kısmetin karşıma çıkacağına inancım sonsuzdu. Annem füstolu yatak çarşafı, kenarı dantelli havlu takımları, rahibe işi masa örtüleri, tencere-tava setlerinden oluşan çeyizimi hazırlamaya başlamıştı bile. Oysa birden kara bulutlar sardı hem dünyamı, hem hayallerimi. Bütün değer yargılarım altüst oldu...

Büyük bir depremle sarsıldık çünkü. Yalnızca bizim evimizi yıkan bir depremdi bu. Babam evi terk ediyordu! Başka bir kadına sevdalanmıştı...

Çok kötü günlerdi. Babam için gençliğini, güzelliğini feda ettiğini söyleyen annem perişandı. Bizlere belli etmemeye çalışırıyordu ama terk edilmek her kadın gibi onu çok incitmişti. "Onca yıldan, bunca çocuktan sonra, bu mu gelecekti başıma?" deyip kendini tüketiyordu...

Liseyi bitirmiş, üniversiteye gitmeye hazırlanıyordum. Benden geride iki kardeşim daha vardı; biri 15 yaşında, erkek, en deli çağlarda, diğeri 10 yaşında küçük, narin bir kız, ilgiye muhtaç. Ama bütün bunlar andropoza girmiş babamın umurunda değildi. Hava kararmaya başladığında, karardıktan sonra, tan yeri ağarırken bile eve gelmiyordum.

İşin kötüsü gelmediği günlerin sayısının artmasıydı. Bu artık babasız bir hayatın, yeni bir dönemin başladığının habercisiydi. Zaten sıcak bir ilişki yoktu aramızda. Babamız bir gün olsun bizimle ilgilenmemiştii; ne derslerimizle, ne özel sorunlarımızla, ne de büyümemizle. Kaçınıcı sınıfa gittiğimizi bile bilmiyordu. Varlığı, korku salıyordu sadece. Eve erken gelmemize neden oluyordu.

Çalışmak zorundaydım. En büyük çocuk olarak ailenin sorumluluğunu üstlenmesi gereken kişi bendim. Hemen bir iş bulmalı, üniversiteye gitmeyi de, evlilik hayalleri kurmayı da unutmalıyım.

Bir doktor muayenehanesinde sekreter olarak çalışmaya başlamak zorunda kalmıştım. Kazandığım parayla ayın sonunu bile getiremiyorduk elbette. Ancak her kuruşuna ihtiyacımız vardı, o para benim ve kardeşlerimin umutlarının yaşaması için gerekliydi. Şimdilik bu küçücük istasyonda beklemek zorundaydım, beni daha geniş, daha kalabalık, daha renkli, daha zengin bir bir durağa götürecek olan tren gelecekti.

Yanında çalıştığım doktor yaşlı biriydi. İyi bir insandı ama çok titizdi. Masası her zaman düzenli olacaktı, etrafta hiç toz uçuşmayacaktı, dosyalar, aletler her şey yerli yerinde duracaktı. Bir tek ben çalıştığım için muayenehanede, her işe benim koşturmam gerekliyordu. Kapıya bakmak, telefonlara cevap vermek, temizlik yapmak, çay-kahve pişirmek, bulaşıkları yıkamak, çiçekleri sulamak gibi tonlarca işim vardı.

Eve gidince ayaklarımı uzatıp dinlenebilmem de mümkün değildi. Bu kez mutfağa girmek, yemeği ısıtmak, yapılmamışsa yapmak; ki annem genellikle elini hiçbir şeye sürmediğinden o işi bile düşünmek bana kalıyordu, sofrayı hazırlamak, ardından masayı toplamak, bulaşıkları yıkamak! Çok sinirliydi annem. Hemen her şeye bağıırıyordu. Tam da menopoz dönemine denk gelmişti babamın onu terk etmesi, belki de yaşadıkları onun erken menapoza girmesine

neden olmuştı. Onu rahatlatma, sinirlendirmeme görevi de bana düşmüştü.

Genç yaşımda bezmiştım hayattan...

* * *

Tahmin edebileceğiniz gibi, evlilikle ilgili düşüncelerim de değişmişti, hayatımızdaki bu değişimle birlikte. Kapsama alanıma giren girmeyen bütün erkeklerden nefret eder olmuştım. Hayatıma giren, daha doğru bir deyişle hayatıma teğet geçen iki erkek, herhangı bir açıklama yapmadan terk etmişti beni. Şimdi de babam bu kervana katılmıştı...

Esas hayal kırıklığı buydu; en çok güvendiğiniz, ömür boyu yanınızda olacağına inandığınız kişi tarafından terk edilmek!

Babam bile gözünü kırpmadan beni gözden çıkardığına göre: Hangisini sevecektim? Kime güvenecektim? Doğal olarak içe kapanmıştım. Evden işe, işten eve geliyor, anneme yardımcı olmaya, kardeşlerime ablalık yapmaya çalışıyordum. Benim dünyam ailemdi artık. Sevgililer, aşk, meşk umurumda değildi. Zaten kimse kadife kutularda saklayacağım, zaman zaman hatırlayıp da geçmişe dalacağım bir anı bırakmamıştı bana.

Ben evlenmeyecektim! Ben kimseye güvenmeyecektim, onlarla gezip tozmayacaktım, yalanlarına kanmayacaktım, gençliğimi onlar için heba etmeyecektim! Bir duvar örmüştüm erkeklerle arama. Tek düşündüğüm çalışıp para kazanmak ve aileme yardımcı olmak, onların dağılmasını önlemek, annemi yine mutlu görmektı...

Yıllarımın son derece sıkıcı, monoton, mutsuz, zevksiz geçtiğini tahmin etmeniz için kâhin olmanıza gerek yok. Sakinlerinin konuşmaktan çok televizyon seyredip odalarına çekilmeyi yeğledikleri evden, dört duvarında doktor ve benden başka kimsenin yaşamadığı ofise; bütün gün mutsuz ve hasta insanların gelip gittiği işyerinden, içinde oturanların yüzünün gülmediği eve gidip geliyordum işte...

İnsanın her şeyini elinden alabilirsiniz ama umutlarını, hayallerini asla. Zamanla yumuşadı benim de kalbim, soğudu küllerim. Erkeklerle asla güvenmememe rağmen, yine de benim hayatımı değiştirecek bir erkeğin var olduğuna inanıyordum şu yeryüzünde. İşte o

beyaz atlı prensimin, muayenehaneye gelecek hastalardan biri olmasını diliyordum bütün kalbimle.

Beni, içinde yaşadığım kâbus gibi ortamdan, sıkıntılarımdan kurtarmalıydı. Gözyaşlarından, parasızlıktan, mutsuzluktan, umutsuzluktan...

Gece yatağıma yatarken bu tür hayaller kurarak bir anlamda içimi ısıtmaya çalışıyordum. Filmlerde olduğu gibi biriyle karşılaşmayı umut ediyordum. Onunla karşılaştığım andan itibaren mucize eseri tüm olumsuzluklar düzelecekti.

Böyle bir şey olmadı tabii. Sadece hayatımız normale döndü. Annem terk edilmeyi kabullendi, ya da bu şekilde yaşamayı öğrendi diyelim. Erkek kardeşim meşin yuvarlağın peşine düştü, okulu ihmal etti. Biraz benim, biraz da annemin zorlamasıyla liseyi bitirebildi. Üniversiteye gitme işini kardeşim üstlendi. O da kendini okumaya adanmıştı...

Bendeki değişiklik ise işimi değiştirmemdi. Bir gün tesadüfen yolda karşılaştığım bir arkadaşım sayesinde oldu bu değişiklik. Aynı sınıfta iki yıl birlikte okumama rağmen, “Merhaba,” “Nasılsın, iyi misin?” gibi klasik cümlelerin haricinde hiçbir şey paylaşmadığım bu arkadaşımın, üniversitede okuduğunu öğrendim ayaküstü yaptığımız sohbet sırasında. Okuduğu üniversitenin rektörlük özel kalemine eleman aradıklarını söyleyip, başvurmamı önerdi ayrıldıktan önce, eğer istersem kendi de yardımcı olabilirdi.

Telefonlara bakıp, hastalara randevu verirken, birden önüme çıkan yeni iş olanağını düşünüp durdum gün boyu. Hem istiyordum başvurmayı, hem de korkuyordum. Sınav vardı işin ucunda ve arkadaşımın mahcup olmak. Utanıyordum aslında, o mühendis olacaktı, bense sekreterlik için sınava girecektim!

Ertesi gün utanılacak bir durum olmadığına karar verip, girdim sınava. Sanırım, birden karşıma çıkan bu iyilik meleğim sayesinde de kazandım. İnsanın hayatında böylesine önemli rol oynayan insanlar vardır, kendileri farkında olmasalar bile. İşte okuldayken yüzüne bakmadığım sınıf arkadaşım da benim için böyle biriydi.

İşe kabul edildiğimi söylediklerinde çok sevinmiştim. Uzun zaman olmuştu sevinçli bir haberle karşılaşmayı. Maaşım iki kat artmıştı, üstelik devlet memuru olmuştum, güvencem vardı yani. Eve

giderken paraya kıyıp, ailece çok sevdiğimiz frambuazlı pastadan bile almıştım. Yeni görevim de sekreterlikti. Ama doktor yerine rektör yardımcılarının sekreterliğini yapıyordum. Gün boyu hiç susmayan telefonlara bakmanın yanı sıra mektuplarını yazıyor, notlarını temize çekiyordum. Üstelik burası her gün yüzlerce insanın gidip geldiği bir üniversiteydi. Yeni insanlarla tanışabiliirdim. Yıllardır kendisini beklediğim beyaz atlı prensimle örneğin...

Onu çok beklediğimi söylememe gerek yok! Hâlâ da bekliyorum!

* * *

Üniversite kalabalıktı ancak benim bölümümde iki profesör ve ben vardık sadece. İyi insanlardı ikisi de; babam yaşlarındaydılar ve babamdan daha babacandılar. Bana hep yardımcı oldular, yanlışlarımı hoşgördüler, bir gün olsun ters davranmadılar. Ben de gayret ediyordum hata yapmamaya. Çoğunlukla dersteydiler zaten. Arada sırada, bazen günde iki, üç saatliğine uğruyorlardı odalarına.

Yani genellikle odada tek başınaydım. Kapalı kapılar arkasındaydım. İki paşa kılıcı, bir deve tabanı, bir diflenbaya vardı konuştüğüm. Profesörleri görmeye gelenler olmazsa kimsenin kapıyı çaldığı da yoktu. Arada bir çaycı uğruyordu; veya diğer bölümlerdeki memurlar.

Benimle arkadaşlık kurmak isteyenler vardı aralarında, günahlarını almayayım. Gelip hiç tanımadığım insanların dedikodusunu yapmaya çalışıyorlardı ama. Kadınlar ellerinde örgüleriyle, erkekler spor toto kuponu ile.

Habire hayat pahalılığından, gelecek zamlardan, katsayı hesaplarından bahsediyorlardı. Hoşlanmıyordum bu sohbetlerden. Kibarlık olsun diye havadan sudan konuşuyordum, o kadar. Birkaç ay sonra kendime kendim gibi sessiz, sakın bir arkadaş buldum. Başka bir bölümde dekan sekreteri olarak çalışıyordu. Yemeğe birlikte gitmeye, sık sık görüşmeye başladık. Hâlâ da görüşüyoruz.

Yaklaşık 13 yıldır aynı odadayım. Aynı masada çalışıyorum. Koltuğum değişti, daktilom yerini bilgisayara devretti, masamdaki ajandalar her yıl yenilendi, kalemlik gibi ofis malzemelerim yeni yılda gelen hediyelerle çeşitlendi. Çiçekler de benimle birlikte yaş-

landı. Onları her mevsim budadık üniversitenin bahçivaniyla birlikte.

Rektör yardımcılarını da değışti her üç yılda bir. Hepsini farklıydı birbirinden zaten. Kimi çok titiz, kimi çok dalgacı, kimi disiplinli, kimi kayıtsız, kimi otoriter, kimi arkadaş canlısı. Ama hepsini sevdi beni. Kimseyle kırgınlığım olmadı. Zaman zaman üzdükleri oldu elbette ama her işyerinde olacak şeyler.

Çok fazla değil ama kendime yetecek kadar para kazanıyorum. Gerçi son yıllarda paranın hiç değeri kalmadı. Artık ben de katsayı hesaplıyor, ne kadar zam yapılacağıyla yakından ilgileniyorum. Eve, yani anneme para veriyorum her ay. Her akşam eve gitmeden önce markete, çarşıya-pazara uğrayıp bir şeyler alıyorum. Modayı yakından takip ettiğim söylenemez ama en azından bakımlı ve özenli giyiniyorum.

Akşamları pek çıkmıyorum ama hafta sonları genellikle arkadaşlarımla sinemaya, bazen yemeğe gidiyorum. Hoş bir arkadaş grubumuz var, birbirine yakın, dertlerini paylaşan beş arkadaşız. Beş bekâr kız!

Her zaman birlikte gezmesek de genellikle tatilleri birlikte planlıyoruz. Arada bir pazarları kahvaltıya veya pikniğe gittiğimiz bile oluyor. Bir-iki kez yurtdışına da gittik bayram tatillerinde. Benim gibi hiç flört etmeyen yok aralarında ama onlar da cinselliği hiç yaşamadılar. Ben öyle biliyorum. İnanıyorum ki yaşasak birbirimizle paylaşırdık bu sırrı.

Alıştım mı yalnızlığa? Bu soruya yanıt vermek zor. Bir sevgili olmasını çok istiyorum elbette, hem de her şeyden çok. Âşık olmak, bulutların üstünde yürümek, yüreği benim için çarpan bir erkeğin var olduğunu bilmek, onu her şeyden, kendimden bile çok sevmek, aynı şekilde sevilmek. Bir erkeğe sarılmak, onunla öpüşmek, sevişmek, aynı yatakta uyumak ve sabahı birlikte karşılamak.

Ancak erkeksiz de yaşamımı sürdürmeyi öğrendim. Hayatımda bir erkek yok! Ne yapayım?

Nereden bulayım? İstedğim gibi bir erkek çıkmadı işte karşıma. Kimse gelip yanıma, gözlerimin içine bakarak, “Benimle çıkar mısın?” demedi. Gözlerimin içine bakmayarak da söylemedi. Bu durumda ben mi gidip söyleyeceğim? Söyleyecek olsam da kime

söyleyeceğim? Yok ki ortalıkta sevebileceğim bir erkek? Nereden bulacağım o erkeği?

Bütün gün kapalıyım, kendi isteğimle girdiğim hücremde. Arada bir uğrayanların çoğu evli barklı, yaşlı hocalar. Şakalaşıp takılırlar çoğu zaman. İstemediğim durumlarla pek karşılaşmadım. Karşılaşmadım sayılır. Üzerinde durmaya değmez.

Peki, birinin öpmek istediğini itiraf edeyim. Yaşlıydı; babamdan daha yaşlı. Çok hoş giyinirdi, onun kadar şık ve temiz giyinen bir erkeğe rastlamamıştım. Nazik ve kibar davranırdı bana her zaman. Arada bir uğrar, odama lavanta kokuları salar, neşe saçardı etrafa. Tavşan kanı çay-köpüklü kahve ısmarlardım ben de. Benimle saatlerce konuşmaktan sıkılmayan bu güler yüzlü insanla sohbet etmeyi severdim. Beni önemsemesiydi belki hoşuma giden, bana değer vermesi okşuyordu gururumu.

175

Yemeğe davet etti bir gün. Çok pahalı, daha önce hiç gitmediğim, içeriye sadece üyelerinin kabul edildiği şık bir kulübe. Tereddüt ettim önce, ama babam yaşında bir adamla öğle yemeğine gitmekte bir sakınca görmedim elbette.

Çekinecek bir durumla da karşılaşmadım. Aradan birkaç ay geçmişti ki, odama geldi bir gün. Geldiğinde tokalaşıp öpüşürdük yanaktan, bu kez dudağımdan öpmek istedi! Çevik bir hareketle kafamı çevirdim. Çok şaşırmıştım elbette. Önce panikledim, sonrasında paniğim yerini kızgınlığa bıraktı. Bir daha yapmamasını söyledim sert bir şekilde. Gittiğinde elim ayağım titriyordu sinirimden. O da aldatmıştı beni. O da öpmek, benden yararlanmak için gülmüştü yüzüme! Epey bir süre yanıma uğramadı. Geldiğinde de eskisi gibi ilgi göstermediğimi görünce kapımı çalmaz oldu.

Odama uğrayanların çoğu işlerini çabuk göreyim diye iltifat eder, şaka yollu takılırlar, bazıları ise demirbaş eşya muamelesi yapmayı uygun görür. Alıştım. Bir geleni bir daha hiç görmem bazen. İçlerinde beğendiğim, kalbimin çarpmasına neden olanlar oldu elbette. Dedim ya, herhangi bir karşılık görmedim ilgime. Farkıma bile varmadılar.

* * *

Birini hâlâ beğenirim ama... O da benim platonik aşklarımdan biridir. Geceleri yatarken hayal kurduğum erkeklerden. Her geldi-

ğinde kalbim bir başka çarpar. Konuşurken kekeler, masamdaki bir şeyi mutlaka deviririm.

Onu görür görmez beğenmiştim. Koridorda rastlardım bazen, bizim bölüme geldiği de olurdu. Ama çok ender. Bir gün yine yolu düştü odama; rektör yardımcılarının biriyle bir işi vardı, içeri girmesiyle birlikte odam aydınlandı, canlandı, renklendi. Benim de içimi ısıttı. Gitmesini istemedim. Hiç yapmadığım bir şeyi yaptım bu nedenle, yarım saat sonra mutlaka geleceğini, çay ikram edebileceğimi söyledim. Kırmadı beni, odamı aydınlatmayı sürdürdü.

176

Varlığımdan böylece haberdar oldu sanırım. Benim demirbaş bir eşya olmadığımı, selam verilecek, oturup konuşulacak, sohbet edilecek biri olduğumu o zaman fark etti. Rektör yardımcılarım sayesinde ben de konulara aşınaydım, üstelik akıllı bir kızdım, duyduğumu hemen kapiyordum. Çok şaşırtmıştım onu.

Platonik aşkımın dikkatini çektiğim için ben de çok mutluydum. Kim bilir, belki de yıllardır beklediğim erkeğim oydu! Bana âşık olacak, beni bulutların üzerine çıkaracaktı...

Güzeldi bu hayalleri kurmak. Hayal kurmak güzeldir zaten. Bu hayaller beni mutlu etmeye yetiyordu.

Hayatıma renk katmıştı bir anda. Onu görme olasılığı, üstüme başıma daha çok dikkat etmeme, dudağıma ruj sürmeme, saçıma başıma özen göstermeme neden olmuştu. Her an gelebilirdi odama. Sözünde durmasını, geçerken bir “merhaba” demesini bekledim günlerce.

On gün sonra beni sevindirdi. Kapıdan uğradı, hatırlımı sordu, bir de kitap tutuşturdu elime, okumam için. Çok işi vardı, o yüzden kalamayacaktı.

Dünyalar benim olmuştu. Bütün gün mutluluk sarhoşuydum. Herkesi arayıp, mutluluğumu haykırmak istiyordum. Hemen kitabı okumaya başladım. Hiçbir şey anlayamıyordum ama elimden bırakamıyordum da. Heyecandan, onu düşünmekten okuduğumu anlayamıyordum; cümleler, kelimeler gözümün önünde uçuşuyordu. Ne zaman kitabı elime alsam aklıma hep onun bana gülümseyen güzel yüzü geliyordu.

Birkaç gün sonra rektör yardımcısıyla birlikte girince odama, bir kez daha yüreğimi ağzıma getirdi. Rektör yardımcısının şaşkın

bakışları arasında kitabı okuyup okumadığımı sordu. Henüz bitirmediğimi söyledim alçak bir sesle. Geldikleri gibi birlikte gittiler. Bu yüzden çok fazla konuşamadık. Rüzgâr gibi geçti kısacası...

Aradan birkaç gün geçmişti ki yine kafası uzandı kapıdan. Yüzümde güller açtı yeniden. Oturmasını söyledim, çay ısmarlamak istedim, “Başka zaman,” dedi, “şimdi davetiye bırakmak için uğradım.” İki zarf uzattı pembe renkli; birinde rektör yardımcısının adı yazılıydı, diğerinde benim. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken, yine o sevimli gülümsemesiyle “Bekliyorum!” diyerek uzaklaştı, keskin bir parfüm kokusunu ardında bırakarak...

Üzerinde ismim yazılı olan zarfı titreyen ellerimle açtım. O anda başıma biri çekiçle vurdu sanki. Korkunç bir ağırlık çöktü üstüme, gözlerim yazıları seçmemeye başladı. Anlamıştım ne olduğunu çünkü; bir nikâh davetiyesiydi bu. Evleniyordu Kasım’ın 11’inde, adını hatırlamadığım bir kızla... Bu mutlu günlerinde onları yalnız bırakmazsak çok mutlu olacaklarını söylüyorlardı. Pembe zarfı da, üzerinde iç içe geçmiş iki alyans bulunan pembe davetiyeyi de buruşturup çöp tenekesine attım.

Yıkılmıştım. Bütün hayallerim suya düşmüştü. İçim öfkeyle doldu. Hiç durmadan ağlamak izledim. Gelen giden yüzünden onu da yapamadım. Saatlerce kimsenin uğramadığı odam bir anda yol geçen hanına dönmüştü. Her gelen neyim olduğunu sorup durdu. Her sorduklarında gözlerim doldu...

Zamanla geçti tabii kızgınlığım. İnsan sakinleşince mantıklı düşünabiliyor. Niye kızacaktım ki elin adamına? Sevgilim miydi? Bana umut mu vermişti? Bir imada mı bulunmuştu? İnsan yerine koymuş, konuşmuştu sadece. Ben kendi kendime gelin güvey olmuşum.

Kim bilir kaç yıldır flört ediyorlardı. Beni fark etti diye sevgilisini bırakıp benimle mi evlenecekti? Bir dahaki gelişinde tebrik ettim onu. Hâlâ arada sırada uğrar bana. Laflarız. Belki bir gün boşanır, belli mi olur!

ŞENGÜL

40 yaşında. Üniversite mezunu, çalışıyor. Üç kez evlenmiş, hâlen evli, çocuğu yok.

Pek bir vukuatı yok gençliğinde. Platonik aşklar, flörtler, hayal kırıklıkları ile geçiyor günler. En büyük darbe anne ve babasız kalmak. Onun üstesinden gelen aşktan mı korkar? Sonra seviyor, sevişiyor ve bir hayal kırıklığı daha....

Evlilik kim, ben kim!

Üç evlilik yapmama rağmen, gençlik yıllarımda evleneceğim hiç aklıma gelmezdi biliyor musunuz? Yalanım varsa n'olayım.

178

Ha, küçükken istemişim evlenmeyi. Yedi-sekiz yaşlarındayken. İlk aşkım Özgür'le evleneceğimi, başta annem olmak üzere herkese ilan etmişim. Sonraları vazgeçmişim evlenmekten. Evcilik oynamaktan. Erkeklerden değil ama; onları her daim beğeniyordum, onlar beni güzel bulmasalar, şişko, tombalak diyerek alay etseler bile...

Öyle çok şişko değildim ama hiçbir zaman da manken gibi ince olmadım. Hayat boyu diyeteydim anlayacağınız. Boyum da kısa sayılır hani. Yani bütün erkeklerin peşinden koştuğu, bir görenin bir daha dönüp baktığı bir kız olmadım hiçbir zaman.

Spora meraklıydım. Boyumdan dolayı voleybol ve basketbol oynatmadılar. Ben de futbola merak sardım. Onda da oynatmıyorlardı ya. Bunun üzerine maç spikeri olmaya karar verdim. Türkiye'nin radyoda -TV yaygın değildi gençlik yıllarımda- maç anlatan ilk kadın spikeri olmaya heveslenmişim. Maçları dinler, kendi kendime alıştırma yapardım. Sonra gazeteci olmaya karar verdim. Maçlara gidecek, spor yazarı olacaktım. Yine ilk kadın spor yazarı ben olacaktım.

Böyle hayallerim vardı işte. Anne ve babamı da kaybedince bir an önce liseyi bitirip üniversiteye gitmeyi, meslek sahibi olmayı, çalışmayı planladım. O dönemlerde âşık olduğum, flört ettiğim veya platonik takıldığım erkeklerle evlenmeyi geçirmiş olabilirim aklımdan ama gece yatarken bu tür hülyalara dalmıyordum. Ayrıca nasıl dalayım? Yaşıtım bütün kızlara görücü gelirken bizim eve kimsenin uğradığı yoktu ki! Yeminle...

Üstümüzde, altımızda, sağımızda, solumuzda oturan bütün komşu kızlarına görücü geliyordu da; bir tanesi bizim kapıya uğra-

mıyordu. Hiç isteyenim yoktu yani. E, fena oluyor yani insan ya... Aşâğılık kompleksine kapılıyor! Beğenilmek benim de hakkım de-ğil mi? Ben de istenmek istiyordum! Sonunda reddedecek olsam bile, birileri gelmeliydi kapıma ki, şanıml olsun...

Ah, o arabulucu komşular yok muydu, ah o komşu kadınlar! Sonra, oğullarının her şeyine karışan anneler. Kaçın kurrasıdır on-lar! Kime görücüye gideceklerini iyi biliyorlardı. Yüzümden anlı-yorlardı herhalde, çok uysal bir gelin olmayacağımı. Ben işin biraz gırgırındaydım ama anneannem ve teyzem, sanırım için için üzülü-yorlardı benim bu kısmetsizliğime. Annemin emanetiydim onlara. İyi bir kısmetimin çıkmasını, mutlu bir yuva kurmamı gönülden istediklerinden emindim.

179

Derken birden kısmetimin açıldı. Hem de ne açılmak. Başkaları bir koca bulamazken ben üç kez nikâh masasına oturdum bile. Bakarsınız dördüncü de nasip olur!

Diyorum ya, ilk başta kısmetsizdim. İlk büyük aşkım tarafından terk edilmiştim. Ümit ile bırakın evliliğin hayalini kurmayı, seviş-menin tadını bile çıkaramadan bitmişti ilişkimiz! Bir kere yatmıştık, ertesi gün uzaklaşmıştı benden. Aynı işyerinde çalışmamıza, bütün gün aynı ortamda olmamıza rağmen uğramıyordu yanıma! Öylesine selam veriyor, haber vermeden çekip gidiyordu. Sabahtan akşama yapışık ikizler gibi dolaşan biz, düşman kardeşlere dönmüştük. Te-lefonla da arayıp sormuyordu. Büyü bozulmuştu anlayacağınız.

E, benim ne hâlde olduğumu da tahmin edebilirsiniz herhalde. Kelimenin tam anlamıyla bomboktum. Ruh gibi dolaştım günlerce. İşe gitmek istemedim. Onu görüyordum çünkü, her gördüğümde bir kez daha ölüyordum. Deliriyordum çünkü; neden bana öyle davran-dığını çözemediğim için kendimi yiyip bitiriyordum.

Hemen yattığım için mi bozulmuştu? Sevişmemden mi hoşlan-mamıştı? Vücudumu mu beğenmemişti? Şişman mı bulmuştu beni? Neydi sorun? Bir bilebilseydim! Bilsem rahatlayacaktım, emindim bundan...

Kankalarım, “Git, konuş,” diyordu. Ne konuşacaktım ki Allah aşkına! Adam kaçırıyordu işte benden. “Niye kaçırıyorsun?” diye mi soracaktım? Nedenini deli gibi merak etsem de, gururumu ayaklar altına alır mıydım hiç!

Sormadım. Soramadım. Gidip konuşmadım. Bekledim, o bana gelsin. Gelmedi o da...

Gelmeyince bitti ilişkimiz. Güzelim arkadaşlığımız, hayallerimiz, ideallerimiz sona erdi.

Bir süre, bir ay kadar falan, Leyla gibi dolaştıktan, geceleri pişmanlıklar içinde kıvrandıktan sonra ancak kendime gelebildim. Tam kendime gelmiştim ki, ne oldu dersiniz? Ortak arkadaşlarımızdan birinden, bir sevgilisi olduğunu duymayayım mı!

Duyduğum anda resmen kalbim acıdı. Sızısı bütün vücuduma yayıldı.

180 İşten izin alıp eve gittim hemen. Kendimi odama kapattım. Ağlamak geliyordu içimden ama ağlayamıyordum. Başım dönüyor, midem bulanıyor sıtmaya tutulmuş gibi titriyordum. Evdekiler merak ettiler elbette. Sırayla kapımı aşındırdılar belirli aralıklarla. Anneannem, yeni gelin olmasına rağmen bizim evden çıkmayan teyzem. Bense yorganı başıma çekip uyumaya çalıştım. İnanmayacaksınız ama bir iki saat sonra uyudum.

Ertesi sabah iyileştim. Sahiden iyileştim. Bütün gece “Üzülmececeksin!” telkininde bulundum kendime zira. “Üzülmececeksin,” dedim, “Sen ki en büyük acıları yaşamış bir kızsın. Değer mi bir sereri için üzülmeye? O seni istemiyorsa sen de onu istemeyeceksin! O sana layık değil demek ki. Senin kıymetini anlamadı. Bilemedi. O zaman sen niye üzülyyorsun ki, bırak o üzülsün. Seni kaybettiğine o yansın!..”

Ve o gün, sildim onu hayatımdan. Bir daha da hiç konuşmadık. Her gün karşılaşmayı istemediğim için, iş değişikliği de yaptım. Gelen bir teklifi değerlendirip, hemen ayrıldım eski işimden. İyi de oldu. Unutmam daha kolay oldu böylece.

Pek çok ortak arkadaşımız olduğu için, kendisinden bir şekilde haberim oldu ama. Ne yaptığından, kiminle flört ettiğinden, ne zaman evlendiğinden. Zaten sonradan meşhur oldu. Sık sık gazetelerde röportajları yayımlanıyor, demeçler veriyor, televizyona çıkıyor. Evli şimdi. İki erkek çocuğu babası. Karısına âşık olduğunu söylüyor her fırsatta. Mutlu bir evliliği var yani. Ne diyeyim, mutluluklar diliyorum elbette.

Hâlâ sevdiğimi sanıyorsanız, fena halde yanıyorsunuz. Aşkım

çoktan bitti. Ama kırgınım. Gerçekten kırgınım. Bana bir özür borcu olduğunu düşünüyorum. Bir açıklama yapması gerekirdi. Niye bitirdiğini söylemeliydi. Bunu bilmeye hakkım vardı, diye düşünüyorum.

Haksız mıyım?

* * *

Hayat ne garip!

Bazı olaylar, bir başka olayın başlamasına neden olabiliyor. Yaşandığı zaman sizi üzüyor ama sonrasında sizin daha çok mutlu olmanızı sağlayabiliyor. Tersine de söz konusu olabilir elbette. Herkesin hayatı tesadüflere bağlıdır belki ama benim her ilişkim, bir diğerinin sonucuyla yakından ilgili oldu.

181

Şöyle ki; eğer Ümit'le işler yolunda gitseydi, işten ayrılmayacaktım. Ayrılmayınca Murat'la, yani ilk kocamla tanışmayacaktım. Tanışmayınca onunla evlenmeyecektim.

Evlenmesek daha mı iyi olurdu? Bakın bu konuda da, bir şey diyemem. Bilmiyorum. Belki hayatta olurdu tanışsak. Biz evlenmemiş olurduk, ama o da ölmezdi. Belki de ölürdü. Herkesin bir yazgısı var çünkü. Bilmiyorum.

Bildiğim, rüya gibi başladığı, rüya gibi bittiği. Topu topu yedi ay süren bir macera yaşadım onunla. Bazen dalar giderim, “Yaşadım mı ben o günleri sahiden!” diye. Fotoğraflar olmasa, “Böyle bir şey oldu mu, yoksa rüya mı gördüm ben!” diye kafayı yiyebilirim...

Yeni işime başladığım gün karşılaştık. O gün bana âşık olmuş! Öyle söylerdi. Aslında uzatmalı bir sevgilisi varmış. Ben sonradan öğrendim. Evlenmeye karar vermişler. Kızın çeyizi hazırmış, oturacakları ev bile. Hatta gün almak üzereymişler. Sonra ben çıkmışım ortaya...

Benim haberim yok!.

Gözlerinin içi gülüyordu, benimle her karşılaştığında. Hemen yanıma geliyordu. Sıkıcı, yılışık biri değildi, bu yüzden ikide bir beni aramasına kızmıyordum. İşe başladığımın ikinci günü çiçek gönderdi bana, “Aramıza hoş geldin!” diye. İsmi yazmamıştı, merak ettim elbette. Bir ara yanıma geldiğinde, “Ne güzel çiçekler, kim göndermiş acaba?” deyince, ses tonundan, bakışından anladım, gönderenin o olduğunu.

Sevimli bir tipti. Yakışıklı da diyebilirsiniz. Geniş bir alnı, pek yakında dökülüp kelleşeceğinin sinyalinin veren seyrek kahverengi saçları, saçlarıyla tam tezat gür bıyıkları vardı. Ben tanıdığımda sakallıydı, sonra kesti çember sakalı. Muhteşem bir göbeği de unutmamak gerek.

Biraz toplucaydı yani. Benim gibi. Göbeği, poposuyla şişman erkek sınıfına girenlerdendi. Ama yakışıyordu ona o göbek. Vallahi. Göbeğim benim. Canım. Nur içinde yatsın!

Başka zaman olsa, belki aklımı çelmezdi ama çivi çivi sökermiş ya. Eski sevgilinin etkisinden kurtulmanın en etkili yolunun, yeni bir sevgili bulmak olduğunu ben uydurmadım herhalde. E, hayat böyle, ben n'apım!

Anlayacağınız haftasına kalmadan çıkmaya başladık. Direne-medim her gün karşımda beliren güler yüze, her gün duyduğum güzel söze, her hafta gönderilen çiçeklere. Yeni başladığım için işyerinde fazla arkadaşım yoktu tabii. Yeni yeni samimi oluyordum herkesle. Fakat Murat'la çıktığımız duyuldu. İnsanlardan garip tepkiler almaya başladım.

Bir gün tuvaletteyim, elimi yıkarken biri, “Maaşallah!” dedi, “Ne kadar da becerikliymişsiniz, gelir gelmez adamı sevgilisinden ayırdınız?”

“Bana mı diyorsunuz?” dememe kalmadan, çıktı gitti hışımla. Hayda!

O sırada başka biri girmişti içeri. Şaşkın şaşkın bakarken yakalayınca beni, “En yakın arkadaşdır Murat'ın nişanlısının!” demez mi?

Murat'ın nişanlısı. Nişanlısının arkadaşı! Anlayın artık benim hâlimi.

Hemen Murat'ı aradım tabii. Böylece öğrendim, onun evlenmek üzere olduğunu.

Ayrılmasının benimle ilgisi olmadığına dair yeminler etti. Varmış da, tam yokmuş. Evet, evlenmek üzereymiş ama bir şeyler onu durduruyormuş. Hem istiyormuş hem istemiyormuş evlenmeyi. Kararsızmış. İç sesi “Evet, evlen bu kızla!” diyemiyormuş bir türlü. Bir şeyler varmış onu rahatsız eden. Beklediği meğer benmişim! Görür görmez vurulmuş bana. Aradığı iç huzurunu bulmuş. O an, hemen

kararını vermiş. Nişanlısıyla evlenmeyecekmiş. Evlenmek istediği kız benmişim...

Ve inanmayacaksınız ama evlenme teklif etti bana!

Çok düşündüm. Hemen karar veremedim. Daha bir ay bile olmamış, yeni tanıştığım birinden evlenme teklifi alıyorum! Garip bir durum elbette. Hemen en yakın kız arkadaşlarımın katıldığı açık oturumlar yapıldı. Farklı tepkiler ortaya çıktı. Aslında onları dinleyeceğim yoktu ama yine de önem veririm benim için ne düşündüklerine. En azından beni onaylayıp onaylamayacaklarını bilmek istedim. Sonuçta ben de iç sesimi dinleyecektim çünkü.

İç sesim, evlenmemi öneriyordu. Herhalde “Sëvildiğini bil” demeye getiriyordu. “Sen değil miydin öteki adam için, ‘Benim kıymetimi bilmedi!’ diyen, bu adam biliyor işte, seni deliler gibi seviyor, bilmem kaç yıllık sevgilisini terk edecek kadar seviyor. O zaman onu kaçırma, evlen!” Bu sesi bastıran başka bir ses daha vardı. O da, “Yuva yıkanın yuvası olmazmış, bir başkasının gözünün olduğu evlilikten hayır gelmez, evlenme!” diyordu.

Kararsızdım.

Anneannem, teyzem evlenip yuva kurmamdan yanaydılar. Ben istiyorsam onaylayacaklardı. Uzaklarda yaşayan ağabeyim de “Önemli olan senin duyguların, sen karar ver,” diyordu.

Ben de verdim. Evlendik. İki ay içinde oldu her şey. Yani, tanıştığımızın üçüncü ayında evlenmiştik. Evet, aynen öyle, yangından mal kaçırır gibi evleniverdik hemen.

Evi hazırdı. Evlenmek üzereydi ya... Eşyaların hepsi alınmıştı, doğal olarak. Beklemek istemiyordu bu nedenle. Kime niyet, kime kısmet! Eski sevgilisini düşündüm tabii. Düşünmez olur muyum! Kendimi onun yerine koydum. Ne kadar üzüldüğünü tahmin edebiliyordum. Ben de benzer durumda kalmış sayılırdım. Ben de terk edilmişim. Benden nefret ediyordu, büyük bir ihtimalle. Ama ne yapabilirdim? Benim ne suçum vardı? Terk eden ben değildim ki!

Evet, ben neden olmuştum belki ama, bence ben bahaneydim. Ben olmasam da ayrılacaklardı. Niyetliymiş ayrılmaya. Ablaları da öyle söylemişti. İki ablası vardı, eski nişanlıyı fazla sevmiyorlardı. Bana kanları kaynamıştı hemen. Anne ve babası küçük bir kasabada yaşıyordu. Nikâhtan sonra bir hafta sonu ellerini öpmeye gittik.

Olmuyorsa olmuyordu yani. Bir tarafın istemesi yetmiyordu ne yazık ki, ilişkilerin yürümesine. Dolayısıyla benim bir suçum yoktu. Ben ayartmamıştım. Ben çıkıp karşısına, “Onu bırak, beni al!” dememiştim. O, sevmiştii beni. Âşık olmuştu bana.

Ben âşık değildim. Yalan yok! Hoşlanıyor ve seviyordum ama âşık değildim. Her şeyden önce hoşuma gitmişti böylesine sevmek. Uğruma her şeyin göze alınması. Kırılan, bozulan gururum okşanmıştı. Sevmek güzel bir duyguydu. Onun kadar olmasa da, ben de seviyordum. Ve bu sevgiye layık olacaktım...

* * *

Her şey yolunda gitti. Evliliğimiz çok güzeldi. Her geçen gün, daha çok seviyordum onu. “İyi ki evlenmişim,” diyordum, “Hayatımın erkeğini buldum,” diyordum ki, birilerinin, daha doğrusu birinin ahi tuttu, fazla sürmedi mutluluğumuz.

Rüya, çabuk bitti kısacası. Ya da ben rüyadan erken uyandım.

Evliliğimizin dördüncü ayı dolmak üzereydi ki, ölüm haberi geldi.

Ölüm haberleri demeliyim.

Geç geleceğini söylemişti o gece. Böyle bir şey ilk kez oluyordu. “İş yemeği” demişti, inanmıştım. Karı-koca aynı işte çalışmak istemediğimiz için, ben ayrılmıştım işten. Başka bir yerde çalışmaya başlamıştım.

Sabahleyin söylemişti bana gecikeceğini. Gün içinde birkaç kez konuşmuş, cilveleşmiştik telefonda. Akşama doğru, son kez konuşmuştuk. Hiç gitmek istemediğini ama mecbur olduğunu söylemişti. Bir de beni çok sevdiğini. Telefonda öpücükler göndermişti.

Yemeği tek başına yemek, evin içinde yalnız olmak garibime gitmişti. Hoşlanmamıştım bu durumdan. Evlendiğimizden beri, ilk kez yalnız olduğumu düşündüm. Hiç ayrılmamıştık. Çok sıkılmıştım onsuz. İçimde de anlatılması zor bir sıkıntı vardı zaten.

Televizyona takıldım ben de. Güzel bir film vardı, onu seyretmeye çalıştım. Bitince kitap okudum. Saat gece yarısını geçince, koltukta uyuyakalmışım. Zilin sesiyle uyandım. Fırladım yerimden. O arada gözüm saate ilişti. İkiyi sekiz geçiyordu.

Anahtarını unuttu herhalde diye düşündüm kapıyı açarken. Onu

beklerken, karşıma iki polis çıktı. Gece yarısı polisin zilinizi çalması hayra alamet değildir. O anda anladım kötü bir şey olduğunu.

Ne sorduklarını hiç hatırlamıyorum. Herhalde adını sordular, orada oturup oturmadığını, onu tanıyıp tanımadığımı, kim olduğumu falan. Sonra da onun bir kaza geçirdiğini, hastaneye götüreceklerini söylemişlerdir mutlaka. Götürdüler. Bir odaya soktular. Biri; doktor olmalıydı, yanıma geldi, koluma girdi, metin olmamı, onu kurtaramadıklarını söyledi.

Teşhis etmem gerekiyordu. Mecburdum. Ablalarına ne zaman haber vermiştim hatırlamıyorum, ama onlar gelmemiştii henüz hastaneye. İki kişi koluma girdi Morga indik. Örtüyü açtılar üzerinden. Kanlar içinde yatıyordu.

Ertesi gün öğrendim, otomobilde eski nişanlısının da olduğunu. Onun da öldüğünü.

Kızmadım biliyor musunuz? Kızamadım. Gazeteler “Büyük aşkta son perde”, “Büyük aşkın hazin ölümü”, “Kaçamak ölümle sonuçlandı” gibi başlıklarla verdiler haberi. Türlü yorumlar yapıldı haklarında, birbirlerinden kopamadıklarını falan düşündüler sanırım.

Oysa ben öyle düşünmüyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama son konuşmamız, kelimesi kelimesine aklımda. Yemeğe gitmek istemediğini söylemişti. Beni çok sevdiğini. Erkenden eve döneceğini. Bunları söylerken hissetmiş miydi acaba başına gelecekleri? Bana veda mı ediyordu? Onu anlamamı mı istiyordu? Affetmemi mi?

Beni aldattığını sanmıyorum. Gerçekten sanmıyorum. Benim tahminim şöyle. Kadın unutamamıştı kocamı. Eski nişanlı. Terk edilmeyi, sevdiği adamın başkasıyla evlenmesini kabullenememişti. Sürekli arıyordu mutlaka. Yine aramış ve mutlaka görüşmeleri gerektiğini söylemiş olmalıydı. Kocam eski sevgilisini kıramamıştı muhtemelen. Son kez konuşmak istemişti. Belki yemekte, beni çok sevdiğini, mutlu olduğunu, kadının artık peşini bırakması gerektiğini söylemişti.

Dönüşte neler olmuştu Allah bilir! Kavgâ ettiklerini tahmin ediyorum. Kadın herhalde her şeyin bittiğini anlamıyordu. Kabullene-miyordu evliliğimizi. Tartışma sahneleri geliyor gözümün önüne. Kadın üzerine saldırıyor Murat'ın. Son şans. Direksiyon hâkimiye-

tini kaybediyor Murat. Önlerine bir otomobil çıkıyor, Murat son bir gayretle direksiyonu kırmaya çalışıyor. Ve işte, o hızla direğe çarpıyorlar. Yine bir otomobil kazası, yine bir direk.

Neyse, benim senaryom böyle. Doğru mu, bilemeyeceğim tabii. Bildiğim, birlikte öldükleri. Kocamı kaybetmiş olmam. Rüyadan çabuk uyanmam. Teyzemle oturduğum eve geri dönmem. Yalnız oturmamı istemediler. Anılarla birlikte yaşamak, benim de işime gelmedi. Uğursuz gelmişti o ev, o eşyalar. Özel eşyalarımı alıp, geri kalanları ailesine bıraktı.

186

Alışmam çok zor oldu ölümüne. Ki, iki büyük ölümle yüzyüze gelmiştim ben. Annemi ve babamı kaybetmiştim. Şimdi de kocamı. Kısmetsiz olduğum kadar, kadersizdim de...

Sevdiğiniz birini bir daha görmemek. Onu toprağın altına bırakıp eve gelmek. Bir daha hiç konuşamamak. Hayatınızdan tamamen çekip gitmesi. Katlanılır şeyler değil. Geceleri dönersiniz uykunuzda. Uyandığınızda onu ararsınız. Konuşmak istersiniz. Sarılmak. Kalkıp ararsınız evin içinde. Bir ses duyduğunuzda, o geldi sanırsınız.

Ben mezarlığa gitmeyi sevmem bilir misiniz? Ölülerle konuşmam.

Bayramlarda anneannem ve teyzemle gidiyoruz annemin babamın mezarına. Anneannem saatlerce sohbet eder kızıyla. Ona bir bir neler olduğunu anlatıyor. Bense öylece bakarım toprağa. Toprak altında yatanlarla ilişki kuramıyorum. Bildiğim bir iki duayı mırıldanıp başlarında bekliyorum.

Yedi ay önce tanıdığım ve dört ay evli kaldığım bir adamın mezarına da gidemedim bu nedenle. Ona da bayramdan bayrama gidiyorum. Kırgın olduğumdan falan değil. Eski nişanlısı ile birlikte öldüğü için inanın hiç kızmadım ona. Keşke görüşselerdi. Keşke buluşsalar da, ölmeseydi. Onun kadar canlı, onun kadar hayat dolu birinin ölmesine gönlüm razı olamadı bir türlü. Eğer isteseydi, hemen boşanırdım. Çekip giderdim hayatından.

Suçluluk duyduğum mu? E, hâliyle duyuyor insan. Tanışmasaydık, bana âşık olmasaydı, evlenmeseydik, hayatta olur muydu acaba, diye sorguladım hayatı. Bunları düşünmek işe yaramıyor ama. Delirmenize neden olabilir. Bu sorulara hiçbir zaman yanıt bulama-

yacağımı biliyorum. Bildiğim için de düşünmemeye çalıştım. Unutmak zor oldu, ama zamanla pek çok şey silindi. Yine de onu her düşündüğümde içim sızlar. Bir şeyler boğazıma düğümlenir.

* * *

Bir yılı geçmişti dul kalalı. Yaşamaya kaldığım yerden devam ediyordum. “Beni daha fazla üzecek ne olabilir ki hayatta?” diyordum kendime. Annemi kaybetmiştim, babamı, kocamı. Bundan daha kötüsü, çocuğunu kaybetmek olabilirdi ki, Tanrıya şükür çocuksuzdum.

Yeni bir tesadüfün hayatımı değiştireceğinden habersiz, yaşıyordum.

187

Bir cumartesi günüydü. Teyzem fena halde üşütmüş olduğu ve yorgan döşek yattığı için kızının, yani kuzenimin veli toplantısına benim gitmem gerekiyordu. Yapacak daha iyi bir işim olmamasına karşın hafta sonumu okulda, öğretmenlerle görüşerek geçirmek istemediğim için oflaya puflaya gitmiştim okula. Bütün sınıfları doluştuktan sonra son sınıfa, İngilizce öğretmeniyle görüşmeye gelmişti sıra. Kara kaşlı, kara gözlü bir adam oturuyordu masada. Boynuna kalın bir atkı sarmıştı, dikkatimi o çekmişti birden. Yanına yaklaştım. Kuzenimin adını söyledim. Başını kaldırıp gülümsedi bana, “Merhaba,” dedi, “ben Melih...”

Küçücük gözleri vardı, küçücük ama pırıl pırıl bakan. Direkt gözümün içine bakıyordu. Bir şey oldu o anda. Benden ona, ondan bana bir şeyler geçti. Size de oldu mu hiç? Görür görmez anlar mısınız biriyle aranızda bir şeyler geçeceğini? Ben anladım. Anlıktı belki ama bir an için bakiştık ve o anda bir şeyler yaşayacağımızı hissettik. İkimiz de..

Kuzenimin notlarından konuşacağız güya, adımı sordu. Ne iş yaptığımı, öğrencinin nesi olduğumu. O kısacık süreye benimle ilgili o kadar soru sığdırdı ki, hakkımda pek çok şeyi öğreniverdi. Ben de bütün sorularını kuzu kuzu cevapladım çünkü.

Dışarıda bekleyenler olunca sohbeti kısa kesmek zorunda kaldık. “Eğer vaktiniz varsa bekleyin!” dedi beni geçirirken, daha ne konuşacaksak artık! Hiç itiraz etmedim ama... “Olur!” dedim uslu bir çocuk gibi.

Aslında işim bitmiş, gitmeliyim. Zaten istemeye istemeye gelmişim. Gitsene! Ama, hayır! Bekliyorum kapıda. Neyi bekliyorsam? Neyi olacak! Tutkulu bir aşkı tabii. Birden sıkıldım ama beklemekten. Kuyruk giderek uzuyordu çünkü. Bu da en az yarım saat daha beklemem gerektiği anlamına geliyordu. Birden anlamsız geldi her şey. Tam gitmeye hazırlanıyordum ki, kapının önünde belirdi. Telepatik bir durum! Ellerini ikiye açarak, “Üzgünüm!” der gibi baktı. “Gitmeliyim!” dedim ben de, üzülmüş gibi yaparak. Yanıma geldi ve “Beni ararsan sevinirim,” diyerek üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı uzattı. Merdivenlerden inerken gülümsüyordum.

İşte böyle girdi hayatıma Melih'im, sevgilim, büyük aşkım, ikinci kocam. Tutkulu bir aşkı bizimki. Kavgalı, gürültülü, bir dargın bir barışık süren, beni hem çok üzen hem de çok mutlu eden bir ilişki..

Evlenmeyi ben istedim. Çok âşıktım çünkü. Çok seviyor, bir o kadar da kıskanıyordum. Yirmi dört saati birlikte geçirmek istiyordum. Kocamın, yani Melih'in evlenmeye hiç niyeti yoktu oysa. Onun üçüncü, benimse ikinci evliliğim olacaktı. Beraberliğimizin ikinci yılı dolarken, evlendik. Hamile kalmıştım! Yoo, asla planlamadım. Yemin ederim! “Hamile kalırsam evlenir benimle,” diye düşünmedim. Asla...

Doğum kontrolü konusunda bilgili sayılmazdım. İlk evliliğimde doğum kontrol hapı kullanmıştım. Hemen anne olmamam için, teyzem önermişti hap kullanmamı. Kendisi ilk geceden hamile kalmıştı çünkü. Dokuz ay sonra bir çocuk doğurmuş, bir yıl sonra da anne evine geri dönmüştü anlaşılmayarak. Dul kalınca bırakmıştım hapı mapı. Melih hayatıma girince, yani cinsel hayatım yeniden aktif hâle gelince yeniden kara kara düşünmeye başlamıştım.

Ya, insan hem sevişmek istiyor hem de önlem almak zorunda kalıyor. Ne boktan bir durum! Eşitlik mi şimdi bu? Her şeyi biz düşünmek zorunda kalıyoruz. Erkeklerin umurunda değil korunma morunma. Melih'le ilk kez seviştiğimizde regl dönemim yeni bitmişti. Tehlikesiz günlerdeydim yani. En sevdiğim günler. Dilediğin kadar seviş, bir şey olmuyor. Ama bir hafta sonra, ikinci sevişmemizde yani, riskliyi önlem almadan sevişmek. Ne yaptım ben de?

Sevişirken, orgazm anında inleyerek korunması gerektiğini söyledim. O sırada aklıma geldi n'apım! O günü atlatınca korunmam konusunda kibarca uyardı beni. En sevmediği şeymiş geri çekilmek! Hangi erkek seviyor ki? Sorumluluğu ona devretmemden hoşlanmadı yani Melih'im, sevgilim. Prezervatif kullanmak da istemiyordu. Bir-iki kez kullandık mecburen. Hoş değil valla. Ne o öyle? Havaya girmişsin, kendinden geçmişsin, o büyük ana doğru sürükleniyorsun ki, "Bir dakika!" diyor, kollarından ayrılmak istemediğin adam, çekmeceyi çekip bir poşet çıkarıyor, yırtılmıyor bir türlü adi kâğıt, o ince plastiği çıkarıyor kâğıdından. Bu kez de malum yere geçirmek için uğraşıyor, sen de bu arada yardımcı oluyorsun. Zaman geçiyor çünkü, ereksiyon durumu sona erebilir! Romantizmi bozuluyor işin.

Dolayısıyla iş bana düşmüştü. Doğum kontrol hapı kullanmak istemiyordum. Kilo ve tüy yaptığı söyleniyordu, üstelik ben de kilo almıştım dört ay süren ilk evliliğim boyunca. Tamam, belki hapın tek başına bir günahı yoktu, ben de meyilliydim kilo almaya ama yine de gazete ve dergilerde sabıkasını okuyunca, küçük yuvarlakları bir daha almamaya tövbe ettim. Yeminimi de tuttum.

Geriye ne kaldı? Spiral. Taktırmaya gittim maalesef. Ancak o da uymadı bana. Daha doğrusu rahmime uymadı. Regl öncesi ve sonrasında acayip sancılar başladı. Bir de anormal bir kanamayla karşılaşınca soluğu doktorda aldım ve hemen kurtuldum içimdeki yabancı maddeden. Yine de iki yıl idare ettik işte. Kanamam gecikince endişelendim. Birkaç gün sonra acı gerçeğe yüz yüzeydim; hamileydim!

Çok berbat bir durumdu. İki çocuk babası olarak bir tane çocuk istemediğini biliyordum. Aslında ben de istemiyordum. Bu durumda yapılacak tek şey kürtaj olmamdı. Hamile olduğumu söylemek de çok zor oldu. Onun da sizin gibi evlenmek için hamile kaldığımı düşünmesinden çekindim. Ona hamile olduğumu ve ertesi gün kürtaj olacağımı söyledim. Doktordan gün almıştım zaten. Bilmesi ve yanımda olması tek dileğimdi. O gece hiç uyuyamadım. Sürekli ağladım. Elim karnımdaydı gece boyunca. Kız mıydı, erkek miydi? Kime benzeyecekti? Ona nasıl kıyacaktım?

Sabah erkenden buluştuk. Güçlü olmaya çalışıyordum ama ber-

battım. İçimde öyle bir sıkıntı vardı ki, o odaya girecektim ve bir daha uyanmayacaktım sanki. Koridorda beklerken doktor geldi. Biraz sonra odaya alacağını söyledi. Sandalyeye yapışmış gibiydim. Kal-kacak gücüm yoktu. Hemşire çağırdığında peşinden gittim. Elimi tuttu Melih. Bakamadım, gözlerimden yaşlar akıyordu. Hemşire so-yunmamı, ameliyat gömleğini giymemi istedi. Elimi karnıma koy-dum son kez. Annemi gördüm karşımda. Yemin ediyorum, hemşire-nin yanındaydı ve ellerini uzatmıştı bana, o kayık yakalı saten elbi-sesi ile gülümsüyordu.

Elimde gömlekle hıçkırarak ağlamaya başladım. Hemşire, dok-tor beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonrasını hatırlamıyorum. Ben ağlama krizine girince doktor Melih'i çağırmış. Kendime gelmeden ameliyata alamayacağını söylemiş. Hiçbir şey söylemeden sürekli ağlıyor ve titriyormuşum. Bana zorlukla sakinleştirici iğne yapmış-lar uyumam için. Kürtaj olacağımı sanıp iyice delirmişim.

Kendime geldiğimde başucumdaydı sevgilim. Onu görünce yi-ne ağlama krizine tutuldum. Her şeyin bittiğini sanıyordum. Meğer duruyormuş bebeğim! Elimi tutup gülümsedi. "Bebek çok inatçı çıktı. Doğmaya karar verdi!" demez mi?

Bebeğim benim, canım, ne olurdu sanki biraz çaba göstersey-din. Dokuz ay karnımda taşısaydım seni. Dünyaya gözlerini açsay-dın. Kız olsaydın annemin adını verecektim sana, erkeksen baba-mın.

Ne yazık ki doğmadı bebeğim. Alelacele evlendikten sonra kay-bettim onu! Düşük yaptım.

Doğmamış bebeğim evlenmemize neden oldu. Yaklaşık iki se-ne sonra boşandık. Bebekle ilgisi yok ama boşanmanın. Beraber ol-mayı beceremedik. Bizdeydi suç yani. Bizde miydi, aşta mıydı, ev-lilikte miydi? Büyük bir aşkı bizimki aslında. Yedi yıl süren tutku-lu bir aşk. Ne onsuz olabiliyordum ne de onunla. Evlenmeden önce de biliyordum zor bir insan olduğumu. O zaman da kaç kez ayrılıp barışmıştık, hatırlamıyordum. Ama evlenince işin değişeceğini san-dım. Evet, öyle sandım. Çekinmeden söyleyebilirsiniz salak oldu-ğumu. Biliyorum, tüm âşık kadınlar gibi salaktım ben de. Onu mut-lu edeceğimi düşünüyordum. Ben farklıydım, diğer kadınlar gibi değildim! Alışkanlık yapabilirdim. Vazgeçilmez olabilirdim. Gerçi

ilk sevgilim terk etmişti beni ama olsun, o başkaydı bu başka! Kavalı, gürültülü, tatlı, acılı ki, aşk böyle bir şeydi, sürerdi ilişkimiz.

Kendinizi kandırabilirsiniz elbette. Ben de kandırdım. Buna rağmen yürütemedim. Sürmedi. Hakikaten birlikte yaşanması zor bir insandı. Kendisiyle ilgili sorunları vardı. Çok sonra kendi de itiraf etti bunu.

* * *

Boşandıktan sonra da kopamadık birbirimizden. Yeniden barıştık, yeniden darıldık. Yine olmadı ama. Son ayrılığımız bayağı ciddiydi. Artık onu görmek istemiyordum. Ondan kurtulmam için de başka birine ihtiyacım vardı. Yeni bir sevgiliye. Kararlıyım.

191

Biliyorsunuz kararlı olunca silerim her şeyi. Ümit'i sildiğim gibi, Melih'i de silmeye karar vermiştim. Ümit kadar olmasa da, başarıya ulaştım sayılır. E tabii, ikisiyle yaşadıklarım birbiriyle kıyas kabul etmeyeceğine göre, o kadar farklılık olması normal bence.

Evet, Melih'li dönemimin kapandığını biliyordum. Kalbimi çalacak yeni bir sevgiliye ihtiyacım vardı. Ne var ki karşıma çıkanların hiçbirinden o sinyali alamadım uzunca bir süre.

Çok ısrarcı çıkanlar oldu. Sık sık aradı biri, çok şık hoşluklar yaptı. Başta etkilendim ancak işin ciddiyetini kavrayınca kaçtım anında. İsteseydim bir gönül macerasının içine dalabilirdim yani. Yakışıklıydı, ünlüydü, sinemanın usta oyuncularından biriydi. Yapamadım ama.

Şimdi diyebilirsiniz ki, ne de kolay erkek bulabiliyorsun! Günümüz kadınlarının en önemli sorunu erkeksizlikken, bir sürü bekâr kadın erkeksiz yaşarken, maaşallah bu ne bolluk!

Haklısınız. Arkadaşlarım da aynı şeyi söylüyor. Ben de tersini anlayamıyorum! Nasıl erkek olmaz ortada? Kum gibi kaynıyor bana göre. Bakmasını bilmek gerek.

Hakikaten özel bir formülü yok. Özel bir şey yapmıyorum. Özel bir kadın olmadığımı söylemişim değil mi? Öyle çekici, havalı, bir görenin bir daha dönüp baktığı kadınlardan değilim. Bakımlıyım ama. Her zaman temiz ve güzel giyinmeye özen gösteririm. Zaten bir stilim vardır benim. Genellikle jean pantolon giyerim. Bir-iki kumaş pantolonum vardır, onların rengi de siyah ve kremdir. Üzeri-

ni de beyaz gömlek, siyah kazak ve spor bir ceketle tamamlarım. Koyu ve pastel renkler her zaman tercihimdir. Süet ve deri çeketleri çok severim. Beş tane kumaş ceketim olacağına bir tane deri ceketim olsun, yeter benim için. Popomu örtmeye gayret ederim. Pantolonda külot izinden nefret ederim. G-stringler çıktı, nasıl rahat ettim. İz yapmayan külotlar yokken sadece külotlu çorap giyerdim içime.

Topuklu ayakkabılar giyerim boyumu uzatmak için. Bacaklarım ince ve güzel olduğundan, arada bir etek giyerim. Bel ve göğüs kısmım daha kalındır. Uzun ceket ve kısa etekle bayağı zayıf görünürüm. Yani kendime bakarım kısacası. Her gece makyajımı silerim, iki elim kanda olsa bile. Yüzüme kremler sürmeden asla yatağa girmem. Her banyodan sonra topuklarımdan, göğüslerime krem lenirim. Beni üzen tüylerimden epilasyonla kurtuldum. Hem dudaklarım la yüzüme, hem de bacaklarıma epilasyon yaptırdım. Mezoterapiye gittim. Zayıflatıcı, selülit önleyici ne yenilik çıkmışsa, ne tür çözümler varsa hepsini uygulamam, denerim.

Güzel bir kadın değilim ama, tüm sevgililerim seksi ve çekici bulurlar beni. Galiba doğal olduğum için. İçim dışım birdir benim. Neysem o. İçten pazarlıklı değilim, hesap kitap yapmam, içimden ne geliyorsa, ne düşünüyorsam hemen belli ederim. Doğal davranırım. Bir de sıcakkanlıyım. Pozitif enerji verdiğimi söyler tüm arkadaşlarım. Hemen herkesle samimi olurum, sohbet ederim. Ukalıklarım yoktur. Sanırım bu nedenle seviyorum. Bu nedenle erkeklerin hoşuna gidiyorum. Girdiğim her ortamda hemen değil, bir süre sonra dikkat çekiyorum. Bu nedenle birilerini kızdırıyorsam, özür dilerim!..

Hemen herkes de beğenmiyor beni. İtici, sevimsiz bulanlar da çıkıyor. Üçüncü kocam örneğin! Şaka değil vallahi. Beni ilk gördüğünde nefret etmiş benden. Nerde tanıştık biliyor musunuz Oğuz'la? Ali Sami Yen'de.

Futbolla çok fazla ilgim yok. Fanatik bir taraftar da değilim. Gırgır olsun diye gitmiştim arkadaşlarla. Önemli bir maçtı, günler öncesinden heyecanlıydı herkes. Havaya girmiştim ben de. Oğuz bizim trübündeydi; bizim gruptan birinin yakın arkadaşıydı. Fanatik Galatasaraylı. Bir şirkette genel müdür. Başarılı, zengin, eli yüzü

düzgün bir adam. Hem hoş hem kasıntı bir herif. Ben yaşlarda. Uzatmalı aşklar yaşamış ama hiç evlenmemiş.

Trübünde tanıştık. İkimiz de birbirimizden pek hoşlanmadık. O gün ben, gerçek ben değildim aslında. Haddinden fazla şımarıktım. Atmosferden mi, kardeş gibi olduğum insanlarla birlikte olduğumdan mı ne, acayip şaklabanlıklar yaptım. Her seferinde Oğuz iğrenir gibi baktı bana. O öyle baktıkça, ben daha da çok çocuklaştım. Onu iyice delirtmek istedim nedense. Herhalde ilgisini çekmek istedim. Ne bileyim ben! Benden hoşlanmadı ya, delirdim belki bu yüzden.

Bana sinir olmasına rağmen bizimle beraber o da geldi gece kulübüne. O gideceği için ben de gitmiş olabilirim. Orada da içki içmeyeyim mi?

Çok çabuk sarhoş olurum ben. Tam çakır keyif. Saçmalarım iyice. Melih, “Tamam, sen kafayı buldun,” der, alırdı önümden içkileri. O gece de adamakıllı sarhoştum. Kafam da karışık ya! Gecenin sonunda Oğuz’la bir masada atışırken bulduk birbirimizi. Ağız dalaşı yapıyoruz. Hakaretler yağıdırıyoruz birbirimize. Sanki karı kocayız da münakaşa ediyoruz!

Sarhoştum eve gidinceye kadar. Ertesi gün işyerinde gece benimle beraber olanlar dalga geçtiler sürekli. Bütün gün Oğuz çıkmadı aklımdan. Kendimden, yaptıklarımın utandım. Akşama doğru aramak geçti içimden. Özür dilemek. Vazgeçtim sonra. Yanlış anlaşılmaktan korktum.

Ertesi sabah işe geldiğimde masamda bir çiçek buldum. Nefis bir aranjman. Sarı-kırmızı çiçeklerden oluşan çok şık bir sepet. Üzerinde bir kart. Kalbim çarpa çarpa açıp okudum: “Geceki kabalığım için özür dilerim. Oğuz.” yazılıydı notta. Nasıl mutlu oldum anlattamam. Uzun zamandır öyle heyecanlanmamıştım. “Tamam!” dedim kendime, “Aradığım erkek bu!”

Hemen telefon açtım, ben de özür diledim ve böylece başladı ilişkimiz. Önce bir iki yemek derken sevgili oluverdik. Sevdim birden, kanım kaynadı. Melih’ten sonra sığınacak sakin bir limana ihtiyacım vardı. Huzurlu, güvenli bir limandı aradığım. Oğuz’da bunları bulacağıma inandım. Kendisiyle barışık bir insandı. Melih’in tam tersi. Kıskanç biri değildi her şeyden önce. Kendine güveni vardı. Bana inanıyor, beni seviyor, beni sorgulamıyordu.

Evlenmek istedim. Bunu kendisine de söyledim. Onun da niyeti evlenmekti.

Ailesi biraz sorun çıkardı. Ne de olsa iki kez evlenip boşanmış biriydim. Hiç hoşlanmadılar benden. Üzgünüm, ne yapabilirim! Herkese kendimi sevdiremem. Önemli olan, evleneceğim adamın beni sevmesiydi. O da beni sevdiğine, benimle evlenmek istediğine göre... Evlendik.

Kaç yıl oldu evleneli? On galiba, hayır on bir.

Mutluyum. Huzurluyum. Sakinim. Aradığım kişinin Oğuz olduğunu biliyorum. Yıllarca aşkın peşinden koştum, Melih'in yani, ama aşkın yeterli olmadığını gördüm. Önemli olan sevgi. Güven, huzur... Melih'i çok sevdim ama hep acı çektim. Hep ağladım, mutsuz oldum. Oğuz'u deli gibi sevmiyorum ama seviyorum, gerginlik yok, çatışma, kavga, kıskançlık, şüphe yok. Hâlâ âşığım belki Melih'e. Her zaman her yerde geliyor aklıma. Bir film seyrederken, bir şarkı dinlediğimde, balık yerken, balık tutarken, sandalla gezerken, birlikte gittiğimiz her yerde, birlikte yaptığımız her şeyde. Gitmediğimiz yerlere gittiğimde de düşünürüm onu, acaba o yanımda olsaydı ne yapardık diye. Ancak onunla yaşayamayacağımı biliyorum. O yüzden de Oğuz'la mutluyum. O beni terk etmediği sürece ondan ayrılmam. Zaten anlamışsınızdır, kimseyi ben terk etmedim. Hep onlar beni bıraktı.

SADEGÜL

38 yaşında, lise mezunu, sivil toplumcu. Dul, bir çocuk annesi.

Tutucu ailenin marjinal kızı. Görücü usülü ile yaptığı evlilik ile mutsuz bir başlangıç yaptı hayata.

Kendimi bildim bileli, evliliğin, bembeyaz gelinliğin, yakışıklı bir damadın hayali ile yanıp tutuştum. Mutlaka evlenecektim günün birinde. Her malın bir kör alıcısı olduğuna göre, benim de vardı mutlaka. Ama kim?

Bizim oralarda “Kız beşikte, çeyiz sandıkta,” derler. Benim de

çeyizime her gün yenileri ekleniyordu. İnanmazsınız ama on beşime vardığımda çeyizim hazırды. Sonunda beklenen damat da ortaya çıktı. Çıkamaz olaydı. Keşke kaderim başka türlü yazılısaydı. Keşke kocama değil de başka birine verselerdi beni. Birine âşık olsaydım da onun uğruna evden kaçsaydım. Demek istediğim, başka türlü yazılısaydı yazım.

Ben erkeğin üstünlüğüne inanırım. Erkek getirmeyi, kadın yettirmeyi bilmeli. Erkek dediğin sert olmalı, kadına gücünü hissettirmeli ama sevdiğini de hissettirmeli. Onu kollamalı, gözetmeli, yeri geldiğinde romantik olmayı bilmeli. Filmlerdeki Kadir İnanır gibi olmalı...

195

Benimki fazla sertti. Kabaydı. Yatakta da kabaydı, sokakta da. Bana karşı davranışı hiç hoş değildi. Başkalarının yanında, hele kendi ailesinin yanında emir vererek konuşurdu. Sanki hizmetçisi vardı karşısında. Tamam, hizmet etmek zorundaydım ona. Kabulümdü, severek yapmaya hazırdım ama alışıktı değilim böyle tavırlara. Ne olurdu sanki biraz kibar olsaydı?

İşin gerçeği neydi aslında, biliyor musunuz? Esas sorun, evliliğimin yıllardır kafamda kurup yarattığım evliliğe hiç benzememesiydi.

Ben olmayacak duaya amin demişim, boş hayaller peşinde koşmuşum meğer...

Anlatılmaz bir coşku ve heyecanla eve gelmesini bekleyecektim erkeğimin. Merdivende ayak seslerini duyduğum zaman koşarak kapıyı açacaktım. Boynuna atılacaktım. O da kucaklayacaktı beni, öpücükler konduracaktı dudaklarıma, yanaklarıma, boynuma. Bununla kalmayıp mincıklayacaktı her tarafımı. Elbiselerimin altından göğüslerimi, bacaklarımı okşamaya başlayacaktı. Bense kikirdeyerek onu durdurmaya çalışacaktım. İstemediğimden değil, naza çekecektim kendimi. Yeni gelin misali. Zaten yeni gelin değil miydim! Benim de canım oynamak isteyecekti. Soluğu yatak odasında alacaktık. Çarşafı terden sıırılsıklam, kıpraşmaktan kırış kırış yapacaktık. O sigarasını tütürürken ben sofrayı hazırlayacaktım türküler mırıldanarak. Bir de banyo faslı vardı arada, abdest alma işi. O faslı atlayabilirdim hayalimde. Mutfakta da sarılacaktı belime, masada da rahat durmayacaktı. Yaptığım yemekleri ağzını şapırdada şapırdada

ta yiyecekti ama sırf beni kızdırmak için. Çok beğenecekti çünkü, “Ellerine sağlık, hayatım,” diyecekti. Gün boyu dışarıda neler yaptığını anlatacaktı, ben de ona evde nasıl vakit geçirdiğimi. Muhabbeti koyulaştırıp, yemeğimizi yedikten sonra, belki biraz daha oynadıktan sonra dışarı çıkacaktık. Ya bir tanıdığa gidecektik, ya da bir çay bahçesine, sinemaya falan.

Nerde? Meğer yokmuş böyle güzellikler gerçek hayatta. Ya da benim yaşantımda...

Beni öpmeden salona geçiyordu eve geldiğinde. “Merhaba canım,” yerine “Ne yemek yaptın, karnım çok aç,” diyordu. Yedi aylık çıkmıştı haspam, anasının karnından. Yemeğin hemen önüne konmasını bekliyordu. Sanki ben müneccimdim, eve geliş saatini şıp diye bilecektim. Bilecektim de yemeğin altını yakacaktım hemen. Kapıdan içeri girer girmez de sofrayı kuracaktım.

Yemek biraz gecikse tatsızlık çıkarıyordu. Bahane arıyordu sanki evden dışarı çıkmak için. Genellikle yemek sonrası beni evde bırakarak gidiyordu. Beni bir başıma bırakarak. Gündüz dört duvar arasına tıklmış olan ben, gece de kapalı kalıyordum. Gündüzleri neyse, ama geceleri korkuyordum. En ufak bir tıkırtıda yüreğim ağzıma geliyordu. Evliliğin adı yalnızlıktı...

* * *

Salonda, mutfakta oynamayı bilmiyordu. Ona göre yalnızca yataкта sevilirdi. Tek bir pozisyon vardı bildiği. Yatağa girince hemen üstüme çıkıyor, işini bitiriyordu. Ayrıca her seferinde canımı acıtıyordu. Sevişmekten de zevk almıyordum, ona hizmet etmekten de...

Beni biraz sevse yüzümde güller açacaktı. Babaannem “Ada bana, adayayım sana,” derdi. Ah, bir yüzüme gülseydi, sözlüyken, nişanlıyken güldüğü gibi. Gözlerimin içine beni isteyerek baksaydı. Ben de ona neler yapmazdım ki. Böyle yakınıyorum şimdi ama elimden gelen bir şey yoktu. Alışmaya çalışıyordum tüm kadınlar gibi, evliliğime, kaderime...

İşte o sırada gebe kaldım. Sevineyim mi, üzüleyim mi bilemedim. Elbette anne olacaktım, çocuk doğuracaktım. Çocuksuz evlilik olmazdı. Gelin eşikte, oğlan beşikte misali, evlenen her kadın, en az bir yıl sonra çocuk doğururdu. Bana da zaten sorup duruyorlardı,

“Bir şey yok mu?” diye. Ben hariç herkes çok sevindi bebeğin geleceği haberine. Kocam da. İlk kez kucağına aldı beni. Sarmaladı, öptü yanaklarımdan boynumdan, dudaklarımdan. Onlar sevii ince bana da sevinmek düştü.

Hamileliğim çok kötü geçti. Hele ilk üç ay sürekli kustum. Ne yemek yapabildim ne yiyebildim. Allah için gerek annem, gerekse kayıinvalidem ve görümcelerim çok yardımcı oldular bana, hamileliğim boyunca. Hiç iş yaptırmadılar. Altıma minder koyup el üstünde gezdirdiler.

Kocam ise o ilk sevinç sonrası aniden uzaklaştı benden. Eve daha geç gelmeye başladı. Bazen hiç gelmiyordu. Geldiğinde de ben ha vardım ha yoktum onun için. Eskiden yatağa atmak için ihtiyacı vardı bana. Çocuğunu taşıyorum diye ondan da vazgeçmişti. Sabah akşam benimle yatmak isteyen adam gitmiş, yerine bana dokunmak istemeyen biri gelmişti.

Benden uzak durması hoşuma gitmiyordu diyemem. Zaten kendimi patates çuvalı gibi hissediyordum. Oturduğum yerde kalıyordum. Kolumu bile kıpırdatmaya mecalim olmuyordu, nerde sevişmek isteyecektim? Hem de bizimki gibi hoyrat bir sevişmeyi? Bu yüzden pek memnundum bana dokunmak istememesinden.

Ama...

Ama içim de içimi yiyordu elbette. “Niye böyle yapıyor, artık benden hoşlanmıyor mu, kiminle beraber, hangi kadını koynuna alıyor?” türü sorularla sabahı sabah ediyordum.

Mutsuzdum. Huzursuzdum. Bir yandan iki canlılık, öte yandan adamın eve geç gelmesi, orospularla düşüp kalktığı kuşkusu...

“Evlilik bu muydu?” diye soruyordum kendi kendime. Arkadaşlarıma, anneme, yengeme, teyzeme, kimi görsem ona dert yanıyordum. “Keşke evde kalaydım, babamın evinde oturaydım da bunlar başıma gelmeyeydi,” diyordum. Dert yandığım tüm kadınlar ağız birliği etmişcesine şikâyet etmememi öğütüyordu. Evlenince görmüştüm ki babam da dahil olmak üzere erkeklerin topu beş para etmezdi. Tüm erkekler karılarına kötü davranıyordu. Bir gülüşü esiriyorlardı bizden. Sadece hükmetmeyi biliyorlardı.

Eyvallah, erkek üstün olmalı. Erkek erkekliğini bilmeli, kadın da kadınlığını. Ama bizim erkekler fazla erkekti. Fazla zorbaydı.

Güçlerini kötüye kullanıyorlardı. Horluyorlardı kadınlarını. Erkek-
lere kızılıyordum ama kendimize de kızılıyordum. Kadınlara yani. Bir
terslik vardı bu işte. Hakarete uğruyorduk, aşağılanıyorduk ama ses
çıkaramıyorduk. Yaptığımız şey kader deyip katlanmak, habire ha-
mile kalıp çocuk doğurmak, evlere doluşup kocaları çekiştirmekti.

Anam da az çekmemişti babamdan. Babam ki, dedemler verme-
se az daha kaçıracaktı annemi, öylesine âşıkımış. Gel gör ki, ev-
lendikten birkaç sene sonra eve uğramaz olmuş. Bir buçuk-iki sene
sürmüş bu böyle. Anam da beklermiş benim gibi pencere arkaların-
da. Kimselere de anlatmamış kocasının gelmediğini. Babam gelin-
ce de kalkıp yemek hazırlarmış. Sevişmek isterse, altına yatarmış.

198

“Sormaz mıydın anne, neredesin, niye gelmiyorsun, ne yaptım
sana?” diye sordum bir gün dayanamayıp; bana kendini örnek gös-
terip, bir tek sen değilsin böyle koca kahrı çeken diyerek aklınca te-
selli etmeye çalışıyordu. “Sorsam ne fayda, o erkek, bense kadın, ne
yapabilirdim, seni alıp dedenin evine dönemezdim ki,” demez mi?

Şimdi sormazlar mı insana: Madem sen böyle çektin kocadan,
kızını niye aynı yazgıya mahkûm ettin be kadın? Bırak onun yaşa-
mı farklı olsun. Yangından mal kaçırır gibi evlendirdi beni, daha ön-
ce görmediğim, bir kere bile çıkmadığım, huyunu suyunu bilmedi-
ğim bir adamla. Kına yaksın şimdi ellerine, kızım benim yaşadıkla-
rımın aynısını yaşıyor diye...

“Sen kaygılanma kızım,” diyordum karnımı severek. “Eğer kız-
san seni pamuklara sarıp sarmalarım, kem gözlerden sakınırım, ta-
nımadığın bir adamla asla evlendirmem, hapis hayatı yaşatmam sa-
na.”

* * *

Hapistim ya... İlk günlerde kapıyı kilitleyip giderdi bazen. Val-
lahi de billahi de. Bilsem nedenini! Evde öyle tek başıma oturu-
dum. Delirmedim ya, ona dua ederim. Kilitli olmasam ne yazar, o
zaman da çıkamıyordum ki evden. Genç kızken de her yere gidemi-
yordum ama en azından üstüme kapı kilitlenmiyordu. Annemi kan-
dırıp evden kaçabiliyordum. Arkadaşlarla buluşup sohbet edebili-
yorduk. Hayal kurabiliyorduk. Okula gidiyordum en azından. Oku-
la gidince sokağa da çıkmış oluyordum.

Evlenince...

Evlenince hiçbir yere gidemedim kocam olmadan. Alışverişe bile. O ne lazımsa bana, işyerindeki çırağı ile yollatıyordu. Annemlere veya bir arkadaşşıma gideceksem kendisi götürüyordu. Zaten çok ısrar etmedikleri sürece gitmiyordum. Gidip de ne yapacaktım? Kocaların çekıştırılmesini mi dinleyecektim. Evde yalnız kalıp dergi okumak, müzik dinlemek daha çok işime geliyordu. Okuduğum aşk romanlarına kaptırıyordum kendimi. Beyaz dizilere. Oradaki kadınların hayatlarını yaşıyordum hayalimde. Ya da dergilere bakıp oyalanıyordum.

Derken başka bir felaketle yüz yüze geldim. Hamileliğimin sekizinci ayıydı. Artık iyice ağırlaşmıştım. Fazla hareket edemiyordum. Bütün gün evde oturmaktan hantallaşmıştım. İyice de bunalmıştım. Kocam yine aynıydı. Eskisi kadar geç gelmiyordu eve. En azından her gece geç gelmiyordu. Habire oğul muhabbeti yapıyordu. Eğer erkek olmazsa doğacak çocuk, başıma neler geleceğini tahmin etmeliymişim. Eve hiç gelmezmiş artık. Kendine yeni birini bulmuş. Kuma getirirmiş üstüme. Böyle abuk sabuk şeyler söyleyip canımı sıkıyordu. Nefret ediyordum ondan.

Keşke etmeseymişim. Kızgınlığımdandı nefretim, ölmesini asla istemedim. Yemin ederim.

Çocuğumun babasız doğmasını ister miydim? Hangi anne ister? Bir gece yarısı, hayatım eskisinden daha beter oldu. Kendisi değil, ölüm haberi geldi eve.

Gece yarısıydı. Pavyondan dönüyormuş, geç saatlerde. İçkiliymiş. Çok süratli kullanıyormuş arabayı. Kaza yapmış virajı alırken. Oracıkta ölmüş.

* * *

Kâbus gibiydi her şey. Hiç hatırlamak istemediğim günler, haftalar aylar. Şoktaydım. Ne olursa olsun kocamdı. Çocuğumun babasıydı: Doğmamış çocuğumun. Rüyada gibiydim. Ne ağlayabiliyor, ne düşünebiliyordum. Robot misali. Duygusuz bir robot. Kimseyle konuşmuyor, kimseyle görüşmek istemiyordum. Oysa eve gelip gidenlerin haddi nesabı yoktu. Bense odama kapanmıştım. Allahtan kimse bir şey diyemiyordu bana. Hamile olduğum için üzerime titiyorlardı.

Zaten iki kez hastaneye kaldırdılar. Bebeğim ölecekti az kalsın karnımda. O günlerde ona karşı hislerim çok yoğunlaştı. O ana kadar varlığının farkında değildim. Tabii ki karnımdaydı, her an, her saniye hatırlatıyordu kendini bana, düzenimi bozmuştu ama herhangi bir şey hissetmiyordum bebeğe karşı. Onu isteyip istemediğimden emin değildim. Ne zaman ki kocam öldü, o zaman bebeğimi hatırladım. O anda benimle ilişkiye geçti sanki. Bir an önce doğurma isteğiyle doldum. Ona ihtiyacım vardı çünkü. O benim yaşam kaynağım, sevincim olacaktı.

200

Çok zor geçti o bir ay. Cenaze evi havasından sıyrılamıyorduk. Kimse kabullenemiyordu ölümünü. Özellikle ailesi tabii. Çocuk nedeniyle çok üzerime düşüyorlardı. Ve tabii büyük bir özlemle erkek olmasını bekliyorlardı. Benim için fark etmiyordu ama erkek olacağından emindim. Öyle bir his vardı içimde. Yanılmadım da. Oğlum Murat bir pazar sabahı dünyaya geldi. Çok kolay bir doğum oldu, beni hiç yormadı, üzmedi. Onu kucağıma aldığım anda dünyam değişti. Kendimi öyle mutlu hissettim ki! Hiç unutmam, gözlerimden ip gibi yaşlar indi.

O günden sonra da hayatımın tek neşesi, sevinci o oldu tabii. Bir daha hiç evlenmedim. İsteyenlerim çoktu, ailem de istiyordu evlenmemi ama kocamın ailesi bana sahip çıkmıştı ve böyle bir şeye yanaşmıyorlardı. “Çok istersen oğlanı bize bırak, sen evlen,” dediler. Onu üvey baba eline vermezlerdi. Böyle bir şeyi asla yapmazdım. Doğrusu ilk başta ben de istemedim evliliği. Evliliğin ne olduğunu biliyordum. Bir başka erkeğin kahrını çekmeye niyetim yoktu. Oğlum bütün dünyamı dolduruyordu.

Ama zamanla insan bir erkeğin, seksin, sevişmenin eksikliği hissediyor. Yokluğunu arıyor, boşluğunu başka şeyle dolduramıyor. Yıllardır yalnızım. Tam 17 yıl oldu kocam öleli. 17 yıldır da erkeksizim. Şimdi evlenmek istiyorum. Bir erkek istiyorum çünkü. Karşıma iyi biri çıksa, beni sarsa sarmalasa, bana yıllardır mahrum kaldığım sevgiyi verse, evlenmeyi isterim. Tabii oğlum da izin verirse...

SONGÜL

37 yaşında, üniversite mezunu, iç mimar, bekâr ve çocuksuz.

Annesinin gölgesinde küçük bir kız, bütün istediği sevgi aslında. Sevmek ve korunmak istiyor. Bu nedenle canı yandı, olmadık işler geldi başına. O sevmekten vazgeçmiyor ama...

Evlilikle ilgili düşüncelerim sürekli değişir benim. Hayata bakışım gibi. Annemin söylediğine göre, ilkokula gitmeden önce evlenmeye pek meraklıymışım. O yaşlarda tüm kızlar gibi evcilik oynardım. Evcilik oynarken de anne, baba ya da çocuk olunur. Ben gelin olmak istermişim hep. Anneme özenirmişim. Oynarken annemi taklit edermişim. Öyle söylüyor annem.

Küçük bir kadın gibiymişim zaten. Annemin ayakkabılarını giymeye bayılmışım. Topuklu ayakkabılar. Hep sevdim topuklu ayakkabı giymeyi. Benim hiç düz ayakkabım yoktur bilir misiniz? Düz ayakkabıyla rahat edemem. Yürüyemem. Spor ayakkabıların bile topuklusunu tercih ederim. Ararım, bulurum. Küçükken ayağıma uygun topuklu ayakkabı yoktu ama çeşit çeşit çanta, yüzük, küpe, saç tokası, bantlar vardı. Bayılmışım onları takıp, gezmeye. Şimdi de meraklıyım süse.

Evlenmek istediğim ilk erkek babammış. Onu kendime eş olarak seçmişim. Sonra Okan'la evlenmek istemişim. Hani ilkokulda aynı sırada oturduğum çocuk. O da benimle evlenmeyi istemiş zaten. Evleneceğimize kesin gözüyle bakardım. Öyle zannederdim. Ayrılınca, yani Okan beni terk edip hayatımdan gidince çok üzüldüm. Önemli hayal kırıklıklarımın biridir bu. Sanki kocamdan boşanmıştım. O kadar üzülmüştüm yani. Evlilik hakkındaki düşüncelerim de değişmişti hemen. Asla evlenmeyecektim, hiçbir zaman...

Ne zaman ya da hangi konuda “Asla,” derseniz, bilin ki tersini yapmak istiyorsunuzdur. Yani “Asla evlenmiyorum!” demek, “Evlenmek istiyorum,” demektir. “Bir daha asla onu görmek istemiyorum!”un anlamı “Onun için yanıp tutuşuyorum”dur. En azından benim ‘asla’larımda bu anlama geliyor. O anda terk edildiğim için ev-

lenmek istemiyordum. Yeniden âşık olunca evlilik yeniden cazip görünmeye başladı gözüme. Annemle babamın boşanmasından sonra ise yine evlilik düşmanı kesildim. Annemin durumuna düşmek, onun gibi acı çekmemek istiyordum. Kendimi korumak adına evlenmeyecektim.

Evlenen her kadına acıyordum. Mutsuz olacaktı çünkü. Güzel örnekler görmüyordum etrafımda, görmek istemiyordum belki de. Kısacası mutlu olduğum zaman evlilik yanlısıydım, mutsuz olduğum zaman ise aleyhtarı. Bu yaşantım boyunca hep böyle devam etti. Çıktığım her çocukla değil ama çoğuyla evlenmeyi düşündüm. İstedim. İtiraf etmeliyim ki, hiç evlenme teklifi almadım. Gerçekten. Bugüne kadar on-on beş erkekle flört ettim sanırım, bunlardan sekiziyle de yattım. Hiçbiri “Evlenelim,” demedi bana...

İstedim, bekledim evlenme teklifinde bulunmalarını. Ama olmadı. İki kez nişanlandım. İkisinde de evlilik teklifi benden geldi. Doğru söylüyorum!

* * *

İlk nişanlım Sami ile işyerinde tanışıyoruz. Çok iyi anlaşıyoruz onunla. Öğle yemeklerine, sinemaya birlikte gidiyoruz daima. Her konuda sohbet ediyor, eğleniyoruz. Çok iyi bir insan. Kimsenin kötülüğünü istemeyen, herkes için iyi şeyler düşünen bir erkek. Bir kişinin bile arkasından konuştuğunu görmedim. Çok da akıllı, yetenekli. Elinde her iş geliyor. Bazen benim işlerimi de o yapıyor.

İlk başlarda ikimizin de sevgilisi var. Hatta evlenmeyi bile düşünüyor çıktığı kızla. Nişanlı gibiler. Benim de bir sevgilim var ama ayrılıyoruz birdenbire. Zaten benim ilişkilerim öyle bir anda biter, başladığı gibi. Her gün telefonla konuşurken, aramamaya başlıyor. İş vardır diyorum, ilk gün. İkinci gün de aramayınca meraklanıp ben arıyorum. Genelde arayan değil, aranan kişi önce “Alo..!” der değil mi? Hayır, bekliyor ki arayanın sesini duysun, ona göre konuşsun. Ben konuşunca ses çıkarmıyor, hışırta yapıyor, biraz sonra da telefonu kapatıyor.

İlk seferinde anlamıyorum, ikincisinde de aynı şeyler olunca, bir terslik olduğunu seziyorum. Sami’ye aratıyorum bir defasında. Yerinde olduğunu öğrenince hemen arkasından arıyorum ve niye te-

lefonlarıma yanıt vermediğini soruyorum. Yakalanıyor tabii, kıvırtmaya başlıyor. “Ne oluyor?” diyorum. “Bir şey mi var? Açıkça söyle.” Baklayı çıkarıyor ağzından. Bir süre görüşmesek, hislerimizi tartsak iyi olacakmış. Öyle düşünüyormuş. Kapatıyorum tabii telefonu. Bir daha aramıyorum. O da aramıyor. Bitiyor böylece ilişkimiz.

Sonuçta Sami de ben de boştayız! Her yere beraber gidiyoruz. Gayet de hoş vakit geçiriyoruz. Aylar geçiyor böyle biz iki sevgili gibi dolaşırken. Ama sevgili değiliz! El ele tutuşmuyor, sarılmıyor, öpüşmüyoruz. Birden dank ediyor kafama. Ben bu adamla çıkıyorum, birlikte olmaktan hoşlanıyorum, öyleyse? Aslında annem uyandırıyor beni. Bakıyor ki ben her gün ondan söz ediyorum, “Siz çıkıyor musunuz?” diye soruyor bir gün. İşte o an adını koymak gerektiğini düşünüyorum ilişkimizin.

203

Ama yine de bekliyorum bir süre. Diyorum ki kendi kendime “Herhalde bugün açılır bana, beni sevdiğini söyler.” O gece bir kadeh içki içmeye veya yemek yemeye davet edince “Hah, tamam,” diyorum, “bu akşam açılacak,” Ama hiçbir şey söylemiyor.

Sıkılıyorum günler geçtikçe. Belirsizlikten hoşlanmıyorum. Bir akşam yine yemeğe davet ediyor beni. “Bu kez tamam,” diyorum yine içimden. Önce barda bir kadeh içki içiyoruz. İçkiler bitiyor, ses yok, yemeğe geçiyoruz. Salatalar bitiyor, yine bir şey yok, yemek yeniyor, sıra tatlılara geliyor, yine tık yok. Artık kahve içeceğiz, içkinin de etkisiyle, “Bana baksana,” diyorum.

Şaşıyor birden, ciddileşiyor, “Söyle,” diyor...

“Sen benden hoşlanıyor musun?” diyerek pat diye dalıyorum konuya. Kızarıyor o anda. Utanıyor, yere bakıyor, “Evet...” diyor... “Benim aylardır sana söyleyemediğim, sormadığım soruyu sen sordun,” diyor.

Rahatlıyorum birden. O devam ediyor, “Eğer seni rahatsız ediyorsam hemen söyle, bilmek isterim,” diyor. “Rahatsız olsam, seninle birlikte olmazdım; bugün burada olmazdım,” diyorum. “Haklısın,” diyor, o da rahatlıyor. Cesaretleniyor sözlerimden. Elimi ellerinin arasına alıyor, “Senden çok hoşlanıyorum,” diyor. “Macera yaşamaya niyetim yok,” diyorum birden. Beklemiyor benden belki de böyle bir cümleyi.

Ben niye böyle söylüyorum, bilmiyorum. Evlenmek mi istiyorum? Bir şey diyemem. Evlenmek istiyorum belki de. Belki de bıktım flört etmekten. Bir-iki ay çıkıp ayrılmaktan. Arkadaşlarımın çoğu nişanlı veya evli. Onlara özeniyorum, kim bilir...

Belki de Sami ile dostluğumuzun bozulmasından korkuyorum. Eğer flört edersek, bir süre sonra ayrılırsak, bir daha görüşemeyiz endişesine kapılıyorum. Bilmiyorum işte, ağzımdan o cümleler dökülüyor. Benim gibi o da şaşıyor. Ama elimi bırakmıyor, “Ben de!” diyor. “Ben de macera yaşamak istemiyorum.”

204

O geceden sonra çıkmaya başlıyoruz. O gece el ele tutuşarak eve dönüyoruz. Sonraki gecelerde elimi hiç bırakmıyor. İkinci veya üçüncü gecenin sonunda öpüşüyoruz. Bir iki gün sonra eve gelip annemle tanışıyor. Hemen ardından yatmaya başlıyoruz. Sonra ben ailesiyle tanışıyorum. Üç erkek kardeşler, benimkisi ortanca. Annesi tam bir anaç kadın. Annemin tam tersi. Her şeyleriyle ilgileniyor. Altlarında minder gezdirecek neredeyse. Hem hoşlarına gidiyor bu ilgi hem de sıkılıyorlar. Ama anneleri işte.

Ben çok hoşlanıyorum kadından. Aynı ilgiyi bana da gösteriyor. Ben gidince özel yemekler yapıyor, bana tığ işi yelek örüyor. Bir ay sonra gelip istiyorlar annemden. Annem pek hoşlanmıyor ailesinden. Yine de nişanlanıyoruz.

Aile arasında oluyor nişan. Ancak evde değil. Annem istemiyor evde yapılmasını. Kim uğraşacak hazırlıkla, yemekle. Arkadaşımın işlettiği bir barda yapılıyor. Parasını babamdan istiyoruz. Sıradan bir nişan töreni. Ama ben mutluyum, nişanlım da mutlu. Annem ve kayınvalidem ise kerhen mutlu.

Nişandan sonra birlikte babama gidiyoruz. Babam çok seviyor damadını. Bize mutluluklar diliyor. Nişanlılığımız boyunca Sami bizim evden çıkmıyor. Akşamları mutlaka birlikte eve geliyoruz. Birlikte yemek yiyoruz. Birlikte televizyon seyrediyoruz. Bazı akşamlar birlikte yatıyoruz.

Annem bir şey demiyor birlikte olmamıza. Demiştin ya, diğer annelere benzemez diye. Bir gün o zamanki erkek arkadaşım bize gelmişti. Geç saate kadar oturduktan sonra, tam kalkmaya hazırlanıyordu ki annem, “Bu saatte nereye gideceksin, kal burada!” demişti. İkimiz de şaşırmıştık. Yatağını nereye hazırlayacağımı sorun-

ca da, hayretle yüzüme bakmıştı; “Siz yatmıyor musunuz?” diye-
rek.

O günden sonra sevgililerim kaldı bizim evde, benim odamda. Sami de kalıyor. Önce o da şaşırıyor bu duruma, hoşuna gidiyor ama, “Ne kadar anlayışlı annen var,” diyor. Sonraları annemin rahatlığından rahatsız olmaya başlıyor. Eve gelen komşulara, annemin arkadaşlarına takıyor. “Niye geliyor bu adam gecenin bu saatinde, ne kadar samimisiniz böyle,” diyor. Sürekli annemi eleştiriyor. Annem hemen anlıyor durumu, o da kontratağa geçerek Sami hakkında konuşmaya başlıyor. Ev gerginleşiyor birden.

Hiç evlilik planları yapmamışken, yani gününü, zamanını belirlememişken “Hemen evlenelim,” diyor Sami. Amacı beni annemden ayırmakmış, sonra itiraf ediyor bunu.

Kolay mı hemen evlenmek? Biz ev arayıp eşya beğenmeye başlarken gerilim de iyice tırmanıyor. Annem nefret ediyor Sami’den. Kimse için kötülük düşünmeyen Sami de annemden. Daha önceleri hiç tartışmayan, yüksek sesle bile konuşmayan biz iki nişanlı sürekli kavga edip duruyoruz. Konu annem.

Yürümüyor daha fazla bu ilişki, ayrılıyor. Bir kavganın ardından annemin yanında yer alınca, yüzüğü fırlatıp gidiyor. Annem çok seviniyor ayrılmamıza. “Çok iyi oldu, o adamdan koca olmazdı sana,” diyor. Ben üzülüyorum. Bunalıma bile giriyorum. Çok zor geliyor ayrılmak. Kabullenemiyorum yaptığını. Ne olursa olsun yanımda olacağını sanıyordum, beni terk etmeyeceğini.

* * *

Seviyor muydum? Bilmiyorum. Evlenmek istiyor muydum? Evet!

Daha önce de söylediğim gibi âşık olmasam da (âşık olmamıştım o güne kadar aslına bakarsanız) aşkın ne olduğunu biliyordum, Sami’yi seviyordum ve onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordum. Ancak annemin de onaylaması lazımdı evliliğimi. Başka türlü mutlu olamazdım.

Nişan bozulunca işten de çıkmak zorunda kalıyorum. Yeni bir hayata başlamak için yeni bir iş arıyorum, yeni bir aşk istiyorum. Erkek bulmakta zorlanmıyordum ama kalıcı olmuyordu ilişkilerim.

Halen de öyle. Ben de mi var bir terslik ya da nerde yanlış yapıyorum bilmiyorum. Sevgililerimin çoğu, “Sen evlenemezsin annen hattat olduğu süreç,” deyip terk ettiler beni. Haklı mıydılar?

Galiba...

Annemin sevmesi gerekiyor sevgilimi. Onların iyi anlaşması lazım. Annem de her dediğinin onaylanmasını istiyor benim gibi. Önce annemi mutlu edecek, sonra beni, evleneceğim adam. Birkaç yıl öncesine kadar bunun farkında değildim. Annem haklıymış gibi geliyordu bana. Anneme tapıyordum. Annem hayatımın merkeziydi. Ama şimdi?

206. Annemle aram çok bozuk. Bir süredir düzeltmeye çalışıyoruz. Psikoloğa gidiyorum bu yüzden. İkinci nişanım yüzünden bozuldu aramız. Annem onu istemedi. O da annem yüzünden terk etti beni. Belki de annem nedeniyle değildi beni bırakması. Belki evlenmeyecekti benimle. Bilmiyorum.

Şimdi evlenmek üzereyim. Aslında evlenme teklifi almadım, çünkü sevgilim evli! Karısından boşanmak için mahkemeye başvurdu, boşanır boşanmaz evleneceğiz. Öyle umut ediyorum. Bir şey söylemiyorum tabii, Benimle evlen, falan demiyorum. Zaten birlikte yaşıyoruz, benim evime yerleşti bir süredir. Evlenmesek bile birlikte olmaktan memnunum.

TEKGÜL

36 yaşında, evli, iki çocuk annesi, lise mezunu, iş kadını.

Kraldan çok kralcı. Ailesinden daha muhafazakâr, evlenmeden önce olmazcılardan. Beyaz atlı prensini bekledi, karşısına çıkanın prens olduğundan emin olunca ata bindi.

Her çocuk doğar, büyür, günü gelince de evlenir. Bu kaçınılmaz bir durumdur. Çevremizdeki herkes ya evliydi ya da günü geldiğinde evlenip gidiyordu. Evlenmeyene hoş gözle bakılmıyordu zaten. Acınıyordu ona, ‘evde kalmış’ deniyordu. Zavallı olmamak için ben de evlenecektim günün birinde.

Çocukken düğünlere gitmekten her çocuk gibi ben de hoşlanırdım. Üç-beş çocuk, düğün salonunda pistin önüne sıralanırdık. Gelinliğe benzer kabarık elbiselerimizle dikilir, gelinle damada hayran hayran bakardık. Büyüyünce, o gelinle damadın yerinde olacağımızı düşünürdük. Ben düşünürdüm. Zaten çocuklar bir araya geldiğimizde evcilik oynardık. Özellikle kızlar. Annelerimizi taklit ederdik, kucığımızda oyuncak bebeklerle. Kocalarımız işte olurdu, biz de yemek yarmaktan, ev işlerinden yakınırdık.

Flört etmedim ama evlilik hayalleri kurdum. Hem de bulduğum her ortamda. Müzik dinlerken, film seyrederken, örgü örerken, ev işi yaparken, bulaşık yıkarken, otobüste, dolmuşta, vapurda giderken, uykuya dalmadan önce. Hayale yasak koyan yoktu neyse ki!..

Platonik olarak takılırdım evlilik olayına. Bazen sınıfın en yakışıklısı ile evlenirdim. Bazen daha da uçar, hayranı olduğum ünlü artist veya şarkıcılar ile. Posterlerini duvarıma asmak isterdim onların ama annem izin vermediği için sadece hatıra defterimi kaplayabilirdim. Çıkarıp çıkarıp bakardım defterime ve işte o sıralar hayallere daldardım.

Çevresinde o kadar çok güzel kadın, mankenler, güzellik kraliçeleri, şarkıcılar, zengin kızlar olmasına rağmen tesadüfen yolda karşılaşırdık bir gün, o ünlü artist ile. Aynen filmlerde olduğu gibi. O anda âşık olurdu bana. Ben de ona tabiatıyla. Önemli olan onun bana âşık olmasıydı. Beni aklından çıkaramazdı o gün ve ondan sonraki günler. Zaten ona âşık olan ben mutluluktan uçardım, ancak mutluluğumu da doya doya yaşayamazdım.

Benimle buluşmak isterdi çünkü. Sabah, akşam el ele dolaşmak isterdi. Ben de isterdim ama elimden bir şey gelmezdi. Babam... Gerçekte olduğu gibi hayalimde de çıkamazdım. Rahat rahat dolaşamazdım.

O ise görüşmek için türlü yollara başvururdu. Kaçamak buluşurduk kimi zaman, kardeşlerim idare ederdi. Yine de gazeteciler izimi bulur, beni haber yaparlardı. Babamsa çılgına dönerdi. Kahramanım hemen gelip beni isterdi, babam biz “Şarkıcıya, artiste kız vermeyiz,” diyerek terslerdi. Ben kahrımdan mahvolur, yataklara düşerdim. Sonunda araya girenler sayesinde iş tatlıya bağlanırdı ve evlenirdik.

Kaç ünlüyle evlendim böyle, sayısını hatırlamıyorum. Hayali insanlarla evlilik hayali kurarım da, flört ettiğim erkeklerle kurmaz mıyım hiç! Onunla da defalarca evlendim hayalimde. Hep en güzel gelinlikleri giydim. Gelinlik dergilerine bakmaya da bayılırdım. Bu hayallerin çoğunda babam karşı çıkar, evlenmeme izin vermezdi. Babam her zaman, her yerde karşıma çıkıyordu. Öylesine işlemiştiki baba korkusu içime, hayalimde bile beni rahatsız ediyordu.

Canım babam. Varsın karşı çıksın, onun kıymetini şimdi daha iyi anlıyorum. Bazen de her şey yolunda gidiyordu kurduğum hayallerde. Annem, babam sorun olmuyordu da, sevgilimin sevgilileri çıkıyordu ortaya. Hayal gücüm çok genişti çok...

* * *

Anlayacağınız, evliliğe göre kurulmuştu benim hayatım. Evlilik kaçınılmaz bir şeydi benim için. Tabii kısmet işiydi evlilik. Eee ben de kısmetli biriydim bu konuda. Lisedeyken bile istemeye gelirlerdi beni. Ailemiz genişti, annemin babamın çevresi kalabalıktı. Epey isteyenim oldu. Bir kısmını bizimkiler baştan reddediyordu. Hatırlı sayılır olanları da usulen davet ediyorlardı. Beş-altı kez görücü karşısına çıktım. Her defasında heyecanlanmıştım. Gündüz gelmişlerdi istemeye daha çok. Damat adayı yoktu yanlarında. Anneler, teyzeler ve aracı komşu teyzeler gelmişti. Damadın resmini gösterdiler. Hiçbirine kanım ısınmadı. Isınsa evlenecek miydim?

Annemler “evet” deselerdi, bir-iki kez çıkardım sanırım. Beğenirsem de evlenirdim, ne bileyim. Evlilik tek yoldu, tek seçenekti bir yuva kurmak için. Benim de kendime ait bir yuvam, ailem olması için evlenmem gerekiyordu. Flört edip de evlenemeyeceğime, evleneceğim adamı kendim seçemeyeceğime göre görücü usulüyle evlenebilirdim.

Kısmetlerimden birini beğenmiştim yalnızca. Gece gelmişlerdi istemeye. Kendi de gelmişti. Yakın aile dostlarımızdan birinin kardeşiydi.

Babamın işyerindeki arkadaşıyla ailece görüşürdük aslında. Damat adayı yıllardır yurtdışında yaşıyordu. Sık sık ondan bahsederlerdi. Nedeni meğer benmişim. Karı-koca çocuğu benimle evlendirmeye karar vermişlermiş çoktan. Kesin dönüş yapınca bu fikirlerini

ona da açmışlar. Benim de bir resmimi göstermişler. Hatta eve getirip tanıştırdılar bile. Görür görmez çok beğenmiş adam beni. Sonradan öğreniyorum bunları tabii.

Birkaç kez gelmişlerdi bize. Bir hafta sonu da hep birlikte pikniğe gitmiştik. Benden on yaş büyüktü. Yakışıklı değildi. Çirkindi ama sevimliydi. Konuşkan, hoşsohbet, kibar bir adamdı. Ben her şeyden habersiz sohbet ediyordum kendisiyle. Yakın davranıyordum. Ne de olsa tanıdık biriydi, babamın arkadaşının kardeşiydi. Aklıma hiç beni beğeneceği gelmedi Allah için.

İstemeye geleceklerini öğrenince ben çok şaşırdım. Babamsa çok bozuldu. Nedenini annem de ben de çözemedik ama daha başından istemedi bu işi. Arkadaşı olduğu için de “Gelmeyin,” diyeemedi. Sadece bize, bu evlilik işinin mümkün olmayacağını söyledi.

Allahın emri peygamberin kavli ile istedikleri zaman da kibarca reddetti. “Henüz çok küçük, evlendirmeyi düşünmüyoruz,” diyerek konuyu kapattı.

Kader işte. İyi ki babam vermemiş beni diyorum şimdi. Yoksa Hüseyin’le nasıl evlenirdim? Bu evlilik işi, bir şans işi. İnsanın karşısına kimin çıkacağı belli olmuyor. Ben şanslıyım. Hüseyin gibi iyi bir aile çocuğuyla karşılaştım. Hem ailemin hem de benim gönlüme göre çıktı. Onunla evlenmek en doğru kararımdı. Aslında Hüseyin beni gördüğü anda evlenmeye karar vermiş. Zaman geçtikte beni ve ailemi çok sevmiş. Hüseyin’in babası, o çok küçükken ölmüş. Bir ablası, bir de erkek kardeşi vardı kendinden küçük. Ailesine çok bağlı bir erkek. Babamı babası yerine koydu. Bizimkiler de çok sevdiler onu. Benden daha çok hatta.

* * *

Evlenme teklif ettiği anı bugünkü gibi hatırlıyorum. Babamın söylenmeye başladığı günlerdi. “Gelsinler istesinler,” diyordu. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum Hüseyin’e ama söylemek zorundaydım. Cuma akşamıydı. İş çıkışı beni almaya gelmişti, bir yerlere gitmek için. Eve geç kalamayacağımı söyleyince “Neden?” diye sormuştu. “Biliyorsun,” demiştim, “babam artık izin vermiyor.”

“O zaman seni eve bırakayım” demişti. O andaki hâlimi anlatamam size. Bitmişti her şey. Beni eve bırakacak ve bir daha arama-

yacaktı. Yol boyunca sessizdik ikimiz de. Ben evdekilere ne söyleyeceğimi, onların yüzüne nasıl bakacağımı düşünüyordum. İntihar etmekten başka çarem yoktu herhalde. Kaldıramazdım annemin dır-dırlarını, başımın etini yemesini. Eve yaklaştığımızda ağlamak üzereydim.

Kapıya kadar geldi benimle. Yanaklarımdan öptü. “Dinle,” dedi ellerimi ellerinin arasına alarak. Kendimi zor tutuyordum ağlamak için. “Annenlere söyle, eğer yarın müsaitlerse seni istemeye geleceğiz. Tabii eğer sen istersen.”

210 Tıpkı filmlerde olduğu gibiydi her şey... İnanmayacaksınız ama ellerimi tutmasaydı sevinçten yere düşebilirdim. “Ne dedin sen?” diye kekeleydim sanırım. Dizlerinin üstüne çökerek “Benimle evlenir misin?” diye sormaz mı bu kez de? Apartmanın kapı aralığında. Asansörün önünde. Heyecandan bayılmak üzereydim ama etrafa bakmayı da ihmal etmiyordum. Bir gören var mı bizi diye. Neyse ki yoktu kimse. “Evet!” dedim bağırarak. Sesimin öyle gür çıktığına inanamıyordum. “Evet.” Bütün gücüyle sarıldı baña. Ben de ona sarıldım. Yanaklarımdan öptü. O anda asansör geldi. Bindik. Biner binmez dudaklarımdan öpmeye başladı. Uzun uzun öpüştük. Bizim kata geldiğimizde alev alev yanıyordu bütün her tarafım.

O gece ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Soran gözlerle bakan anneme, ertesi gün istemeye geleceklerini söylerken gururluydum. Başım dikti. Gözlerimin içi gülüyordu. Babamın gözlerinin dolduğunu görünce ağlamamak için dışarı kaçtım. O gece herkes mutluydu.

Sonradan anlattığına göre Hüseyin de mutluymuş. Onun ailesi de.

Ailesiyle daha önce tanışmıştım. Annesinin evine gitmiştik bir kez. Çok heyecanlanmıştım annesiyle tanışacağımı söyleyince. Sevinmiştim, bu durum niyetinin ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu ancak paniğe kapılmıştım her zamanki gibi. Ya beni beğenmezse annesi, ya bir terslik olursa gibi olumsuz düşüncelere kapılmıştım hemen. Hüseyin beni rahatlatmaya çalışıyordu, “Merak etme, annem seni yemez, göreceksin bak nasıl anlaşıacaksınız.”

Yolda önce çiçekçide durduk. Müstakbel kayıinvalideme çiçek götürmeliydim. Gül mü, glayöl mü, yoksa saksı çiçeği mi karar ve-

remedim bir türlü. Sonra çiçekçinin yaptığı bir aranjmanda karar kıldık. Ardından ünlü bir tatlıcıya uğradık. Bir kilo baklava yaptır-dık. Ve ben büyük bir heyecan içinde evlerinin kapısından içeri gir-dim. Gerçek anlamda görücüye çıkmak buydu benim için. Annesi ve erkek kardeşiyle tokalaşırken ateş gibi yanıyordum herhalde. Ben çok heyecanlanıyım böyle özel durumlarda. Elimi kolumu ne-reye koyacağımı bilemem, sakarlaşıyım, kekelerim falan.

O gece de bir sürü çam devirdim. Çiçeği verirken az kalsın elimden düşürecektim. Öpüşürken önce elini, sonra yanağını rujum-la boyadım. Bir an önce koltuğa oturayım derken sehpayı çarptım. Dizimin acısını unutayım derken erkek kardeşi geldi, onunla da bir-birimizi değil havayı öptük. Yemekte çatalımı düşürdüm. Yemekte köfte ve makarna vardı. Makarna da çubuk makarna. Ben kalabalık ortamlarda makarna yemekten çekinirim. Orada da yiyemedim. An-nesi “Yoksa beğenmedin mi, sevmez misin?” diye ısrar edince bir-iki çatal almaya çalıştım ama baktım olacak gibi değil, bıraktım.

Kaynanamı görür görmez sevdim. Kanım kaydadı ona.

Tam bir Osmanlı hanımefendisidir. Güngörmüş bir kadın. Otur-masını, kalkmasını, giyinmesini iyi bilir. Giyim zevkine bayılırım her zaman. Hep pastel renkler giyer. Hiçbir zaman koyu ve canlı renkler görmemişimdir üzerinde. Kayısı, çağla, su yeşili, uçuk ma-vi, uçuk sarı, gri, lila rengidir kazakları, hırkaları. Twin set denen ikili takımları ilk kez onda gördüm.

Sultanhamam’da bir mağazası vardır. Gider oradan alır triko ta-kımlarını. Altına da aynı renkten etekler diktirir terzisine. Bazı etek-lerinin paltosu da vardır aynı kumaştan. Takım olarak giyinir. İnci kolyeleri, küpeleri, bir de şık bir elmas takımı vardır. Bana da dü-ğünde annesinden kalma elmas bir yüzük taktı. Görür görmez bayıl-dım. En sevdiğim takılarımdandır. Yine giydiklerine uygun renkler-de pastel desenli eşarpları vardır. Ayakkabılarını da öyle gidip ma-ğazalardan almaz. Kırk yıllık ayakkabıcısı vardır Çarşıkapı’da. Ona yaptırır. İşte böyle ince bir zevki vardır benim kayınvalidemin. Ev-lendikten sonra beni de götürdü terzisine, kumaşçısına, ayakkabıcı-sına. Benim de giyim zevkimi değiştirdi diyebilirim. Hiç kavgamız olmamıştır bunca yıllık evliliğimizde. Senli benli olmamışızdır.

Nişanı evde yaptık. Çok kalabalıktı. Onların akrabaları, eş ve dostları, bizimkiler ve komşular. Bizim eve sığmayınca yan komşunun evine geçtik. Yüzükler takıldı, pasta kesildi. İkimiz de hemen her davetliyle tek tek öpüştük, herkesle tek tek fotoğraf çektirdik.

Dünya kadar para verdik fotoğrafçıya valla. Bazılarından ikişer, üçer tane yapıldı, gelmeyenlere dağıtıldı.

Nişan elbisem çok güzeldi. Uzun bir gece elbisesi. Evde olmasına rağmen tuvalet giymek istemiştım. Ne yapayım, çok severdim nişan, düğün törenlerini. İnsan bir kere nişanlanıp evleniyor hayatta. O yüzden her şey kuralına göre olsun istedim.

212 Uçuk renklerde desenli şifondan bir elbise seçtim. Kayık yaka, kısa kollu, üst kısmı dar, bele oturan, belden itibaren bollaşan bir elbise. Kloş gibi değil ama bayağı geniş, döküm döküm iniyor aşağılara. Kocaman bir fiyongu var, arkada bağlanan. Uçuk pembe renkte bir ayakkabı giydim, kayınvalidemin ayakkabıcısına yaptırdık. Yapma çiçekler takıldı saçlarıma. Aynısından bir tane de elime aldım.

Hüseyin de krem rengi takım elbise giydi. İkimiz de çok hoştuk doğrusu...

Nişanlıyken daha rahattık. Geç kalınca yine tedirgin oluyordum ama hemen nişanlı olduğumuzu hatırlayıp sakinleşiyordum. Babam da fazla ses çıkarmıyordu. Yalnız bir kere neredeyse kalp krizi geçirecektim stresten.

Hüseyin'le beraber adaya gitmiştık. Vapuru kaçırınca epey geç kalmıştık eve. Bende bir panik bir panik! O zamanlar cep telefonu falan da yok. Tabii anneleri aradık hemen telefon kulübesinden. Vapuru kaçırdığımızı söyledik. Annemin ses tonundan bundan hiç hoşlanmadığını hissedince paniğim daha da arttı. O iki saat nasıl geçti bir ben bilirim bir de Allah. Hüseyin'i yiyip bitirmiştım yol boyunca.

Altı ay sonra da evlendik. Kırk gün kırk gece sürmedi ama her şey usulüne göre oldu. Bohçalar gönderildi, tepsiler sunuldu, çeyizlikler serildi, kına gecesi yapıldı.

Böylece ben de rahatladım ailem de. Artık eve geç kalmaktan, geç kalma paniğinden kurtulmuş oldum. Meğer ne güzelmiş insanın istediği saatte evine gitmesi, annesine babasına hesap vermemesi. Domestik bir kadın olduğumu düşünebilirsiniz. Belki burcumdan-

dır; yengeç burcuyum ben. Evine, ailesine bağlı, romantik, duygusal. Aile önemlidir, aile kutsaldır. Boşanmayı asla düşünmem. Allah göstermesin öyle bir günü.

NEVGÜL

35 yaşında, kolej mezunu, reklamcı, bekâr, çocuksuz.

Belli etmiyor ama kırılğan, naif, başkalarının ne dediğini umursamaz görünse de umursuyor, âşık olmasına rağmen terk edecek kadar da gururlu. Nevi şahsına münhasır bir genç kız...

213

Her gelin kızın rüyası Zetina dikiş makinası, her genç kızın rüyası telli duvaklı gelin olmaktır diyenlere inanmayın siz. Bendeniz hiç öyle hülyalara dalmadım! Gelincik modellerine bakarak iç geçirmedim. Hatta eğer olur da, kazara evlenirsem günün birinde, nikâhta blucin giyeceğime dair söz bile verdim kendime.

Demem o ki, izdivaç gibi meselelerle uzaktan yakından alakam olmadı. Düşünüyorum da flört ettiğim hiçbir beyefendiyle bir yuva kurup, pembe panjurlu bir evde oturmayı, bir yastıkta kocamayı bir kerecik olsun tasavvur etme bahtiyarlığına erişemedim. Hele gönül-den âşık olduklarımla katiiyyen!

Ki bugüne kadar topu topu iki kez bu hisle yanıp tutuştum. Bugün bile içimi titretmeye muktedir olan bu iki muhterem zattan biri Cengiz idi, hatırlayacaksınız, diğeri Kaan. İtiraf etmeliyim ki, Kaan bu konuda Cengiz'den daha muvaffak oldu.

Geçenlerde rastladım kendisine, bir davette. Allah sizi inandır-sın anında çarpıldım yine. Görür görmez beyin hücrelerim yeniden harekete geçti ve gerekli yerlere gereken sinyalleri gönderdi. Titrek sanatçı Azer Bülbül gibi titremeye başladım. “Gözün aydın kızım!” dedim kendime. “Unutmuştun bir erkek karşısında nasıl heyecanlanıldığını -üzerinize afiyet yalnızım bu aralar- al işte sana fırsat, tadını çıkar, doya doya yaşa, tepe tepe kullan bu duyguyu!”

Yanına gidip konuştum, biz dostça ayrıldık zira, elini bile tutum. Çok âşık olduğum için terk etmişim onu bilesiniz! “Bitsin bu

ilişki,” demiştim aşkımın doruk noktasına çıktığı günlerde. Zira hissetmişim, o beni, benim onu sevdiğim kadar sevmiyordu! Seviyordu da duygularımızın yoğunluğu aynı derecede değildi. Bu durumda acı çeken ben olacaktım! Beni üzecekti, kalbimi kıracaktı, uykusuz gecelerime neden olacaktı. Savunma mekanizmam devreye girerek, “Kimse senden daha değerli değildir! Seni sevmeyeni sen de sevme!” dedi bana. Ben de söz dinleyen bir kızım, kalbimi değil, mantığımı dinledim.

Maalesef nev-i şahsına münhasır bir kızım işte ben...

214

Şimdi izninizle biraz Kaan’dan bahsedeyim size. Kimdi bu gönül telimi titreten ama bana yar olmayan zat-ı muhterem, tanıştırayım. Genç kuşağın başarılı reklam yönetmenlerinden biriydi. Biriydi ne demek, hâlâ öyle! Çok da yakışıklıdır bana göre. Esmer, kara kaşlı, kara gözlü, ama teni bembeyaz. Gözleri boncuk gibi parlar her zaman. Güler yüzlü, sevimli. Daha ne diyeyim?

Yürüyüşü de çok hoşuma giderdi. Seksi bulurdum yuvarlak poposunu ve kemerinin üzerine sarkan hafif göbeğini. Hep blucin giyerdi. Üzerine de siyah bir kazak. Ya balıkçı yaka, ya yuvarlak, ya da polo yakalı siyah bir kazak. Yazları kazağın yerini gömlek veya tişört alırdı. Siyaha alternatif diğer renkleri ise beyaz veya kremdi.

Reklam ajansında çalışmaya yeni başlamıştım. Görür görmez de çarpılmıştım. “Ben bu adamı kesin götürmeliyim!” demiştim içimden. Kullandığım kelimeyi bağışlayın, kendi aramızda racon böyle ama, ne yapayım? Hem evlenmeye meyilli değilim, erkeklerle gönül eğlendiriyoruz, görür görmez götürmekten söz ediyorum diye yanlış kanaatler uyanmasın hakkımda, üzülürüm sonra ha... Siz ki tanıdınız beni, eksantrik bir kız olduğumu öğrendiniz. İstersek erkek tavlamanın kitabını yazarız icabında, biliriz yolları molları ama, iş icraata gelince orada dururuz. Utangacıdır biraz, ayıptır söylemesi. Hani o yanlış anlaşılma mevzuları.

Şaka bir yana, utangaç bir tarafım var benim, daha doğrusu biraz çekingen, biraz hassas, fazla kırılgan. Her ne kadar kulak asmıyor gibi görünsem de başkalarının düşüncelerini çok önemserim. Etkilenirim hemen olumsuz düşüncelerden. Her zaman mükemmel olmak isterim. Kimsenin hakkımda kötü konuşmasına katlanamam.

Diyeceğim o ki, aşkından ölsem bile, eğer benden hoşlandığından emin değilsem hiçbir erkeğe “Seni seviyorum!” diyemem.

Bu gönül işleri, karışık işler vessalam. Öncelikle bir elektriklenme hadisesi olması gerekiyor. Karşılıklı bir elektriklenme olacak ama. Bazı kişilerle aynı anda hoşlanırsınız birbirinizden, güzel olan da budur zaten. Eğer iki taraf da isterse bir ilişki yaşanır, bunun adına sevdâ denir, anneannem ile dedemin mutlu evliliği gibi; tek taraflı olursa adı aşk olur, iki tarafa da acı verir, annemle babama olduğu gibi.

Bir erkekten hoşlandıysam hemen belli etmem, beklerim. Ancak ondan beni sevdiğine dair bir ışık alırsam harekete geçerim. Yoksa uzaktan beğenmekle yetinir, platonik takılır, kendi kendime oyalanır, dururum. Kaan’ı tavlamaaya karar vermiştim ama o benimle hiç ilgilenmeseydi yapamazdım! Baktım ki meylediyor bana, hemen taarruza geçtim. Ama önce bir istihbarat yaptım, bakalım aşk-meşk konularında namı ne durumda, değil mi ya? Öğrendim ki, mevzi kapsamımda düşman yok, işim kolaylaştı. Bir şey yapmama mahal kalmadan, kendiliğinden cereyan etti hadisemiz. Kaan’la da her şey çok güzeldi, hemen çıkmaya başladık ama iki sevgili olamadık. Dediğim gibi, ben çok âşıktım ona.

* * *

Bence evlilikten böyle uzak durmamda çocukluğumun etkileri var! Freud’un psikanaliz yöntemiyle bakarsak meseleye, anne-babamın evliliği, tanık olduğum kötü anılar, bilinçaltıma böyle bir uyarı yapmış ve bende evlilik fobisi yaratmış diyorum ben. Ne dersiniz?

Annem ki; daha önce de söylediğim gibi mürekkep yalamış, üniversite kürsülerinde dirsek çürütmüş bir kadın. Saraydan gelme bir ailenin prensesler gibi yetiştirilmiş, üzerine toz konmasına izin verilmemiş el bebek gül bebek kızı. Onun için ne planları varmış anneannemin! Ne diplomatlar, ne hariciyeciler istemiş de sırf yanından ayrılmasını diye vermemiş kızını.

Gelin görün ki, o ince ve hassas ruhlu prensesçik günün birinde soyu sopu belli olmayan hain bir gence âşık olmamış mı? Bizzat babam olur, o âşık olunan genç de.

Annennemin ayılıp bayılmaları, dedemin itirazları kâr etmemiş,

makine mühendislik diplomasından başka hiçbir meziyeti olmayan babamla evlenmiş soylu ailenin talihsiz kızı.

Kıvırtmaya gerek yok, belli ki babam kayınpederinin kanatları altına girmeyi ümarak evlenmiş annemle, istikbâlinin kurtulacağını, saygın dostlardan birinin holdinginde müdürlük koltuğuna oturacağını hesaplayarak.

Evdeki hesap çarşıya uymamış ama. Kızının arzusunu geri çeviremeyen dedecik, daha fazlası için kılını bile kıpırdatmayınca, kafası bozulan asi damat, kaptığı gibi kızı düşmüş Almanya yollarına. İşte gurbet maceramız da böylece başlamış. Hani bilmem hatırlar mısınız, başlarda kimi zaman karanlık, kimi zaman aydınlık düşünceye sahip bir baba, kâh pasif kâh cesur davranan bir anne diye söz etmiştim bizimkilerden ya.

Karanlık yüzü kumara ve alkole düşkünlüğü idi babamın. Ve elinin anneme kalkması.

Unutamadığım geceler vardır; korkudan yerimden kımıldamadığım, yorganın altında ağladığım, altıma kaçırdığım, her tıkırtıda sıçradığım, dış kapının kapanmasıyla annemin güvenli kolları arasına koştuğum, onun morarmış, kanlanmış yüzünü öptüğüm, ağlaştığımız geceler.

Babamdan çok korkardım öyle gecelerde. Evimizden gitmesini, bir daha hiç gelmemesini dilerdim Tanrı'dan. Ama babam, ertesi gün bir demet kıpkırmızı güller gelirdi eve. Annemi kucaklar, öper, bizi bambaşka âlemlere götürürdü. Önce yemek yedik küçük bir restoranda. Sonra parklarda dolaşırdık eğer yazsa; dönmedolaplara binerdik, palyaçoları izlerdik, onlar el ele film izlerken ben uyuklardım sinema salonlarında.

Bana her istediğimi alırdı öyle günlerde, annemin bir dediğini iki etmezdi. O babamı çok severdim. Diğerinin bir daha gelmemesi için dualar ederdim. Ne çare ki, bazen ayda bir, bazen iki, bazen haftada bir geri dönerdi. Bir ara sevmediğim baba çok sık görünmeye başlamıştı, telefonda anneanneme söylemiştim babamın annemi dövdüğünü.

Ertesi gün dedemle anneannem yanımızda almışlardı soluğu. Bir sonraki gün apar topar Türkiye yollarındaydık. Benim okulum filan umurunda değildi dedemin. O yıl okula gitmedim, dedem ev-

de çalıştırdı beni, eski Türkçe kelimelere aşinalığım bu sebeptendir.

En sevdiğim yazdı dedemlerle birlikte geçirdiğim o yaz. Şimdi hatırladım, âşık da olmuştum, komşumuzun benden on yaş büyük oğluna. Çocukluk aşkı, yaz aşkı, ne dersiniz deyin. Ben diyeyim yedi, siz deyin sekiz yaşındayım. Annem der ki; acayip flört edermişim on altı yaşındaki delikanlıyla. Bakışlarım oturuşum, kalkışım farklılaşmış.

Babam geri döndü günlerden bir gün. Özür üzerine özür dileyerek büyüklerinin elini öptü. Güzel diller dökerek annemin kalbini yeniden kazandı. Bizi hediyelere ve öpücüklere boğarak sevdiğim babam oldu yeniden. Yeniden gurbet yollarına düşmedik ama. Dedem biricik kızının gözünün önünden uzaklaşmasına müsaade etmedi ve İstanbul'da kaldık. Babamın düşü gecikmeli olarak yerine gelmiş oldu böylece. Sonrasında da üzdü annemi. Halamdan duyduğuma göre gönül macerası da olmuş bir dönem.

* * *

Yine de bir gün, kendimi evlenip yuva kurmayı düşlerken yakaladığımı itiraf etmeliyim. Bir kere oldu ama, o da ilişkimizin başlarında. Yaş ilerledikçe, insanın hayata bakışı değişime uğruyor galiba mirim!

Nedim'le internette tanışmıştık. O dönemler yalnız takılıyordum. Etrafımda erkek sinek bile yoktu dersem abarttığımı düşünebilirsiniz belki ama yeminle bir sevgilim yoktu ayaklarımı yerden kesen. Evden işe, işten eve takılıyordum. Eve gelince de bilgisayarın başına geçip, chat'leşiyordum. Nedim'le böyle yalnız ve uzun gecelerden birinde tanıştık işte. Bir müzik sitesine girmiştim, oranın sohbet odasına tıklayınca karşıma çıkmıştı.

Ortak zevkler, ortak ilgi alanları, sevdiğimiz gruplar, onların müziği üzerine derinlemesine sohbet derken baktık ki biz flört ediyoruz! Akşamları ipe çeker oldum sonraki günlerde. Eskiden o bar senin, bu bar benim takılan ben, iş biter bitmez eve koşan, bilgisayarının başına geçip sevgilisiyle yazışarak sohbet eden bir yaratığa dönüştüm.

Yalnız bir sorun vardı ortada; sanal aşkım Ankara'da, ben İstan-

bul'daydım. Buluşup görüşmemiz pek kolay görünmüyordu. Ha de-yince Ankara'ya gidilmez ki! Gidilir de, biraz gizem katmak istedik işin içine. Birbirimize resimlerimizi gönderdik. Neye benzediğimi-ze dair bir fikir oluştu kafamızda.

Bir yılı böyle yazışarak geçirdik. Derken ilişkimiz birbirimizi görme, dokunma, sevişme kıvamına gelince Nedim'e yol göründü. Benim evde buluşacağız. Evlenmedim ama uzun zamandan beri yalnız yaşıyorum. Anlatırım bunu, uzun ve biraz karışık bir hadise.

Gece otobüsüne bindi, sabah bende olacak! Nasıl heyecanlıyım onu beklerken anlatamam. Nasıl bir tip çıkacak karşıma? Hırslı mı, hırsız mı, sapık mı? Beklediğimden daha iyiydi neyse ki. Ben boy-larda, Türkiye ortalamasının biraz üzerinde yani, ne zayıf ne şişman, temiz ve hoş giyimli, kısa saçlı, top sakallı, gözlüklü bir erkek duru-yordu karşımda. Sarıldık birbirimize kapının önünde, sonra içeri da-vet ettim. Kapıyı kapatınca uzun uzun öpüştük kapı arkasında. Ka-nımın kaynadığını hissettim birden ekrandan çıkıp gelen sevgiliye.

Bu mevzu önemlidir bakın. Tenimin mutlaka ve katıyetle uyuş-ması icap eder. Dokunmaktan büyük bir haz duymazsam, asla yata-ğa girmem o zat-ı muhteremle.

Kahvaltı masası bizi bekliyordu salonda. Buluşmamız şerefine mükellef bir sofraya hazırlamıştım. İzinliydim o gün. Karnımızı doyu-rurken muhabbet ettik, öpüştük, koklaştık, birbirimizi tanımaya, bir-birimize ısınmaya çalıştık. Hemen yatağa girmedik. O sevişmek is-tedi mi bir şey diyemem ama kendi adıma konuşacak olursam, tanı-sır tanışmaz kollarına atılmayı doğru bulmadım.

Sebebi yok! Öyle bir ruh hâli içinde değildim. Belki de yine o savunma mekanizması devreye girmişti. Hakkımda yanlış bir ka-nyaya varmasını istemiyordum. Üzerinden saatler geçmesini bekledim. Mum ışıklarında hazırlanmış bir yemek sonrası içilen birkaç şişe şa-rabın ardından bir yıldır hayalini kurduğumuz sevişme gerçekleşti.

Uzun süredir sevişmiyordum. O yüzden mi kendimi kaybetmiş-tim bilemeyeceğim ama tek kelimeyle harika bir sevişmeyle sonuc-landı gecemiz. İnanılmaz güzel sevişiyordu. Hayat ne kadar güzel-di Tanrım! İçimden şarkılar söylemek geliyordu. Yaşamak, var ol-mak, çiçekler, böcekler. İşe gitmek bile güzeldi. Bir hafta nasıl geç-ti anlayamadım.

İşte o hafta sonu yaklaşırken geçti aklımdan onunla evlenmek. Birden sevdim bu fikri; “Gitme” dedim, kal burada. Sana bir iş buluruz, beraber yaşarız.” Beraber yaşamaktan kastım evlenmekti. Çünkü diğer sevgililerimle zaten beraber yaşamıştım benim evimde.

Kolay değildi tabii bu söylediklerimin hemen gerçekleşmesi. Bir yılı buldu onun İstanbul’a taşınması, evime yerleşmesi. O süre içinde de evlilikten caydım. Bir yıldan fazla bir süre aynı evde yaşadık ama evlenme fikri cazibesini kaybetmişti artık.

Zaten ayrıldık sonunda. Neden mi vazgeçmiştim evlenmekten? Aşkım bitmişti de ondan.

Sıkılıyorum ben, çok çabuk sıkılıyorum. Heyecan bitince aşkım da bitiyor. Âşık olduğum erkeğin daha önce hoşuma giden hareketleri, davranışları batmaya başlıyor. Çekemez oluyorum. Sevişmek istemiyorum. O zaman da yollarımız ayrılıyor.

Bir de galiba ben doğru adamları seçmeyi bilmiyorum. Bugüne kadar boyu boyuma, yaşı yaşıma uygun kişileri bulmakta zorlandım ama ‘denk’ meselesinde pek kabiliyetli olduğumu söyleyemeyeceğim. Çok çabuk etkileniyorum karşımdaki erkekten. Tipine, fiziğine, konumuna, aile durumuna bakmadan âşık oluveriyorum. Kişiliği, düşünceleri, hayata bakışı beni her şeyden fazla etkiliyor. Aynı düşünceleri paylaşmak, aynı kitapları okumak, aynı müziği dinlemek, aynı filmlerden hoşlanmak cezbediyor beni. Bir de tabii elektrik mevzuu var.

Bir süre bunlarla idare ediyorsunuz. Sonra bütün bu ortak noktaların yetmediğini görüyorsunuz. Başka ortak noktalar arıyorsunuz. Söylemek istediğim, aynı ortam, aynı eğitim, aynı kültürden gelmiyorsanız sorunlar çıkıyor. Birbirinizi beğenmemeye başlıyorsunuz.

Bugüne kadar çıktığım çocuklardan hiçbirini ailemle tanıştırmadım. Cengiz hariç hemen hepsiyle aileler açısından uygun değildik. Ne Nedim’in, ne Kaan’ın, ne diğerlerinin annesiyle annemi, anneannemi tanıştırabildim. Tamam, babam da bizim aileye uygun değilmiş belki ama sonuç da ortada. Sanmayın ki annem burnu havalarda, soy sop asalet meraklısı bir kadındır. Ama arkadaş seçer, tizdir, herkesle ahbab olmaz, görgüye, kültüre çok önem verir.

Olmuyor işte. Aileme uygun erkekler de beni çekmiyor nedense. Bir yerde hata yapıyorum. Şu aralar yalnızım, hayatımda biri yok. Ben yine Cengiz'e kaldım galiba. Onunla evlenmekten başka çarem yok! Yoksa evde kalacağım! O da hiç arayıp sormuyor beni. Adi herif yine kayıplara karıştı.

Arasam mı acaba?

BİRGÜL

36 yaşında, lise mezunu, bankacı, boşanmış, bir çocuk annesi.

Erkek çocuk isteyen bir babanın erkeklerden, cinsellikten nefret eden kızı. Evlenmesine rağmen, kocasını da sonradan sevmesine rağmen cinsellikle yıldızı uzun süre barışmadı.

Erkeklere karşı gelişen bu nefretim, evlilik fikrinden de uzak kalmama neden oldu. Annemle babamın evliliği de güzel bir evlilik değildi ki zaten. Sevimsiz adam ortalıkta yoktu hiç. Bir görünür bir kaybolurdu. Çoğunlukla biz yattıktan sonra gelirdi eve. Bazen gür sesiyle sıçardık yataklarımızdan. Beyefendi lütfedip eve gelmiş olurdu. Her zamanki gibi sarhoş. Korkak ve tırsak tavuğu uyandırıp yemek hazırlamasını isterdi. Belki de o işi! Çılgıklarını duyardık ama korkardık çıkmaya odadan. Üç kız kardeş birbirimize bakar, ne yapacağımızı bilemez, öylece yatarlık yatakta.

Evliliği uzunca bir süre hiç düşünmedim, taa ki Zafer'le tanışmaya kadar. Bu yüzden evlilik hayali kurmadım ben. Kendimi gelinlikler içinde düşlemedim. Ben evlenmeyeceğim diyordum herkese. Ablamın gelinliğini benden başka herkes giyip denemişti. Özendikleri için. Bir kez bile elimi sürmedim.

“Kıskanıyorsun!” diyorlardı bana. Tırsak tavuk bile öyle diyordu. Arkamdan konuşurlarken duyuyordum; “Üzerine gitme!” diyordu komşular. “Ablası ve kardeşi kadar güzel değil ya, kompleksten-dir.”

“Evet, haklısınız,” diye onaylıyordu annem olacak kadın da. İyice nefret etmiştim o anda ondan, tüm kadınlardan, evlilikten.

Kıskanıyor muydum? Belki de. Ama kendime ait bir evin düşünüyordum ben. Kendime ait bir ev. Yalnız yaşayabilirdim. Kendi kendime bakabilirdim. Çalışır, para kazanır, geçinirdim. Varlığımı sürdürmem için bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Hele anne babama hiç yoktu! Evet, ablamı kıskanmıştım. Ama evlendiği için değil, evden gideceği için. Kendine ait bir evi olacak diye kıskanıyordum.

Yıllarca bu duygularla yaşadım. Evlenmenin değil ama başka bir ailede yaşamının hayalini kurduğumu söylemeliyim bir de. Başka bir ailem vardı düşlerimde. Babam Ediz Hun oluyordu bazen, bazen de Kartal Tibet veya Cüneyt Arkın. Çocuklarını çok seven bir babaydı, hayalimdeki babam. Kız-erkek çocuk ayrımı yapmıyordu. Ben tek kardeşim zaten. Üzerime titriyorlardı. Annem de Hülya Koçyiğit'ti genellikle. Onu çok severim küçüklüğümden beri. Film-lerindeki gibi saçımı okşar, saatlerce tarar, sevip kucaklardı beni.

221

Berber yürüyüşlere çıkardım. Ben Ayşecik veya Parla Şenol gibi ortalarında olurdum. Ellerinden tutar, seke seke yürürdüm. Mutlu olurdum.

Zafer'le, yani ilk aşkı, ilk flörtüm, evlenmek istediğim ilk erkekle tanışınca daha güzel, daha gerçekçi hayaller kurmaya başladım. Hem evlilikten nefret ediyordum, hem de dünya yakışıklısı sevgilimin bir an önce evlenme teklifinde bulunmasını istiyordum. "Bu ne yaman çelişki?" diyebilirsiniz. Haklısınız. Ama öyle düşünüyordum. Beni, sevmediğim aile ortamından bir an önce kaçırıp götürmesini istiyordum çünkü. Çıkmaya başladığımız andan itibaren evlenmeyi düşündüğümü söyleyebilirim. Neyse ki çok bekletmedi beni. En azından bu konuda hayal kırıklığına uğratmadı. Ancak bende şans mı var! Şansım olsa erkek doğardım zaten.

Biliyorsunuz işte, yeniden anlatmayayım, olmadı, evlenemedim onunla. En büyük pişmanlığımdır onunla evlenmemek. Onu dinlemeli, kaçıp evlenmeliydim. Belki de yaşadıklarımın hiçbirini yaşamazdım böylece. Nerde şimdi bilmiyorum. Hiç görmedim, evlendiğini duydum ama...

Evlenmek istediğim tek erkek oydu. Kocamla, yani Aydın'la sırf aileme inat olsun diye evlenmeye kalkışmıştım. Sonra kendimi evli bulmuştum. Sevmiştim elbette. Evlendikten sonra sevgim daha çok artmıştı. Hele evliliğimizin ilk yıllarındaki anlayışlı tavrından

sonra resmen âşık olmuştum ona. Nikâhta keramet vardır derler ya, öyle gerçekten. Evliliğimiz süresince de iyi ve sabırlı davrandı bana, yukarıda Allah var! İlk geceden üstüme çullanıp, tecavüz edebildirdi! Bu nedenle yıllarca ona müteşekkirdim ama şimdi? Şimdi nefret ediyorum ondan. Boşandık çünkü. Maalesef öyle.

* * *

Hani seviyordu, hani anlayışlıydı, sabırlıydı, ne oldu da bu durumlara düştünüz diyorsunuz değil mi? Ben de soruyorum bu soruyu sürekli kendime. Bulamıyorum cevabını. Erkek milleti değil mi? 222 Kötü günlerimiz oldu elbet. Kavga ettiğimiz, birbirimize bağırıp çağırdığımız anlar... Yüzüne terlik fırlattım bir gün mesela, bir başka gün yastık. Öyle kültablası, bardak, vazo atmaya kıyamadım. Hem ona, hem de eşyalarımın zarar vermeyecek ama canını acıtacak şeyler aradım etrafta. İnsanoğlu tuhaf varlık. Bazen öfkeden ne yaptığını bilmez durumdayken bile aklınızı kullanabiliyorsunuz. Bazen de çok sakinken bile, akılsızca işler yapıyorsunuz.

Çok yavaştır mesela kocam. Eski kocam demeliyim. O başkasının kocası şimdi çünkü. İnsanı sinir edecek kadar yavaştı. Banyodan çıkması saatler sürerdi. Alt tarafı yüzünü yıkayıp, dişlerini fırçalayacak dersiniz, bir saat sürer. Sabah sabah hepimiz işe yetişeceğiz, biraz erken çık değil mi? Hayır, sallanacak da sallanacak. Miskin deve!

Yemekten en son o kalkar. Ben ve çocuklar çorbayı bitiririz, ardından ikinci, üçüncü yemeklere geçeriz, o daha çorbasını içmektedir. Veya birinci bardak çayını. Misafirlikte de öyle. Ev sahibi çay servisi yapar, herkes ikinci, üçüncüyü bitirir, bizimki daha birinci bardaktır. Evden çıkması saatler sürer. Yani her işini yavaş yapar. Çok titiz ve kuralcıdır. Olsun. Yine de severdim onu. Bana anlayışlı davrandığı için. Beni kabullendiği için. Beni terk edip gitmediği için.

Hâlâ kabullenemiyorum boşandığımızı, biliyor musunuz? Oysa terk etti beni. Yıllar sonra terk edip gitti. Güzelim evliliğimize son noktayı koydu. Boşuna değilmiş demek ki evlilikten korkmam, evlilikten nefret etmem. Ne diyeyim ki başka...

BİNGÜL

36 yaşında, lise mezunu, boşanmış, çocuğu yok.

Şarkıcı annenin manken kızı, aşk ve sevdâ kadını. Sevme-yi bilenlerden. Önce kendi geliyor; duyguları, istekleri, sonra erkekler.

Evlenmeyi düşünmeyen var mıdır Allah aşkına? Hiç sanmam! İnanmam öyle, “Ben evliliğe karşıyım, evlenmeye meraklı değilim!” diyen palavracılara. Siz de inanmayın. Böyle diyen birinin evlenmek için can attığına bahse girerim. Güvenin bana ya. Burada tecrübe konuşuyor. Birisi evlenme teklif etsin, bakın bakalım, o “İstemem, yan cebine koy,” diyen, ne yapacak? Hemen gidip nikâh kı-yacak!

Hem ben sadece kadınların evlenmeye meraklı olduğu masalı-na da inanmam. Erkekler de can atıyor evlenmeye. Hatta kadınlar-dan daha fazla. Yani benim tanıdığım herkes, ama kadın-erkek her-kes, evlenmeye meraklı şu yeryüzünde. Çıktığım erkeklerin çoğu evlenmek istedi. İkisinin teklifini kabul ettim. Üçüncü kez de nikâh masasına oturabilirim, eğer son sevgilim teklifte bulunursa...

Annemle babamın evlilik fotoğraflarına bakmayı çok severdik ablamla. Topu topu iki taneydi. Ama bizim için öyle kıymetliydi ki. Annem için de öyle. Babamın ailesi istemeden evlenmişler ya, be-lediyede nikâh kıydırmışlar tek başlarına. Annem gelinlik giymeyi çok istediği için de, nikâhtan birkaç gün sonra, bir saatliğine gelinlik kiralamış babam. Soluğu bir fotoğrafçıda almışlar işte.

Resimlerin birinde ayakta duruyorlar. Birbirlerine dönüp el ele tutuşmuşlar ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar. Diğerinde ise bize bakıyorlar gülümseyerek. Yakın plan çekilmiş. Siyah-beyaz iki fotoğraf. Bayılırdık o fotoğraflara. Annem çok güzeldi, babam da çok yakışıklı. O kadar çok bakmışımdır ki o fotoğrafa, hafızama kazınmıştır. Gözüm kapalı çizebilirim neredeyse. O fotoğrafa bakıp evlilik hayalleri kurardık ablamla ben. Sınıf arkadaşlarımız, o dön-emki flörtlerimiz, ünlü şarkıcılar, sinema artistleri, televizyon yıl-dızları nasibini alırdı hayallerimizden.

Ablam benden daha meraklıydı evliliğe. İki yaş vardı aramızda.

Ben on altısında olduğuma göre o on sekizindeydi. Liseyi bitirmişti ki, evden kaçtı bir gün. Kocaya gitti anlayacağınız.

Ben okuldayken, annem de uyurken, daha önceden hazırladığı bavulunu alıp gidiverdi bir sabah. Annem uyandığında evde bulamayınca merak etmiş tabii. Bir arkadaşına falan gitti sanmış. Saatler ilerleyince merak etmiş iyice. Ben de okuldan geç gelmeyeyim mi o gün? E, nereden bileyim ablamın kaçtığını ya, münecim miyim ben? Fizik hocamın evinde fik fikteydim!

Kadın kafayı yemiş tabii ikimizi de evde bulamayınca. Kapıdan içeri girdiğimde kabak benim başıma patladı. Annem üzerime yürüdü adeta. Neredeydim, ablam neredeydi? Ne bileyim ben ya! Çok tedirgindi annem. İşe gitmesi gerekiyordu ama gidecek hâlde değildi. Onu ilk kez öyle görüyordum. Onun endişesi bana da geçmişti. Sahi, neredeydi bu kız?

Odanın içinde dört dönerken telefon çaldı. Annem üzerine atladı telefonun. “Nerdesin sen Allahın cezası!” diye bağırınca rahatladım. Arayan ablamdı demek. Artık annem önce telefonda, sonra da kızcağız gelince yüzüne öfkesini kusardı, ben de “Niye geç kaldın?” teranesinden yırtardım. Ben öyle için için sevinirken annem telefon elinde, dondu kaldı.

* * *

Son derece sessiz, sakın bir kızdı ablam. İyice durgunlaşmıştı son zamanlarda. Meğer bir sevgilisi varmış. Muhafazakâr bir ailenin oğluymuş eniştemiz. Ailesine çok bağlıymış, ama ablamı da çok seviyormuş. Ailesi hayatta izin vermezmiş bizimkiyle evlenmesine. Tabii annem yüzünden. Annem de, “Aman ne iyi ettiniz!” diyecek değildi elbet. Ayrıca enişte de annemle görüşmek istemiyormuş. O yüzden gizlice evlenmişler. Çok mutluymuş ablam, mutlu olacaktı, onu merak etmemeliymişiz. Bizi her fırsatta arayacaktı.

O gün işe gidemedi annem. Odasına kapandı, ağladı, sızladı. Bütün geceyi odasında geçirdi. Benimle de konuşmadı. Ben de ne yapacağımı bilemiyordum ki! Şaşkındım. Ablam gitmişti evden. Arkadaşım, can yoldaşım, her şeyim. Birbirimize çok yakındık, her şeyi konuşurduk. Yalan tabii. Her şeyi değil. Her şeyi konuşsak ben ona fizik hocamla yattığımı söyledim. Sadece birkaç kez evine git-

tiğimi söylemiştim. Niye anlatmamıştım bilmem? Beni anlamayacağına düşünmüştüm herhalde. Biz kardeşlik ama ayrı dünyaların insanıydık. O da bana anlatmazdı sırlarını. Haberim yoktu işte bir yavuklusu olduğundan. Kaçmayı düşünecek kadar onu sevdiğinden.

Onu çok aradım daha sonra da. Yokluğuna alışamadım bir türlü. Meğer evin temel direğiymiş. Evi silip süpüren, düzenleyen, yemeği yapıp sofrayı hazırlayan, bizi derleyen toplayan olmuş. Düzenimiz şaşıtı o bizi terk edince.

Annem uzun süre kendine gelemedi. Günlerce ağzına bir şey koymadı. Her gece içip sarhoş olmaya başladı. Çok koymuştu ona kızının kaçıp gitmesi. Tarih tekerrür eder derler ya, kızı da kendisi gibi uçup gitmişti evden. Belki kendi ailesine çektiydiklerini düşündüğü için üzülmüyordu? Belki kendi hatalarının bedelini ödediğini düşünüyordu? Kim bilir?

Kimseyle paylaşmıyordu içindeki öfkeyi, acıyı, üzüntüyü. Sevgiliyle kavga ediyordu habire. Beni göz hapsine almaya başladı. Her hareketimi kontrol ediyor, ne yapıp ne ettiğimi öğrenmeye çalışıyordu. Doğruyu söylemem için yalvarıyordu adeta. Biri var mıydı hayatımda, ben de onu bırakıp gidecek miydim? Delirmişti kadın.

Onu rahatlatmaya çalışıyordum. “Hayır!” diyordum, “Hayır anne! Valla billa evlenmeye niyetim yok. Merak etme, evlenirsem ilk önce senin haberin olacak. Sana söylemeden asla evlenmem.” Amacım baskısından kurtulınaktı, rahatlamaktı elbette ama yalan da söylemiyordum. Gerçekten o yaşta evlenmek istemiyordum.

Niye evlenecektim ki? Bir sevgilim vardı. Sevişiyor, gezip tozuyordum. Ben hayatımı yaşamak, ünlü olmak istiyordum. Annem gibi şarkıcı olabilirdim. Ancak ün, şan, şöhret derdindeydim daha çok. Pavyonlarda, gece kulüplerinde oyalanmaya niyetim yoktu. Zengin olmak istiyordum, para içinde yüzmek. Ancak karşıma zengin bir koca çıkarsa evlenebilirdim.

* * *

Yirmi yaşındaydım evlendiğimde. Çok zengin bir ailenin oğluydu ilk kocam. Zengindiler ama kapalıydılar. Annesi, kardeşleri, ailesindeki kadınların çoğu turbanlıydı. Bir kez gittim evlerine. O da tören ederken. Ben istemişim tanışmayı. Biz evlenmek istiyorduk

ama ailesi, ablaminkiler gibi hiç sıcak bakmıyordu bu işe. İstenmeyen gelindim.

Neyse işte, annesi ve kız kardeşleriyle tanışıp, gözlerine girmeye çalışırım zannettim. Bakarsınız kaleyi içten fethederdim. Hanım hanımcık gittim müstakbel kayınvalidemle tanışmaya. Uzun bir etek giydim, üzerine de uzun kollu bir gömlek. Her zaman üstten en az üç düğme açık bırakırım gömlek giydiğimde, çatalım görünsün isterim. O gün ise, üstten bir düğmeyi açık bıraktım sadece.

Sıcak davrandılar bana, neme lazım şimdi, yukarıda Allah var! Hâlimi hatırlımı sordular, annemi, ailemi, neler yaptığımı. Adım yeni yeni duyuluyordu piyasada. Hakkımda çok fazla bilgileri yoktu. Çayın yanında ev yapımı börek, kurabiye ikram ettiler. Bir de mozaik pasta. Çok severim ben mozaik pastayı. Annemin yaptığı tek pastadır. Küçüklüğümden beri bayılırım. Kocamın kız kardeşi yapmıştı ve nefis olmuştu. İki dilim yedim, ayıp olmasa üçüncüsünü de isteyecektim.

Evlendikten sonra, kocamın ailesiyle hiç görüşmedik. Ne ben gittim evlerine, ne de onlar bizim eve geldi. Zaten 7-8 ay sürdü evliliğimiz. Lise bitmişti, mankenlik ve fotomodellik yapıyordum tanıştığımızda. Model olmama ressam sevgilim aracı olmuştu. Bir-iki reklam filminde oynamış, katalog çekimleri yapmıştım. Güzellik yarışmasına katılmıştım bir de. Racon bu tür yarışmalara katılmanızı gerektirir, adınızı duyurmanız için. İlk üçe girmeniz de şarttır. Ne yazık ki başarılı olamadım. Tam bir hayal kırıklığıydı benim için. Ne prestijim arttı ne de fiyatım. Modellik fiyatı yani, getirmeyin aklınıza fesat şeyler, tele-kız değildik herhalde. Ne zamanki Ferhat'la flört etmeye başladım, işte o zaman fiyatım da şansım da arttı.

Beni yarışmada görüp beğenmiş Ferhat. Sosyetenin playboylarından biriydi zaten. Gece kulüplerinde en ön masalarda oturan, su gibi para harcayan, hovarda delikanlılardan. Öyle ahım şahım biri değildi tip olarak. Olması da gerekmiyor ya.

Yarışmadan birkaç ay sonra bir barda karşılaştık. Bizim ajanstaki mankenlerle çıkmıştım, onlardan birinin arkadaşıydı. Bütün gece benimle ilgilendi. Askıntı oldu da diyebiliriz. Yarışmanın en güzel kızı olduğumu; hakkımın yendiğini falan fısıldadı kulağıma. Klasik çapkın erkek numaraları. Yumuşak ve buğulu bir sesi vardır Fer-

hat'ın. O esmer, kara yağız görüntüsünden beklenmeyecek bir ses. Radyo spikeri olmak için doğmuş sanki. Şiir okusun, anons yapsın. Ama biraz diksiyonu bozuktur, daha doğrusu telaffuzu kötü. Anadolu çocuğu, ne yapsın?

Etkiledi ama beni köftehor! Abayı yaktım o geceden. Hemen o gece, yatmak istedim. Zaten onun derdi de beni yatağa atmaktı. Neyse ki annem yetişti imdadıma. Annemin beynime kazınan uyarıları, demeliyim. Ablamın evden gidişinden sonra annemle daha yakın bir ilişkimiz olduğunu söylemiştim. Kendini bana hayat dersi vermeye adanmıştı adeta. Erkeklerle ilgili tabii. Onlar konusunda uzmanı ya, profesör sayılabilirdi. Eh, yararını görmediğimi söyleyemem bu derslerin. Erkekler nasıl idare edilir, onlara nasıl 'evet' dertirilir, evlenme teklif etmeleri nasıl sağlanır, hepsini ondan öğrendim valla.

227

* * *

İki bar dolaştıktan sonra "Eve gidelim," diye tutturdular. Diğerleri dünden hazırdu gitmeye. Bense naza çektim kendimi, istemeye istemeye. "Eve gitmem lazım!" dedim. İnanmamış gibi baktı bana, "Yeme bizi," dercesine. "Yersen!" dedim içimden.

Aslında öyle tahrik olmuşum ki, oracıkta bile sevişebilirdim onunla. Ama anne dersi bir; kolay kız damgası yememeliydim! Çok bozuldu ama eve bıraktı beni. Yukarı koşup annemi uyandırdım hemen. O da bardan yeni gelmiş, sızmak üzereydi. Olanları anlatınca ayıldı birden. "Aferin!" diye bir şaplak attı omzuma! "Hiç merak etme, yarın arar seni."

Aradı hakikaten. Akşam olmak üzereydi ve ben artık aramaya çağını düşünmeye başlamıştım ki, aradı. Görmeliydiniz beni, nasıl bir sevinç, nasıl bir neşe bende. Zıp zıp zıplıyorum havalara.

Hoş beşten sonra yemeğe davet etti beni. "Bilmem ki, olur mu, olmaz mı?" diye biraz nazlandıktan sonra "Peki," dedim. Fazla naz da âşık usandırır; ders iki. Yarım saat sonra ajansın kapısından aldı beni. Boğazda bir balıkçıya gittik önce. Baş başa sohbet ettik. Aklını başından aldığımı, bütün gece beni düşündüğünü, benden çok hoşlandığını, tam aradığı kız olduğumu söyledi. Tipik ilişkiye başlama laga lugaları.

Annem haklıydı. Erkekleri kafalamak kolay işti canım! Yemekten sonra eve dönecek değiliz ya, geceler uzun, moda tabirle ‘en in’, herkesin gittiği, paparazzilerin önünde beklediği barlardan birine gittik doğal olarak. Arabaya binerken ve inerken uzun uzun öptü beni. Artık karşı koyacak hâlim kalmamıştı, izin verdim öpmesine. E, ben de insanım, benim de canım var ya!

Gece boyunca yakın temastaydık. İçinden “Tamam,” diyordu herhalde, “bu gece götürürüm bu kıızı” Yağma yok! Başladı gecenin sonuna doğru sarkmaya, “Bize gidelim,” diye ısrarlara. Dayanamadığını, dayanamayacağını söylüyordu. Onu öyle bırakamazmışım! Geceyi beraber geçirmeliymişiz! Birbirimizi istiyormuşuz falan filan...

Bense eve gidememezlik yapamayacağımı, gitmezsem annemin beni öldürebileceğini anlatmaya çalışıyordum. Yalan da değildi hani. Ne olursa olsun, gece saat kaç olursa olsun eve gitmem lazımdı. Zaten annem beni kızoğlan kız sanıyordu! Yani benim ne fındıklar kırdığımdan haberi yoktu. Geceyi dışarıda geçirmemiştım ama yaklaşık on tane erkekle beraber olmuştım. Olmadık şeyler yapmışım. Annem bilse öldürürdü beni. Kocalarım da...

Öğretmenden sonra bir ressam girmişti hayatıma. Yine benden bir hayli büyük. Onunla cinsellik üzerine kurulu bir ilişkimiz vardı.

Ferhat’a da yalan söyledim tabii. Şimdiye kadar bir erkeğin hayatıma girdiğini, ona âşık olduğumu ama sonra ayrıldığımızı söyledim. Kız olmadığımı bilmesi gerekiyordu.

Evliliğe giden ilişkiye dönersek, o gece de sevişmeden eve döndüm. Ama ertesi gece için birlikte olacağımıza dair söz vererek. Anneme anlattım olanları. Yine aferin dedi, ama sonra derslere başladı. “Evlenmeden olmaz, yoksa almaz seni, bak kızım bu büyük bir fırsat, sonunda boşanmak olsa bile evlenmelisin adamla, şimdi yatarsan bekâretini bozmakla kalır, hevesini alır, bırakır seni,” diye nasihat ederken...

Uyandı birden akıllım. “Yatmadın değil mi kimseyle?” diye o can alıcı soruyu sordu.

Yalan söyleyemezdım bu noktada. Başımı eğdim. “Allah kahretsin seni!” diyerek elindeki yaştığı fırlattı suratıma. “İyi bok yedin! Ne olacak şimdi?”

Açtı ağzını yumdu gözünü bizimki; “Kaçır bakalım gül gibi kısmeti. Duramadın değil mi bacaklarını açmadan. İyi halt ettin!”

Nasıl bir öfke kadında, anlatamam. Sanki babasını öldürmü-
şüm! Alt tarafı bekâretimi bozmuşum yahu! Ablamın gidişinden be-
ri öyle öfkeli görmemiştim annemi. Giderek deliriyordu galiba. “Ki-
minle yattın ulan, kiminle?” diye saçlarımdan yakalamaz mı? Haya-
ta karşı, yenilgilere karşı içinde biriken tüm öfkesini sanki benden
çıkarmaya niyetlenmişti. Ne laflar ediyorum ben ya. “Benimle böy-
le konuşamazsın,” deyip kendimi odaya kapadım. O söylenmeye
devam etti sabaha kadar.

Öğlene doğru Ferhat’ın telefonuyla uyandım. Ne zaman buluşa-
cağımızı soruyordu. Annem de telefonun sesine uyanmış, soluğu
yanımda almıştı. Ajansa gideceğimi, beni oradan arayabileceğini
söyleyip kapattım telefonu. Başımda bekleyen sevimli cadıya merak
etmemesini, işime karışmamasını, Ferhat’la mutlaka evleneceğimi
söyledim. Onu yumuşatmam gerekiyordu. “Bak!” dedim. “İşte şu-
raya yazıyorum.” Küçükken bize öyle yapardı, ben de onu taklit et-
tim, “Görürsün bak, bu adamla ev-le-ne-ce-ğim!...”

* * *

Sözümü tuttum da. O gün evinde seviştik ilk kez. Birkaç kadeh
viski içtik sevişmeden önce. Beni kucağına alıp yatağa götürdü,
üzerimdekileri nazik bir şekilde çıkardı teker teker. Bu arada sürekl-
li öpüyordu beni

Çok güzel öpüyordu Allah için. Zaten benim şansıma güzel
önen erkekler çıkmıştır. ‘Fırça bıyık da güzel öp-ardı. Ama Ferhat’ın
öpüşü bambaşkaydı. Ne fark vardı dersenez, anlatamam. Anlatıl-
maz. Kendimi kaybediyordum öpüşürken. Sadece öpüşmekle bile
orgazm olabilirdim. Bazı erkeklerle öpüşmem, bilir misiniz? Öpü-
şemem. Öyle kötü öperler ki, tükürük içinde bırakırlar ağzınızı. Bö-
öv...

Yatakta da çok nazik davranıyordu. Masum kız rollerindeydim.
Ürpererek onu izliyor ve kendimi onun yönlendirmesine bırakıyord-
um. Daha sonra ikimiz de dayanamadık zaten. Birbirimize kenet-
lendik.

Çok hoşlanmıştık ikimiz de, sevişmekten. Bir süre yattık yatak-

ta, sigara içtik, içki içmeye devam ettik, sohbet ettik. Bir kez daha seviştik! Sonra giyinip barda aldık soluğu. Gece boyunca elimi tuttu, her fırsatta sarıldı bana. Ben de ona. Çok mutlu ve huzurluydum.

Bakın bu çok önemli. Kendimi ilk kez bu kadar huzurlu hissediyordum. Müthiş bir güven duygusu vermişti bana. Evli kaldığımız süre içinde de hep bu duyguyu hissettim. O anda dünya yıkılsa umurumda olmazdı, yanımda o vardı çünkü. Beni korurdu. Herkesten, her şeyden. Niye öyle hissediyordum bilmiyorum ama daha önce hiç tanışmadığım bu duygu, bana çok iyi gelmişti.

O gece ayrılmak istemedim ondan. Evine gitmek, yeniden birlikte yatağa girmek, hep onun yanında kalmak istiyordum. Söyledim de bunu ona. O da ayrı duygular içindeydi. Evin önüne gelmiştik ki içeri gelmesini teklif ettim. Gerçekten ayrılmak istemiyordum. Kafakola almayı, numara falan yapmayı unutmuştum. Ertesi gün beni terk ederse etsindi ama o gece onunla uyumak istiyordum.

Şaşırdı teklifimi duyunca, “Annen ne der?” oldu ilk sözü. “Tanışsınız böylece,” diyerek, kolundan çekti. Ama mama derken yukarı çıkmıştık bile.

Ağzım kulaklarımdaydı. Çok mutluydum. Çok da heyecanlı. Ve tedirgin. Annem henüz gelmemişti. Biraz olsun rahatladım. İçeri davet ettim sevgilimi. Ortalık öyle dağınıktı ki, nasıl utandım alatamam. Yerin dibine geçtim valla.

Ah ablam... Nasıl da arıyordum onu. O gittikten sonra düzenimizin bozulduğunu söylemişim değil mi? Temizliğe gelen bir kadın vardı, –kapıcının karısı– ama yetmiyordu işte. Bize, bizimle birlikte evde yaşayacak, dağınıklığımızı toplayacak bir kadın lazımdı.

Özür dileyerek kirli bardakları, izmarit dolu küllüklerini kaldırdım, yastıkları düzelttim.

Sonra, yanına oturdum. Sımsıkı sarıldık birbirimize. Nasıl da iyi geliyordu insana! Ne kadar iyi hissediyordum kendimi ona soku-lunca. Öpüşmeye başladık. Kendimizden geçmek üzereydik ki, kapı açıldı.

Annemdi gelen. Hemen fırlayıp kapıya gittim. Biri olabilirdi yanında, densiz sarhoşun biri, ya da bizimki küfelik olabilirdi, küf-rederdi durduk yerde. Durumu idare etmeliydim. Neyse ki yalnızdı ve iyi günündeydi. Kaş göz işareti ile Ferhat’ın evde olduğunu söy-

ledim. Kaşları çatıldı birden. Hemen toparladı kendini ama. Üstünü başını düzeltti. Çaktırmıyordu ama bayağı heyecanlanmıştı. Ne de olsa damat adayı vardı içeride. Zengin bir damat! Kaçırılmayacak bir kısmet!

İçeri geçti, “Hoş geldin,” dedi en kibar hâliyle. Ferhat da çok kibardı. Anne gibi davrandı, saygılı, hürmetkâr. Bir süre sohbet ettik, havadan sudan. Ferhat arada bir ayıp olmasın diye “Kalkayım,” diyor, ben oturtuyorum çocuğu “Daha erken,” diye. Erken dediğim sabahın dördü ya da beşiydi. Annem bir ara dışarı çağırdı beni, “Ne oluyor, niye gitmesine izin vermiyorsun?” diye sorguya çekti ayaküstü. “Kalmasını istiyorum anne!” dedim. “İstersen sen yat, biz otururuz.”

231

Afalladı tabii. Aslında anlamıştım ben neyi sormak istediğini, yatıp yatmadığımızı merak ediyordu. Ve benim odamda yatıp yatmayacağımızı. “Merak etme!” dedim, onu rahatlatmak için. Sustu. Az sonra da “Ben uyuyorum, iyi geceler oğlum!” diyerek odasına gitti. Ferhat ondan daha şaşkın, bana baktı, “Ne yapacağız?” diye. Yanına gittim. Başımı dizine koydum. Bir süre öyle kaldık. Aslında ikimizin de uykusu vardı. Kanepeye uzandık birlikte, üzerimizdeki giysilerle. Sarılıp uyuduk öylece. Sabah kalktığımda üzerimizde battaniye vardı. Annem bir ara kalkıp üstümüze örtmüştü.

* * *

O gecedен sonra her gün birlikteydik artık. Ya ben onun evinde kalıyordum ya o benim evime geliyordu. Ayrı kaldığımız zamanlarda ise saat başı telefonlaşıyorduk. Ben her şeyi ona danışıyordum. Hangi işe gideceğimi, hangi defileye çıkacağımı. O ne derse onu yapıyordum. “İç çamaşırıyla poz veremezsin!” diyordu “Peki!” diyordum. “Mayo giyme!” diyordu, giymiyordum.

Niye böyle davranıyordum? Bilmem. Ben bile kendime hayret ediyordum. Ama içimden öyle geliyordu. Gerçekten. Onun yanında mutluydum çünkü. Onu kaybetmek istemiyordum. Onunla evlenmek istiyordum. Elbette benimle evlensin diye, onun istediği gibi davranıyor, sözünden çıkmıyordum. Ama dedim ya, zorla yapmıyordum bunu. İsteyerek yapıyordum.

Bir kere her isteğimi yerine getiriyordu. Prensesler gibiydim

valla. Bir dediğimi iki etmiyordu. Sürekli geziyorduk. Paris’e, Londra’ya, Bodrum’a, Antalya’ya gidiyorduk. Şu gece kulübü senin, bu restoran benim turluyorduk. Neyi beğensem alabiliyordum; istediğim her kıyafeti, çantayı, ayakkabıyı, takıyı.

En önemlisi, iyi sevişiyordu. Onunla sevişmek çok hoşuma gidiyordu. E, daha ne ister bir kadın? Kraliçeler gibi yaşıyordum. Mutluydum kısacası. Ana kraliçe de mutluydu. Başıma devlet kuşunun konduğunu söylüyordu. Onca yıl bu piyasadaydı, böyle bir erkek çıkmamıştı karşısına. Kızı olmasam kıskanırdı beni eminim, belki için için kıskanıyordu, kim bilebilir?

232

Ferhat onun evinde yaşamamızı istiyordu. Annem ise yanından ayrılmamamı. Daha doğrusu evlenmeden, imzayı basmadan Ferhat’ın evine yerleşmeme razı değildi. Birlikte yaşamaya başlarsak, nikâh kıymayacağından korkuyordu.

Derken bir gün dananın kuyruğu koptu. Annemin hayatında yeni bir adam vardı ve Ferhat da başından beri hoşlanmamıştı o adamdan. Bir gece durduk yerde bir kavga çıktı aralarında. İkisi de birbirine küfretmeye başladı. Ferhat hışımla odama soktu beni. Dolâpları açıp bir bavul aradı ve “Çabuk ol!” diye bağırdı. “Eşyalarını topla, gidiyoruz!”

Dediğini yaptım. İki valizle çıktım annemin evinden. Evine, evimize yerleşince yeni eşyalar aldık. Bekâr eviydi çünkü. Ailesi İstanbul’da yaşıyordu ama bizimki garsoniyer gibi bir yere ihtiyaç duyduğu için tutmuştu evi. E, kızları annesinin evine götürecek değil ya. Bir yatak, bir kanepa, televizyon, masa, mutfakta iki-üç eşya. Haftada bir annesi ve kız kardeşi gelip evin temizliğini yapıyordu, evi derleyip topluyorlardı. Bir de yemek bırakıyorlardı dolaba. Ben eve yerleştikten sonra gelmez oldular.

Bir hafta olmamıştı yeni evime taşınalı. Öğlen olmasına karşın uyuyorduk. Gecelemiştik yine bir yerlerde sanırım. İçeriden sesler gelince telaşlandım, Ferhat’ı dürttüm, “Hırsız var!” diye. Telaşla yaktan kalktı. Meğer kardeşleri temizlikçi kadın ile birlikte evi toplamaya gelmiş. Ferhat da müsait bir dille onları göndermiş. Böylece öğrendiler işte oğullarının bir mankene âşık olduğunu. Bizi ayırma çabaları da böylece başlamış oldu.

Ferhatım iki arada kalmıştı. O da bana abayı yakmıştı ama aile-

sinden de çok çekiniyordu. Özellikle babasından. Koç ailesi (bildiğimiz Koç'lar değil ama, o kadar da değil artık), evlenmemize de, birlikte oturmamıza da karşıydı. Bana karşıydılar yani. Manken gelin istemiyorlardı. Bir de annemi öğrenselerdi! Onu evlendikten sonra duyacak ve resmen deliye döneceklerdi. Adım gibi eminim ki, her şey yolunda gitseydi, yani ailesi bizim ilişkimize karışmasaydı Ferhat benimle evlenmek falan istemeyecekti. Ben de "İlla evlenelim," diye zorlamayacağım için birlikte yaşayacaktık. Artık ne kadar sürerse, birbirimizden ne zaman vazgeçmeye karar verirsek oraya kadar giderdi ilişkimiz.

Ancak tüm aile bana cephe alınca, almakla kalmayıp Ferhat'a da tavır koyunca bizimkinin inadı tuttu. Bazı erkeklere yol göstermek işe yaramaz, hatta ters teper. Tüm sülalesinin karşısına dikilmesine kızdığı için evlendi benimle Ferhat. İnat uğruna yani.

Yıldırım hızıyla işlemlere başlandı. Bir hafta içinde gelinlik, damatlık alındı, düğün hazırlıkları tamamlandı ve biz evlendik. Bir tavernada imzaları atıp, sazlı-sözlü bir törenle evlendik. Düğün hediyesi olarak çok değerli pırlanta bir yüzük aldı bana.

Başının ilgisini çekiyorduk her zaman. Düğünümüz ise büyük olay oldu. Bütün gazete ve dergilerde koca koca fotoğraflarla yer aldı, "Ferhat Ağa ailesinin tüm muhalefetine rağmen manken sevgiliyle evlendi!" diyerek. Hepsinden birer tane aldım. Saklarım hâlâ hepsini. Birer takım da annem aldı. Ablam da almıştır mutlaka.

* * *

Evliliğimizin ilk haftasında ablam aradı beni. En büyük sürpriz o oldu. Nasıl sevindim anlatamam. Annemle konuşmuş önce. Saatlerce ağlaşmışlar telefonda. Çok sevinmişti evlenmeme. Mutlu olmamı istiyordu. Kocamı sevmemi, onun dediğini yapmamı, evimin kadını olmamı. Sahneleri, podyumları unutmamı. Bana uzun uzun öğütler verdi. Kendisi çok mutluymuş, bir oğlu vardı, ondan habirim olmuştu, bir de kızı olmuş. Ah canım, kim bilir ne tatlıydılar. Kime benziyorlardı? Onları görmek, kucağıma almak istiyordum. Birden çok dokundu ayrılık bana. Niye ayrı düşmüştük biz? Niye görüşemiyorduk? En mutlu olduğum anda o yoktu yanımda. Çağıraramıştım, adresini, telefonunu bilmiyordum çünkü. Görüşmeyi

çok istemiş ama kocası işte... Telefonunu istedim, vermedi. Beni daha sık arayacağına söz verdi sadece. Ah, abla ah! Bir kere gördüm biliyor musunuz? Söz verdiği gibi aradı ama sık sık değil. Bir kere görüştük. Galeria'da. Kocasını ve çocukları da vardı yanında. Biz de annem ile beraber gittik. Anneme ilaç vermişim gitmeden önce. Sakinleşmesi için. Sürekli ağlayıp durdu yine de. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu o gün. Bir de annemin gözyaşları...

Ablamı tanıyamadım. Tesettüre bürünmüştü. Eşarp vardı başında, uzun bir pardösü giymişti. Kocasını kıl herifin birine benziyordu. İyi davrandı bize, ama samimi olmadı hiç. Yalnız da bırakmadı. Yanımızda oturdu, fazla söze karışmadan. Güzelim ablamın yüzünde hiç makyaj yoktu, yine de çok güzeldi. Hele yeğenlerim! Nasıl da tatlıydılar.

Annemi görmeliydiniz. Öldü, bitti. O günden sonra da kendine gelemedi uzun süre zaten. Bir daha da görüşmedik. Annem nasıl yalvardı adama, anlatamam size. "Ayırma bizi birbirimizden, benden size kötülük gelmez!" Hiç oralı olmadı kıl herif. Ancak tövbe-kâr olup tesettüre girerek olabilir miş. Allahım Allahım! Sonradan ablam söylemiş anneme. Doğum günlerimde arar beni. Annemi de anneler gününde, bayramlarda.

Gelelim düğün sonrası yaşanan skandallara. Annem sevinçten, Ferhat'ın ailesi üzüntüden deliye dönmüştü. Annesi yataklara düştü, babası evlatlıktan reddetti. Önce işten attılar oğullarını. Zaten çalıştığı falan yoktu ama arada bir yazıhaneye uğruyor, işleri takip ediyordu.

Tepki göstereceklerini biliyordu da, bu kadarını beklemiyordu garibim. Çok bozuldu. Bir süre ne yapacağını bilemedi. Para musluğu da kesilmişti tabii. Bir arkadaşı ile birlikte galeri açmaya kalkıştılar. Borç aldı birilerinden. "Kendi paramı kendim kazanırım, onlara muhtaç değilim," diyordu ama muhtaçtı işte. Yürümedi ortaklık işi. Beş ay sonra bozuşup ayrıldılar. Çok borçlanmıştı. Ne yapacağını bilemez hâldeyken babası haber gönderdi, "Boşan karından, kurtul borçlardan."

Gururuna yediremiyordu bu durumu tabii. Aramız da bozulmuştu. Geceleri tek başına çıkar olmuştu. Başka kadınlarla birlikte olmak için değil, sıkıldığından. Kafası karışıkta anlayacağınız. Ama

eminim birileriyle yatmıştır o arada. Erkek kısmı böyledir. Aklı başında değilken uçkurunu da toplayamaz. Çivi çiviye söker misali, başka belaların içine atlar. Dedikodu sütunlarında yazılar çıkıyordu; boşanıyorlar, boşanacaklar diye.

Parasız olmuyordu tabii. O yüzden yürümedi evlilik. Onun için de benim için de. Ben mutlu bir hayat istiyordum. Refah içinde yaşamak, el üstünde tutulmak. Annem akıl veriyordu bana, “Hemen hamile kal! Ancak bir çocuk aranızı yumuşatır, o zaman bir şey diyemezler.” Arkadaşlarım da aynı kanıdaydı. Bense işin yürümeyeceğini anlamıştım. Benden uzaklaştığının farkındaydım.

Benden çok onun paraya ihtiyacı vardı. Para içinde yüzmeye alışmıştı. Çalışmadan para yemeye. Benimle olursa hayatı zorlu geçecekti. Parasız, pulsuz. Babası, ailesi olmadan bir baltaya sap olamazdı. E, serde de yiğitlik var. Bunu dile getiremiyor. Bana hiç söylemez. Bu yüzden bahaneler bulması lazımdı.

Eli bile kalkmaya başlamıştı. Sebepsiz yere kavga çıkarıyordu. Anlayışlı eş pozlarındaydım. Geç geldiğinde, “Neredeydin?” diye hesap sormuyor, surat asmıyordum. O zaman da “Sen ne biçim kadınsın. Kıskanmıyor musun beni. Demek bıktın benden!” deyip olay çıkartıyordu. Bir gün ağzımı burnumu kanatınca evi terk ettim. Gelip özür diledi ağlayarak, dizlerime kapandı. Pişmandı, biliyordum ama.

“Boşanalım,” dedim, “Madem ailen böyle istiyor, boşanalım. Seni yeniden aralarına alırlar. Biz yine görüşürüz. Gelirsin bana gizli gizli. Birbirimizden ayrılamayacağımızı anlayınca yumuşarlar belki. Ne dersin?”

Hoşuna gitti teklifim. Ailesi ise havalara uçtu. Oturduğumuz ev babasınınındı, benim üzerime geçirmeye razı oldular. Ben istemedim, teklif kocamdan geldi. Her ay da yüklü bir nafaka ödeyecekti. Ayırdık böylece. O evine döndü, işinin başına geçti yeniden. Yemin ettirmelerine, hatta Kuran’a el bastırmalarına rağmen bir-iki kez geldi bana. Yatmadım ama. Hem bedduadan korktuğumdan hem de, başka biri için çarpıyordu kalbim artık.

O günden sonra hep başkaları oldu hayatımda. Çok sık sevgili değiştirdim. Çapkın manken diye haberlerim çıkıyordu her yerde. Çıplak resimlerim yayımlandı benim de annem gibi. Pazar dergileri için çekirmek gerekiyordu. İç çamaşırı defilelerinin aranan mankeniydim. Playboylar, şovmenler, şarkıcılar, türkücülerle çıktım. Bir gecelik ilişkilerim de oldu niye yalan söyleyeyim, bir hafta, bir ay süren de...

Bak şimdi, tanışıyorsun biriyle. Yalnızsın diyelim ki, yani kalıcı bir ilişkin yok. Bu yeni adamdan hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor. Ya da bir çekim oluşuyor bir nevi. Hemen orada başlıyorsun flörte. Gece senin, onun evinde yatakta bitebiliyor. Eğer memnun kalmışsan gecedен, devam ediyorsun. Ya da bir daha hiç aramıyorsun birbirini. Böyle bir şey işte...

Zaten doğru dürüst erkek yok ortada. Buldun mu birini, kaçırmamak için harekete geçiyorsun doğal olarak. Yok öyle, "Daha yeni tanıştık, hemen yatmak olmaz!" demek. Çocuk mu kandıracağız bu yaştan sonra? İki taraf da yetişkin insan, iki taraf da istiyorsa sevişmek niye ertelensin ki?

Ünlü bir pop şarkıcısıyla da uzun süren bir ilişkim oldu. Olaylı bir beraberlikti yine. Çünkü adam evliydi. Yuva yıkan kadın pozisyonundaydım ben. Bana ne yahu! Adam düşünsün.

Bir yıl sürdü ilişkimiz, sonrası yine ayrılık. Derken ikinci evliliğimi yaptım yine ünlü bir isimle. Dizilerde oynayan bir tiyatro oyuncusuyla. 25 yaşındaydım ikinci evliliğimi yaptığımda. Kocam ise 40'ını geçmişti. Bir dizi çekiminde birbirimize âşık olduk. O arada dizinin yönetmeniyle çıkıyordum. Bana da küçük bir rol vermişti öylesine. Sonradan kocam olacak Yılmaz ise dizinin başrol oyuncularından biriydi. Sette tanıştık ve görür görmez tutulduk birbirimize.

Yani birbirimizi tanıyorduk elbette, basından, ordan burdan. Daha önce beğenir miydim? Hoş adamdı ama aklıma gelmezdi günün birinde âşık olup evleneceğim. O gün inanılmaz bir çekim oldu aramızda. Rol gereği sarılacaktık birbirimize. İki sevgili gibi değil, kardeş gibi. Ancak dokunduğu anda eridim bittim. O anda orgazm oldum! Söylediğine göre o da öyle. Aynen çarpılmış bana.

Dizi çekimlerinde bir sahne 5-10 kez tekrarlanarak çekilir. Bi-

zim sarılma sahnemiz ise milyonlarca kez tekrarlandı. Ya bir aksilik oluyordu, ya biri bir hata yapıyordu, ya biz yönetmenin istediği gibi oynayamıyorduk. Şikâyetim yoktu. Onun da öyle. Herkes oflayıp puflarken biz mercimeği fırına verdik.

Birbirimizden etkilenmemiz yönetmenin gözünden kaçmadı tabii. O gece şiddetli bir tartışma yaşandı aramızda. Umurumda bile değildi ama o sarılma sahnelerinde silmiştım onu kafamdan. O gece ayrıldık. Ertesi gün kovuldum! İşim bitti dizide, setten ayrılmak zorunda kaldım. Böyledir bu işler. Aşk bitince, iş de biter. Olsun. Yeni bir sevgilim vardı artık.

Kısa bir süre sonra Yılmaz'ı da diziden ayrılmaya zorladı ex sevgili. Ancak dizi iyi reyting yapıyordu, Yılmaz'ın da önemli bir rolü vardı. Kötü adamı oynuyordu. Bunun üzerine yapımcı yönetmeni değiştirdi. Biz kazandık yani. Bir süre sonra dizide bana da rol verildi. Medya ilgileniyordu elbette bizimle. İyi malzeme vardı bizde.

Kısa sürede evlendik. Niye mi evlendik? Hemen evlenme teklifinde bulundu da ondan. Ben hem yönetmenden hem diziden ayrılmınca beni aradı anında. Harbi kadınmışım. Öyle söyledi. O gece evinde buluştuk. İlk kez orada birlikte olduk. Ve o gecenin sabahında "Evlenelim," dedi. Kabul ettim. Yılmaz'la ilişkimiz kavgalı gü-rültülü, bir dargın bir barışık, beş yıl devam etti. İlk yıllar güzeldi her şey... Ama sonra. Bir sürü dert çıktı. Yaşlı bir erkekle evlenmenin pek çok sakıncası var. Uyum sağlanamıyor. Hiçbir konuda. Başta seks tabii. Sonra eğlence anlayışı. Yani anlayış farklı, zihniyet farklı, aynen öyle işte.

* * *

Şimdi bekâрім. Ama belli olmaz, bakarsınız hemen evlenirim. Evlilik benim için güvence demek. Sevgi demek. Sevmediğim bir adamla asla evlenmem. İstemediğim kişilerle beraber oldum, seviştim. Yine sevişirim belki, bir şey diyemem ama evlenmem herhalde.

Evlenmem için hoşlanmam, âşık olmam gerekir. Çıkarlarımı tabii ki düşünürüm, zengin bir adam olmasını isterim ama fakir olsa da evlenebilirim. Yeter ki seveyim. Beni seveceğine, koruyacağına,

sarıp sarmalayacağına inanayım. O zaman evimin kadını olabilirim. Geyşa olabilirim, onu her açıdan mutlu edebilirim.

Yatakta iyiyim, bunu seviştiğim her erkek söylemiştir. Neşeli bir kadını, eğlendiririm herkesi. Ev işlerinden anlamam ama gerekirse yaparım. Ancak güzel yemek yaparım. İlk evliliğim sırasında öğrendim yemek yapmayı. Televizyonda yemek programı sunacak kadar iyiyimdir. Erkeğimi mutlu ederim kısacası.

Aslında yoruldum sürekli sevgili değiştirmekten. Yaşlandım mı nedir? Otuz beş yaşındayım. Çocuk doğurmak istiyorum. Evlenip anne olmak istiyorum. Evet, anne olmak. Epeydir düşünüyorum bunu. Yaşlanıyorum galiba, ha ne dersiniz? Nerde bir bebek görsem, burnumun direği sızlıyor. Öpüp, koklamak, içime sokmak istiyorum onu.

Beş aydır hayatımda biri var. Benden 4 yaş küçük. Gazeteci, bir dergide yayın yönetmeni. Çok hoş biri. Yakışıklı değil ama çok çekici. Hani karizmatik diyorlar ya, öyle bir herif. Röportajlar yaptılar benimle. Kapak çekimi için stüdyoya gittiğimde o da geldi. Orada tanıştık. Hoşlandım hâlimden tavrından. Çok terbiyeli, efendi bir tipe benziyor ilk bakışta, ama tam fırlama. Çekimden sonra aradım hemen, fotoğraflar nasıl çıktı bahanesiyle. “Gelip görün isterseniz” demez mi? Hemen gittim tabii. Üç saat kaldım yanında. Gazetenin yemekhanesinde beraber yemek yedik. Nerelele takıldığımızı sorduk birbirimize. İki gün sonra bara davet etti beni. Geceyi benim evimde sonlandırdık. O günden beri beraberiz. Bir aydır benim evde yaşıyoruz. Mecburen oldu ama. Ev sahibi kirasına acayip bir zam yaptı. Çocuğun o kadar ödeyecek parası yok. Ödemem deyince çıkması gerekti. Başladı ev aramaya. Bunun üzerine ben, bana taşınmasını teklif ettim.

Önce olmaz falan dedi, ama baktı ki başka çare yok, taşındı. Bir odayı ona verdim. Çalışma odası yaptı. Küçük bir odam daha vardı, ona da fazla eşyaları tıktık. Ev aramayı sürdürüyor, bana yük olmamak için. Bakalım nereye varacak? Aslına bakarsanız onunla evlenmek isterim. Bir çocuk yapmayı hatta! Bilmiyorum yani. Duygulan-dım şimdi. İster misiniz evlenelim?

İLK GÜL

40 yaşında, üniversite mezunu, iş kadını. Bir kez evlenip boşanmış, bir çocuk annesi.

Küçük flörtler, karşılıksız aşklar, ablayla aynı erkeğe âşık olmalar derken ağabeyinin yakın arkadaşıyla ilk aşkını yaşadı. Seviyor, seviliyor...

Pek fazla evlilik hayalleri kurduğumu hatırlamıyorum. Günün birinde evleneceğimi biliyordum çünkü. Serkan'la evlenecektim. Seviyorduk birbirimizi, sevişiyorduk üstelik. Evlenecektik. Evlenmeliydik.

239

Liseyi bitirmiş, üniversite serüvenine başlamıştım. Serkan da okulunu bitirmek üzereydi.

Her şey yolundaydı yani. Romantik bir evlenme sahnesi geçmedi aramızda hatırladığım kadarıyla. Serkan, “Benimle evlenir misin?” demedi, dizlerinin üstüne çökerek.

Aramızda kendiliğinden oluşan sözsüz bir anlaşma vardı. Birlikte planlıyorduk geleceğimizi. “Evlendiğimiz zaman gideriz,” di-yorduk mesela, görmek istediğimiz bir yerden söz ederken. “Evlendiğimizde böyle döşeriz evimizi,” diyorduk, dekorasyon dergilerini karıştırırken.

Hayatımda biri vardı; beni seven, düşünen, kollayan. Yakışıklıydı üstelik, akıllı, kültürlü. Hoşlanıyordum da. Ondan daha iyi bir koca adayı olamazdı. Dolayısıyla aklıma bile getirmiyordum Serkan'dan başkasıyla evlenmeyi.

Mezun olmaya yakın, durumu ailelerimize anlattık. Serkan'ın ağabeyimin arkadaşı olması yüzünden söylememiştik daha önce. İkimiz de ağabeyimden çekiniyorduk. Serkan, ağabeyimin kız kardeşine göz koyduğunu düşünmesini istemiyordu. İlişkilerinin bozulmasından korkuyordu.

Canım ağabeyim birbirimizi sevdiğimizi duyunca şaşırdı tabii. İnanamadı bunca zamandır flört ettiğimize. Bozulmuştu biraz aslında ama o saatten sonra karşı çıkacak da değildi. Hem evlenmek istiyorduk artık. “Beni nasıl kandırdınız!” der durur hâlâ. “Demek o

yüzden sana bulduğum kızlara yüz vermiyordun?” diye Serkan’a takılmayı da ihmal etmez.

Annemler de Serkan’ı severdi. Yıllardır evimizden çıkmamıştı ki. Saygılıydı, efendi. Oğulları gibiydi. Sevinmişlerdi dolayısıyla evlilik haberimize.

Sevinmeyen, sevgilimin ailesiydi. Farklı bir eş vardı sanırım oğulları için düşündükleri. Özellikle annesi hoşlanmamıştı evlilik kararından. Bu nedenle evliliğimizin resmîleşmesi ve başlama dönemi sancılı geçti. Serkan yansıtmıyordu bana ama, büyük bir kavgaya yaşanıyor evlerinde. Diritmişti ancak sevdiğim erkek, “Ben evleneceğim onunla, siz ister onaylayın, ister onaylamayın!” diyerek. Bu ultimatom karşısında gelip istemek zorunda kalmışlardı beni. Formalite icabı, asık suratla.

Benden daha çok, annemle babam bozulmuştu, yeni dünürlerinin tutumuna. Bir de ablam. Üzülmuştüm istenmeyişime ama fazla da aldırdığım yoktu aslına bakarsanız.

Daha iyiydi böylesi, görüşmezdik sık sık! Klasik gelin-kaynana ilişkilerini yaşamazdık. Resmî olurduk, bayramdan bayrama sorardık hatırını birbirimizin. Serkan çok üzgündü olanlara. Mahcup hissediyordu kendini. Daha çok düşüyordu üzerime, bu nedenle. Bir dediğimi iki etmiyordu. Elinden geleni yapıyordu benim için, özellikle ablamın ve annemin gönlünü almak için.

Ailesinin tüm karşı çıkışlarına rağmen nişanlandık. Son ana kadar nişan töreninin iptalini beklediler aslında. Kararlıydık biz ama. Gelip yüzük taktılar, yine formalite icabı. Bir tek pırlanta yüzük taktılar parmağıma. Benden çok yine ablam ve annem bozuldu bu işe de. Umurumda bile değildi oysa benim yüzük, bilezik, kayınvalidem. Evlenecektim, kendime ait bir evim olacaktı. Bu duygu bile yerden kesmeye yetiyordu ayaklarımı. Ama hemen evlenmeyecektik. Önce Serkan’ın mezun olması gerekiyordu, sonra askerlik, iş bulma, ardından evlilik. İki yılı buldu evlenmemiz. Bu süre içinde evimizden çıkmadı Serkan. Bizde kaldığı bile oluyordu. Tabii ayrı bir odada. Gece yanına gitmeyi çok istiyordum ama ne mümkün!

Sade geçti nikâh törenimiz. Düğün yapılmıyacaktı zaten, istememiştik. Başka bir kızla evlendirseler oğullarını, beş yıldızlı bir otelin balo salonunu seçmeyi veya bir restoranı kapatmayı düşünen

ailesi bir düğün yemeği bile planlamadı ama, sanırım oğullarının ikinci kez evleneceğini düşünerek bu arzularını ileri bir tarihe attılar.

Sorun yok! Biz gençler çok eğlendik. Nikâhta da, nikâhtan sonra da. Çok heyecanlıydık ikimiz de nikâh masasında. Neyse ki arkadaşlarımız bizi gülmekten kırıp geçirdiler, dağıldı biraz heyecanımız. Nikâhtan sonra da eğlencemiz devam etti. Herkes kendi parasını verdi, danslı, müzikli bir eğlence yerine gittik ve çok eğlendik gerçekten.

* * *

241

Çok mutluydum. İstenmeyen gelin olmak bile moralimi bozmadı. Ben annemin, ablamın evliliği gibi bir evlilik düşlemiyordum ki! Farklı olacaktı bizim evliliğimiz. Âşıktık birbirimize. Deli gibi âşık hem de. Her gece sevişecektik, günlerce yataktan çıkmayacaktık, çıktığımız zaman da dışarılarda olacaktık, işten çıkıp sinema, tiyatro, gece kulüplerine gidecektik. Flört ettiğimiz sırada yaşadığımız gibi yaşacaktık. Ben çalışacaktım. Mutlaka çalışacaktım. Evde oturup sabahları ev işi yapmayacak, gün gezmelerine gitmeyecektim. Akşamları büyükleri ziyaret etmeyecektik. Bu durumda ailesinden bana ne?

Özgür seks demekti, evlilik benim için. Doyasıya sevişmek anlamına geliyordu; istediğim zaman ve istediğim yerde. Sevdığım erkekle birlikte yatağa girmek, ona sarılarak uyumak, güne birlikte başlamak; bunlar cazip kılıyordu evliliği. Sofrayı birlikte hazırlamak, mutfığa beraber girmek, bulaşıkları sarılarak yıkamak, sonra sevişmek, kanepeye uzanarak televizyon seyretmek vs...

Ama dedim ya, bu mutluluk ömür boyu sürmeyebilirdi. O adamdan hoşlanmadığım anda veya o bir başkasını istediği zaman. Yani boşanmak ve yeni bir evlilik gündeme gelebilirdi. Bir tek erkek veya kadınla bir ömür geçirmek bana çok anlamsız geliyordu. Ömür boyu sürmezdi aşk daha doğrusu. Biterdi. Birkaç kez evlenen kadınlardan etkileniyordum. Gizli bir hayranlık duyuyordum onlara açıkçası. Hele her şeyi göze alarak kocalarını terk eden, başka bir erkeğe âşık olup giden kadınlara.

Çok şaşırmıştım, Halide Edip Adıvar'ın iki kez evlendiğini

öğrendiğimde. O yıllarda bir kadının böyle cesur davranmış olmasından, boşanmanın hoş karşılanmadığı bir toplumda ayrılıp, başka bir erkekle evlenmesinden etkilenmiştim.

Böyle iki kez evlenenler pek yoktu bizim ailede. Karşı komşumuz vardı tanıdığım bir tek. Okumamış, ilkokuldan terk, baş örtülü, pardösüsüz sokağa çıkmayan, sıradan bir kadın. İlk kocasından iki çocuğu vardı, ikisini de bırakıp bitirmişti evliliğini, çünkü çok çekmişti kocasından. Annemle dertleşir, anlatırdı neler çektiğini ağlayarak.

Detaylarını bilmiyordum fazla ama, galiba kötü davranıyordu kocası ona. Boşanmaya yanaşmamıştı; bu nedenle de çocukları kadına vermemişti. Boşandıktan birkaç yıl sonra başka bir kadınla evlenmişti; şimdiki kocasına varmıştı yani. İki çocuğu daha olmuştu bu kocadan. Biri yaşıttı benimle. Akıllı diğer çocuklarındaydı ama. Galiba onlar da kızgındılar annelerine. Çok sık gidip gelmiyorlardı. Ona da aferindi valla, çocuklarına rağmen boşanmıştı...

Bir başka kadın daha etkilemişti beni. Adını şimdi hatırlayamadığım, uzun yıllar yurtdışında yaşayan bir tiyatrocı. Bir dergide okuduğum yaşam öyküsü çarpmıştı beni. Evlenmiş, anne olmuştu genç yaşta. Başta mutluydu, ama zamanla aradığı mutluluğun o olmadığına karar vermişti. Sonraları bulmuştu. Ta Amerikalara gitmiş. Çocuklarını ve kocasını geride bırakarak. Buluşmuş tiyatroyla. Ardından başka bir erkekle. Âşık olmuş ona. Yeni bir evlilik. O aşk da sona ermiş günün birinde. Devreye bir üçüncüsü girmiş.

Mümkündü demek ki böyle bir aşk! Birden fazla kez birden fazla kişiye âşık olunabiliyordu! Her şeyi göze alabiliyordu âşık olan kişi! Her şeyi göze alıp çekip gidebiliyordu. Ben yapabilir miydim? Gidebilir miydim sevdiğim adamı bırakıp başka birine? Aşıktım, kocamı çok seviyordum ama içimden bir his, sonsuza kadar sürmeyeceğini söylüyordu bu ilişkinin. Aşkımız bitebilirdi bir gün, anlaşılamayabilirdik, bir başkasına âşık olabilirdik, evliliğimiz bitebilirdi. Öyle de oldu zaten. Boşandık. Evlenmedim bir daha. Evlenir miyim? Sanmıyorum. Hayat bu ama, belli mi olur! Hayat insana her an bir sürpriz yapabilir!

ALDATMA

Geldik ikili ilişkilerin en önemli konusuna. Toplumun en hassas, kafaların en karışık olduğu konu bu. Kimse sevdiğini bir başkasıyla paylaşmak istemiyor, ancak yaşamı boyunca da bu korkuyu içinden atamıyor. Çünkü biliyor ki, sevdiğinin gönlü her an bir başkasına kayabilir ve ihanete uğrayabilir. Peki, sınırları nerede başlıyor ihanetin? Kimileri için düşünmek bile aldatma sayılırken, bazıları bir kerelikten bir şey çıkmayacağını düşünüyor. İnsanoğlunun tek değil de çok eşliliğe uygun olduğunu savunanların sayısı bir hayli fazla. Ama yalnızca erkek cinsinin! Erkeğin aldatmasına hoşgörü ile yaklaşılırken, bir gecelik kaçamağı hatta eve kuma getirmesi bile normal sayılırken, söz konusu kaçamak kadına ait olunca işler değişiyor. İhanetin bedeli kanla bitebiliyor. Aldatmanın bile erkeklerin tekeline olduğu bir ortamda kadınlar ne düşünüyor, ne yapıyor ve ne yapıyorlar?

Her ne kadar başta “Asarım, keserim, boşarım” teraneleri okunsa da, başa geldiğinde tepkiler değişebiliyor. İşin içine öfke, terk edilme psikolojisi, gelecek endişesi, kıskançlık krizleri girince kadının ne yapacağı belli olmuyor. Yaşamak, görmek lazım. Kadının aldatmasına gelince, durum sanıldığından epey farklı!

“Aldatma” der demez ikiye ayrılıyor kadınlar:

Kesinlikle karşı olanlar.

Esnek davrananlar.

Onlar da kendi aralarında bölünmeye uğruyorlar. Mesela, başta “Kesinlikle olmaz!” diyenlerle konuştukça görüyorsunuz ki aralarında; “Her iki tarafın aldatmasına karşı olanlar” olduğu gibi, “Erkek aldatabilir, kadın aldatmaz” diyenler de var.

Olabilir diyenler de, benzer ikilem içindeler.

“Her iki taraf da aldatabilir” görüşünü savunanların yanı sıra,

“Erkek aldatır, kadın aldatamaz” diyenler çıkıyor..

Dolayısıyla tepkileri üç grupta toplamak mümkün:

Kadın veya erkek fark etmez, bir ilişkide aldatma kabul edilemez.

İdeal ilişkinin tarifi bu aslında, kadınların hayalinde de böyle bir evlilik var. Ancak kendilerinin ömür boyu sadakate inanıp, bu şekilde yaşamayı kabul etmelerine rağmen, kocalarının ilk fırsatta ihanet edeceğini bildiklerinden, erkek için ayrı parantez açılmasını kabullenmişler. Bu durumda aldatmanın her iki taraf için de kabul edilemeyeceğini düşünenlerin sayısı bir elin parmakları kadar az ne-redeyse. Yakında nesilleri tükenirse hiç şaşırmayın.

Tek eşlilik insanın doğasına aykırı. İlişkinin heyecanı kaçınca her iki taraf da kaçamaklar yapabilir.

Düne kadar marjinal sayılan bu kesimin yandaşları her geçen gün artıyor. Belki dün de sayıları fazlaydı ama düşündüklerini öz-gürce dile getiremiyorlardı. Beiki dün de kocalarından başka bir er-keği beğeniyorlardı, hatta beğenmekle kalmayıp kaçamak yapabiliyorlardı ama bunu kimseye söylemiyorlardı. Artık bu konu rahatlıkla tartışılıyor, açıkça konuşuluyor. Konuştukça aldatanların sayısının tahminlerin ötesinde olduğu ortaya çıkıyor.

Yapabilir ama yalnız erkek yapar, kadınlar böyle bir şeyi düşünemez, düşünmemeli.

Erkeklerin yüzde 99’unun yürekten katıldığı ve savunduğu bu görüşü destekleyen kadınlar da var! Böyle düşünerek kadınların ne

kadar yüce, fedakâr, hoşgörülü olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar belki ama bu söylemin sadece erkeklerin işine yaradığını anladıklarında iş işten geçmiş oluyor.

SEVGÜL

42 yaşında. Üniversite mezunu, yönetici, evli, bir çocuk annesi. Aşkla ve seksle erken yaşta tanıştı. Evlenmeden önce cinsel ilişkiye girmekte bir sakınca görmedi. Kemal, Bülent, Harun, Tolga derken İlhan'la evlendi. Bir oğlu oldu. Bakalım daha sonra neler oldu?

245

Aldatılmayan kadın ya da erkek var mıdır? Bence yoktur...

Bu durumda aldatanların sayısının da bir hayli fazla olduğunu düşünüyorum. Hele düşünmenin bile aldatmak anlamına geldiği görüşünü savunuyorsanız, başka bir erkek veya kadınla sevişmenin hayalini kurmayan kadın-erkek sayısının hani neredeyse parmakla gösterilecek kadar az olduğuna bahse girerim.

İnsanın doğasında var beğenmek, beğenilmek, başkaları tarafından arzulanmak; hayatınızda biri olsun veya olmasın. Bence tek eşli yaşamak çok zor. Her ne kadar bize böyle yaşamak gerektiği dayatılıyorsa da, insanın doğasına aykırı buluyorum bir kişiyle yaşamı paylaşmayı.

Tek bir erkek veya kadınla hayatını geçirenler var elbette. Ben genelden söz ediyorum. Eğer insanlık tarihinden beri aldatmalar yaşanıyorsa, bundan sonra da yaşanacaksa, bu konu filmlere, kitaplara, pek çok esere esin kaynağı olmuşsa, aldatma konusuna daha hoşgörülü yaklaşmalıyız diye düşünüyorum.

Bana gelince. Çoğunluk gibi ben de aldatıldım ve aldattım...

Büyük aşkım Bülent'i yakaladım bir kadınla. Hem de aşkımızın dorukta olduğunu sandığım bir dönemde. İlişkimizin başında, inişler çıkışlar yaşadığımız günlerde başka kadınlarla ilişkisinden kuşkulandığımdan söz etmiştim sanırım. Birileri hep vardı hayatında. Kabullenmiştim bu durumu. Ama beni çok sevdiğine inandığım bir zamanda aldatmasına çok bozulmuştum.

Ancak işin tuhafı, aynı dönemlerde benim de onu bir şekilde aldatmış olmamdı. Onun gibi yatağa girmesem de, bir başkasıyla görüşmüş, hatta bir-iki kez çıkmıştım.

Belki de bu yüzden çok fazla kızamadım ona. Bunu niye yaptı diye, karalar bağlamadım. Ben bir başkasını düşündüğüme göre, o da düşünebilirdi. Başkasına yapılmasını istemediğini sen de yapma mantığından hareket ederim ben. Ayrıca belki de ben yanılıyordum, aşkımızın dorukta olduğunu sanmakla.

Üç yılın sonunda, muradıma ermiş, onu kendime âşık etmiştim. Başlarda evlenme hayalleri kuran ben, evlenme teklifi alınca uzaklaşmaya başlamıştım bu düşünceden. Oyalıyordum onu anlayacağınız. Aslına bakarsanız oyaladığım kendimdi. Ne istediğimden emin değildim.

O günlerde çıkmıştı karşıma Harun. Çok farklıydı Bülent'ten. Giyimi ile, hareketleri ile, tavrı ile, konuşması ile. Birbirlerinin tam zıddıydılar sanki. Bülent ne kadar salaş ve spor giyiniyorsa, Harun da o kadar şık ve gösterişliydi. Takım elbiseli, kıratatlıydı her zaman. Hırslıydı, başarılıydı, paraya önem veriyordu, zengindi, gösterişi seviyordu. Beni şık ve pahalı yerlere davet ediyordu. Böyle şeylerde gözüm yoktu ama bana ilgi gösterilmesi, el üstünde tutulmam hoşuma gidiyordu.

Tesadüfen tanışmıştık. Görür görmez ilgilenmişti benimle. Akşam iş çıkışı kapıda bekler bulmuştum. Bir yerde oturmayı, bir şeyler içip konuşmayı teklif etmişti. Kabul etmiştim. Daha sonraki akşamlarda da karşıma çıkmıştı. Birkaç kez çıkmıştık böylece.

Dürüst davranmıştım aslında; bir sevgilim olduğunu ve en kısa zamanda evleneceğimizi söylemiştim. Daha tanışır tanışmaz.. Sanırım inanmamıştı bana. “Öyleyse neden benimlesin?” der gibiydi bakışları.

Bu tavrından rahatsız olmuşum. Üstelik haklıydı. Üstelik söylediklerime aldırmayarak kolunu omzuma atmaya kalkışmış, elimi tutmak istemişti. En iyisi ilişkiyi bitirmemdi. İş ciddileşiyordu çünkü. Ben de öyle yaptım.

Bülent’le ilişkimiz de giderek kötüleşiyordu. Görünürde her şey yolundaydı ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bunu, onu başka bir kadınla yakaladığım zaman daha iyi kavradım.

O gün, yani onu bir kadınla yakaladığım günün öğleden sonrası, dil kursuna gitmek için işimden izin almıştım. Ancak canım kursa değil de onun yanına gitmek istemişti. Birkaç gündür görüşmemiştik çünkü. Özlemiştim. Ani bir kararla, yolumu değiştirip evine yollandım. Haberi yoktu gideceğimden ama zaman zaman böyle sürprizler yapar, sevindirirdim onu.

Kapıyı çalıp beklemeye başladım. Evde olmasını diliyordum bütün kalbimle. Biraz sonra neler yapacağımızı düşünüp gülümsüyordum. Sevişme düşüncesi bile tahrik etmeye yetiyordu beni. Hâlâ da öyle! Ayak seslerini duyunca sabırsızlanmaya başladım. Birazdan kollarında olacaktım, dudakları dudaklarıma değecekti ve....

Kapı açılıp onu karşımda görünce, içeri girmek için adım attım. Ancak hiç alışkın olmadığım bir engelle karşılaştım. Kapıyı sonuna kadar açmıyor, beni içeri davet etmiyordu. O zaman bir terslik olduğunu anladım. Yarı çıplaktı. Yüzüne baktım. Gülümsüyordu ama garip bir gülümseme idi bu. “Girmesen daha iyi olur,” dedi alçak bir sesle.

İnanmak istemesem de anladım ne demek istediğini. Yine de “Başka biri mi var?” diye sorarak tasdik edilmek istedim. “Evet,” dedi başını eğerek. “Peki,” deyip geri döndüm. O da kapıyı kapadı.

Merdivenleri gayet sakın indim. Kapıya çıktım ve arkama bakmadan yürümeye devam ettim. Peşimden gelmesini beklemedim dersem, yalan olur. Her an kolumu tutup, kendine çekmesini ve özür dilemesini umut ederek yürüdüm. Ama boşuna bekledim. Arkamdan gelen, beni durduran, kollarına alıp sarılıp öpen olmadı. Ben de aynı sakinlikte yürümeye devam ettim.

Tuhaf bir şekilde yol boyunca kendimi çok kötü hissetmediğimi fark ettim. Evet çok bozulmuştum, çok kırılmıştım ama nedense ağlamak gelmiyordu içimden. Ya da dövünmek. Oysa seyrettiğim Türk filmlerinde farklı olurdu her şey. Kız ağlar, kendini yerden yere atar veya nereye gittiğini bilmeden koştururdu.

Bense şaşkındım sadece, böyle bir şeyle karşılaşacağımı hiç tahmin etmemiştim. Tahmin etmiştim de inanmak istememiştim belki de. Onca şey yaşadıktan sonra, beni aldatacağına ihtimal vermemiştim. Bu yüzden kızgındım.

O an dank etti kafama. Aslında bizim aşkımız bitmişti ama biz

birbirimizi kandırıyorduk. Birbirimize bu aşkın bittiğini söyleyemiyorduk. O kendine, bana rağmen başka birini bulmuştu. Benimle seviştiği gibi bir başkasıyla da sevişebiliyordu.

Ben de kendime, sevişmesem, öpüşmesem bile birini bulmuştum. Demek ki ben de yeni bir ilişkiye hazırdım. Eğer onu başka bir kadınla yakalamasaydım, ilişkimiz öyle sürüp gidecekti belki de. İkimizin de kendine göre bitirememesi nedenleri vardı. Kendimize yediremiyorduk herhalde onca mücadeleden, yıldan sonra birbirimize “buraya kadar” demeyi. Bir gün kendiliğinden kopmasını bekliyordum.

248

O gün gelmişti işte.

Ne kursa gitmek istiyordum ne de işe. O anda yapmak istediğim tek şey Harun’u aramaktı. Hemen bir telefon kulübesi buldum. Sesimi duyar duymaz, “Aylardır, haftalardır, günlerdir bu anı bekliyordum,” demesi bütün sıkıntılarımı sona erdirdi. Birden rahatladığımı hissettim. Kısasa kısas mıydı? Bu muydu beni rahatlatan? Senin sevgilin varsa benim de var, diyebilmek miydi?

Harun’la da yürümedi ilişkim. Olmadı. Bir-iki ay çıktık. Sonra birbirimizin telefonlarına çıkmamaya başladık. Bâkire olmamam neden olmuştu sanırım ayrılığımıza. Öpüşmüş, koklaşmış ama henüz yatmamıştık. Fırsat olmamıştı, daha doğrusu o yaratmamıştı. Ben yine de söylemiştim, daha önce seviştiğimi. Önemli değil demişti ama ertesi gün telefonlarıma çıkmamıştı. Bir hafta beni aramayınca ben de aramaktan vazgeçtim.

* * *

Peki evlendikten sonra niye aldattım kocamı? Yanıtını ben de bilmiyorum.

Eskiden, yani ilk kez âşık olduğum zaman, başka birini asla sevmeyeceğimi düşünürdüm. Oysa her aşk bittikten sonra yeniden âşık olduğumu gördüm. Üstelik her yeni aşk, eskisinden daha büyük ve derin yaşıanıyordu. Hatta yıllar sonra dönüp geriye baktığında, o bir zamanlar âşık olduğun erkek için hiçbir şey hissetmeyebiliyordun. O yere göğe koyamadığın, herkesten yakışıklı bulduğun erkek, sıradan biri olup çıkıyordu.

Aşkın sonu yok kısacası. Sevmenin de öyle. Ve seks yapmanın

da. Üstelik biriyle çıkarken bir başkası daha ilgini çekebiliyor. Aşk-ın insanın karşısına ne zaman çıkacağı belli olmuyor. Tolga'yla ilişkim sürerken tanıştım kocamla.

Yine de evlendiğim zaman başka biriyle yatmam için kocama olan aşkımin bitmiş olması gerekir diye düşünüyordum. Evlilik başka bir şeydi çünkü. Flörte benzemiyor. Evlenmişiz, bir yuva kurmuşuz. Başka bir erkeği istemem için, ya onun beni aldatmış olması gerekirdi ya da onu artık sevmemem...

Ama her şey düşünüldüğü kadar basit değil. Teoride böyle düşünürken pratikte farklı yaşıyor. Kocamı seviyordum, ama yine de başka bir erkekle yatmaktan alıkoyamadım kendimi. Heyecana ihtiyacım vardı sanırım ve bir de sekse...

249

Başta hiç mi hiç ilgimi çekmemişti kocamı aldatacağım erkek. Çok sıradan bir erkekti ve benim tipim değildi. O ise, sonradan bana söylediğine göre, daha görür görmez beni beğenmiş ve istemişti.

Aynı işyerinde çalışıyorduk. İlhan'la evlendikten bir süre sonra ben iş değişikliği yapmıştım. Bütün gün önce işte, sonra evde olmak çok cazip değildi. Üstelik rahat davranamıyordum İlhan'ın yanında. Hem çok kıskançtı hem insan kendini kısıtlıyordu. Evliliğimizin on üçüncü yılıydı galiba. Hani derler ya "en tehlikeli yıllar", dergilerde, gazetelerin pazar eklerinde bu konuda yazılar olur; "Aman dikkat!" diye. Sanırım, dikkat edilmesi gereken o dönemlerdeydik.

Aramızda bir sorun falan yoktu ama. Her yıl yaşanan sorunlar vardı. Büyümeye başlayan bir erkek çocuk. Kavgalarımızın esas nedeni İlhan'ın kıskançlığıydı daha çok. Kendisinden gençtim. Güzel-dim, çekiciydim, etrafımdaki erkeklerin bana ilgi gösterdiğini, beğendiğini görüyordu. Beni kaybetmekten korkuyordu. Ayrıca özgürlüğümü, asiliğimi, boyun eğmez hâlimi kıskanıyordu.

Ben onun tanıdığı ve bildiği kadınlara benzemiyordum. Akıllıydım, güçlüydüm, kendime yetiyordum. Geçinmek ve yaşamak için bir erkeğin eline bakmıyordum. O erkeğin kölesi değildim. Onunla gerektiğinde çatır çatır kavgaya ediyordum.

İlhan da klasik, karısını tahakküm altına almak isteyen maço erkeklerden değildi ama yine de erkekti ve kendini benden daha güçlü hissediyordu. Her açıdan benden daha üstün, daha zeki ve akıllı olduğunu göstermek istiyordu. Okumuş, yazmış, entelektüel biri

olduğu için de kendi kendisiyle çelişiyor ve çatışyordu. Bu yüzden de habire kavgaya ediyorduk.

Benim tepkimi dile getirmem, ona karşı çıkmam, isteklerine boyun eğmemem onu çıldırtıyordu. Elinde olsa çalışmamı yasaklayacak, evde oturmamı sağlayacaktı. Böylece ben ona bağımlı olacaktım. Hem ekonomik olarak, hem de psikolojik olarak. Nerede olduğumu bileceği için, içi rahat olacaktı. İşyerinde ne yaptığımı, biriyle kırıstırıp kırıstırmadığımı merak etmemiş olacaktı.

Onu sevdiğimi biliyordu ama yine de tereddütleri vardı sanırım. Geç gelmeme kızıyordu. Arkadaşlarla iş çıkışı bir yerlere gitmeme. Bazen gerekiyordu ama gitmem. Üstelik hiçbir şey yapmıyordum ki. Hakikaten hareketlerime çok dikkat ediyordum. Kocamı aldatmak gibi bir niyetim yoktu zaten. Tamam, etrafımda çok erkek vardı benimle ilgilenen, birazcık göz süzsem beni yatağa atmayı düşünen. Ama ben kocamı seviyordum, eskisi gibi doyurucu bir cinsel yaşamımız olmamasına rağmen ve başka bir erkek ilgimi çekmiyordu.

Aslında bu tartışmalar ilişkimizi güçlendirmeye yarıyordu ve her kavganın sonunda ateşli geceler yaşamamıza yardımcı oluyordu. Bu da hoşuma gidiyordu. Onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Üstelik bir başka erkeğe, oğluma da aşkıttım. Bütün bunlara rağmen bir başka erkekle ilişkiye girdim.

* * *

Dediğim gibi aynı işyerinde çalışıyorduk. Yıllardır birlikteydik. Benim şefimdi. Önemli bir pozisyondaydı. Enteresan bir insandı. Karizmatik ama bir o kadar da asosyal. İki birden nasıl olur diyor-sanız, oluyordu işte. Dışarıdan baktığınızda sevimsiz biri gibiydi. Ama konuşunca, onunla dost olunca son derece derin, bilgili, entelektüel olduğunu fark ediyordunuz. Tıpkı İlhan gibi...

Kocam, mesleğinde başarılı, işini iyi bilen, dediğim dedik birisidir. İşyerinde son derece sert, asabi. Çok sosyal bir insan değildi. Az ve öz arkadaşı vardı. Onların yanında son derece hoşsohbet, eğlenceli, keyifli, esprili bir adam ama öyle gezip tozmalardan, kendini göstermekten pek hoşlanmayan birisi.

Tayfun bu açıdan benziyordu İlhan'a. Yıllardır birlikte çalışmamıza rağmen kendisiyle fazla bir samimiyetim yoktu. İş ilişkimiz

vardı sadece. Ben ona “Tayfun Bey” diye hitap ediyordum. Bazen bütün gün yan yana olmamıza, aynı odada çalışmamıza rağmen fazla sohbet etmez, sadece işin gerektirdiklerini konuşurduk.

Dolayısıyla hiç o gözle bakmamıştım ona. Bu yüzden bir gece, geç saatte iş çıkışı eve bırakırken söyledikleri çok şaşırtmıştı beni.

İşyerinde bir kutlama yapılmıştı. Bir iki kadeh bir şeyler içildi. Geç olunca Tayfun Bey, otomobiliyle eve bırakmayı teklif etti. Daha önce de bir veya iki kez bırakmıştı evime. Zahmet etmemesini söyledim. Aldırmadı. Ben de ısrar etmedim. Hava çok soğuktu, eve kadar arabayla gitmek işime gelmişti.

Meğer beni başka sürpriz bekliyormuş!

251

İlk kez özel konulara girdik. Birbirimizden söz etmeye başladık. Benden çok hoşlandığını söyledi. Beni çok seksi buluyormuş, uzun zamandan beri arzu ediyormuş! Nasıl şaşırdığımı anlatamam. Tamam, çekici ve güzel bir kadındım, etrafımdakilerin beni beğendiğini tahmin ediyordum ama Tayfun Bey’in, o soğuk, sevimsiz adamın beni arzulayacağını asla düşünemezdim. Nedenini bilemem.

O benim için işyerindeki cinsiyetsiz erkeklerden biriydi. Bazı kadın ve erkekler vardır çevremizde. Asla cinsellik içermezler. Ne yaparlarsa yapsınlar cinsel elektrik yaymazlar çevrelerine. İstedikleri kadar seksi giyinsinler, moda uysunlar, espriler, şakalar yapsınlar; boşuna. Onlar cinsiyetsizdirler. Kimileri de yürüyüşleri, gülüşleri, bakışları ile seks saçarlar etrafa. Elinizde olmadan onu sevişirken veya çıplak düşünürsünüz.

Tayfun Bey de benim için cinsiyetsiz erkeklerden biriydi. Onu yatakta, çıplak, hem de benimle düşünemiyordum. Ne diyeceğimi bilemedim. Sessizliğimden cesaret alarak evine davet etti. “Hayır!” dedim. “Lütfen beni eve bırakın...” İsrar etti ama kararlı olduğumu görünce isteğimi yerine getirdi.

Yolda fazla konuşmadık. Onu kırmamaya özen gösteriyordum. Müdürümdü benim sonuçta. Beraber çalışıyorduk ve çalışacaktık. Canım konuşmak istemese de, başka konulardan söz etmeye çalıştım. Eve gelince yine kibarca elini sıkıp, teşekkür ederek indim ve koşarak eve girdim.

Eve gelip kendimi yatağa attığımda olanları yeniden düşünmeye başladım. Şaşkınlığım devam ediyordu. Bir o kadar da heyecan-

lanmıştım ama. Niye, diye soruyordum kendime. Yıllardır ilgimi çekmeyen bir adam niye içimde farklı dürtülerin uyanmasına neden oluyordu?

* * *

Ertesi gün işe gitmeye hazırlanırken de heyecanlıydım. Gardi-robun karşısında ne giyeceğime karar veremiyordum bir türlü. Aslında her zaman giyimime özen gösterirdim ama o gün giyinirken aklımda yalnızca o vardı ve ben ona her zamankinden daha güzel görünmek istiyordum! Nasıl davranacağını da merak ediyordum. En önemlisi, bundan sonraki ilişkimiz nasıl olacaktı?

252

Değişen bir şey yoktu. Yine her zamanki gibi soğuk ve sessizdi. Ona bakmamaya özen göstermeme rağmen başarılı olamadım. Arada bir bakışlarımızın karşılaşmasına engel olamadık. O anlarda kendimi onun kollarında düşünmekten alıkoyamadım. Akşama kadar eskisi gibi davrandık ama. Fazla konuşmamıza gerek olmadı. Yalnız kaldığımızda, gece için özür diledi, ancak hislerinde bir değişme olmadığını sözlerine ekledi. Ayrıca o gün çok güzel ve seksi olduğunu söylemeyi de unutmadı.

Onu tahmin edemeyeceğim kadar çok tahrir ediyormuşum! Bunu bilmemi istiyordu. “Sen istemezsen tabii ki hiçbir şey olmaz ama, eğer istersen!...”

Açık kapı bırakıyor ve topu bana atıyordu...

O anda biri içeri girdiği için cümlesi yarım kaldı. O gün bir daha konuşmadık. Bir hafta kadar da bu konuya hiç değinmedik. Memnundum buna. Hiç olmazsa çok fazla düşünmek zorunda kalmıyordum.

Ama tahmin ettiğiniz gibi etkilenmişim söylediklerinden. Onu başka bir gözle incelemeye başladım. Yakışıklı mıydı? Pek değil. Ama bir çekiciliği vardı. Hoş adamdı aslında. Seksi gelmeye başlamıştı birdenbire. Yürüyüşüyle, duruşuyla, sigara içişiyle, telefonda konuşmasıyla. Daha önce hiç fark etmediğim yönlerini görmeye başlamıştım.

Yaklaşık bir ay kadar sonra yine bir akşam, eve kadar götürmeyi teklif etti. Başıma gelecekleri tahmin ederek kabul etmedim. Ama o ısrarcıydı. Komik duruma düşmemek için “Peki!” dedim. Niye çe-

kiniyordum? İstemezsem beni zorla evine götürerek tecavüz edecek değildi ya.

Yolda aynı konuyu açtı yine. İlişkilerinden söz etti. Evliliği beceremediğinden. İlk karısıyla 10 yıl sürmüş evliliği. Düşman gibilermiş; çocuğa rağmen hiç görüşmüyorlarmış. İkinci karısına çok âşıkmiş başta ama onunla da olmuyormuş. Sıkılıyormuş evlilikten, bağımlı olmaktan, biriyle birlikte yaşamaktan. Ondan da boşanmayı istiyormuş, ancak karısı diretiyormuş.

Sıra bana geldiğinde kocamla birbirimizi hâlâ çok sevdiğimizi, onu hiçbir zaman aldatmadığımı, bunu hiç düşünmediğimi söyledim. Yalan söylüyordum tabii ki. Tayfun bana açıldığından beri onu, onunla yatmayı düşünüyordum!

Olaya aldatma olarak bakmamaktan falan söz etti. İlişkiler bir süre sonra sıradanlığa dönüşüyordu; arkadaşlığa, dostluğa... “Kocanla sevişirken hâlâ heyecan duyuyor musun?” diye sordu birden. Cevabımı beklemeden kendisi yanıt verdi kendi sorduğu soruya: “Şahsen ben karımla eskisi gibi sevişemiyorum. Zamanla arkadaş oluyor insan. Ama insanoğlunun heyecana ihtiyacı var. Kadının da, erkeğin de. Bu yadsınamaz bir şey. Beni çok heyecanlandırıyorsun. Seninle sevişme hayali inanamayacağın kadar tahrik ediyor beni. Seni istiyorum. Seninle müthiş bir sevişme yaşayacağımızı düşünüyorum. Bunu düşünmek beni mahvediyor. Birlikte hoşlanacağımız bir şeyler paylaşmanın kime ne zararı var? Bu yemek yemek, müzik dinlemek, film izlemek gibi bir şey.”

Sevişmenin son derece doğal olduğunu söylüyordu. Biliyordum. Biliyordum ama...

Bana içini açtığı için teşekkür ettim ona. Söylediklerinin hoşuma gittiğini ekledim. Her kadın beğenilmek isterdi. Ben de tabii. Yine de benim için bir anlamı yoktu söylediklerinin. Kocamla ilişkim, özellikle seks hayatım son derece iyiydi. Mutluydum. Dolayısıyla yeni bir ilişkiye, yeni bir heyecana ihtiyacım yoktu.

Eve geldiğimde söylediklerim yankılanıyordu beynimde. Böyle mi düşünüyordum sahiden?

* * *

Kafamı karıştırmıştı elbette söyledikleriyle. Daha önce hiç umurumda olmayan bir adamı fark etmiştim. Belki eskiden de yakı-

şıklı buluyordum, kim bilir? Yoksa hislerini ilan edince mi çekici gelmeye başlamıştı bana? Yoksa ben, bana kim beğendiğini ve hoşlandığını söylerse, onu çekici mi buluyordum?

Haksızlık ediyordum elbette kendime. Bana bakan, beni beğenen her adamı beğenmemiştim o güne kadar. Kabul etmediğim nice teklif, ilgilenmediğim bir sürü adam vardı. Demek ki onda ilgimi çeken bir şey vardı. Belki de evliliğim sıradanlaşmıştı. Söylediği gibi, yeni heyecana ihtiyaç duyuyordum. Erkekler adım atardı, biz kadınlar tavrımızı ona göre belirlerdik. O bana duygularını açmış, benim duygularımı da harekete geçirmişti. Kocamla sevişirken, “Acaba onunla sevişmek nasıl olurdu?” diye merak etmeye başlamıştım.

254

Bana duygularını açmasının üzerinden 4-5 ay geçmişti sanırım. Yine bir gece eve dönerken, aynı isteğini tekrarlayınca “Hayır!” diyemedim. En azından evine gitme teklifini kabul ettim. Karısı yokmuş evde, iş gezisindeymiş. Belki içkinin de etkisi vardı “Evet,” dememde, bilemiyorum.

Gerçekten de söylediği gibi müthiş bir sevişme yaşandı o gün aramızda. Kapıdan içeri girer girmez üstüme çullandı. Çılgınlar gibi öpüşmeye başladık. Unutmuştum öyle ateşli öpüşmeyi. Filmlerdeki sahneler gibi. Bir yandan öpüşüyor bir yandan üstümüzdekileri çıkarıyorduk. Sonradan düşündüğümde böyle bir sevişmenin hayalimde yaşattığım türden olduğunu fark ettim. Fantezilerimde vardı, ateşli ve çılgın bir sevişme. Kendimi bırakmıştım. O andan itibaren her dakikanın, her saniyenin tadını çıkarmaya baktım.

Giyinirken, evden çıkıp arabaya binerken, yol boyunca, yani beni eve bırakıncaya kadar çok romantikti. O çılgın, şehvetli adam gitmiş, yerine sevgi dolu bir adam gelmişti sanki. Üç yüzünü görmüştüm bu adamın. Soğuk, sevecen ve arzulu!

* * *

Eve geldiğimde inanamıyordum olanlara. Yaşadıklarına, yaptıklarına... Düşündükçe kötü oluyordum. Heyecanlanıyordum. Utanıyordum aynı zamanda!

Yine de belli etmemeye çalışıyordum duygularımı. Yalnızlığa ihtiyacım vardı. Yalnız kalmaya. Olanları düşünmeye. Bir süre kendime gelemedim. Garip bir ikilem içinde dolaştım durdum. Daha

önce böyle bir şey yaşamamıştım. Yani biriyle birlikteyken başka biriyle de flört etmişim ama biriyle birlikteyken başkasıyla sevişmemiştim.

Ama şimdi! Üstelik evliyen...

Yanlış mı yapıyordum? Yanlış veya doğru, aylarca sürdü ilişkimiz. Hatta yıllarca. Sanıyorum on yılı geçti. Arada uzun aralıklar da oldu görüşmediğimiz. Bir yıl gibi. Zaten çok sık birlikte olmadık hiçbir zaman. Ayda bir, bazen iki ayda bir, bazen üç ayda. Normal hayatımıza devam ediyorduk. İkimizin de evliliği sürüyordu. Ben kocamlaydım, o karısıyla beraberdi. Her şey eskisi gibiydi. İşyerinde yine yabancı gibiydik. Birbirinden pek hoşlanmayan, samimi olmayan, sadece iş ilişkisi nedeniyle görüşen iki kişiydik.

255

Kimse aramızda geçenleri anlayamazdı, anlamadı da. Yine bir-birimize mesafeli davranıyorduk, ben ona yine “Tayfun Bey” diye hitap ediyordum. Bazen, birbirimizi özlediğimiz zamanlarda geliyordu yanıma. Dokunuyordu, yanımdan geçerken sürtünüyordu, bir dosya verirken elimi tutuyordu, arkamda dolanırken boynuma, enseme dokunuyordu. Ürperiyordum, onu özlediğimi fark ediyordum, birlikte olma zamanımızın geldiğini anlıyordum. Sonrasında onun evinde buluyordum kendimi. Yine çılgın bir sevişmenin içinde.

Bir ara görüşmedik. Yeni biri vardı galiba hayatında. Karısıyla araları bozuk gibiydi. O bana pek anlatmazdı özel hayatını. Zaten işyerinde bunları konuşmazdık. Telefonlarına bazen ben bakıyordum, üstelik altıncı hissim kuvvetliydi, anlamıştım yeni birinin olduğunu.

Bozulmuştum ama belli etmiyordum. Bozulmaya hakkım yoktu. Kıskanmaya da.

Kimdik biz, neydik? En iyisi bitirmektir böyle bir ilişkiyi. Zamanıydı. Böylece ben de bu yasak ilişkimden kurtulmuş olurum.

Ama birkaç gün sonra yine onun kollarında buluyordum kendimi. Niye ben böyleydim? Neden hoşlandığım, sevdiğim erkeklerin başka kadınlarla ilişkisini bildiğim hâlde kızamıyordum onlara? Neden kabulleniyordum ilişkilerini... Oysa bana anlatılan, bana söylenen, filmlerde gösterilen, romanlarda yazılanlar sevginin kimseyle paylaşılamayacağı idi. Bense kamçılanıyordum böyle bir durumda. Onu daha çok istiyordum.

Bütün sevgililerimin hayatında başka kadınlar olduğunu tahmin ederek ve bunun hesabını sormayarak geçti ömrüm. Tolga geldi birden gözlerimin önüne. Sadece seksi paylaştığım sevgilim. Onu, bir buluşmamızın beş-on dakika öncesinde başka bir kadınla görmüş-tüm örneğin. Ne yapacağımı bilememiştim birden.

Buluşacağımızı unutmuştu, o kadınla mı beraber olacaktı? Yoksa o kadını mı aldatacaktı benimle? Benden önce onunla mı yatmıştı? Benden sonra başkasına gidecekti belki de? Yine de buluşma yerine gitmiştim. Tam zamanında gelmişti gülümseyerek. Yanaklarımdan öpmüş, beni çok özlediğini söylemişti, evine doğru yol almıştık. Hiçbir şey sormamış, hiçbir şey söylememiştim. Biraz önce sevişip sevişmediği beynimi kurcalamıyor değildi ama, şimdi benimle beraberdi. Önemli olan benim hissedeceğim heyecandı. Onunla sevişmek istediğime göre, düşünmemeye, zevk almaya bakmalıydım. Öyle de yaptım zaten...

Bülent'le de sevgilileri olduğunu bilmeyerek ama tahmin ederek beraber olmuşum. Bekâretimi, evlenme olasılığını hesaba bile katmadan bozdurmuşum.

Ben kendime güveniyordum. Kendimi diğerlerinden ayırıyordum. Daha güzel, daha iyi, daha mükemmel olduğuma inanıyordum sanırım. Bu yüzden aldırıyordum başkalarıyla sevişmelerine, belki de. Birlikte olduğum erkek, nasıl olsa benim farkımı anlayacaktı.

Tayfun'la olan ilişkimden de bir şey beklemiyordum. Onunla bir geleceğim olamazdı. Olmayacaktı. Ben evliydim. Benim kocam ve oğlum vardı. Onlardan ayrılmayı düşünmüyordum. Yani kocam boşanmak isterse yapabileceğim bir şey olmazdı belki ama ilk adımları ben atmazdım. Atmayacaktım.

Dolayısıyla Tayfun benim için vazgeçilmez biri değildi. Vazgeçilmez olan kocamdı. Her ne kadar Tayfun'dan sonra onunla sevişmek istemesem de... Tayfun ise hayatımın rengiydi o kadar. Olduğu zaman hayatıma coşku katan, beni başka bir dünyaya sürükleyen biriydi. O olmasa da yaşayabilirdim, çok da eksikliğini duymazdım belki. Ama olması işime geliyordu, varlığı beni mutlu ediyordu.

Aslında ilişkimin kimseye bir zararı yoktu. Hatta evliliğimize yararı vardı. Evimi ihmal etmiyordum. Kocamı, oğlumu görmezden gelmiyordum. Onlar benim dünyamdı. Hiçbir zaman onlardan çal-

diğim dakikalarda birlikte olmuyordum sevgilimle. Örneğin hiçbir hafta sonunu onunla geçirmiyordum. O günler bana ve oğluma aitti. Ailemindi.

Beni besleyen bir ilişkiydi. Bana ben olduğumu, kadın olduğumu, cinselliğimi hatırlatan bir ilişki. Kocamla kadın olduğumu hissediyor muydum? Başlarda evet, sonlara doğru hayır. Diyorum ya, eskisi kadar sık sevişmiyorduk. Çoğu zaman da yarım kalıyordu sevişmelerimiz.

Acaba kocamın da gizli bir ilişkisi var mıydı? Hayatında bir kadın! O da benden gizli gizli sevişiyor muydu birileriyle? Ben nasıl başka bir erkekle sevişmeye başladıktan sonra sevişmez olduysam kocamla, belki o da bu nedenle sevişmiyordu benimle! Birden kocamın hayatını merak etmeye başladım. İnanılmaz derecede değişmiş geliyordu İlhan bana. O kıskanç, giydiğime, nereye gittiğime karışan, sık sık kavga çıkaran adam gitmiş, yerine başka biri gelmişti.

Neler olduğunu anlamak için tam harekete geçip, dedektifçilik oynayacaktım ki, vazgeçtim birden. Neyi kurcalıyordum? Neyle yüzleşmek istiyordum? Bir sevgilisi var mıydı, yok muydu, bundan emin olmamak daha iyi değil miydi? Gizemli olmayı sevmiyor muydum ben? Kocamın da gizemi olmalıydı. Ve ben onun ne yaptığını, bir sevgilisi olup olmadığını hep merak etmeliydim. Bıraktım kurcalamayı. Kendi hayatımı yaşamaya başladım. Hep de merak ettim aslında beni aldatıp aldatmadığını.

Tayfun'la ilişkiye gelince: Hâlâ sürüyor.

AKGÜL

38 yaşında, bekâr, lise mezunu, sekreter. Eline erkek eli değdirmemi, hiç flört etmedi. Aşk yok, sevgili yok, koca adayı yok! Annesi, kardeşleri ile birlikte sıradan bir hayat sürmeye devam ediyor. Hâlâ bekâr...

Aldatmanın değil ama aldatılmanın ne demek olduğunu iyi biliyim ben...

Hem bir kadının hassas ruhunda, hem de bir çocuğun kırılğan iç

dünyasında ne tür fırtınalara yol açtığını iyi bilirim. Henüz on yedi yaşındaydım bu duyguyla tanıştığım da. Hayatla yüz yüze gelmeye hazırlanıyordum ki, terk edildim babam tarafından...

Görünürde aldatılan, evliliğinin yirminci yılını kutlamaya hazırlanan annemdi aslında. Ancak onun yaşadığı kâbus, biz çocuklarını da en az onun kadar, hatta belki ondan daha fazla etkiledi. Biz de nasibimizi almıştık bu ayrılıktan. Ömür boyu yanımızda olacağını sandığımız babamız, bizi de terk etmişti çünkü. Annemiz gibi, bizi de görmek istemiyordu...

258

Günler, aylar, yıllar gerekti kendimize gelmemiz için. Aldatma, ayrılık, terk edilme ne dersiniz deyin, bu tufanın verdiği zararı gidermemiz uzun sürdü. Derinden sarsılmış, onarılmaz yaralar almış ruhumuzu iyileştirmemiz kolay olmadı kısacası. Hemen kapanmıyor kabuk bağlamış yaralar. Tam kapandı derken, öyle bir darbe geliyor ki olmadık bir yerden, olmadık bir zamanda, yeniden kanamaya başlıyor yara. Bu tahribat, hayatınız boyunca sizi sarsıyor, allak bullak ediyor.

Kırkına merdiven dayamış annem aldatılmıştı. Daha genç ve güzel bir kadına tercih edilmişti. O güne kadar babamla ilişkileri nasıldı sormayın bana, bilemem. Anneler babalar birbirlerine nasıl davranıyorlarsa öyleydiler. Bir terslik yoktu, bir fevkaladelik de. Yatak odalarında neler yaşandığını bilemezdik. Başkalarının yanında, –biz çocukları da dahildik bu başkalarına– cinsiyetsiz iki varlık gibiydiler.

Zaten anne ve babamı sevişirken asla düşünemedim. Yatakları ayrılınca kadar, o yatakta neler yaptıklarını bilmezdim bile. Cinselliğin ne olduğunu yirmi yedi yaşında öğrenen bir genç kız olarak, aynı yatağı paylaştıklarını sanıyordum sadece. Biz çocukların nasıl dünyaya geldiğimizi de, doğruyu söylemek gerekirse hiç merak etmemiştim.

Acaba öpüşürler miydi? Yatakta nasıl sevişirlerdi? İnanın, onları böyle bir pozisyonda düşünemiyorum. Annem Sharon Stone, babam Michael Douglas! Mümkün değil. Sadece kol kola girdiklerini görmüştüm, hep birlikte bir yerlere giderken o da. Düşünüyorum, düşünüyorum da, evde birbirlerine değip değmediklerini bile hatırlamıyorum...

Galiba hiç görmemiştim babamın anneme sarıldığını. Ama öteki kadınla yolda gördüm onları bir kez...

* * *

Bir cumartesi günü, öğlene doğru işten çıktığımda gördüm iskele meydanında ikisini. Kadın koluna girmişti babamın, son derece neşeli, saçlarını savura savura bir şeyler anlatıyordu. Annem kolundayken son derece ciddi olan babam, bu kez gülümsüyordu. Bir yandan kadını dinliyor, bir yandan da etrafı kontrol ediyordu. Yolun güvenli olduğuna kanaat getirdikten sonra, bir kolunu kadının omzuna uzattı. Sarıp sarmaladı adeta kadını. Çok değerli bir vazo gibi ihtimam gösterdi. Diğer eliyle de elini tuttu...

259

Babamın annemin elini tuttuğunu hiç görmemiştim. Anneler babalar el ele tutuşmazlardı, öyle sanırdım...

Oysa babam bir kadınla el eleydi. Ve de gülümsüyordu. Çok mutlu görünüyordu...

Anneme hiç söylemedim bu manzarayı. Zaten çok kötüydü. Ben kıskanmıştım onları öyle görünce, kim bilir annem duyunca ne hâle gelirdi.

Zaten benimle dertleşmiyordu ki! Komşu kadınlar veya teyze, yenge gibi akrabalarla konuştuğu zamanlar kulak kabartıyordum, içinde kopan fırtınayı öğrenmek umuduyla. Kapı dinler olmuştum o dönemlerde. Ne yapayım, bilmem lazımdı her geçen gün zayıflayan annemin ne durumda olduğunu. Onu da kaybetmeyi göze alamadım...

Meğer ilk değilmiş! Daha önce de vukuatları varmış çapkın babamın. Ben küçükken boşanmaya bile kalkmışlar da, akrabalar girmiş araya...

Duyduklarım üzerine hafızamı yokladım. Babamla ilgili anıları getirmeye çalıştım gözümün önüne. Asık suratından başka bir şey gelmedi aklıma. O evdeyken kimsenin yüzünün gülmediğini hatırladım. Neşemizi de kavgamızı da çatık kaşlı babam evde yokken yaşadık. Onunla birlikte ciddiyet gelirdi eve ve sıkıntı! Ve tabii mutsuzluk...

Haftanın iki-üç gecesı evde olurdu. İşten geç gelirdi genellikle. İş çıkışı cadde üzerindeki büyük kahveye uğradığını bilirdik. Bazı

geceler gelmezdi eve. Nöbetçi olduğunu söylerdi yüzü birden asılan annem.

O gün yemek pişmezdi evde; çok sevdiğimiz kahvaltı sofrası kurulurdu, ekmekler yumurtaya batırılarak kızartılırdı, kek, pasta, çörek yenirdi. Biz çocuklar pek severdik babamızın nöbetçi olmasını. Karışanımız, azarlayanımız olmazdı çünkü...

Diğer subay amcalar ayda bir, bilemedin iki kez nöbetçi olurken, babamızın neden onlardan daha fazla çalıştığını da merak etmezdik...

260 Biz çocuklar anlamazdık bir tuhafılık olduğunu ama daha önce de aldatılan annem, neler olduğunun farkındaymış elbet. Bu yüzden suratı asılır, yüzü gülmez olurmuş...

Bu yüzden komşumuz Semiha Hanımlara gidermiş, kendini avutmak için konken oynamaya. Bazı geceler kavgı seslerine uyandırıldık. Ya annem geç geldiği için babama bağırırdı ya da babam anneme. Ben yastığı dayardım kulaklarıma, duymak istemezdim gürtlülerini...

Hatırlıyorum da, son zamanlarda, yani felaketin yaklaşmasına çeyrek kala, annem iyice oyuna kaptırmıştı kendini. Çok mutsuzdu demek! Gündüzleri hep konkendeydi zaten. Akşam gezmeleri de sıklaşmıştı. Akıl vermeye gelen kadın kalabalığı annemi suçluyordu bu nedenle; “Sen ihmal ettin adamı, kendini kâğıtlara kaptırdın!” diyorlardı. Annemse, “Ben niye oyun oynuyordum sanıyorsunuz, yalnızlığımı unutmak için!” diye karşılık veriyordu onlara.

“Her şeyine katlandım,” diye dizlerini dövüyordu annem. “Cefasını ben çektim, elin karısı sefasını sürecektir.” Babamın emekliliğine az kalmışmış. Toplu para alacakmış. O para bize değil, başka bir kadına gidecek diye de üzülmüyordu annem.

Elbette yalnızca para yüzünden değildi üzüntüsü. Böyle düşünmekle haksızlık ederdik anneme ama para da önemliydi. Onca yıl kahrını çekmişti babamın...

* * *

Evlendikleri yıllarda kolay değilmiş yaşam yeni evlenen bir kadının için! Şimdiki gibi bulaşık makinesinden televizyonuna, yemek

takımından çatal-bıçağa, bir eve gerekli olacak tüm eşyalarla gelin gitmiyorlarmış koca evine!

Sadece çeyizleri varmış yanlarında götürdükleri. Dantelli çarşaf, yastık kılıfları, masa örtüleri, çeşit çeşit örtüler, çamaşır ve gecelikten oluşan. Birkaç tane de kalaylı bakır kap kacak. Ve yatak. Yani döşek demek istiyorum. Beraberinde kat kat saten kumaş kaplı yorganlar...

Erkek-tarafı da bir karyola almış. Çok modaymış annemlerin zamanında pirinç karyolalar. Gelinler, eğer pirinç karyolaları varsa çok mutlu olurmuş. Altı tane kadife kaplı katlanır sandalye almışlar düğünde takılan bilezikleri bozduarak, bir de masa. Dedem bir de kilim vermiş anneme.

Düşünebiliyor musunuz, salonda bir kilim, bir-iki sandalye, masa, bir köşede sedir, üzerinde çeyizlik örtüler ve yastıklar. Yatak odasında da bir pirinç karyola, yerde bir kilim, köşede ise çeyiz sandığı. Bir evin bütün eşyası bunlar!

“Ama mutluyduk!” diye ağlayarak anlatırdı annem eski günlerini, onu teselli etmek için eve gelen arkadaşlarına. “Paramız yoktu ama sevgimiz vardı,” diye sürdürürdü konuşmasını içini çekerek.

Aynı mahallede otururlarmış. Mahallenin yakışıklısı olan babamın gözü, civarın güzel kızlarından biri olan annemdeymiş! Annemin de gözü varmış babamda! Ama flört falan etmemişler. Mümkün değilmiş zaten oturup konuşmaları. Babam subay çıkar çıkmaz istemiş annemi. O zamanlarda subay bir damada kim hayır diyebilirmiş ki?

Sık sık taşınırlarmış. Evden eve, şehirden şehire. Her gittikleri yerde yeni eşyalar alırlarmış eskileri satıp. Nakliye parası daha çok tutarmış çünkü.

“Benim sayemde cebi para gördü. Benim tutumluluğum, kadınlığım sayesinde. Ama şimdi paraları o orospu yiyecek!” diye dövünüyordu annem.

Başkalarının yanında böyle söylüyordu ama onu asıl üzen, terk edilmektir. İlk değildi, daha önce de aldatılmıştı ama terk edilmemişti! Şimdi başka bir kadın için kocasını kaybetmişti. Kocasını artık yoktu ve bir daha gelmeyecekti. Boşanmaktansa dul kalmayı tercih edeceğinden adım gibi emindim...

Bu durum çok ağır geldi ona. Kendini toparlayamadı uzun süre. Kendine hiç bakmadı. Kuaföre bile gitmez oldu. Ki en büyük lüksü kuaföre gitmekti annemin, konken oynamanın dışında. Ayda bir boya, perma, haftada bir fön çektirmek, mizampli yaptırmak için uğrardı iki-üç adım ötemizdeki kuaför Hülya'ya.

Şimdi parası yoktu kuaföre verecek, ama annem bu, bir şekilde saçını boyatır, mizamplisini yaptırır diye bakıyorduk. Aylarca boyasız, dağınık saçlarla gezdi. Bazen odasından hiç çıkmadığı oldu. Bütün gece ağlıyordu yatakta. Gündüzleri de.

262 Güzel bir kadın sayılırdı, babam için saçını süpürge ettiğini söyleyen annem. Kısa boyluydu, tipik Türk kadınları gibi. Basenleri geniş, üst kısımları dar. Ufak tefek bir kadın. Gençken daha güzelmış bana göre.

Tüm anneler gibi giyinirdi. Bebe yakalı, degaje yakalı, reglan kollu, dar ve vücudu saran elbiseler vardı gardrobunda. Üzerinde mini ceketleri. Kumlu kumaşlardan döpiyesler. İpekli bluzlar, triko kazaklar...

Temizlik hastası küçük teyzem gibi çok titiz değildi. Haftada bir temizlik yapılırdı. Arada bir, elinde toz bezi dolanırdı, genellikle misafir geleceği zaman. Bana da sık sık bozulan elektrik süpürgesi ile ortalığın tozunu almak düşerdi.

Kimi zaman –ki son yıllarda çoğu zaman demek daha doğru olacak– bulaşıklar sabaha kalırdı. Bazen yığılırdı lavabonun önünde. Oysa teyzem öyle miydi? Her zaman mutfakçı derli toplu, evin her tarafı tertemizdi. Bal dök yala derler ya, parkeler, taşlar öyleydi gerçekten.

Ben de hamarat teyzeme çekmiştim. Okuldan yorgun argın eve gelip de bulaşıkları gördüm mü mutfakta, dersim olmasına rağmen yıkamadan duramazdım. Sonra üzerinde bir karış toz bulunan yerleri silerdim. Bazen hızımı alamayıp salona girdiğim de olurdu. Öyleyimdir hâlâ...

Anneme göre daha uzun boylu, daha zayıf, daha esmer olan ve daha mutlu bir evlilik yapmış olan teyzem de dayanamazdı ortalığın dağınık olmasına. Bize geldiğinde oturmadan önce mutlaka mutfakçı girer, beş dakika içinde sihirli değneğe sahip bir peri gibi, mutfakımızı dekorasyon dergilerindeki mutfaklara benzetirdi. Sonra da

sopasını salona, odalara çevirirdi. Genellikle odasında ağlarken bulunduğu annemi salona çıkarır, karşılıklı sigara yakarak efkârını dağıtmaya çalışırdı, söylenmeyi de ihmal etmezdi.

Ütü yapmaktan da hoşlanmazdı tembeller şahı annem. Lazım olduğu zaman ütülenirdi günler öncesinden yıkanan çamaşırlar. Hatırlarım da, yataktan kalkar kalkmaz söylenmeye başlayan babam, kimi sabahlar gömleğinin ütüsüz olması yüzünden bağırırdı. “Ne söyleniyorsun, iki dakikada ütülenir,” diye karşılık verirdi babamın söylenmelerine aldırmayan annem. Kavgalırsa ben girerdim yine devreye. Ben de sevmeydim ütü yapmayı ama galiba en çok ben ütülerdim giysileri.

263

Hele terk edildikten sonra annem hiç elini sürmez oldu ev işlerine. Babam da gidince ne vardı ki ütülenecek? Kardeşlerimle benim giysilerim, formalarımız, çamaşırlarımız. Çarşafı şöyle bir ütüler sererdik yataklara zaten. Havluları da katlayıp koyardık çekmecelere..

* * *

Annem kocası tarafından terk edilmenin acısı ile yaşarken ben ve kardeşlerim babalarınca terk edilen çocuklar olarak hayata karşı farklı bir tecrübe ile sınanıyorduk. Biz de ağlıyorduk geceleri yatağa girdiğimizde. Erkek kardeşimi kaç kez ağlarken yakaladım ama belli etmedim.

Dedim ya, hepimizin ruhunda derin fırtınalar koptu diye. Benden altı yaş küçük kız kardeşim kendini okumaya verdi. Liseyi birincilikle bitirdi. Benim başarılı olamadığım üniversite sınavında çok iyi bir puan tutturdu. Bununla yetinmeyip, üstüne bir de burs kazandı ve benim hiç görmediğim Amerika’nın yolunu tuttu. Sanki Avrupa’yı gördüm de...

Hâlâ orada. O da evlenmedi benim gibi. Ama eminim omuzunda ağladığı, kollarında uyuduğu bir sevgilisi vardır. Benim gibi erkeksiz değildir, bâkire değildir en azından! Pek konuşmayız bu konuları. Sanırım ikimiz de erkeklere olan güvenimizi kaybettik. Her erkeğin karısını aldatacağını düşünmeye başladık. Bir keresinde dertleşmiştik, yaz tatili için geldiğinde. İki yıl önceydi galiba...

“Neden evlenmiyorsun?” diye sormuştu bana.

“Kimse yok ki!” demiştim bütün samimiyetimle. “Evlenmek isteyen yok ki!”

“Etrafına bakmıyorsundur, insanlara o fırsatı vermiyorsundur, itiyorsundur elinde olmadan,” demişti. O öyleymiş. İlk zamanlar kimseyle arkadaşlık kuramamış. Özellikle de erkeklerle. Sonra psikoloğa gitmiş, orada herkesin bir psikoloğu varmış. Bana söylediklerini söylemiş doktoru. Çok yararı olmuş doktora gitmesinin, her hafta gidermiş mutlaka. Ben de gitmeliymişim...

264

Ama yine de güvenmiyordu erkeklere. Çok sevdiği bir erkekten söz etmişti sonra, o uykudan önceki yatak muhabbetlerimiz sırasında. Çok yakışıklı olmayan ama çok zeki, çok kültürlü enişte adayımız âşık olmuş bizimkine. Ablam ‘Ama ya beni aldatırsa, ya beni bir gün terk ederse?’ korkusuyla evlenmeye yanaşmıyordu. Yanaşmadı da.

Babamdan nefret ediyor. Baba diye bir kavram yok onun için. Psikoloğu, babamla barışmasını istemiş. “Yoksa evlenemezsin, çocuk doğurmazsın!” diyormuş. Babamı görüp görmediğimi sordu bir şefesinde bana.

Görmüyorum. Görmek de istemiyorum. Nerede yaşadığını bile bilmiyorum ki! Bir ahbaptan huzurevinde kaldığını duydum. İçim acımadı desem... Ona karşı vicdani bir sorumluluğum yok. Evlat olarak onu aramak, ziyaret etmek zorunda değilim. O bizi hiç merak etmedi ki! Neler yaşadığımızı öğrenmeye çalışmadı! Nasıl geçindiğimizi, ruhumuzda ne tür fırtınaların koptuğunu görmeye tenezzül etmedi!

Aslına bakarsanız, ben vazgeçtim evlenip yuva kurmaktan. Çocuk doğurup anne olmaktan. Ben cinselliği yaşamak istiyorum. Sadece ve sadece sevişmek istiyorum. Bir erkekle yatağa girmek, onun kollarında kendimden geçmek, garip sesler çıkarmak, vücudu altında ezilmek.

Yeter ki bunları yapmak isteyebileceğim biri çıksın karşıma.

ŞENGÜL

40 yaşında. Üniversite mezunu, çalışıyor. Üç kez evlenmiş, çocuğu yok. Pek bir vukuatı yok gençliğinde. En büyük darbe anne ve babasız kalmak. Kısmeti açık ama aşktan yana şanslı mı belli değil! Kimileri bir kocayı bile bulamazken onun başından üç evlilik geçiyor...

Maaşallah ortalık toz duman son günlerde, aldatan aldatana! Filmler yapılıyor, kitaplar yazılıyor, herkes bir şeyler söylüyor. Tartışmalara bakıyorum da, erkekler aldatınca pek bir sorun yok! Kadınlar da kabulleniyor durumu, aldırıyorlar. Ama ne zaman ki aldatan taraf kadın oluyor, işte o zaman kıyamet kopuyor. Ahmet Altan'ın kitabına da, Richard Gere'in filmine de tepki bence bu yüzden. Erkekler aldatılmaya katlanamıyor!

Oysa katlanmak zorundalar. Zira günümüzde 'kadınların aldatması' in, 'erkeklerin aldatması' ise out!

Benim hikâyemde ise 'out' olan konu daha baskın. İlk ilişkimde ben mi aldatıldım yoksa, öteki kadın mı, belli değil. İlk kocam da eski nişanlısıyla aynı otomobilde kaza yapmıştı, hatırlayın. Bundan daha güzel-büyük-sarsıcı-gerçekçi bir aldatma-aldatılma hikâyesi olmaz, diye düşünebilirsiniz. Olabilir ama ben sizin gibi düşünmüyorum. Kocam suçsuz bence. İkinci evliliğimde ise baştan sona aldatıldım! Çünkü uçanla kaçanın elinden kurtulamadığı bir adama aşık oldum!

Hani bazı erkekler vardır; neşeli, canlı, esprili, aynı zamanda dominant. Girdikleri her ortamı hemen değiştirirler, herkesi eğlendirir, güldürür, etkileri altına alırlar. Öyle biriydi Melih'im! İyi bir arkadaş, harika bir dosttu ama asla iyi bir sevgili değildi. Hele koca? Katiyyen değil!

Nasıl diyeyim, onu nasıl anlatayım. Yakışıklı değil ama çekici bir erkek. Girdiği her ortamda dikkat çeken biri. Özellikle kadınların dikkatini çekiyor elbette! Mıknatıs var sanki adamın üzerinde kadınları çeken. Kimileri utangaçtır ya da ulaşılmazdırlar diyelim, cool'durlar yani. Beğenilmek hoşlarına gider de, burunlarından kıl

aldırmazlar. Kimi de benim Melih'im gibi Mevlanacıdır; "Gel!" der. "Gel, ne olursan ol, kim olursan ol, fark etmez, yeter ki gel!" Böyle bir erkekle hayat geçer mi! Geçmez elbette. Geçmediği için de canımıza okundu işte.

Düşünün şimdi, kalabalıklar içindesiniz, grup hâlinde eğleniyorsunuz. El ele, diz dizesiniz, ancak göz göze değil! Eli yalnız sizin üzerinizde çalışıyor ama gözü sizden başkalarını da görüyor. Radar gibi tarıyor etrafı. Yoo, siz yanınızdayken kur yapmıyor başkalarına. O kadar da değil. Daha neler! Anladınız ama ne demek istediğimi.

266 Sinir oluyor insan. Ben oluyordum. Bozuluyordum. Benim yanımda başka kadınlarla konuşmasına, onlara soru sormasına, kahkahalar atarak gülüşmesine acayip bozuluyordum.

Kıskanç bir kadın değilim. Kıskandığımı da asla belli etmem. Ama...

Bu adama güvenmiyordum! Hiçbir zaman da güvenmedim! Güvenmek istedim ama güvenemedim! Neden mi? Başta kendi söylüyordu tek bir kadınla ömrün geçmeyeceğini. Yalnız yaşamayı sevdiğini. Özgür olmayı. İsteddiği zaman çekip gidebilmeyi. Kimseye bağımlı olmamayı...

Geçmiş de bunu ispatlıyordu zaten. İki evlilik, bir sürü beraberlik, çeşitli sevgililer. Böyle bir adama âşık olunur mu? Hadi oldun, evlenilir mi? Demeyin. Deyin de, anlamaya çalışın ama beni. Olmaz mı? Ne yapayım, âşık olmuştum. Adı üstünde aşk! Aşkın gözü kör demezler mi? Benim gözüm de kör olmuştu. Görmüyordum adamın kusurlarını. Hem insanı etkilemesini iyi biliyordu. Kadın ruhundan anlıyordu. Yanındayken her şeyi unutuyordum.

* * *

Daha ilk buluşmamızda etkilemişti beni. Telefon numarasını vermişti ya, uzun süre arayıp aramama konusunda tereddütler yaşadktan sonra aramaya karar vermiş ve aramıştım. Hafta sonu için randevulaştığımız. Nereye gidelim, diye konuşurken, "Balık tutmayı sever misin?" diye sormuştu. Hiç tutmamıştım ki!

Her şeyin bir ilki vardır! Boğaz'a doğru yol almıştık. Balık tutmayı pek sevmiş. Denizi, tekneleri de. Bir teknesi olsun istermiş.

Doğayla iç içe olmak hoşuna gidermiş. Sabah erkenden kalkıp balığa çıktığı çok olurmuş. Ya da ava...

Otomobilinin arkasında bütün malzemeler vardı zaten. Uygun bir yerde durduk. Bana da olta verdi. Hayatımda yeni bir dönemin kapılarının açıldığının farkındaydım. Gizemli, heyecanlı, tutkulu bir hayatın.

O gün çok eğlendim. Balık tutmanın zevkli olacağını hiç bilmezdim. Gerçi küçük sevimli yaratıkları öldürmek, onları oltadan çıkarıp kovaya atmak, orada çırpımlarını seyretmek hiç hoş değildi ama oltayı atıp beklemek, balığın vurduğunu hissetmek, çektiğinde oltanın ucunda sallanan balığı görmek başka türlü bir heyecan veriyordu insana. Çocuklar gibi seviniyor, gülüyor, zıplıyordum. O gün orada ona sarılmamak için zor tutuyordum kendimi. Beline sarılmak istiyordum, başımı sırtına dayamak, saatlerce öyle kalmak. Ya da gidip saçlarını karıştırmak, yüzüne, gözlerine, dudaklarına dokunmak...

Her zaman şaşırttı beni. Her hareketiyle etkiledi. Başkalarında küçümsediğim, hiç hoşuma gitmeyen davranışlar onda başka bir anlam kazandı. O hareketlerin bile ona yakıştığına hükmettim. Benim gibi aşktan gözünüz kör olmuşsa işiniz zor. O zaman Allah sabır versin size! Ne diyebilirim ki başka! Artık sürekli bir onunla, bir kendinizle didişip duracaksınız çünkü. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Görür görmez çarpıldığınız, tanıdıkça daha çok bağlandığınız, teni teninize değince mükemmel bir çift olacağınıza inandığınız bir adamın kadın düşkünü olduğunu öğrenirseniz ne yaparsınız?

Ya eyvallah deyip gidersiniz ya da mücadele etmeye karar verirsiniz, benim yaptığım gibi. Kendinize güven gelir birden, aşk sarhoşluğu buna denir herhalde. Kendinizi bulunmaz Hint kumaşı sanırsınız. Siz başkasınızdır, siz onun aradığı, beklediği kadınsınızdır. Evet, diğer kadınları terk etmiştir, başta âşık olduğunu söylese de, aşk değildir o, âşık olduğunu sanmıştır, gerçek aşkı sizsinizdir. Diğer kadınlarda iş yoktur! Onlar ne istediğini anlamamışlardır adamın. Onlar güzel değildirler sizin gibi. Sıcak, uysal, sevecen, dişi. Sevişirken nasıl da kendinden geçtiğini görürsünüz. Ne kadar istekli! Başkalarıyla öyle sevişmesi mümkün değil. Görecek, kısa zamanda anlayacak sizin farkınızı. Ve sizden asla vazgeçemeyecek!

Var mı böyle salaklık ya! Var tabii. İnanıyordum biliyor musunuz buna. Her kadın inanır belki de, ne bileyim! Belki ilk karısı, ikinci karısı, uzatmalı sevgilileri de öyle zannediyorlardı. Hâlâ onlarla görüştüğüne göre, hâlâ vazgeçilmez olduklarını düşünüyorlardır! Evet ya, bir de onlarla görüşüyordu!

Bir tek ilk karısıyla arası yoktu. Onunla çocuklar olduğu için konuşmak zorunda kalıyordu. Ama ikinci karısıyla her daim beraberdi. Tanıştığımızda yeni boşanmışlardı. Boşamak isteyen kim? Kim olacak? Melih tabii ki. Sıkılmıştı evlilikten, sorumluluktan, hesap vermekten, istediğini yapamamaktan, yatağında yalnız uyuyamamaktan. İşte sorun burada; sıkılmıştı ondan! Benden sıkılmayacak! Benimle nasıl da mutlu! Seviştikten sonra nasıl da uyuyor çocuk gibi! Benimle evli olsa, yalnız yatmak istemeyecek!

Ben kendimi böyle kandırırken onlar hep görüştüler. Evliken de, aramız bozukken de, barıştıktan sonra da, boşandıktan sonra da. Kıskandım mı? Çok değil. O beni kıskanmalıydı, kıskanıyordu belki de. Hiç oturup konuşmadık. Bozuluyordum elbette onu aramasına, ilişkilerinin sürmesine. İçim cız ediyordu, benim yanımdayken onunla konuştuğunda. Yine de benden bir önceki sevgilisi kadar kıskanmıyordum. O sarışın ise beni delirtiyordu! Bazı insanlarla yıldırım hiç tutmaz. Kanım kaynamaz. Negatif bir elektrik olur aramızda. İteriz birbirimizi. O cadıyla da öyle oldu.

İlişkimizin başladığı günlerdi. Bir arkadaşının doğum günü nedeniyle bir gece kulübüne gitmiştik. Oradaydı eski sevgili. Kadınsı bir sezgiyle aralarında bir ilişki olduğunu hissettim hemen.

Sizde de var mıdır böyle hisler? Ben hiç yanılmam bilir misiniz? Hemen anlarım bir bokluk olduğunu. Ya da olacağını. Aralarındaki gerilimden, göz göze gelmemeye gayret eden kaçamak bakışlardan çakmıştım durumu. O da öğretmendi. Üstelik aynı okulda! Bütün keyfim kaçmıştı birden. Bir sıkıntı gelip çöreklenmişti yüreğime. Beş dakika önceki gibi neşeli değildim artık. Tedirgin, huzursuz ve sinirliydim. Böyle olmak istemediğimden ve etrafa canımın sıkıldığını belli etmemek için de gergindim.

Kimseye hiçbir şey sormadım. Sadece izledim. Sonra, haftalar sonra tesadüfen ikisini bir arada gördüm. Baş başa yemek yiyorlardı.

Yani bu kadar tesadüf olur. Sanki özel olarak o gün oraya gitmem emredildi. Ki hiç gitmediğim bir semttir orası. Bir arkadaşım ithal malı, çok kaliteli, bir o kadar da ucuz malların satıldığı bir mağazadan söz edip duruyordu günlerdir. O gün de bana uğramıştı, konuşurken “Haydi, gidelim!” dedik ve düştük yola. “Gidelim,” diyen de benim! Arkadaşım, “Olur mu ya şimdi?” falan deyip vazgeçmeye bakarken, ben “Olur olur, haydi benim fazla işim yok bugün, gidelim,” deyip çekiştirdim kadını. Sevgilimle ex-aşkını basmaya gidiyormuşum, bakar mısınız işe!

Mağazadan çıkışta karnımızı doyuracak bir şeyler almak için girdiğimiz kepapçada gördüm ikisini. Öğle tatiliydi, baş başa yemek yiyorlardı. Arkadaşıma döneri beğenmediğimi söyleyerek dışarı attım kendimi.

269

Nasıl kötü oldum anlatamam. O sıkıntı yine geldi, çörekledi yüreğime. Nefes almakta zorlanıyordum. Başım uğulduyor, gözüm hiçbir şeyi görmüyordu, söylenenleri anlamıyordum. Velhasıl berbat bir durumdaydım. O kadar çok bu duruma düştüm ki! Yine de alışamadım! Her seferinde daha berbat hissedirim kendimi...

O gün terk etmem gerekirdi onu belki de. Bu adamın bana yar olmayacağını, bu adamın beni çok üzeceğini anlamam gerekirdi. Anlamıştım anlamasına da, ayrılmak işime gelmiyordu. Çekip gitmek, yolun başında pes etmek, mücadeleden hemen kaçmak istemi-yordum. Hatırlıyorum elbette, ilk hayal kırıklığımda kendime söz verdiğimi, bir daha aşk acısı çekmeyeceğime, bir erkek için üzülmeyeceğime dair yemin ettiğimi. Beni üzen üzülsündü, ben bana layık olanla olacaktım. Ama...

Ama aşk laftan anlamıyor ki!

Akşam her zamanki neşesi, coşkusu, sevgisi ile aradı beni. Hiçbir şey söylemedim ben de. Onları gördüğümü, o kadının kim olduğunu sormadım. Onun anlatmasını bekledim.

Bir gün... Birlikte yürürken, çimenlerin üzerinde oturup sohbet ederken, bana yine kendinden, gelecekten, umutlardan, hayallerinden ve de geçmişinden söz ederken sordum ona sarışın cadıyı. Çok şaşırdı. Kimden duyduğumu, nasıl öğrendiğimi merak etti. Yanılmamıştım elbette. Varmış ilişkileri. Ama kafası karışıkmiş hanımefendinin! Başka bir erkek daha varmış hayatında. Evlenmek ve anne ol-

mak istiyormuş. Melih evlilikten ve babalıktan istifa etmeye niyetli olduğundan öteki adamı seçmiş.

Artık dostlarmış. Sadece dost... Çünkü birbirlerini çok iyi anlıyor ve çok seviyorlarmış!

Gel de kıskanma şimdi. Üstelik daha fazla kıskanmanıza neden oluyor böylesi bir durum. Önemli biri olduğunu anlıyorsunuz çünkü. Hayatından hiç çıkmayacak biri! Yanılmadım elbette. Hep dost kaldılar. Ben de hep kıskandım onları.

Bir süre sonra kadın ayrıldı okuldan. O adamla evlendi. Özel bir okul açtı. Bir-iki kez bize geldiler. Bir kez de ben gittim evlerine. Gitmek istemedim, kaçmaya çalıştım aynı ortamda olmaktan. Ben kaçsam da onlar hep görüştüler. Kıskandığımı belli etmemeye çalıştım. Tek kelime bile etmedim bu konuda. Yatmadıklarını tahmin ediyorum, öyle söyledi çünkü, güvenmesem de öyle hissetmek istiyorum işte. Bazen diyorum ki, keşke yatsalar, dost olmaları daha kötü çünkü! Onun hayatındaki tek vazgeçilmez, ben olmak istiyorum. Ben... Sadece ben...

Kadın olarak yalnızca ben. Çocukları olsun, annesi, babası, kardeşleri. Onları kıskandığım yok elbette. O kadar da değil!

Kısacası o kadar çok kumam vardı ki! Yatmasa bile hayatında o kadar çok kadın vardı ki! Hangisiyle mücadele edecektim bilmiyordum. Bir süreliğine başardığımı düşündüm. Vazgeçilmezleri arasına girdim. Çok inişli çıkışlı bir ilişkimiz oldu. Kavga ettik, darıldık, barıştık, kopamadık birbirimizden...

* * *

Diyeceksiniz ki, niye kavga ediyordunuz? Bilsem! Çok bencildi. Çok agresifti. Çok kıskançtı. Çok güvensizdi. Kimseye güvenmiyordu. İstiyordu ki her şey ama her şey onun denetiminde, bilgisi dahilinde olsun. Herkese hükmetmek istiyordu, her şeyi öğrenmek. Herkesten ve her şeyden kuşkulanıyordu.

Benden bile! Ben ki, ondan başka erkekle bırakın yatmayı, flört etmeyi bile aklımın ucundan geçirmiyordum. Ben ki, her dokunduğunda kollarında eriyip bitiyordum. Ben ki, daha onunla buluşmaya giderken heyecandan orgazma ulaşıyordum. Ben ki, onu başka kadınlarla paylaşmaya ses çıkarmıyordum. Ve bu adam, benim başka

erkeklerle flört edeceğimi düşünebiliyordum! En yakın arkadaşıyla bile!

Aynı evi paylaştığı arkadaşı, onun sevgilisi ve biz, yemeğe gitmiştik bir gün. O gün çok mutluydum. Çok güzel bir gün geçirmiştim çünkü. Küçük bir kayıkla Boğaz'da gezintiye çıkmıştık. İlk kez başkalarının yanında öpüşmüştüm onunla. Sarılmıştım sımsıkı. Sevgilim olduğu için şükremiştim Tanrı'ya. Oysa kıskanmıştı beni o gün. Hem de benim mutluluktan yere göğe sığamadığım bir günde...

Küçük ve salaş bir balıkçıda yemek yiyorduk. Ayağımı uzatmıştım bir ara. Bir başka ayağa değince kimin diye bakiştık, arkadaşının ayağıymış meğerse, gülüştük. Yüzünün şekli değişti aynı anda. Biraz önce gözlerime bakarken gözlerinin içi gülen, gün boyu üzerime titreyen adam, suratıma bakmaz oldu.

Havası değişti masanın birden. Ben şaşkın, anlamaya çalışıyordum suratının asılmasının nedenini. Aklıma geliyordu elbette o neden, ama böyle bir şeye ihtimal vereceğine inanmak istemiyordum. Bana hakaretti bu! Beni öldürmekti! Şirinlikler yapıyordum onu kendime döndürmek için. Bir ara masadan yok olup gitti ama. Geldiğinde hesap istendi ve kalkıldı. Beni restoranın kapısında bırakıp gitti. Aynen böyle oldu.

Ben ne yaptım? Öldüm orada. Yer yarıldı, içine girdim. Bir yanım peşinden koşmak, konuşmak, bir suçum olmadığı hâlde özür dilemek istiyordu. Onun yanında olmak istiyordum çünkü. Geceyi birlikte geçireceğimizi düşünmüştüm çünkü. Diğer yanımsa öfke-den kuduruyor, arkasından koşmak, pataklamak, vurmak, tüm hıncımı almak istiyordu. Allah kahretsin!

Kahroldum günlerce. Üstelik yarım saat, bir saat, iki saat, ertesi sabah, öğlen, öğleden sonra, akşam, gece arayacağını, benden özür dileyeceğini beklerken. Aramaması, suçluyken güçlü olmaya çalışması daha da delirtti beni.

Bir hafta geçti aradan, belki de on gün. O bir hafta on gün boyunca yaşamadım sanki. Her gün işe gidiyordum elbette; gülüp şakalaşıyor, yemek yiyip, tuvalete gidiyordum gitmesine ama yaşayan bir ölü gibiydim sanki. Kalbim bin bir parçaya bölünmüştü. Sonra geldi bir gün yanıma. Ki genelde ben alttan alırdım. Daha fazla küs kalmaya dayanamazdım çünkü. Bakardım ki çok acı çekiyorum,

“Aşkta gurur olmaz!” diyerek arardım onu. Gururlu, burnundan kıl aldırmayan ben, yapardım bunu.

Oysa o gün, o geldi yanıma. Anlamıştı hatasını sanırım. “Defol git!” dedim öfkeyle. Evet, ayen böyle söyledim. Nasıl söylediğime bugün bile inanmam ama söyledim işte. Nasıl rahatladığımı anlamam. Bütün öfkem geçti birden. Hemen ardından gönlünü nasıl alacağımı düşünmeye başladım. Öyle şaşırmıştı ki! Yüzüdeki ifadeyi asla unutamam!

Barıştık tabii. Sonra yine küstük. Yine barıştık. Küstük, barıştık. Her barışmamızdan sonra soluğu yatakta aldık. Her seferinde daha tutkulu seviştik. Bazen bir ay sürdü küslüğümüz, bazen üç ay. Bir seferinde bir yıl görüşmedik. Koca bir yılını onsuz geçti.

* * *

Biri daha vardı kıskandığı, ortak bir arkadaşımız; Aykut. Çekici bir erkekti aslında. Melih’e âşık olmasam flört etmeyi düşünebilirdim belki ama gözüm sevgilimden başkasını görmezken asla! Sevgilimse, gözlerimden baştan çıkmaya hazır olduğumun anlaşıldığını iddia ediyordu!

Bu yüzden Aykut’la görüşmeme kızıyordu. Hele onunla iş çıkışı bara gittiğimi duyunca öfkeden deliye dönmüştü yine. Niye gitmeyecektim ki? Arkadaşımdı sonuçta. Hem sanki kendisi bensiz so-kağa çıkmıyordu! Kız arkadaşlarıyla, eski sevgilileri, potansiyel sevgilileri ile bir yerlere gittiğinde ses çıkarabiliyor muydum? Asla! Kıskançlıktan çatlasam da, belli etmiyor, kendimi eğitmeye çalışıyordum.

Ha, bu arada kısasa kısas yaptığımı da düşünmeyin sakın, üzülürüm! Öyle bir niyetim yoktu çünkü. Gerçekten. Yakışıklı bir erkekten gelen teklif hoşuma gitmişti diyelim, ille de beni suçlayacak-sınız. Kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Vardır ya kadınların böyle ihtiyaçları, kendileriyle ilgili güven tazeleme seansları.

Tabii Melih demediğini bırakmadı. Hatta Aykut’a bir ilişkim olduğuna karar verdi! Aykut da inadına mı yapıyordu bilemem ama Melih’in yanında hakikaten daha sıcak davranıyordu bana. Günahını almayayım boşuna, aslında sadece bana değil herkese öyle davranırdı. O da Melih’in bir başka versiyonu idi. Kadınların beline sa-

rılır, kolunu omuzlarına atar, şakalar yapardı. Dozunda ama. Sonunda inanmıştı galiba Melih aramızda bir şey olmadığına.

Derken kavga etmiştik yine. Hangi nedenle bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Yalnız ciddi bir kavgaydı. Telefonda, ‘artık beni görmek istemediğini’ söylemişti!

Aradan aylar geçmişti ve beni aramıyordu. Depresyondaydım, bunalımdaydım, kahırlardaydım! Her gece, bir daha onu düşünmeyeceğime dair kendime söz vermeme rağmen ertesi gece yine ağlıyordum yatağıma kapanıp. Yastıklara sarılarak, onun adını haykırarak dalıyordum uykuya.

Aksi gibi de etrafım erkek kaynıyordu! Kısmetim bir açıldı, sormayın gitsin. Kime gülssem, “Benimle beraber olur musun?” diyordu. Oysa ben yalnız onu; Melih’imi istiyordum. İşte o günlerden birinde Aykut aradı beni. Yemeğe davet etti. Canım gitmek istemedi ama o kadar ısrar etti ki, dayanamadım. Hem Melih’i görüyor olabiliirdi, ne yaptığını öğrenirdim!

Yemekte benden, Melih’ten, ilişkimizden konuştuk. Melih’in hakkında bir şeyler öğrenmenin derdinde, Aykut’un ağzını arıyordum sürekli. Oysa onun derdi başkaymış! Benden hoşlandığını söyledi. Benimle yatmak istediğini...

Melih kıskanmakta haklıymış demeyin! O günlerde yoktu bir şey aramızda. Belki bir hoşlanma sinyali geçmiştir hepsi o kadar. Bana ilan-ı aşk ederken bile Melih’i anlatıyordum ona. Melih’in bunu duyması halinde ne kadar çok şaşıracağını, kızacağını söylüyordum. Evine gittik yemekten sonra. Çok ısrar etti çünkü. Reddedemedim. Teklifini orada da yineledi. Benimle sevişmek istediğini yani. Ben ne yaptım peki? Ona sarılarak ağlamaya başladım! “Ben Melih’i seviyorum. Onu çok özledim!” diyerek ağladım hem de...

Barbat bir durum. Kim ister ki böyle bir pozisyonda kalmayı! Sen kalk, kadını eve getir, o da başkasını sevdiğini söyleyerek salya sümük ağlasın! Zavalıcılık, beni teselli etmek zorunda kaldı. “Yapamam!” dedim hıçkırığa hıçkırığa. “Gerçekten yapamam. Henüz hazır değilim böyle bir şeye. Onu çok seviyorum!”

“Hemen gitme o zaman!” dedi. “Gidersen kendimi çok kötü hissederim!” Bir süre daha oturdum. Arkadaşça. Ağlamaya, evimde devam ettim. Çok ağladım Melih yüzünden. Tamam, konuyu saptır-

mıyorum. Teklifini geri çevirmeme karşın Aykut beni sık sık bir yerlere davet ediyordu. Kendimi kötü hissettiğimde gidiyordum ben de. Böyle bir gecenin sonunda, belki de sevişmeyi, dokunulmayı özlediğim bir anda seviştik...

Sevişirken Melih'i ne kadar çok özlediğimi, onu ne kadar çok sevdiğimi anladım. Sabah uyanır uyanmaz onu aramak istedim.

Allah kahretsın! Ne yapacaktım ben! O kadar mutsuzdum ki! Yolda giderken gözyaşlarına boğuldum. "Gözün aydın! Sonunda oldu! Yattım onunla!" diye bağıırıyordum hıçkıra hıçkıra. Arayıp, bunları yüzüne haykırmak istiyordum.

Onsuz ve uykusuz gecelerime daha fazla dayanamayıp aradım bir gün. Çağrı cihazına mesaj geçtim, "Beni ara!" diye. Kalbim çarpa çarpa bekledim aramasını. Yarım saat kadar sonra dileğim gerçekleşti. Çok şaşırmışım gibi yaptım. N'apım!.

Hiçbir şey olmamış gibi aramayı gururuma yediremezdim. Arardım da korkuyordum. "Hâlâ seni görmek istemiyorum!" demesinden korkuyordum. Kaldıramazdım bir kez daha reddedilmeyi. Şansımı denemem lazımdı. Bir numara yapmak zorundaydım. Aklıma gelen en iyi numarayı uygulamıştım!

"Beni sen mi aradın?" diye sordu.

Heyecandan ölmek üzereydim. "Hayır!" dedikten sonra devam ettim. "Aramayı isterdim ama aramadım."

"Niye aramıyorsun peki?" demez mi? Ölür müsün, öldürür müsün? Ama mutluydum! Hemen kapatmamıştı telefonu. Konuşmaya başladık. Havadan sudan, neler yaptığımızdan. Onu özlediğimi söyledim. O da beni özlediğini söyledi.

Tanrım! Başarmıştım. Olmuştu. Numaram tutmuştu. Yeniden görecektim onu. Yeniden buluşacaktık. Yeniden sevişecektik. Bir yıllık aradan sonra ilişkimize kaldığımız yerden devam ettik. O arada yaşananları sineye çekerek. Ben ona Aykut'u anlattım. Bir şey demedi. Birkaç ay sonra da evlendik zaten. Hamile kaldığım için. İki yıl sonra boşandık. Benden sıkıldığı için.

Dört yıl görmedik birbirimizi.

Aynı şehirde, aynı ortamda yaşamamıza rağmen dört yıl boyunca hiç karşılaşmadık. Kaybolmayı iyi bilirim ben. Ümit’le de aynı ortamda olmamıza rağmen hiç karşılaşmadık mesela. Tanrı yardımcısı oluyor bazen bana.

Aslına bakarsanız karşılaşmayı hep istedim. Hemen her gün değil elbette ama hep karşılaşma senaryoları geliştirdim kafamda. Boşandıktan yaklaşık bir yıl sonra Oğuz’la evlenince de karşılaşmayı hayal ettim. Evlendiğimi duyup duymadığını merak ediyordum. Bilmesini istiyordum.

Boşanalı dört yıl, yeniden evleneli üç yıl olmuştu ki, aradı beni! Sevgililer Günü’ydü aradığında. Telefonda öylece kalakaldım. Ne diyeceğimi bilemedim. Oysa günlerce, haftalarca, aylarca, yıllarca o anı beklemiştim! Beni çok özlediğini, beni görmek istediğini söyleyecekti, onu affetmemi isteyecekti. Bense ona yıllardır içimde biriktirdiklerimi haykıracaktım, artık onu sevmediğimi, unuttuğumu, hayatımdan sildiğimi, evlendiğimi ve çok mutlu olduğumu...

O andı işte. O büyük an gelmişti, tam dört yıl sonra. Ama planladığım, tasarladığım, hayalimde kurgusunu yaptığım sözlerin hiçbirisi çıkmadı ağızımdan. Konuşmak istemediğimi söyledim sadece ve telefonu yüzüne kapattım.

Hazırlıksız mı yakalanmıştım? Yanımda Oğuz olduğu için mi konuşamamıştım? Kocam yanımda olmasa tasarladıklarımı makine-li tüfek gibi sıralayacak mıydım? Bilmiyorum. “Kimdi o?” diye sormuştu Oğuz. Saklamamış, söylemişim ben de. “Niye arıyor ki seni? Bilmiyor mu evlendiğini?” diye sürdürmüştü konuşmasını.

Bilmiyordum ki! Çaktırmıyordum, belli etmiyordum ama benim de aklımı aynı soruyu kurcalıyordu: Niye aramıştı sahiden?

Üç gün dayanabildim ancak. Üçüncü gün merakıma yenilip ben aradım onu! Aramak zorundaydım. Ne istediğini öğrenmeliydim...

* * *

Sonra ne mi oldu?

Yıllardır tasarladığım pek çok cümleyi ardı ardına sıraladım telefonda, yüzünü görmeden. Sıralayınca rahatladım. Rahatladım

ama, sesini duyunca, sohbeti sürdürünce, onu ne kadar çok özlediğimi fark ettim.

Özlemiştim onu Allah kahretsin! Onca yıla rağmen burnumda tütüyordu. Affetmiştim. Tüm olanları. Bunca yıl aramamasını. Ne doğum günümde, ne tanışma, ne evlilik yıldönümümüzde, ne yılbaşında... Özel günler konusunda ne kadar hassas olduğumu, aranmayı ne kadar çok istediğimi bilmesine rağmen aramamasını. Şimdi unutmuşum bütün bunları. O beni görmek istiyordu.

276

Onu görmeyi hem istiyordum hem istemiyordum. İstemiyordum; hayatımı yeniden altüst etmesinden korkuyordum çünkü. Mutluydum, huzurluydum, harika bir kocam, güzel bir evliliğim vardı, bunun bozulmasına tahammül edemezdim. İstiyordum; onu unutamadığımı biliyordum. Bunca yıl aklımdan çıkmamıştı. Her zaman hayatımdaydı. Kocamla sevişirken de benimleydi çoğu zaman. Gece yatarken, sabah uyandığımda, yemek yerken, kitap okurken, müzik dinlerken. “Belki görürsem,” diyordum; “büyü bozulur, onu gözümde büyüttüğümü görürüm.” Bana yaptıkları için kızgındım ona. Beni aldattığı için, beni terk etmeyi göze aldığı için, beni yalnız bıraktığı için. Görünce, dokununca belki de hoşlanmayacaktım artık ondan. Onu sevmediğimi anlayacaktım. Oğuz’u; kocamı ne kadar sevdiğimi görecektim. Oğuz, pek çok açıdan daha mükemmeldi Melih’ten. En azından bana değer veriyor, beni önemsiyor, beni seviyordu.

Bunu anlamam için görmem şarttı! Böylece kurtulabilirdim Melih takıntısından. Bu yüzden görmek istedim. Bir anlamda kurtuldum saplantımdan. Büyü bozuldu. Biraz...

Nasıl heyecanlıydım anlatamam buluşmaya giderken. Dile kolay, dört yıl olmuş görmeyeli. Onunla sevişmeye gitmiyordum ama bu olasılık, beni inanılmaz derecede tahrik etmeye yetiyordu. Kızıyordum kendime. Niye böyleydim ben? Niye kurtulamıyordum bu adamdan?

Yaşlanmıştı, değişmişti ama yine benim canımdı. Onu özlemiştim. Çok özlemiştim. Bana dokunduğunda, onunla yatmaktan başka bir şey yoktu aklımda. Sonra rahatladım. Üzerimden büyük bir yük kalktığını hissettim. Artık yatmasam da olurdu. O günden sonra iki kez daha görüştük. Sonra bitti. Artık yatmıyorum onunla. Arada bir

telefonlaşıyoruz. Zaten başka bir şehre yerleşti. Uzaklara gitti. Burada da olsa eskisi gibi olmazdı ilişkimiz.

Artık âşık değilim her şeyden önce. Aşkım bitti. Birlikte olamayacağımızı biliyorum çünkü. Yeniden deneyemem. Bir arada yaşamamız mümkün değil. Bırakın birlikte yaşamayı, sevgili olmamız da mümkün değil. Aynı gerilimlere, sıkıntılara katlanamam.

Ama benim için önemli biri. Sevdiğim biri. Arada bir sesini duymak istiyorum. Canım sıkıldığında aramak. Başımı göğsüne dayamak. Dudaklarından öpmek. Sarılmak. Ve bazen sevişmek!

Çok mu kötüyüm bunu istediğim için? Ahlâksız mıyım sizce? Belki öyleyim. Ama ne yapayım ki içimden gelen hisler böyle. Ahlâklı olmam için yalan söylemem mi gerekiyor?

277

Yalan söyleyemem ben. Onunla seviştığimi ve arada bir bile olsa onu görmek istediğimi, içinde yaşadığım bu çelişkili durumu kocama da anlattım. Çok zor oldu elbette hislerimi ona, onu kırmadan aktarmak.

Şaşırmadığını söyledi. O gün telefonla aradığı zamanki tepkimden, onunla görüşeceğimi tahmin etmiş. Yanılmak istemiş yine de.

Bozulmuştu. Bozulmaz mı insan? Ben de olsam bozulurum. Ne yapmak istediğimi sordu. Boşanmak mı istiyordum? İstemiyordum. Biraz önce size anlattıklarımı açıklamaya çalıştım. Yatma faslını söylemedim ama. Bunu söylemek ağır geldi. Kendisinin anlamasını istedim belki de.

Melih benim alışkanlığımdı. Bağımlı olduğum, kurtulamadığım bir alışkanlığım. Kurtulmak istiyordum. Oğuz'un bana yardımcı olmasını istiyordum. Ona yalan söyleyemezdim. Söylemek istemiyordum. Bilmesini istiyordum duygularımı. Beni anlamasını istiyordum. Anladı. Hâlâ evli olduğumuza göre bir sorun yok.

O beni aldattı mı diye sorarsanız, bir yorum yapamam. "Benim kocam kesinlikle aldatmaz," diyen kadınlardan değilim. Olamam. Bunun bir kandırmaca olduğunu biliyorum zira. Hiç belli olmaz. Bir gün, bir an, olmadık bir yerde, olmadık bir zamanda birinden hoşlanabilir insan. İnanılmaz bir ten uyumu yakalanabilir. Veya benim gibi bağımlı olduğu biriyle karşılaşabilir. Oğuz da beni aldatmış olabilir!

Hoş bir adam ayrıca! Başarılı, mevki sahibi, paralı. Böyle po-

zisyonların kadınlar için çekici olduğunu bilmez miyim! İşyerinde vardır bir sevgilisi belki de! Sekreteri, yardımcısı, asistanı, işinde ilerlemek isteyen bir kadın. Kimsenin günahına girmiyorum. “Ola-bilir!” diyorum sadece. Olabilir...

Aldatırsa ne yaparım? Gözünü oyarım elbette. İstemem. O Melih değil. Melih olmadığı için evlendim onunla.

Arkadaşları, arkadaşlarım Oğuz’un bana resmen âşık olduğunu söylüyorlar. Benden başkasını gözünün görmediğini. Belli mi olur! Öyle olduğu söylenen erkeklerden korkun. Onlar yere bakıp yürek yakanlardır. Bu yüzden gözüm üzerinde. Anlarım herhalde aldatıldığımı. O yüzden şimdilik içim rahat. Ha, ayrıca aldatılıyorsam da bilmek istemem.

SADEGÜL

38 yaşında, lise mezunu, sivil toplumcu, dul, bir çocuk annesi. Tutucu ailenin marjinal kızı. Görücü usulü evlilik ile mutsuz bir başlangıç yaptı yeni hayatına. Kocasını kaybettiğinden beri ise hayatında yalnızca bir erkek var; oğlu...

Acaba kaç kez aldattı beni? Kaç kadının koynundan çıkıp geldi yatağıma? Sevdi mi onları? Nasıl davranırdı? En çok merak ettiğim konu bu! Canlarını yakar mıydı sevişirken? Yoksa! Evde aslan kesilen kocam, dışarıda son derece halim selim biri olarak tanınırdı bilir misiniz? Sessiz sakın, yolda yürürken yere bakan bir adam.

Ama ne demişler, adamın yere bakanından, suyun yavaş akanından kork! Benimki de hayatı zindan etti bana. Geç geldi eve çoğu geceler; sabaha karşı. Gelmediği geceler de oldu. Oysa yeni gelindim o sıralar. Hamileydim. Üstelik mutsuzdum. Korkuyordum yalnız kalmaktan. Bütün gün mutsuz olan ama mutsuzluğunu örtbas etmek için çabalayan, başka kadınları da mutsuz ederek kendi saflarına çekmeye çalışan kadın kalabalığı ile birlikte olmama rağmen yalnızdım. Geceleri ise tamamen yalnızdım. Karnım büyümeye başlayınca yanıma uğramaz olmuştu kocam!

O günlerde çok acı çektiğimi hatırlıyorum. Beklediğim gibi çıkmamıştı ama yine de seviyordum onu. Kocamdı çünkü. Bu yüzden kıskanıyordum. Benim gibi genç, güzel bir karısı varken sokaklarda dolaşmasına, başka kadınların peşinden koşmasına kızıyordum. Delirecek gibi oluyordum. Sadece beni sevmeliydi, sadece bana kaba davranmalıydı, sadece beni itip kakmalıydı, başka kadınları değil!

Şimdi bile öfkeleniyorum onu başka kadınların kollarında hayal ettiğim zaman. Aradan yıllar geçmiş, çoktan mezarında çürümüş olmasına rağmen, hemen kovuyorum bu tür hayalleri gözlerimin önünden. Günahı boynuna artık. Öteki tarafta vermiştir cevabını yaptıklarının.

279

Bana gelince...

Aldatmak deyince aklıma bir film gelir. Yabancı bir film, oyuncular bayağı ünlüydü ama şimdi hatırlamıyorum. Ben yaşlardadır kadın, evli ve iki çocuk annesidir. Küçük bir kasabada sıradan bir hayat yaşamaktadır. Günün birinde bir yabancı gelir kasabaya, bir fotoğrafçı. Kadın yardımcı olur ona, çekim yapacağı yere götürür. Görür görmez hoşlanırlar birbirlerinden, etkilenirler. Kadının kocası ve çocukları başka bir kasabaya gidince iki günü birlikte geçirirler. Defalarca üzerinden geçtiği köprü, her gün gördüğü çiçekler, kanıksadığı manzaralar bir başka görünür kadına o gün. Hayal âleminde gibidir. Yanında kalbinin çarpmasına neden olan biri vardır çünkü. İki kişi de aynı hislerle dolu olunca, karşı konulmaz son gerçekleşir, birbirlerinin kollarına atılırlar. Kadın kocasını aldatmış olur yani.

Şimdi kadına kızmak gerekmiyor mu? Yaptığını onaylamamak! Ama filmi seyrederken aldatmaya bakışım değişti benim. Böyle şeyleri kesinlikle tasvip etmememe rağmen kızamadım kadına! Valahi de kızamadım, billahi de...

Öylesine kendiliğinden gelişen bir aşk yaşıanıyordu ki, kim olsa o kadının yerinde karşı koyamazdı gibi geliyor bana. Sanki ben de karşı koyamazdım! Hatta annem, hatta kayınvalidem bile karşı koyamazdı! Bizim gibi bir kadın filmdeki kadın. Son derece sıkıcı, monoton bir hayatı var. Aşkla tanışmadığı için de hayatından memnun olduğunu zanneder. Ama kalbini titreten bir adam çıkınca karşısına, duygularının önüne geçemez, içindeki sese "Dur!" diyemez.

Kocası ve çocukları dönünce eve, kadın da bocalar bir zaman. Bir yanda onca yıldır hiç yaşamadığı duyguları tatmasına neden olan bir adam, diğer yanda onca yıldır aynı yatağı paylaştığı kocası ve çocukları. Adam da sevmiştir kadını. O da aslında aynı duygularla doludur. Unutulmaz bir sahnesi vardır filmin. Adam bütün gün kadını beklemiştir ve artık kasabadan ayrılmak üzeredir. Gün boyu gelgitler içinde kıvranan kadınsa kocasıyla beraberdir. İki araba kırımızı ışıktaki bekler arka arkaya. Kadın kapıyı açıp inse ve öndeki arabaya binse her şey bitecektir.

280

Gidemez kadın. Ben de gidemezdim. Cesaret edemezdim buna. Atılan ok geri dönmez çünkü. Çocuklar vardır geride. Onların adına leke sürmek istemez hiçbir anne. Günlerce filmin etkisinden kurtulamadım, hatta bir kez daha gittim! Düşününce beni etkileyen şeyin aslında ihanet değil, aşk olduğunu anladım. Kadının yerinde olmak istiyordum. Kıskanmıştım onu! İki günlük bile olsa, öyle büyük bir aşk yaşadığı için kıskanmıştım. Ben de o aşkı yaşamak istiyordum. Beni benden alacak, kim olduğumu, nerde yaşadığımı unutturacak bir aşk! O aşkın peşinden koşmak istiyordum...

* * *

O günden sonra hayatım daha çok karardı, yaşamak iyice anlamsızlaştı desem. Öyle ama. Zaman geçiyor, hayat akıp gidiyor, bense hayatımın en güzel yıllarını tek başıma, aşksız, sevgisiz, seksiz devirip gidiyorum! Boşuna yaşıyorum. Vallahi boşuna yaşıyorum! Tamam, oğlum var beni hayata bağlayan ama bir de erkeğim olsa fena mı olur? Kime ne zararı olur geceleri yatağında sevişmenin? Yalnızlık Allah'a mahsus değil midir?

Etrafımdaki her erkeğe, acaba beklediğim sevgili bu mu diye, farklı gözle bakmaya başladım o günden sonra. Madem kimse beni bulmuyordu, ben bulacaktım o yakışıklıyı.

Bir ara bulduğumu sandım ama herif düzenbaz çıktı! Maalesef öyle oldu. Bende şans mı var! Şansım olsa anamdan erkek doğardım zaten. Hadî kız doğduk diyelim, onca erkek varken etrafta kocama varmazdım. Vardık diyelim, genç yaşta dul kalmazdım. Kaldık diyelim başka bir kısmet çıkardı karşıma. Felek kimine kavun yedirmiş kimine kelek. Bize hep kelekler düştü işte.

Adam hem evliydi hem de üçkâğıtçı. Meğer gözü bende değil, paramdaymış!

Okul aile birliği toplantısında tanışmıştık. Evde oturmaktan çok sıkıldığım için dernek faaliyetlerine katılmaya başlamıştım. Bir anda renklenmişti hayatım. Hemen her hafta, bazen haftada iki kez evden çıkıyordum. Başkaları için uğraş veriyor, koşturuyor, bir işe yaradığımı hissediyordum. O zamanlar tanıştım işte adi herif ile. Kermes düzenleyeceğimiz otelin fotoğraf-video işlerini yürütüyordu. Bakar mısınız tesadüfe! Filmdeki adam gibi o da fotoğrafçıydı.

Görür görmez çarpılmadım ama. Farkında bile olmadım adamın hatta. Ne zamanki bana ardı ardına iltifatlar sıralamaya başladı, o zaman gözüm açıldı. Çok kibardı aslında, ağzı laf yapan, kadın ruhundan anlayan bir serseri! Beni her gördüğünde yanıma gelip hatırlarımı soruyor, o gün ne kadar güzel olduğumdan dem vuruyor, kocamın ne kadar şanslı olduğunu vurguluyordu. Dul olduğumu öğrenince daha çok üzerime gelmeye başladı. Beni görünce işlerinin rast gittiğini, varlığımın onu mutlu etmeye yettiğini falan söylüyordu.

Her kadının hoşuna gider böyle sözler. Gitmez mi? Benim gıltı valla. Yeniden kadın olduğumu hissetmeye başladım. Daha bir özen gösterir oldum saçıma, başıma, giyimime. Ne kadar kilo aldığımı fark ettim sık sık aynaya bakınca. Daha doğrusu bir erkek gözüyle inceleyince, kendimi koyverdiğimi gördüm. Hemen rejime başladım tabii, ardından spora. Hâlâ erkeklerin ilgisini çektiğime göre, kendime bakmalıydım. Demek ki beni de beğenen çıkıyordu. Ee, gençtim daha, otuzlu yaşlardaydım. Belki de yıllardır beklediğim aşk buydu, üstelik filmdeki gibi fotoğrafçıydı, bu tesadüfte belki de bir iş vardı!

Derken beni yemeğe davet etti İlhami denen alçak! Dışarıda, bir akşam yemeğine hem de. Mümkün müydü ayol benim akşam yemeğine çıkmam! Oğluma, kocamın ailesine nasıl söyledim bir erkekle akşam yemeğine gideceğimi. Kabul edemedim teklifini. Kibarca reddettim. Pes etmedi ama. Kafaya koymuş ya beni, benim gibi paralı, aynı zamanda salak kadını. Hemen öğle yemeğine çevirdi daveti.

Bana kalsa akşam yemeğine de gideceğim ya, artık kabul etmekten başka çarem yok. Öğle yemeğini saklayabilirim evdekiler-

den, idare edebilirim. Biraz nazlandım yine de, çok ısrar edince, kendisini daha fazla kıramayacağımı söyleyerek kabul ettim nazik davetini.

282

Ay nasıl heyecanlıydım anlatamam o yemeğe giderken. Öncesinde de elbette. Önce uzunca bir süre kendimle hesaplaştım. Yemek davetini kabul ettiğim için doğru yapıp yapmadığımı sordum kendime. Kimse yoktu çünkü etrafımda danışacağım, fikrini alacağım, içimi dökeceğim. Vardı da, güveneceğim kimse yoktu. Bir fırsatını bulup kayıinvalideme duyururdu etrafımdaki akraba-dost tayfası. Kimsenin eline koz vermek istemem. İnsanoğlu bu, çiğ süt emmiş, ne yapacağı bilinmez. Derneğe girmemi sağlayan kadına da söyleyemezdim. O belki daha anlayışlıydı diğerlerinden, ama onunla da böyle konuları konuşacak kadar samimi değildim. Hakkımda ne düşünürdü sonra?

Dolayısıyla sırrımı içime attım. Bir gün öncesinden kuaföre gidip saçımı boyattım. Çarşıya çıkıp kendime elbise aldım. Aynanın karşısında saatlerce süslendim. Bayağı tedirgindim yemek sırasında. Bir gören olur diye çok korkuyordum. Bir de ilk kez bir erkekle baş başa yemek yiyecektim. Biraz da bu yüzden heyecanlanıyordum! Kocamla bile evlenmeden önce bir başıma yemeğe gitmemiştim. O güne kadar hep ailemle gittim o tür yerlere. Yemek sırasında da bir sürü sakarlık yaptım zaten; çatalı düşürdüm, bardağı devrilmekten son anda kurtardım, üzerime yağ damlattım. Anlayacağınız doğru dürüst yemek yiyemedim.

Yine de çok mutluydum. Yemek boyunca sohbet ettik. Önce havadan sudan meselelerden söz ettik; okuldan, dernekten falan. Sonra sıra bana geldi; bana sorular yöneltti sürekli, benim anlatmamı istedi. Benim de bir çenem açıldı ki, sormayın gitsin. Kocamı, başıma gelen talihsizlikleri, oğlumu, yalnızlığımı, her şeyi anlattım bir çırpıda.

Ben ilk buluşmanın, bir erkekle ilk baş başa yemeğin keyfini doya doya yaşarken, ikinci buluşma teklifiyle çıkmaz mı karşıma!

Bu kez boğaza gittik, boğazda bir lokantada balık yemek. Yol- da elimi tuttu, tıpkı kocamın yüzük almaya giderken yaptığı gibi. Yemekte daha da ileri giderek, dudaklarına götürdü pırlanta ve elmas yüzüklerle kaplı elimi, sonra da bir öpücük kondurdu. Hem

mutluluktan hem de içkiden sarhoş olmuştum doğal olarak. Bu yüzden olacak, hesabı ödemekte bir sakınca görmedim. Ödemek zorunda kalmamın altında bir art niyet aramamıştım. Yanında dolar vardı adamın, garsonsa dolar bozmuyordu! Kredi kartı yoktu galiba o zamanlar, hatırlamıyorum. Neyse işte, hangi kadın yanındaki erkeği zor durumda bırakmak ister! Hemen çantamı açtım, parayı çıkarıp, kimselere göstermeden uzattım eline. Nasıl mahcup olmuştu, nasıl da yerin dibine geçmişti utancından anlatamam. Numara yaptığını nereden bileyim! Kaç erkek tanıdım bugüne kadar! Çıkışta koluna girmemi istemişti, çekinmeme rağmen davetini geri çevirmemiştim. Bir erkeğin sıcaklığı ve kokusu başımı iyice döndürmüştü. Aslında o anda beni oralarda bir otele atsa, şart olsun sesimi çıkarmaz, o dakika kendimi ona teslim ederdim. Yine de namuslu adammış, yararlanmadı durumumdan. Paşa paşa evime bıraktı beni.

Böyle anlarda dayanamıyor insan, biriyle paylaşmak istiyor mutluluğunu. Ben de anlatmak için yanıp tutuşuyordum yaşadıklarımı birilerine. Sonunda dernekdeki kadınlardan birine söyledim olanları. Sonuçta o da tanıyordu adamı ve dışarıdan birinin görüşüne, fikrine ihtiyacım vardı. Benim adıma çok sevindi, zaten ona güvenirdim. Adamı pek fazla tanımadığını, iyi birine benzediğini, zaten önemli olanın benim hissettiklerim olduğunu falan söyleyerek yüreğime su serpti. Hesap ödeme faslını anlatmamıştım ama. Bir ara ne olduysa, hatırlamıyorum şimdi, geçmiş zaman, söyledim. Birden ciddileşti, tüm detayları anlatmamı istedi. Anlatınca da dikkatli olmamı öğütledi. Herkesin başına bu gibi durumlar geldiğini, ancak yeni tanıdığı bir kadını yemeğe davet eden bir adamın bu konularda hassas olması gerektiğini, bir kadına asla para ödetmeyeceğini, satını, makinesini rehin bırakıp bir şekilde parayı ödeyebileceğini falan. Elbette kadın da ödermiş yemeğin parasını, sadece erkeklerin ödemesi eskidenmiş, ama ikinci buluşmada olmazmış! Pek hoşlanmamış bu durumdan. O da inceleyecekmiş ama ben de dikkatli olmalıymışım! Söyledikleri bir kulağımdan girdi, ötekinden çıktı. Hatta ne yalan söyleyeyim, beni kışkandığına yordum kuşkularını. O yüzden bir sonraki buluşmamızda İlhami paraya sıkıştığını söyleyince kolumdaki bileziği vermekte hiç tereddüt etmedim!

Tamam biliyorum, bu kadar aptal olamazsın diyorsunuz ama ne

yapayım; inandırmıştı beni zor durumda olduğuna. Morali çok bozdu, onun öyle üzülmesine dayanamadım. Çocuğu gibi sevdiği makinesini satmayı düşünüyordu. Onun için çok değerliydi o makine. Kolumdaki bileziklere gitti o anda gözüm. Onlardan daha bir sürü vardı çekmece ve kasalarda bekleyen. Birini, hatta ikisini feda edebilirdim sevdiğim adam için! Orada duracaklarına bir işe yararlardı.

Öyle de yaptım. Çıkardım verdim iki bileziği. Onu son görüşüm oldu. Ertesi gün kayıplara karıştı.

Olanları kimselere anlatmadım elbette. Beni uyaran kadına da. Neler olduğunu öğrenmek istediğinde, söylediklerini düşününce kendisine hak verdiğimi, bu nedenle artık görüşmediğimi söyledim. Yalan tabii. Nasıl kahırlardaydım anlatamam. Yok olmasına bir anlam veremiyordum. İnanmak istemiyordum bilezikleri alıp ortadan kaybolmasına. Bir işi olduğunu falan düşünüyordum. Soracak kimse de yoktu. Telefonu yoktu. Çaresiz beklemekteydim.

O sırada dernekdeki kadın gelip adamın düzenbaz bir üçkâğıtçı olduğunu söylemez mi! Aynı zamanda evli de olduğunu. Sorup soruşturmuş etrafa, adamla ilgili bilgiler toplamaya başlamış. Kime sorsa, herkes söylemiş adamın usta bir çapkın olduğunu, birlikte olduğu her kadını kandırıp paralarını yediğini. Ucuz kurtulduğumu düşünüyordu. Nasıl kötü oldum anlatamam. Aptal durumuna düşmüştüm. Kandırılmışım. Bilezik, para önemli değildi, önemli olan kalbimin yara almasıydı.

Demek ki olabiliyordu, böylesine salaklaşabiliyordu kadınlar aşk adına. Aşkın gözü kördü hakikaten.

Yara sıcakken sarılır. Öyle yaptım ben de. Yaşadıklarımı unutmaya çalıştım. Daha büyük zarara uğrayabilirdim kendimi kaptırsaydım. Kaptırmaya da hazırdım. Biraz daha görüşsek, bir de yatmış olsak maazallah arabamı bile satardım!

* * *

Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yermiş. Şimdi çok ince eleyip sıkı dokuyorum. Çünkü yine biri var!

Bir yıldır tanıyorum. Hatta daha fazla, iki yıla yakın neredeyse. Tanıyorum derken yanlış anlamayın sakın, adını falan bilmiyorum.

Ne iş yaptığı, kimin nesi, kimin fesi olduğu konusunda da bir bilgim yok. Vapurda görüyorum sadece. Sabahları derneğe giderken karşılaşıyoruz.

Okul aile derneği derken, büyüttüm işi, kadın derneklerinden birine üye oldum. Vaktim ve naktim olduğu için de el üstünde tutuluyorum. Kısa zamanda beni yönetim kuruluna aldılar. İki yıldır faal bir şekilde çalışıyorum. Neredeyse haftanın her günü merkeze gitmem gerekiyor. İlk başlarda otomobille gidiyordum, sonra baktım ki vapur daha kolay, tek vesait, deniz yolunu kullanmaya başladım. İşte bu geçişlerde karşılaştım yeni sevgilimle!

Hoş bir adam. 50 yaşlarında falan. İyi giyimli. Ne zaman dikkatimi çektiğinin farkında değilim. Ama bir gün başımı kaldırdığımda, bana bakan bir çift gözle karşılaştım. Kalbimi delip geçti bakışları. Heyecanlandım. Başımı eğdim hemen. Kaldırdığımda yeniden baktığını gördüm. Yol boyunca böyle bakışıp durduk.

Ertesi sabah yine vapurdaydı ve yine bana bakıyordu! Ellerim titremeye, yüzüm kızarmaya, içimden bir şeyler kanatlanıp uçmaya başladı böylece. O zaman bakışlarımı kaçırdım. Tabii merak da etmiyor değildim ne yaptığını. O yüzden kafamı kaldırıp yeniden baktım. Yine gözlerini üzerimde buldum.

İşte o gün bugündür devam ediyor bu durum. Hani bir-iki ay sürseydi bakışmamız, üzerinde durmazdım, aldırmazdım varlığına. Ama dile kolay, iki yıla yakın bir süredir bakışıyoruz! İlk günler çok fazla üzerinde durmadım. Herhangi bir adamdı benim için. Ama baktım ki, her geçen gün diğer adamlardan ayrılıyor bir şekilde. Her baktığımda hoşuma giden bir özelliğiyle karşılaşıyorum. Önce gözleri, daha doğrusu bakışları hoşuma gitti. Boş boş değildi, anlamlı ve gizemliydi. Sertti hatta, biraz kocamı andırıyor, birazcık da Kadir İnanır'ın bakışlarını. Pek gülmüyor, hatta gülerken hiç görmedim desem yalan olmaz. Gülümser gibi oldu birkaç kez. Bir keresinde yanıma geldi. Zaten ilk o gün konuştuk. Bir daha da o fırsatı bulamadım.

Önceleri oyun gibi geldi bana her şey. Hoşuma gidiyordu bakışmak. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum bile. Bir bakıyordum karşıya geçmişiz, yanaşmışız. Fakat her sabah bir telaş yaşıyordum daha evden çıkmadan önce. Sabahları erken kalkmayı sevmeyen

ben artık zamanında kalkar oldum. Çalar saat çalar çalmaz fırılıyor yataktan. Maazallah geç kalabilirim, vapuru kaçırdım. İşe geç kalmak değil beni telaşa sürükleyen, vapuru kaçırsam onu göremeyeceğimden korkuyorum! Onu görmezsem! Onu göremezsem ne olacağını bilmiyorum ama görmemekten korkuyorum işte.

Çayın suyunu koyuyor, hemen hazırlanmaya başlıyorum. Kendime daha bir özen gösterir oldum. Oğlum bile fark etti durumu; “Anne, sana ne oldu böyle, güzelleştin birden?” demez mi?

Hoşuma gidiyor tabii bu durum. Ama aynı zamanda korkuyorum. Anlaşıyor mu hayatımda biri olduğu? Ya öğrenirse oğlum bir erkekle bakiştığını? Kayınvalidem ve kayınpederim duyarsa? Ne derler sonra?

Acaba bir sonraki vapura mı yetişmeye çalışsam yoksa arabayla mı gitsem diye az düşünmedim değil. Vazgeçtim sonra. Onu görmeden yaşayamayacağıma karar verdim. Uzunca bir süre kimselere söylemedim yeni aşkımı. Sonunda yine dayanamadım tabii. Birilerine açtım durumu. Bir de yakın arkadaşlarımdan birine. Ay, artık umurunda değil valla, kime söylerlerse söylesinler! Kayınvalidem bile duysa aldırmadığımdan emin olun. Ne yapıyorum Allah aşkına! Sadece bir adamı beğeniyorum.

Dernekteki kadınlar gidip konuşmamı istiyorlar. Bunca zaman konuşmamış olmama hayret ediyorlar. Nasıl gideyim ki yanına. Ne diyeyim?

Arkadaşım da soruyor habire. Kim bu adam? Niye peşinde? Neden yanına gelip konuşmuyor? Evli mi, bekâr mı? Senden hoşlanıyor mu sahiden? Ay, nerden bileyim! Ama bunları öğrenmem lazım. Bu yüzden karar verdim. Dernekteki kızlardan yardım isteyeceğim. Takip etsinler adamı. Nereye gidiyor, nerede çalışıyor? Bir nevi hafiyelik yapsınlar benim için.

Artık mutlu olayım. Bir erkeğim olsun. Dayanacak gücüm kalmadı zira. Kadının şamdanı altın da olsa, mumu dikecek olan erkektir. Erkeksiz çekilmiyor bu hayat...

SONGÜL

37 yaşında, üniversite mezunu, iç mimar, bekâr ve çocuksuz. Annesinin gölgesinde küçük bir kız. Seviilmek ve korunmak istiyor. Bu nedenle canının yanmasına, annesine rağmen sevmekten vazgeçmedi, vazgeçmiyor. Tek isteği evlenip, mutlu olmak...

Hoşlanmadığım bir mevzu, konuşmaktan kaçındığım ender konulardan biri. Bu tür bir film seyredemem, bu konuyu anlatan kitap okumam. Hani demiştim ya, insan bazı anıları unutmak ister, bilinçaltına iter, su üstüne çıkarmamaya çalışır, aldatma konusu da benim için böyle konulardan biri işte! Nedeni var mutlaka...

Ben kimseden bir şey saklamadım bugüne kadar. Anlattım size, her şeyimi paylaştım ben; annemle, beraber yaşadığım dönemlerde babamla, sayısı az olan kız arkadaşlarımla, yattığım, yatmadığım tüm sevgililerimle. Herkese açık davrandım.

Özellikle sevgililerime. Sevmişsem sevdiğimi söyledim. Bir başkasından daha çok hoşlandıysam saklamadım. Hiçbir sevgilimi aldatmadım kısacası. Ama ben aldatıldım! Annem tarafından da aldatıldım, babam tarafından da, sevgililerim tarafından da. Beni en çok etkileyen, ikinci nişanlımla yaşadıklarım oldu. Annemin ortağı ve de sevgilisinin yeğeni ile...

Bir akşam bize geliyor amcası ile. Böylece tanışıyoruz. Karşılaşıp karşılaşmaz anlıyoruz aramızda bir şeyler olacağını. Ağzı laf yapan, konuşkan, neşeli, romantik, çok hoş bakan bir erkek. Benim gibi o da çapkın. Başlıyoruz karşılıklı flörte.

Çok etkileniyorum ondan, ortamdan, konuşmalarından, bakışından. Gerçi benim tipim sayılmaz. Aslında benim tipim nasıl biri, onu da tam olarak bilmiyorum ya. Beğendiğim erkek tipi, sarışın, yeşil gözlü, elmacık kemikleri çıkık, uzun boylu, zayıf, geniş adaleli, dar kalçalı. Ancak çıktığım erkekleri gözden geçirdiğim zaman, böyle bir erkeğin hayatıma hiç girmediğini görüyorum. Çoğu esmer ya da kumral. Bazı insanlar hep aynı tip kadın veya erkek sevgili bulurlar. Mesela Seda Sayan'ın eski kocası Sinan Engin. Yeni karısı da aynı Seda Sayan! Emel Sayın'ın kocaları da ikiz kardeş gibi-

ler! Sonra Yeşim Salkım; eski sevgilisi Metin Şen ile eski kocası Hakan Uzan da birbirinin kopyası gibi. Benimkilere bakıyorum, hepsi birbirinden farklı, ortak hiçbir yanları yok!

İlker, yani ikinci nişanım hapishane kaçkını bir tip. Hiç yakışıklı değil. Sokakta rastlasam dönüp bakmam. Belki o yüzden tipim değil diyorum. Ama çok sevimli! Konuştukça sevdiliyor kendini. Muzip bir adam. Kırıp geçiriyor beni. Gülmekten altıma geçiriyorum neredeyse. Çok hoş bir akşam geçiriyoruz. Yemekten sonra kalıyor. Kalkmak zorunda, yola çıkacak çünkü.

288

Başımı yastığıma koyduğumda onu düşünüyorum. Gülümsüyorum her aklıma geldiğinde. Ertesi sabah kalktığımda da onun yüzü var gözümün önünde. Sesi kulaklarımdan gitmiyor, kahkahaları çınılıyor evin her tarafında. Anneme söylüyorum ondan çok hoşlandığımı. Gülümsüyor, hemen ardından da “Ya Hasan?” diye soruyor.

Hasan, sevgilim. Yaklaşık yedi aydır çıkıyorum onunla. Sessiz, sakın bir erkek İlker’le kıyasladığımda. Fazla konuşmaz, çok gülmez, arada bir iyi espriler yapar yalnızca. Yakışıklı aynı zamanda. Tarık Tarcan’a benzer. Bir bakanın bir daha baktığı bir erkek yani. Atletik, hoş vücutlu, bir tek kalçası dar değil. Sevişmek isteyeceğiniz bir erkek, ancak yatakta vasat. Sadece kendini düşünüyor.

Mutluyum yine de. Güzel bir ilişkimiz var. Bizim eve pek gelmiyor. Dışarıda buluşuyoruz genellikle. Annem yüzünden sanırım. Onun yanında kendi gibi olamıyor, tedirgin ve huzursuz. Hissediyorum bunu.

Annem Hasan’ı hatırlatınca irkiliyorum. Kötü hissediyorum kendimi. Garip bir duygu bu. Anlatılmaz. Ona bir kötülük yapmışım gibi bir şey. Üstelik o gün buluşacağız! Buluşuyoruz da. Huzursuzluğum sürüyor yanında. Aklıma sık sık İlker geliyor. Şimdi İlker olsa ne yapardı, ne derdi diye kıyaslarken buluyorum kendimi. Hoşuma gitmiyor bu durum. Hasan da bir tuhaflık olduğunu seziyor. Başımın ağrıdığını bahane ederek eve dönüyorum.

İlker’i düşünmeden edemiyorum o günden sonra. Hasan’la buluşmak ise içimden gelmiyor. Oysa her haftasonunu birlikte geçirmişiz o güne kadar. O hafta sonu için de randevulaşmışız sabahtan. İş çıkışı eve uğruyorum, bir iki parça eşya alıp, onun evine gitmek için.

Eve geldiğimde havalara uçuyorum sevinçten. İlker gelmiş! An-nem, sevgilisi ve o birlikte plan yapmışlar, gece için. Beni de dahil etmişler planlarına. Mutluluktan boynuna sarılmak üzereyken, kalı-yorum öylece. Hasan! Sevgilim beni bekliyor evde! Ne yapacağım? Tanrım! Ne yapmalıyım?

Anneme danışıyorum. “Bir yalan uydur,” diyor. Yapamam. Ya-lan söyleyemem.

Yapamıyorum. Telefonla arıyorum Hasan’ı. Gerçeği söylüyo-rum. Geçen hafta biriyle tanıştığımı, çok hoşlandığımı, aramızda bir şeyin geçmediğini, ancak geçebileceğini hissettiğimi, hafta boyunca onu aklımdan çıkaramadığımı ve benim için geri geldiğini, onu gö-rünce aklımın başımdan uçup gittiğini söylüyorum. Ve beni affet-mesini.

289

Hiçbir şey söylemeden kapatıyor telefonu. Bir daha da aramıyo-ruz birbirimizi. Gördüğünüz gibi dürüstüm. Bunun adı aldatmak de-ğil.

* * *

İlker’le böyle başlıyor ilişkimiz. O gece çok eğleniyorum. Biraz keyifsizim yine de. Hasan’ı düşünüyorum. Onun ne durumda oldu-ğunu merak ediyorum. Kimseyi üzmem ben. Kimse de be-ni üzmesin. Birileri üzüyor genellikle çünkü. İkili ilişkilerde du-rum böyle. Yapacak bir şey yok. Hasan’ı üzmemek için yalan söy-lersem daha mı iyi olacaktı? İki kişiyi ne kadar idare edebilirsiniz ki. Bir şekilde duyulur. Ayrıca kimi kandırabilirim ki? Sadece ken-dimi. Hem ben aklımdan geçeni söylerim hemen. Kim olursa olsun. Sır saklayamam. Yüzümden belli olur tüm duygularım.

O gece önce ellerimiz buluşuyor masanın altında. Sonra dudak-larımız, herkesin önünde! Annemin yanında ilk kez öpüşüyorum! İçkinin etkisiyle tam anlamıyla aşk sarhoşuyum.

Çok geçmeden kendimizi yatakta buluyoruz. Çok büyük bir ar-zuyla sevişiyoruz.

Sanki o güne kadar hiç sevişmemişim! Sanki o güne kadar or-gazmı tatmamışım! O günden sonra İlker’den başkasıyla sevişmek istemiyorum!

Sevişirken rahatımdır genellikle. Kendimi bırakırım coşkunun seline. Zevk almaya çalışırım. Ama o gece ve ondan sonraki gece-

lerde, yani İlker'le sevişirken kendimi tam anlamıyla bırakıyorum duyguların akışına. Bir şaleleden atlıyorum her seferinde.

Körkütük âşık oluyorum İlker'e anlayacağınız. Gözüm başkasını görmüyör.

Çok kıskanıyorum onu. Hep yanımda olsun istiyorum. Başkasıyla flört etmesine, bakmasına bile katlanamıyorum. Bu yüzden sık sık kavga ediyoruz. Kıskançlık ilişkimizi yoruyor. Elimde değil. Kıskanıyorum. Bir dargın, bir barışık yaşıyoruz. Kıskançlıktan kudurmanın bir nedeni de, ayrı şehirlerde yaşamamız belki. Ve amcasının yeğeni hakkında habire 'çapkınlık' imalarında bulunması!

Onsuz yapamayacağımı anlayınca, "Evlen benimle! Hep yanımda olayım. Ayrılmayalım!" diyorum. Yine ben evlenme teklifinde bulunuyorum yani! Teklifimi kabul ediyor, kırmıyor beni.

Kuyumcuya koşturuyoruz hemen, yüzük beğeniyoruz kendimize. Orada takıyoruz parmaklarımıza altın yüzükleri. Böylece nişanlanıyoruz! Akşam annemi ve sevgilisini alıp yemeğe gidiyoruz, nişanımızı kutlamaya. Sonra beni memleketine götürüyor, anne ve babasının yanına, onlarla tanıştırmaya. Ellerini öpüyor, hayır dualarını alıyorum. Bir hafta kalıyorum yanlarında. Çok mutluyum.

Mutluluğum annemin ortağı ve sevgilisi olan adamdan ayrılmasıyla bozuluyor. Kavgalı gürültülü bir ayrılık yaşanıyor. İş ortaklıkları da feshediliyor. Neredeyse birbirlerini mahkemeye verecekler! Bu durum bizim ilişkimize de yansıyor ister istemez.

Annem ayrıldı ya, benim de ayrılmamı istiyor. Görmek istemiyor İlker'i. Bizim eve geldiğinde ters davranıyor. Bir-iki defa tartışıyorlar. Bunun üzerine dışarıda buluşmaya başlıyoruz. Ayrı bir ev tutmayı o zaman düşünmeye başlıyorum. Nişanlımla birlikte mutlu olmak istiyorum çünkü.

Ancak annem bu kararımdan rahatsız oluyor. İlker'den koca olmayacağını söylüyor sürekli. Ayrılmamı istiyor! Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyor oysa! Her dakika İlker'in aleyhinde konuşuyor, sürekli onu kötülüyor. Bir gün, onun zaten bir sürü sevgilisi olduğunu, benimle asla evlenmeyeceğini kaçırıyor ağzından. Belki de özellikle söylüyor...

Çılgına dönüyorum. Hemen İlker'i arıyorum. Bağırıp çağırıyo-

rum ona. Gerçeği söylemesini istiyorum. Çok büyük bir kavgaya tutuşuyoruz. Hakaretler yağdırıyoruz telefonda birbirimize.

Ertesi gün arayıp özür diliyorum. O da annem hakkında atıp tutuyor. Çok kötü şeyler söylüyor. Ağza alınmayacak kelimeler kullanıyor. Yalvarıyorum telefonda, “Evlen benimle, kurtar beni annemden!” diyorum. Annem değil, sevgilim önemli o anda.

İşten izin alıp babamın yanına gidiyorum. Biraz kafamı dinlemeye, sakinleşmeye ihtiyacım var. Olanları babama anlatıyorum. Ondan akıl istiyorum. Babam dinliyor beni sakin sakin. Gözleri doluyor, bir şey söylemiyor.

Konuşmadıkça daha çok sinirleniyorum. Ondan çıkarmak istiyorum öfkemi. “Neden aldatmış annemi? Neden boşandınız?” diye yıllardır içimde biriktirdiklerimi haykırıyorum yüzüne. Saçlarımı okşuyor bir süre, sakinleşmemi bekliyor. Sonra... Sonra dünyamı allak bullak ediyor.

Hayatım altüst oluyor babamın anlattıklarıyla. Annemi aldatmışını itiraf ediyor. Ama niye aldatmış? Önce annem ihanet etmiş babama çünkü! Hem de Okan’ın babasıyla!

Okan, benim ilkokul arkadaşım! Okulun ilk günü tanışmıştık hani anne-babasıyla. Ailece görüşmeye başlamıştık. Yıllarca akraba gibi yaşamıştık. Sonra birden çıkmışlardı hayatımızdan.

Meğer annemle Okan’ın babası yasak aşk yaşamış yıllarca. Babamın da, Okan’ın annesinin de haberi olmamış. Ortaya çıkınca büyük olaylar çıkmış. Neredeyse baskın yapacakmış polislerle Okan’ın annesi. Akraba ve dostlar girmiş araya. Adam annemi terk edip, karısına dönmüş. Başka bir şehre taşınmışlar.

Babamla annem de boşanmanın eşiğine gelmiş o günlerde. Biz de çareyi başka bir semte taşınmakta bulmuşuz. Babam terk edemiş annemi; büyük hayal kırıklığına, üzüntüsüne, çevrenin baskısına rağmen. Çünkü bütün olanlara rağmen annemi çok seviyormuş. Ama anneme olan güveni sarsılmış. Eskisi gibi olmamış ilişkileri. Yatakları ayırmışlar. Annem rahat durmamış yine de. Başka flörtleri de olmuş. Bir süre sonra aldırılmaz olmuş babam. Beni düşünüyor-muş sadece.

Annemden intikam alması da gerekiyormuş. Onun canını yakmak. Bunun yolu da onu aldatmakmış. O da başka kadınlarla düşüp

kalkmaya başlamış. Ve bir gün annem babamı başka bir kadınla yakalamış. İşte o yakalama, evliliklerinin sonu olmuş. Annem beni aldığı gibi evi terk etmiş.

Bu yüzden nefret etmiştim babamdan. Annemi aldattığı, bizi terk ettiği için çok kızgındım ona. Annem ne anlattıysa onu biliyordum. Kafam karışıyor duyduklarım üzerine. Allak bullak oluyorum. Babam bir sakinleştirici verip yatırıyor beni. Sabaha kadar başımda bekliyor.

* * *

292

Babamla geçmişî kurcalayıp, birbirimizle barıştıktan sonra soluğu nişanlımın yanında alıyorum. Ona haber vermeden! Eve, annemin yanına dönmek istemiyorum çünkü. Gittiğimde beni bir sürpriz bekliyor ama. İlker İstanbul'da! Öyle bir korku sarıyor ki yüreğimi. İlker İstanbul'da ve benim haberim yok. Başkası mı var hayatında? Yoksa annem mi?

Böyle bir olasılığı düşünmek, düşünmüş olmak bile çok ağır geliyor bana. Annemden kuşkulaniyorum zira, dikkatinizi çekerim! Nefret ediyorum bu yüzden kendimden, annemden, İlker'den, babamdan, hayattan, yaşamaktan.

Çok kötü geçen bir yolculuğun ardından evime dönüyorum. Anneme küsum ya, konuşmuyorum ya, o da benimle ilgilenmiyor. Sadece İlker'i soruyorum, arayıp aramadığını öğrenmek için. O yıllarda cep telefonu yok, öyle kolay ulaşamıyoruz aradığımız kişiye. Çağrı cihazları var. Çağrısına not bırakıyorum ardı ardına.

İlker'i hemen terk etmemi söylüyor annem, sessizliğini bozarak. Nişanı atmamda ısrar ediyor. Onun benimle asla evlenmeyeceğini söylüyor. Nedenini soruyorum. Susuyor. İsrarla soruyorum, "Neden, neden?" diye. Sinir krizi geçirmek üzereyim. "Çünkü o seni sevmiyor, başka bir sevgilisi var," diyor. En hassas, en can alıcı noktaya değinmiş oluyor böylece. Bu yüzden asla söylenmeyecek kelime çıkıyor ağızımdan ister istemez: "Nerden biliyorsun, yoksa sen misin sevgilisi?" diyorum!

Olan oluyor. Anem benim üzerime yürüyor, eli ilk kez kalkıyor bana. Tokat atıyor. Bense elime ne geçerse kırıp döküyorum. Krizdeyim. Benimle baş edemeyince, o halde bırakıp gidiyor evden.

Katıla katıla ağlamaya başlıyorum ardından. O sırada İlker geliyor. Sevgilim. Kurtarıcım! Onu görünce sakinleşiyorum biraz. Ona sarılıp ağlamayı sürdürüyorum. Annemle kavga ettiğimizi söylüyorum. Sevgilisi olup olmadığını soruyorum. Beni sakinleştirmeye çalışıyor, “Yok,” diyor. Ama “var” olduğundan eminim. Ancak kavga edecek gücüm yok. İnanmış görünüyorum. İnanmak istiyorum. O gece yanımda kalıyor İlker. Annem eve gelmiyor.

Sabahleyin daha sakinim. Birlikte evden çıkıp, kahvaltı ediyoruz deniz kenarında, simit-peynir yiyoruz. Havadan sudan konuşuyoruz. Anlıyorum her şeyin bittiğini, beni bırakıp gideceğini. Kaybedeceğimi bile bile son kozumu oynuyorum, “Ya evlenelim, ya da ayrılalım!” diyorum. Hemen cevap istiyorum hem de! “Korkma!” diyorum. “İyiym ben, her şeyi kaldırabilirim, yeter ki bir karara varalım.”

Bir süre susuyor. Sonra başlıyor gerçekleri söylemeye. Beni aldatıldığını itiraf etmeye. Başka biri varmış!

Söylediği anda kalbim parçalanıyor, başım dönüyor, kulaklarım uğulduyor. Yakında nişanlanacaklarmış. Bizim sonumuz yokmuş. Bunu söylerken ellerimi tutuyor. Benimle evlenmesine izin vermemiş ailesi. Nedenini tahmin etmeliymişim, hem amcası yüzünden hem başka nedenler.

“Başka nedenler ne?” diye soruyorum. Aslında yanıtını biliyorum ama.

Annem tabii! Annem yüzünden evlenemezmişiz. Evlenemezmişim! Kimse almazmış beni. Annem kendini düşünen, bencil bir kadınınmış. Yalnız kendini seviyormuş. Benim mutluluğum umurunda değilmiş. Ayrıca... Konuşmak istemiyormuş. Beni seviyormuş çünkü. Hem de çok. Benimle evlenmeyi çok istemiş. Ama mümkün değilmiş.

İki şoku birden kaldırmam zor, tahmin edersiniz ki. Kaldıramıyorum zaten. Depresyona giriyorum. Tam on beş gün evden hiç çıkmıyorum. İşten izin alıyorum. Arkadaşlarım doktora götürmek istiyor. Reddediyorum. Annemle konuşmuyoruz hiç. Odamdan hiç çıkmıyorum. O evdeyse salona adım atmıyorum. Hiçbir şey düşünmüyorum. Ne geçmişi, ne geleceği. Annem durumumdan endişe edip babamı çağırıyor. Babam gelip götürüyor beni. Orada da kalamıyo-

rum. Yeniden evime geliyorum. Yeni bir eve taşınmaya o zaman karar veriyorum. Annemsiz.

* * *

O günden bugüne epey zaman geçti. Annem evlendi. Aramız iyi sayılmaz. Büyük problemler yaşandı o günden sonra. Psikoloğa gitmek zorunda kaldım. Hayatıma karışmasına izin vermiyorum eskişi gibi. Ama o elini çekmiyor üzerimden. Bir şekilde beni etkilemeyi biliyor. Deli ediyor sürekli.

Bu arada, bende ne değişiklikler var dersiniz? Tahmin ettiğiniz gibi yeniden âşık oluyorum! Kalbim yeniden çarpmaya başlıyor. Bu kez mutlu muyum? Tam değil! Çünkü yine yanlış adama âşık oluyorum. Daha doğrusu adam doğru da ben bir yerlerde yanlışlık yapıyorum işte. Bu kez de başka bir kadının aldatılmasına vesile oluyorum! Evli bir adam yeni sevgilim! Ben de ikinci kadınıam!

Üzgünüm diyemeyeceğim. Benim suçum yok bu işte. Gerçekten yok! Aldatan ben değilim zira! Aldatması için de herhangi bir baskı yapmış değilim. Kendiliğinden oldu her şey. Engel olamadım duygularımıza.

Bugüne kadar aldatılan hep ben oldum. İlk kez bu pozisyondayım ve bu nedenle de kendimi üzemem, kusura bakmayın. Önüme çıkan mutluluk şansını geri tepemem. Ben sevilme istiyorum. Karşıma da beni seven, beni gerçekten seven bir erkek çıkmış. Ne yapmamı bekliyorsunuz? Evli olması hoşuma gitmedi elbette, keşke evli olmasaydı ya da benimle tanışmadan önce boşanmış olsaydı. Ama ne var ki ben memnunum hayatımdan. Benim sorunum değil. Sevgilim Salih ve onun karısı düşünsün ne yapacaklarını. Sevgilim de kararını vermiş. Boşanmak istiyor; boşanmak ve benimle evlenmek. Benim de tek isteğim bu.

İşyerinde tanışıyoruz sevgilimle. Başka nerede olacak ki! Ya barda tanışırsın, ya yolda ya mahallede ya da işyerinde işte. Aslında yıllardır tanışıyorduk onunla. Yıllarca beraber çalıştık denebilir. Bir ara ikimiz de aynı işyerindeydik. Sonra ben ayrıldım. Derken buluştuk yeniden. Yeniden birlikte çalışmaya başlayınca da, arkadaşlığımız aşka dönüşüverdi...

İş çıkışı bir arkadaşın evinde, öpüşürken buluyoruz kendimizi.

Nasıl olduğunu anlayamadan yan odaya geçiyoruz. Büyük bir tutkuyla sevişiyoruz. O gün bugündür hep sevişiyoruz. Yatağın dışındaki da çok iyi anlaşıyoruz. Birbirimizi güldürüyoruz. Aynı işyerindeyiz, aynı meslekteniz, konuşacak çok şeyimiz var.

Yaklaşık bir yılı geçiyor ilişkimiz başlıyalı. Başta ikimiz de bu kadar süre devam edeceğini sanmıyoruz. Gelip geçici diye bakıyoruz. Ancak her geçen gün birbirimize daha çok bağlanıyoruz. Bu yüzden karısı öğreniyor durumu. Tanıyorum karısını. Bir-iki kez karşılaşmıştık bir yerlerde. Konuşmuştuk ayaküstü. İlişkimiz başladıktan sonra da bir kez görüştük. Bana kocasını rahat bırakmamı, yuvasını yıkmamamı söyledi buluştuğumuzda. Çocuklarını düşünüyormuş. Benim de onları mutsuz etmemem gerekiyormuş.

Anne ve babaları boşanan tek çocuk olmayacaklar ki! Ayrıca söyledim size, benim bir suçum yok bu işte. Salih beni seviyor, ben de onu seviyorum. İlişkileri zaten bitmişmiş. Çocuklar nedeniyle sürdürüyorlarmış. Beni bulunca boşanmaları gündeme gelmiş.

Benim değil ama sevgilimin sınırları çok bozuk. Onu anlıyorum ve hiç üstüne gitmiyorum. Kararını kendisi versin istiyorum. Sonra beni suçlamasın.

İçimde bu kez mutlu olacağıma dair bir his var. Engeller olsa da bu kez nikâh masasına oturacağımı düşünüyorum. Umarım yanlışmam...

TEKGÜL

36 yaşında, evli, iki çocuk annesi, lise mezunu, iş kadını. Beyaz atlı prensini bekledi yıllarca, karşısına çıkanın prens olduğundan emin olunca da masal dünyasına yelken açtı. Kocasını ve çocuklarıyla mutlu bir yaşam sürüyor....

Aldatmak mı, Allah korusun!

Ne ben aldatırım, ne de aldatılmaya katlanırım!

Böyle şeyler ters gelir bana. Kadın veya erkek fark etmez, eşlerden biri aldatmayı düşünmüşse o ilişki bitmiştir bana göre. Dik-katinizi çekerim, düşünmüşse dedim, yani bırakın birlikte olmayı,

bir başkasını düşünmek, hayal etmek bile aldatmak anlamına gelir benim lugatımdaki, böyle bir durumu asla kabullenemem!

Göz ucuyla bile bakmadım kocamdan başka bir erkeğe. Kimseyi aldatmadım zaten. Anne-babayı kandırmaktan söz etmiyoruz burada. Evet, onların haberi olmadan kocamla flört ettim, yalan söyledim bir bakıma, kandırdım yani. Ama konumuz bu değil, ikili ilişkilerdeki aldatmayı konuşuyoruz. Bu konuda prensip sahibiyimdir.

Hüseyin'in de beni aldatıldığını sanmıyorum. Hiç kuşkulandım bugüne kadar. Gerçekten! Erkeklerin çoğu aldatıyor, biliyorum. Hülya Avşar gibi kadınlar bile aldatılıyor! Her kadının başına gelebilir yani. Ama benim kocam aldatmaz. Eminim bundan.

Çok göz önünde olan erkekler aldatıyor. İbrahim Tatlıses, Mehmet Ali Erbil, Tamer Karadağlı, Erdal Acar falan. Şarkıcı, türkücü, futbolcu, işadamaı tayfası yani. Aslına bakarsanız tek başına onlar da suçlu değil. Ne yapsın adamlar, bir sürü kadın var etraflarında; genç, güzel, baştan çıkmaya hazır! Onlar rahat bırakmıyor erkekleri. Seyretmiyor muyuz televolelerde, kadınlar yapıyor erkeklerin yakasına. Zengin ve ünlü erkek avcısı kadınlarla dolu ortalık. O gözü yüksekte olan aşifteler benim kocamı ne yaparlar?

Allah için iyi kazanıyor ama kuruşuna kadar da evine harcıyor adamcağız. Yaptığı her harcamanın da hesabını verir bana, ben istemesem bile. Cimri mimri değil, tam tersi harcamasını ve yaşamasını iyi bilir benim kocam.

Tatilimizi tatil köylerinden birinde geçiririz çocuklarla birlikte. Onları annemlere bırakıp yurtdışına kaçarız arada. Paris'e gittik bir yılbaşında. Bir de Uzakdoğu'ya, Bangkok'a. Her haftasonu olmasa bile pazarları dışarıda yemek yeriz. Boğaz'a balık yemeğe, Polonezköy'e pikniğe götürür bizi Hüseyin. Evine eşyalar alır. Her akşam eli dolu gelir. Onda kadına, kıza para yedirecek göz yoktur yani.

Sadece zengin ve ünlü erkeklerin aldatmadığını ben de biliyorum elbette, benim demek istediğim kocamın gözünün benden başkasını görmediği, başka bir kadına âşık olmayacağı. Ancak bu tür kadınlarla kaçamak yapma olasılığı olduğu hâlde bunu da yapmayacağını anlatmaya çalışıyorum.

Ayrıca eve gidiş-geliş saatleri bellidir. Gün içinde sık sık telefonlarız. Ne zaman çapkınlık yapacak ki? Çaktırmadan mı yapı-

yorlar? Bilemiyorum valla. Benim bildiğim çapkın adamlar evlerini mutlaka ihmal ederler. Ediyorlar. Samimi söylüyorum, benim kocam geç kalmaz eve! Kaldığı zaman nerede olduğunu bilirim. Kıscası, çapkınlık yaptığını düşündürecek hiçbir hareketi olmadı bugüne kadar. Bir kere oldu, yalan söylemeyeyim. Bir kez şüphelendim.

Bangkok'a gitmiştik iş arkadaşları ile birlikte. Bir akşam yemekten sonra erkek erkeğe dışarı çıkacaklarını söylediler. İş yaptıkları bir Taylandlı davet etmişmiş gece kulüplerinden birine. Nereye gideceklerini tahmin ediyorduk az çok. Oralarda seks shoplar, masaj yerleri var ya. Aslında bir akşam hep beraber gittik o tür yerlerden birine. İnandırıcı gibi değil! Bir sürü çıplak kadın. Teker teker sahneye çıkıyorlar, hepsi farklı gösteri yapıyor. Güya dans ediyorlar ama bir şekilde yeteneklerini sergiliyorlar.

Tabii biz kadınlar hoşlanmadık bu durumdan. Hâliyle bozulduk. Gitmezlerse ayıp olacağını belirterek gittiler. Otelin barında biraz oyalandıktan sonra odalarımıza çekildik. Ben fazla gecikmeyeceğini sanıyordum ama gece yarısını geçtiği hâlde yoktu ortalarda. Kocamdan eminim ama yine de sinirleniyor insan. Epey geç geldi o gece, sabaha karşı neredeyse. Oldukça da sarhoştur. Konuşacak hâli yoktu. Hemen yatağa uzandı ve sızıp kaldı öylece.

Sabahleyin suratım bir karış asıktı doğal olarak. Diğer kadınlar da bozuktur kocalarına. Anlayacağınız hepimiz tavrı koyduk. Yeminler edip bir şey yapmadıklarını söylediler. Taylandlı ile buluşmuşlar. Onunla birkaç yere gitmişler, birlikte gittiğimiz seks shoplara benzer yerlere. Adam kadınları davet etmiş masalarına ama bizimkiler ilgilenmemişler!

Çok sinirlendim, kızdım ama inandım söylediklerine. Gönleğini, çamaşırlarını kontrol etmeyi de ihmal etmedim tabii ki. Bir iz bulamadım. Söyledim kendisine de; “Bak,” dedim, “Eğer yattıysan bir kadınla, kesin AIDS falan kapmışsındır, bana ve çocuğuma bulaştırırsan, seni ömür boyu affetmem. Böyle bir şey yaptıysan söyle, önlemimi alayım, günahıma girme!”

Yeminler etti. Yatmadığını, kimsenin de yatmadığını söyledi. Kadınlar masada bir süre oturmuşlar. Bizimkiler ilgilenmeyip içki ısmarlamayınca da çekip gitmişler.

Ben onun yalancısıyım! İnandım ama. Sahiden. İnsan tanıyor

kocasını. Neyi yapıp yapmayacağını tahmin edebiliyorsun. Bazı erkekler vardır mesela, hemen belli olur her hâllerinden çapkın oldukları. Zamparalık üstlerinden akar. O tür erkekler aranırılar zaten. Gözleri sürekli dışarıdadır. Hüseyin'in bir arkadaşı gibi.

* * *

Adam evli ama karısının yanı sıra başka kadınlarla da ilgileniyor! Bir keresinde, birlikte tatile çıkmıştık. Tatil boyunca ben rahatsız olmuştum adamın davranışlarından, siz düşünün artık karısının hâlini. Adamın tipinden belli zaten aldatacağı, dedim ya. Hiç güven vermiyor. Kapı aralığında, her an her şeyi yapabilecek bir tip.

298

Kahvaltıya gidiyoruz mesela. Hüseyin elinde tabağı, masadaki yiyeceklerle ilgileniyor. Yanından Deniz Akkaya geçse fark etmez! Ötekinin gözü ise yiyeceklerde değil, etrafta. Omlet sırası bekliyor diyelim, eğer genç ve güzel bir kadın geldiyse yanına, sırasını hemen ona veriyor, başlıyor kadınla ayak üstü flörtlere. Hiç tanımadığı kadınlara gülümsüyor, ayaküstü sohbet ediyor, seceresini öğreniyor beş dakikada. Sonra bir bakıyorsun öğleden sonra havuz başında aynı kadınla beraber. Akşamüstü barda başka bir kadınla!

Bir haftalık tatilde flört etmediği kadın kalmadı diyebilirim. Ben sinir olmuş vaziyetteyim, karısının ne hâlde olduğunu siz düşünün artık. Güya aldırıyor gibi görünüyordu ama ne mümkün! Hangi kadın boşverir böyle bir manzara karşısında, söyler misiniz bana? Sık sık kavga ettiler tabii.

Ama adam öyle kurnaz ki! Şimdi Allah için karısıyla da yakından ilgileniyor. Her dakika flört ediyor kadınla. Kızdırdığını anlayınca başlıyor jestlere. Mesela bir çiçek koparıyor ağaçtan. Sessizce kadına yaklaşıp, uzatıyor çiçeği. Küçük öpüşler, kulağa fısıldanan güzel sözler de cabası. Kadında yelkenler hemen suya iniyor tabii, sarmaş dolaş dolaşıyorlar ortalıkta. Yine bir gün havuz kenarında güneşlenip sohbet ediyorduk. Piyasaya yeni çıkmış bir şaraptı sohbetimizin konusu. Dergilerden birinde öyle çok methediliyordu ki şarap, kadın da tadını çok merak ettiğini söyledi.

Derken akşam yemeğinde ne oldu biliyor musunuz? Ne yaptı etti, o şarabı buldurdu ve karısına sürpriz yaptı adam. Karısını bilmem ama benim çok hoşuma gitti bu davranış. Karısı tadını merak

ediyor diye akşam yemeği organize ediyor, özel şarap ısmarlıyor. Kaç erkek düşünür böyle bir şeyi. Hüseyin'in hayatta aklına gelmez mesela. Karısını önemsemediğini gösteriyor bu durum ancak diğer yanlışlarını da affettirmiyor. Şahsen ben istemem böyle bir adamla evli olmayı. Varsın hoşluklar yapmasın ama beni sevsin, benimle ilgilen sin, yalnızca bana ait olsun.

Başkasıyla asla paylaşmak istemem sevdiğim adamı!

"Akşamları, iş çıkışından sonraki hayatın bana ait!" derim her zaman. Gündüz kiminle ne yaptığı beni ilgilendirmiyor. Tabii o anlamda değil. Aşk olsun! İşle ilgili demek istiyorum. Akşamları ise sadece benimle, çocuğ uyla, eviyle ilgilenmek zorunda.

299

* * *

Kocamın başa bir kadınla bir gecelik bile ilişkisini duyarsam her şey biter. Öyle bir şey olursa, evliliğimiz sona erer. Eski güvenim asla geri gelmez. Düşünmesi bile hoş değil ama böyle bir şey olursa hemen boşanmak isterim. Tabii çocuklar olmazsa. Çocuk olunca o kadar kolay değil elbette. Ne yaparım bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Şimdi yüksek sesle düşünüyorum, boşanmam herhalde. Ama yanlış anlamayın, ilişkimiz sona erer. Asla affetmem. Affedersem bir kez daha yapar çünkü. Evleri ayırırım. Evden kovarım onu. Çocuklarımla ben otururum. O nereye giderse gitsin...

Ancak boşanmam!

Boşanırsam başka bir kadınla evlenebilir. Bir başkasıyla evlenme şansını vermem ona. Nedeni var mı Allah aşkına! Başka bir kadın ve çocuklar girmesin diye aramıza. Bir daha evlenirse, o kadının yö rüngesine girer çünkü. Hangi kadın, evlendiği adamın eski karısı yla ve çocuklarıyla ilgilenmesini ister, söyleyin bana.

En yakınım da bir örnek yaşıyor mesela. İş yerinden bir arkadaşım kocasını yakaladı, internette flört ederken. Hemen boşandı. Bir yılı geçti aşağı yukarı boşanalı. Çok mutsuz şimdi. Çocuklar bunalımda, kendisi bunalımda. Koca ise hayatını yaşıyor. Şimdilik çocuklarla ilgileniyor gibi ama ya evlenirse? O zaman ara ki bulasın adamı.

Meğer daha önceden de şüpheleniyormuş. Adam geç geliyor-

muş eve. İlişkileri kopmuşmuş. Yatmak istemiyormuş adam mesela. Her şeye bağırıp çağırıyormuş. Belliymiş işte.

Biliyorum, çok var etrafta aldatma olayları. Suç erkeklerin elbette ama ben kadınların da suçlu olduğuna inanıyorum bu aldatma konusunda. Bazı kadınlar için adamın evli olup olmaması fark etmiyor. Onların derdi eğlenmek, hoş vakit geçirmek. Daha doğrusu istediklerini elde etmek. Kimi için para, kimi için kariyer önemli. Bu amaçla erkekleri kullanıyorlar. Bu yüzden yasak ilişkiye girmekten çekinmiyorlar.

300

Benim çalıştığım yerde çok vardı onlardan. Rekabet ortamı varsa, kadınlar da baştan çıkıyor. Özellikle müdür, genel müdür seviyesindeki adamlarla birlikte oluyorlar.

Bana göre iki tarafın da meyilli olması lazım aldatma olayının gerçekleşmesi için. Mesela bana da kur yapmayan olmadı değil. Ama ben çektim hemen kendimi. Meydan vermedim bir daha öyle davranmalarına.

Biri vardı, en son çalıştığım işyerinde. Benim sekreterliğini yaptığım müdüre çok sık işi düşerdi. O yüzden de sık sık gelirdi benim yanıma. Aklınca espriler yapardı soğuk soğuk. Zoraki gülümserdim. Laf arasında ne kadar güzel ve çekici olduğumu söylerdi. Giydiğim kıyafetin ne kadar yakıştığını, bilmem ne rengin gözlerimle nasıl da uyum yakaladığını falan..

Hiç hoşlanmam böyle iltifatlardan. Yalan olduğunu anlarım çünkü. Yoksa her kadın gibi ben de iltifattan hoşlanırdım. Başka erkekler tarafından beğenilmek isterim. Kocamdan başka bir erkekte asla gözüm yoktur ama başka erkekler tarafından çekici bulunup bulunmadığımı çok merak ederim mesela. Ancak çapkın ve yılışık bir adamın yalan sözlerine de kanmam. O kadar aptal değilimdir.

İşte sözünü ettiğim salak adam da aklınca bana iltifatlar yağırdıyordu!

Bir gün yemeğe çıkmayı teklif etmez mi? Öyle bir sinirlendim ki! Zaten iyice gıcık olmaya başlamıştım. “Bana bak!” dedim. “Sen ne sanıyorsun beni! Benim evli olduğumu bilmiyor musun? Ne hakla beni yemeğe davet ediyorsun? Niye geleyim ben seninle yemeğe? Söyler misin ha, niye geleyim?”

Benim öfkeden kocaman olmuş gözlerimle üzerine yürüdüğü-

mü görünce çok şaşırdı. Hiç beklemiyordu herhalde böyle bir tepkiyi. Eveleyip gevelemeye başladı; “Sen beni yanlış anladın. Ben seni çok severim. Senin tahmin ettiğin gibi bir niyetim yoktu. Katiiyen,” gibilerinden bir şeyler zırvaladı.

“Bir daha benimle böyle konuşursan fena olur!” diyerek kovdum yanımdan. O günden sonra mümkün olduğunca gelmemeye baktı benim yanıma, işlerini telefonla halletmeye çalıştı. Sonra adım çıktı zaten.

Aaa, öyle bilsinler! Ne o öyle, her kuşun eti yenmez! Her kadında da çıkılmaz! Hiç gelemem böyle densizliklere. Zaten bir süre sonra ayrıldım işten. Aslında emekliliğime daha çok vardı ama çok sıkılmışımdım. Çocuğun da Anadolu Liseleri’ne hazırlık dönemi gelmişti. Onunla ilgilenmek istiyordum. Hüseyin’e ayrılmak istediğimi söyledim. Kararı bana bıraktı. Tabii hemen sordum, “Dışarıdan primi ödeyebilir miyiz?” diye. Üç-dört senem kalmış emekli olmama. Niye zıyan edeyim.

Çıktım işten...

NEVGÜL

35 yaşında, kolej mezunu, reklamcı, bekâr, çocuksuz. Belli etmiyor ama kırılğan, naif, âşık olmasına rağmen terk edecek kadar gururlu. Nevi şahsına münhasır bir genç kadın. Onu üzecekler diye evlenmekten bile korkuyor...

Sadakat konusu çok önemli ve hassas bir konudur benim için. Bir ilişkinin olmazsa olmaz kuralıdır. Bir insan biriyle beraberken başkasına bakmamalı. Bakmaya başlamışsa o ilişkinin miadı dolmuştur. Bu böyle biline...

Demem o ki, bugüne kadar hiçbir sevgilimi aldatmadım, bugünden sonra da asla aldatmam. Aldatılmaya da kesinlikle gelemem!

Bir sevgilim varken bırakın başkasıyla yatmayı, başka bir erkeğe yan gözle bakmayı bile düşünmem. Zaten âşıksam, erkeğimden hoşnutsam, başkasını gözüm görmez bile. İsterse karşımda dünyanın en muhteşem erkeği otursun, vallahi de görmem billahi de görmem. Yani görürüm de alakadar olmam, demek istiyorum.

Amma ve lakin, sıkılmışsam, ilişkinin mesut dönemlerinin sonuna geldiğimi hissetmişsem ve de -ki en önemli sebep budur- halvet olmak içimden gelmiyorsa, işte o zaman fark ederim etrafımda dönen diğer pervaneleri. Zihnimde bir ampul yanıp sönmeye başlar. Anlarım ki aşkım bitmiştir, “Tak sepeti koluna, herkes kendi yoluna,” deme zamanı gelmiştir.

“Pat!” diye açıklayamam ama bittiğini. Belli ederim öncelikle. Hayatımdaki kişinin anlamasını ve kendiliğinden gitmesini beklerim. En önemli göstergem de biraz önce vurguladığım gibi, sevişmemektir.

302 Gerçekten canım çekmez sevişmeyi. Düne kadar sarılmadan uyuyamadığım erkeğe dokunmak gelmez içimden. Kavgalar patlak verir olmadık zaman ve olmadık yerlerde. Meşhur diş macunu meselesi ortaya atılır mesela. Sabah banyoya girdiğinde avazın çıktığı kadar bağırmaya başlarsın, “Neden bunu ortasından sıkıyorsun?” Sanki düne kadar ucundan sıkıyordu da şimdi sana gıcık olsun diye yapıyor!

Artık son noktaya gelinmiş demektir. Bazen sancılı olur bu bitişler, bazen dostça. Kimi erkek izzeti nefis meselesi yapar benim gibi. Hemen anlar gönül muhabbetimizin bittiğini ve efendice çekip gider. Kimi de anlamamazlıktan gelir. Kabullenemez bir kadın cinsi tarafından kapı önüne konmayı.

Bir sevgilim vardı misal, az uğraşmadım onunla. Hâlâ pes etmediğini söylesem, benimle barışmanın yollarını aradığını... Günün birinde ona döneceğimi ümit ediyor zahir. Karşılaştığı her arkadaşına beni ne kadar çok sevdiğini, birlikteyken kıymetimi bilemediğini, ama ona bir fırsat verirsem beni kraliçeler gibi yaşatacağını söyleyip duruyor. Geçmiş ola! Ki ilişkimiz boyunca burnundan kıl alırdırmazdı. Beni kıskandırma numaraları, bir çeşit Kazanova tripleri falan. Birileriyle yatıp yatmadığından emin değilim ama ilişkimiz boyunca beni fıtık ettiğini söyleyebilirim.

* * *

Hakikati söylemek gerekirse, o da bana uygun biri değildi. Şimdi düşünün, ben kolej mezunuyum, iki dili sular seller gibi konu-

yor, bir o kadarıyla da derdimi anlatabiliyorum. O ise Türkçenin yanı sıra Lazca biliyor!

Şaka bir yana ben İstanbullu, o Karadeniz'in bilmem hangi ilinin, hangi köyünden. Benim ailem saraydan gelme eski Osmanlı ailesi, bizim evde İstanbul Türkçesinin hası konuşulur; Davut'un annesinin ne dediğini anlamak için tercüman tutmamız lazım.

Annesi çok güzel hamsi köftesi yapıyor ama! Bir kere götürmüştü beni evlerine. Kadıncağz bir masa hazırlamıştı; mısır ekmeği, hamsi köftesi, kara lahana dolması. Hepsı nefisti Allah sizi inandırсын. Gelin görün ki, iki satır laf edemedik birbirimizle.

Şalvar giymişti anne, üstünde uzun bir etek, belinde saçaklı bir şal, başında bir sürü örtü, boynunda beşibiryerdeler. Şimdi böyle bir hâlde beni istemeye gelecekler! Anneannem bir kez daha düşer bayılırdı zahir, tarih bir kez daha tekerrür ediyor diye. Yemek yerken bir yandan evlerini inceliyordum göz ucuyla. Nerde bizim ev, nerde burası! Arada dağlar kadar fark var. Bizim ev antika eşyalarla doludur; her biri ben diyeyim 100, siz deyin 50 yaşında, çoğu büyük büyük dedemden kalma, anneannem ve dedemin evlendikleri zaman alınanlar, hediye gelenler vs. Davutların evinde güllü desenli örtülerle kaplanmış divanlar vardı, arkaları rengârenk yastıklarla dolu. Ve üzerinde iğrenç örtüler bulunan, annemin asla eve sokmayacağı koltuklar. Bizim duvarlar tablolarla doludur, onlarınkinde içinde takvim yaprakları, dualar, kanaviçe işi bulunan çerçeveler.

Küçümsediğimi düşünürseniz kahrolurum inanın; sade ve sadece aradaki anlayış, zihniyet, görgü ve estetik farklılığını vurgulamak niyetindeyim. Ayrı dünyaların insanı olduğumuzu. Aşk yapmaya mani yokken, izdivacın olmayacağını. Maalesef ben başta hemen kavrayamıyorum âşık olduğum kişiyle aramızda uçurumlar olduğunu. Görmüyorum. Görsem de aldırıyorum.

Davut'la da bir barda tanışmıştık. Ki o aralar çok sık takılırdık Taksim'deki barlara arkadaşlarla. Ertesi gün yine karşılaştık. Ne yalan söyleyeyim, etkilenmişim tipinden, halinden, tavrından, konuşmasından. Arkası kısa, tepeleri uzun koyu sarı saçlarından. En çok neresini beğenirsiniz diye sorsanız, saçının rengi diyebilirdim. Bir kadını kışkandıracak kadar güzel bir renge sahipti. Gözleri de güzeldi. Burnu büyüktü sadece.

Kısa sürede kanımızın birbirine kaynadığını söylemeliyim. Karşılıklı olarak içimizdeki şehvet duygularının uyanmasına sebep olduk. Baktım ki, bütün bir hafta onu düşünüyorum, haftasonunu iple çekiyorum, bir sonraki buluşmada öpüşmekte sakınca görmedim. Hatta öpüşmenin devamını da getireceğiz ama, nerede? Malum yer sorunu yani.

Allaha şükür, yalnız yaşayan bekâr arkadaşlarımız vardı da, Türkiye'deki gençlerin aşk ve seks hayatının gelişmesini engelleyen bu handikapı o gün için çözmüş olduk. Bardan çıkıp, 'aşk yuvam' diyebileceğim arkadaş evine yollandık.

304

Çok 'hoşuma' gidiyordu Laz oğlu Davut! Allah onu da güldürsün, beni çok eğlendiriyordu. Altıma işiyordum yanında gülmekten. Yatakta da fena değildi. Hem içkinin hem de ilk kez buluşacak olmanın sarhoşluğu vardı ilk gece üzerimizde, ama her anını hatırladığım bir sevişmeydi yaşadığımız. Demem o ki, etkilenmişim hâinden tavrından, deli doluluğundan, kimseyi takmamasından, seksi danslarından, sokaklarda öpüşmekten, yatakta çılgınlar gibi sevişmekten. Görüldüğü gibi, pek çok neden vardı beraber olmamızı gerektiren, gerisi vız geliyordu.

Tek sorunumuz sık sık buluşmak istememizdi. Gece gündüz birlikte olmak, her daim alt alta üst üste olmak istiyorduk. Aşk yuvası arkadaş evinde buluşmaktan sıkılmıştık. Ayrıca ev, ikimizin işyerine çok uzaktı; sabah kalkıp işe gitmek sorun oluyordu. Kıssadan hisse, yer ve ev sorunumuzu acilen çözmemiz gerekiyordu. Uzun zamandan beri kafama takılan bu konuyu ayrı eve çıkarak halledeceğimi düşünüyordum. Zaten sıkılmıştım anne-baba-anneanneyle birlikte oturmaktan. Kendime ait bir oda değil, ev istiyordum. Evde sık sık dile getirir olmuşum bu isteğimi. Amacım nabızlarını yoklamak, kulaklarına kar suyu kaçırmaktı. Bu düşüncemi sevgilime de anlattığım zaman hiç beklemediğim bir teklifle karşılaşmayayım mı? "Birlikte ev turalım o zaman!"

Nutkum tutuldu dersem, yalan olmaz. Ben zaten ayrı bir eve çıkmakla sık sık görüşeceğimizi, her akşam onu evime davet edeceğimi düşünüyordum da, birlikte oturmayı tahayyül edememiştim. Evlilik korkusu mu acaba, yoksa yanlış anlaşılma endişesi mi? Her neyse, teklif ondan geliyordu, dolayısıyla sorun yoktu. Ayrıca bu

durum, evin kirasını, masrafları birlikte karşılamak anlamına geliyordu ki, t  y kadar hafiflemiştim birden.

Gelin görün ki, evdekilere durumu a mak ve onları bu işe razı etmek gibi bir sorunla karşı karşıyaydım. Kabul edersiniz ki, erkek arkadaşımla birlikte oturacağımı söylemeyi aklımdan bile ge irmi-yordum. Öncelikle onları evden ayrılacağıma ve tek başıma bir ev tutacağıma ikna etmeye  alışacaktım.

Uzatmayayım, bizimkilerin her türlü muhalefetine rağmen evimizi tuttuk. Anneannemin  eyizim için ayırdığı antikalar, taksitle aldığımız beyaz eşyalar arkadaş hediyeleriyle i ini d şedik.  nce anneannemin sonra annemin, en son da babamın yumuşamasıyla ailemle aradaki buzlar da eridi bir süre sonra. Elbette Davut'tan haberleri yoktu, olamazdı, olmadı da. İki yıl hiçbir vukuat çıkmadan durumu idare ettik. Annemler beni yalnız oturuyor bildiler. Bana gelecekleri zaman hummalı bir faaliyet içine giriyor, Davut'un tüm eşyalarını ortadan kaldırıyorduk. Neyse ki iki yılda topu topu beş kez geldiler. Ve gelmeden önce haber verme inceliğini gösterdiler. G  z  n   sevdiğimin asaleti!

305

* * *

O günden beri yalnız oturuyorum. İki yıl katlandım Davut'a. İlişkimizi sonlandırmaya karar verince baktım ki zorluk çıkartıyor, taşındım evden. Eşyalarımı alarak bittabii. Epeydir yeni evimde ika-met ediyorum. Anneannem dayanamadı, Gümüşsuyu'ndaki o eski ve güzelim evlerinden birinde oturan kiracısına yol verdi ve evini bana tahsis etti. Biraz tadilattan sonra harika bir evim oldu. Nefis manzaralı, her yere yakın.

İlişkimizin bitmesine ne sebep oldu diye soracak olursanız, çoğu hemcinsi gibi çok eşliliğe özenen bir mahl  kat olmaya  zen-mesiydi diyebilirim. Zaten m  nakaşalarımız, onun başka kızlara göz s  zmesinden dolayı çıkar olmuştu. İçimde müphem bir kuşku, m  essif bir keder! Beni sinir etmek için yaptığını hissediyordum da, tahammül sınırlarım zorlanmaya başlayınca, tavrımı koydum ve kapıyı gösterdim!

Zaten bu konuda takıntılıyım. Hiç haz etmem böyle kumpaslar-dan. Düşünsenize büyük aşklarımdan sırf bu nedenle ayrılmışım,

hem de körkütük âşık olmama rağmen, Davut’a mı göz yumacaktım! Tamam, seviyordum ama aşkımdan da ölmüyordum hani.

Hatırlarsınız, Cengiz’i pastanede başka bir kızla gördüğüm zaman dünya başıma yıkılmış, ben altından zorlukla çıkabilmişim. İlk hayal kırıklığımdı, ilk aldatılmam! Bildiğim ilk ve son aldatılmam da diyebilirsiniz! Sonra barışmıştık gerçi ama ben onun beni her zaman aldatabileceği düşüncesini atamamıştım üzerimden. Atamadığım için de çok sevmeme rağmen birlikte olamayacağımıza karar vermişim. Yakışıklıydı, serseriydi, kendine güveni sonsuzdu ama gözü hep komşunun tavuklarındaıydı. Sadakat diye bir kavram yoktu lüğatında. Dolayısıyla aynı kayıkta kürek çekemezdik.

306

Kaan’dan da bu nedenle ayrılmıştım. Muhteşem bir sevgiliydi, belki de sevgililerin en âlâsı ama o da hercai idi. Romantik bir akşam, erotizm yüklü bir gecenin akabinde ortadan kaybolabiliyordu. Ertesi gün, bir sonraki gün kayıplara karışıyordu. Oysa ben istiyordum ki, o da benim gibi her anını aşkla doldursun, benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünsün, bensiz kalmanın üzüntüsüyle, ayrı kalır kalmaz telefona sarılsın. Hemen düşmüyorsam aklına, günün ilerleyen saatlerinde düşeyim. Düşeyim ki, o akşamı da mesut ve bahtiyar geçirmek için program yapalım. Nerde? Akrep yelkovanı kovalıyor, gün mesaisini bitirip yerini kendinden sonra gelene bırakıyor, yine de bir ses nefes çıkmıyordu sevgiliden.

İşin tuhaf tarafı, dayanamayıp ben aradığımda ayrıldığımız andaki coşku ve sevgiyle karşılaşmasıydı beni! Buluşma tekliflerimi bir gün olsun geri çevirmemesiydi! Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu deyiminin tam yeridir! Madem ki seviyorsun, niye seni benden, beni senden mahrum ediyorsun a sevgili!

Dolayısıyla mutlu değildim! Korkuyordum! Günün birinde “Gelemem!” demesinden korkuyordum! O zaman ölürdüm çünkü! O zaman yaşayamazdım! Bir daha asla arayamazdım. Reddedilmek asla altından kalkamayacağım bir durumdur!

Diyeceğim o ki, baktım dayanamıyorum bu acıya, kuşkulara, kuruntulara, “Daha başındayken kurtulayım bu dertten,” dedim. Kendimi kaptırmadan uzaklaşmayı seçtim. Bağımlı olmayı hiç sevmem ben. Korkarım. Sigara, esrar, içki, hiçbir şeye bağımlı olmak istemem.

Bir erkeğe bağlanmaktan da korkarım! Annemin yaşadıklarından belki. Bir erkek için her şeyi göze alarak yaptığı fedakârlıkların bir işe yaramadığını gördüğüm için belki.

Sözün özü, hiçbir erkek için kendimi feda edemeyeceğimdir. Aşkından ölsem bile! Bu böyle biline! Şimdiye kadar kimse için saçımı başımı yolmadıysam, bundan sonra da yolmam! Üzüleceğimi anladığım anda kaçarım! “Aşkta gurur olmaz!” der, bir arkadaşım. Bence olur! Erkek olsaydım işim zordu benim. Reddedileceğim korkusu ile kimseye teklifte bulunamazdım.

Bir maruzatım daha var anlatmak istediğim. Bir arkadaşımın sevgilisini elinden aldım! Her şey bir bahar sabahı, doğanın canlandığı bir günde başladı. Onlar, arkadaşım ve sevgilisi, ben ve o zamanki sevgilim ve diğerleri piknikteydik. Yayılmıştık çimenlere, öpüşüp koklaşıyorduk. O güne kadar hiçbir çekim duymadığım arkadaşımın aşkıyla bir ara kucaklaştık. Ve göz göze geldik. Korkunç bir çekim oldu aramızda. Ürperdim ve rahatsız oldum. Başta söylemiştim sanırım bu aldatma konusu hassas bir konudur diye, ne kimse-
nin sevgilisine yan gözle bakarım –hele ki bu cankuşum falansa asla, ne de bir sevgilim varken, kâbil değil iki kelimeyle izah edersem.

Kendine gel kızım dedim ve geldim hakikaten. O bakış orada kaldı. Yeniden kaç kez birlikte olduk ama ben normal davrandım, Allah için o da öyle. Hiçbir vukuat olmadı. Ancak. Yıllar sonra ikimiz de sevgilimizden ayrılınca, araya başka başka kişiler girdikten çok sonra, ikimizin de kalbinin boş olduğu bir gün karşılaşmaz mıyız! Ve yine aynı hissiyatı ruhumuzun derinliklerinden çıkartmaz mıyız! El ele göz göze kalmaz mıyız saatlerce! O gecenin sonu yataktaki bitmez mi!

Gerçi uzun sürmedi ilişkimiz, beş-altı ay sonra onun da bana göre olmadığını anlayıp sona erdirdim birlikteliğimizi ama arkadaşım duyunca küstü! Kalbinin hâlâ onun için yanıp tutuştuğunu biliyordum. Biliyordum da aramızı açan yakışıklı aynı düşüncede değildi. Dünya dursa kavuşamayacaklarını dile getiriyordu malum konu her açıldığında. Yine de bocaladığımı, kararsız kaldığımı söylemeliyim. Bir yanda arkadaşım, bir yanda bana hoş anlar yaşatan bir sevgili. Şimdi bu durumda ben zelil, sefil ve günahkâr bir kadın mı

oluyorum! Sadece şunu söyleyebilirim, eğer münasebetleri devam etseydi, asla böyle bir şeye tenezzül etmezdim!

BİRGÜL

36 yaşında, lise mezunu, bankacı, boşanmış, bir çocuk annesi. Erkeklerden, evlilikten, cinsellikten nefret ederek büyüdü. Evlendi, iki yıl kocasıyla kardeş gibi yattıktan sonra cinsellikle barıştı ama yine de zevk aldığı söylenemez. Sonrası yine hüznün galiba...

308

Ah ah... Bu soruyu bana bir yıl önce sorsaydınız eğer, şöyle derdim mutlaka! “Kocam beni aldatmaz! Asla yapmaz böyle bir şeyi! Yapsaydı evliliğimizin başında terk ederdi beni!”

Acaba o zaman da aldatmış mıdır ? Var mıydı o zaman da bir sevgilisi? Vardı belki. Vardı da ben aptal, ben salak olduğum için, anlamamıştım. Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Allah kahretsin!

Allahım, nasıl da nefret ediyorum ondan. Her şeyden, herkes-ten. Ben bunları hak etmedim. Sahiden hak etmedim. Yoksa hak ettim mi?

O günlerde, yani aramızda hiçbir şeyin yaşanmadığı günlerde, ne yaptığını hep merak ettim. Kolay değildi yaşadıklarımız, kabul ediyorum. Yeni evlenmiş, ama sevişemiyor karısıyla. Ama o zaman terk etseydi, anlayabilirdim onu. Hak verebilirdim. Kızmazdım. Gerçekten kızmazdım. Keşke o zaman bulsaydı birini. Neden bunca yıldan sonra? Neden şimdi? Acım o zaman daha az olurdu, yemin ederim doğru söylüyorum. Bu kadar çok nefret etmezdim ondan.

O zamanlar, yani evliliğimizin ilk yıllarında da korkmuyor değildim, “Ya beni terk ederse, ya başka bir kadına giderse?” diye. Geceleri yatağımda dönüp dururdum sürekli. O uyuduktan sonra, sarılarak ağlardım. Başka bir kadınla sevişmesin diye dualar ederdim. Sabrının sonuna geldiğini hissettiğim anlarda, “Tanrım ne yaparsa yapsın, razıyım! Yeter ki, bu işi yapmamı istemesin benden. İsterse

başkalarıyla sevişsin, başka kadınlara gitsin, kiminle düşüp kalkarsa kalsın. Her şeye katlanırım, yeter ki biz sevişmeyelim!” dediğim oldu. Ama her şey düzelince şükretmişim Tanrı’ya, benim yakarışlarımı dinlemediği için. Oysa şimdi...

Korktuğum şey başıma geldi. Aldatıldım. Daha genç, daha güzel, daha işveli, daha seksi bir kadına kocamı kaptırdım!

Aslında son zamanlarda şüphelenmeye başlamıştım. Geç geliyordu işten. Hafta sonlarını da çalışarak geçirmeye başlamıştı. “İşler yoğun!” diyordu. Terfi etmişti işinde. Çok iyi bir pozisyona gelmişti. Maddi durumumuz düzelmişti. Geç gelmesi normaldi aslında.

Bir de kredi kartlarındaki harcamalar dikkatimi çeker olmuştu. Her ay giderek artıyordu meblağ. Tamamı, hayat pahalıydı, her şeyin fiyatı artıyordu ama ben de dikkat ediyordum. Genellikle alışverişini ben yapardım. Yıllardır böyleydi. Aydın hiçbir şeyle ilgilenmez. Onun kıyafetlerini bile ben alırım. Alırdım yani. Hâlâ inanamıyor insan işte! Benim zevkime güvenirdi, şimdi başkalarınınkine itibar ediyor.

Epey bir artış görünce ekstreleri inceledim. Alışveriş merkezleri dışında restoran, otel, bar ödemeleri görünüyordu. Şüphelenmedim. Sonuçta müdür kendisi; müşterilerini yemeğe götürüyor, misafirleri oluyor. Normal yani. Ama ertesi ay benim alışveriş etmediğim mağazalardaki alışverişler dikkatimi çekti. Vakko’dan bir şey alınmış. Ertesi ay Beymen’den. Kuşkulanmaya başladım ister istemez. Kendisine sordum elbette. Şaşırdı ama belli etmemeye çalıştı, hafiften kızardı. Tanımaz mıyım bunca yıllık kocamı. Kem küm etti, “Hatırlamıyorum,” dedi, “Birkaç müşteriye hediye aldım galiba,” gibilerinden bir şeyler söyleyerek kıvırttı anlayacağınız.

“Tamam,” dedim içimden, “haklısın şüphelerinde!” Ama hemen kovdum bu düşüncüyü kafamdan. Vallahi de kovdum, billahi de. Konduramadım kocama. Onun beni; bunca yıllık karısını aldatacağını düşünemedim.

Ama yine de insanın içine bir kurt düşüyor tabii. Her hareketini izlemeye başladım. Eskiden de konuşmazdı pek fazla evde. Ama sanki artık hiç konuşmuyordu. Bir koltukta oturup televizyona bakıyordu saatlerce, dalıp gidiyordu.

Giyimine özen göstermesi de bir başka dikkatimi çeken unsur-

du. Giymesi için dolaptan çıkardığım gömleği beğenmiyordu mesela. Başka istiyor, onu çıkarıp başkasını deniyor, aynanın karşısından ayrılmıyordu. Parfüm sıkmadan evden çıkmaz oldu ki, eskiden ben hatırlatırdım güzel kokması gerektiğini.

Yaklaşan yaz tatilinde ‘Ne yapacağımızı?’ sorup da, tam bir cevap alamayınca, daha doğrusu “Benim işlerim çok, siz yapın programınızı,” deyince ve eve geç gelmeleri neredeyse her akşama yayılınca dayanamadım sordum; “Neler oluyor?” diye.

Bekliyorum ki, “Nerden çıkarıyorsun karıcığım bunları, kısıkançlık numaraları yapma bana bu saatten sonra, görmüyor musun nasıl çalışıyorum gece yarılara kadar, sen de kalkmış hesap soruyorsun bana!” desin. Ben de rahatlayayım...

Ne dese beğenirsiniz; “Daha fazla uzatmanın anlamı yok! Evet, haklısın başka biri var. Başka bir kadını seviyorum!..” Densiz deve!

Başka kadın, aynı işyerinde çalıştığı bir kadın. O da bir başka bölümün müdürü. O da evli. Onun da bir çocuğu var. Kocamdan genç. Benden de. Beş-altı ay olmuş ilişkileri başlayalı. Âşık olmuş beyefendi! Seviyormuş, kafası karışıkmuş, düşünmeye ihtiyacı varmış, bir süre ayrı yaşamamız gerekiyormuş. Bunları söylediği anda kovdum evden onu. Deliye dönmüştüm.

* * *

İki yıl oldu neredeyse, bu olay başıma geleli. Çok kötü günler yaşadık. Hâlâ da yaşıyorum. Artık yalnızız oğlumla. Artık boşanmış bir kadıyım. Bir yıl oldu boşanalı. Bir ay önce de evlendi kocam olacak uçkur delisi, o plaza aşüftesi ile.

O kadın benim tam zıttımmış. Öyle söylüyor kız kardeşim. Oğlumu çağırmıştı densiz deve nikâh öncesi, o yellozla tanıştırmak için. Ben karşı çıkınca, kardeşim araya girdi, birlikte gittiler. Bizim fingerdek kız kardeş, ailenin en güçlü, en akıllı kadınlarından biri oldu çıktı biliyor musunuz? Ben evden kaçıp, kötü yola düşeceğinden korkuyordum, o herkesi parmağında oynatan başarılı bir işkadını oldu çıktı. Onca erkekle çıktı, hani neredeyse yatmadığı erkek kalmadı, yine de bütün erkekleri peşinde koşturuyor, bütün adamlar gözünün içine bakıyor. Böyle olmak gerekiyor demek ki! Öteki aşüfte öyle işte. Boynuz takmasına rağmen kocası olacak adam da boşan-

maya yanaşmadı bir türlü. Benim gibi kadınlara yer yok bu dünyada...

Şöyle dedi kız kardeşim kadınla tanışınca;

“Eniştemin o kadında ne bulduğunu anladım. Kadın senin tam zıttın. Her şeyiyle. Darılma ama sen soğuk bir kadınsın. Kadın gibi kadın değilsin. Hiçbir işven, cilven yok. Kadın ise mırıl mırıl. Enişteme bir sokuluşu var, içine girecek neredeyse. Konuşması, sesi nasıl seksi. Bak, bunları seni üzmemek için söylemiyorum. Tam tersi; kendini toplaman, hatanın nerede olduğunu anlamak için söylüyorum!”

Hatalı olan benim demek ki? Herkes böyle düşünüyor ha! Ne yaptım ki ben? Ha, tabii iki yıl yatmadım adamlarla. Bu yüzden suçlanacaksam suçlanayım. Elimde değildi, anlamıyor musunuz! Hem o zamanlar kızmıyordu ki bana! Anlayış gösteriyordu. Beni sevdiğini söylüyordu. “Sevişmeden de olabilir,” diyordu. Bensiz yapamayacağını anlatıyordu. Ne oldu şimdi peki? Ne değişti?

Hiçbir zaman işveli, cilveli bir kadın olmadım ki! Kırk yıl düşünsem aklıma gelmez seksi iç çamaşırları almak. Almadım hiç. Onlara vereceğim parayla üstüme başıma bir şeyler aldım, evime aldım, oğluma aldım, kocama aldım.

* * *

Hayatında biri olduğunu öğrenince dünyam yıkıldı tabii. Ne yapacağımı sahidten bilemedim. “Seni görmek istemiyorum Allahın cezası! Çek git bu evden!” deyince gitti. O gün nasıl geçti hatırlamıyorum. Ne yaptığımın farkında değilim. Kaç kez toz aldım, yerleri kaç kez sildim bilmiyorum. Akşama doğru oğlum geldi, yemeğini hazırlayıp, önüne koyunca, “Babam yine geç mi gelecek?” diye sordu. “Bilmiyorum,” dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak, “bilmiyorum!”

Gelmedi o gece. Gelmesini bekledim ama. Gelmesini istedim. Bütün kalbimle.

Gelse affedecek miydim? Affetmek kolay mı sanıyorsunuz? Yapılanlar unutulur mu hemen? Unutabilir miyim? Ben unuttum babamla annemin beni dışlamalarını. Kardeşimi bizden daha çok sevmelerini. Babamın benim yüzümden eve gelmemesini. Unutmadım, unutulmuyor.

Aydın'ı da affedemezdin kolay kolay. Ama gelmesini istedim. O zaman hak verdim erkekler aldatır diyen Hülya Avşar'a. "Aldat-sın ama bana duyurmayın!" diyen Derya Tuna'ya. Keşke sormasay-dım diye düşündüm bütün gece. Sormasaydım öğrenmeyecektim, belki de bana açılmayacaktı, cesaret edemeyecekti söylemeye, bel-ki zamanla bıkacaktı kadından, ayrılacaktı. Biz de yüzleşmemiş ola-caktık.

Oysa şimdi kendi ellerimle kovmuştum adamı. Herhalde onun yanındaydı. Onun evinde. O da evliydi. Öyleyse bir otelde! Bir otel-de sevişiyorlardı şimdi...

312 Sevdığınız insanı başkasının kollarında hayal etmeye dayanmak çok zor biliyor musunuz? O gece sabaha kadar ağladım. Sabah kalk-tığımda sersem gibiydim. Kimseye söylemedim olanları. Kocamın başka bir kadına âşık olduğunu ve bizi terk etmek istediğini nasıl söyleyebilirdim ki! Evliliğimizin ilk iki yılında sevişemediğimizi bile söylememiştim kimseye. En yakınlarımla bile konuşmam bu konuları.

Bütün olanların bir rüya, bir kâbus olduğuna inanmak istiyor-dum. Bitecekti ve biz kaldığımız yerden hayatımıza devam edecek-tik. Ama hayır! Bitmiyordu. Bitmediği gibi, dertlerime yeni dertler ekleniyordu. İçinden çıkılmaz bir duruma dönüşüyordu hâlimiz. Adam gelmiyordu eve! Âşık olduğunu söylemişti ya bana, rahatla-mıştı. Arada bir uğruyordu beyefendi eve, o da üstünü değiştirmek için! Kirlilerini evde bırakıyordu. Ben evdeyim ya, ben yıkarım ya! Her gelişinde kavga ediyorduk ve her gelişinde kapıyı çarpıp çıkı-yordu.

Nasıl kavga etmeyeyim Allah aşkına? Siz olsanız etmez misi-niz? Böyle davranan bir adama nasıl tavır alırdınız?

Kimseye söylemedim başlarda. Hatasını anlayıp geri geleceğini umut ettim sanırım. Değişeceğini umdum. Değişen ben oldum ne yazık ki. Sinirlerim bozulunca, kendi kendime üstesinden geleme-yeceğimi anlayınca, kız kardeşime açtım durumu. O erkekleri iyi ta-nıyor ya, bana bir akıl verir zannettim. Birilerine anlatmaya da ihti-yacım vardı.

Kardeşim duyduklarına inanamadı. "Eniştem seni aldattı ha. Eniştem ha! Vay be! Ne yere bakan yürek yakanmış ol!" deyip dur-

du, beni daha da sinirlendirerek. Sonra başladı beni suçlamaya. “Bir kere kovmakla iyi etmemişsin. Onların ekmeğine yağ sürmüşsün. Adamı kadının kucağına itmişsin. Kızım belli ki adam andropozda, sakın ve anlayışlı davranacaktın.”

“O ne demek?” diye sordum,

“Kadınların menopozu varsa, erkeklerin de andropozu var işte. Yaş bunalımı, yaşlanma korkusu, seks güçlerini kaybetme endişesi gibi bir şey. Adam bıkmış yıllardır aynı kadınla birlikte olmaktadır. Daha genç ve güzel birini bulunca da kendini kaptırmış işte.”

Bütün gün başımın etini yedi durdu kız kardeşim.

“Sen bu adamı istiyor musun?”

“Elbette istiyorum, o ne biçim soru. Hayatımda başka adam olmadı ki!”

“Öyleyse hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın!”

“Nasıl davranırım hiçbir şey olmamış gibi, nasıl unutturum olanları!”

“Unutacaksın! Eve gelmek istemiyor adam, çünkü habire konuşuyorsun, bağırıyorsun, hesap soruyorsun!”

“İyi be, sormamam mı gerekir? Aman ne iyi yaptın kocacığım beni aldatmakla. Öyle mi diyeceğim?”

“Hayır, ama evinde eskisi gibi huzur bulmasını sağla adamın. Gerçi eskisinde de bulmuyordu ki!”

“Ne diyorsun sen ya? Neler saçmalıyorsun?”

“Bir şey dediğim yok. Yanlış anlama. Düşün sadece. Kendini onun yerine koy. Bütün gün işte çalışıyor adam, yorgun argın evine geliyor. Evine, dinlenmeye, huzur bulmaya. Sen nasıl karşılıyordun onu, ne yapıyordun?”

“Ne yapıyordum!?”

“Eve girer girmez huzursuz ediyordun. Ayakkabılarını dışarıda çıkarttırıyordun azarlayarak. Çamurları içeri taşıdı diye kızıyordun. Daha adımını attığı anda gerilim yaratıyordun. Bir sigara yakıyordu, hemen kültablasını eline tutuşturuyordun. Biraz sonra gidip pencereleri açıyordun, sigara dumanı çıksın diye.”

“Bunları mı anlattı sana? Bunlardan mı yakındı? İnanamıyorum!”

“Yakınmadı. Ben gördüklerimi söylüyorum...”

“Bütün gün evi temizleyen bendim, halının, parkelerin temiz kalmasını istemem suç mu oldu? “

“Değil elbette. Ama seninki fazlaydı. Seninki hastalıktı. Ne olur, çamur girse içeri? Ertesi sabah temizlenecek zaten. Ne olur halıya sigara külü dökülse? Kocan mı kıymetli, halın mı?”

“Ama ben titiz bir kadınımlı!”

“O zaman otur evinde tertemiz halılarınınla, tozsuz seramiklerinle. Hiç anlamıyorum seni ve senin gibi kadınları. Aklınızı temizlikle bozmuşsunuz. Hemen sofraya toplanacak, bulaşıklar yıkanacak. Evde bulaşık makinesi varken niye elde bulaşık yıkarsın mesela, onu da anlamam! Veya yemekten hemen sonra masa toplanır. Bırak ya, bırak! Kocanla sohbet et. Bırak kalsın masa öyle, geç koltuğuna otur, televizyon izle. Sonra toplarsın, istersen sabah toplarsın. Ne olur yani, ha ne olur?”

“Olmaz!”

“Olmazsa böyle uçar gider işte adam.”

“Ne yani, temiz ve titiz bir kadın olduğum için mi terk etti beni?”

“Hayır ablacığım hayır! Bu hâllerinle sıkıyordun adamı, evinde rahat ettirmiyordun. Bunları anlatmaya çalışıyorum. Evini, halılarını, kocandan fazla önemsiyordun. Bunu söylemeye çalışıyorum.”

“Olur mu öyle şey?”

“Farkında değilsin belki ama öyleydi. Hem darılma ama soğuk bir kadınsın. Hiç eniştemi öperek karşıladın mı? Veya öperek işe yolladın mı? Hiç sen istedin diye yatağa gittiniz mi? Hiç kanepede seviştiniz mi? Mutfakta ya da?”

“Daha neler?”

“Neleri yok! Bizim yanımızda hiç öptün mü adamı? Sevgi gösterisinde bulundun mu?”

“Neler saçmalıyorsun sen!”

“İşine gelmeyince saçmalıyoruz değil mi? Bir tek sen haklısın çünkü. Bir dinle Allah aşkına! Biraz özeleştiri yap, kendini sorgula. Tamam kocan yanlış yaptı ama sen ne yaptın? Senin hataların ne, bunları düşün!”

“Söylüyorsun işte temiz ve titiz bir kadın olmam yüzündenmiş!”

“Of abla! Alinganlığı bırak da, gerçekleri gör biraz. Gerçekler-
le yüzleş...”

* * *

Herkesin haberi oldu kız kardeşim sayesinde. Ablam, annem herkes duydu. Kocamın ailesi. Ve hiç orali olmadılar biliyor musunuz? En acısı da buydu. Kocam anneci değildi ama yine de ana kuzusu sayılırdı. Toz kondurmazdı annesine. Her zaman, her koşulda, her daim annesi haklıydı. Annesinin de benden pek hoşlandığını söyleyemem. Yatak faslı hariç dört dörtlük bir gelin olmama rağmen hep soğuk davrandı bana. Oğlunu kıskandı benden. Alsın şimdi turşusunu kursun! Bu arada olay büyüdü. İşyerinde de duyuldu aşk-
r1. Duyulunca da işinden oldu!

315

Evet, sen o noktalara gelmek için onca uğraş, çaba göster, ailecek fedakârlık yapalım, sonra uçkur davası yüzünden güzelim işini kaybet! Buna rağmen kadından vazgeçme!

Ablam “Falcıya gidelim,” dedi, her şeyi bilen bir falcı varmış tanıdığı, büyüden falan da anlıyormuş. Gittik beraber. Daha önce hiç falcıya falan gitmemiştim. İnanmadığımdan değil, inanırım, söyleyeceklerini duymak istemediğim için gitmemiştim, geleceği öğrenmekten korktuğum için. Ama şimdi öğrenmek istiyordum-kocamın eve dönüp dönmeyeceğini, yuvamızın yıkılıp yıkılmayacağını...

Gecekondu mahallelerinden birinde oturuyordu falcı kadın. 45-50 yaşlarında bir şeydi. Şişman, sevimsiz bir kadındı, sokakta görsen yanından kaçırdım. Oysa şimdi yanındaydım, ağzından çıkacak kelimeleri dinliyordum.

Benden altın bir eşyayı istedi; yüzük, kolye, bilezik. Su dolu bir bardağı aldı önüne ve verdiğim zincir kolyeyi içine attı. Kimin için baktırdığımı sordu. Kocam için dedim. İsmi sordu bu kez, söyledim. İçinde altın olan bardağa dikti gözlerini bunun üzerine. Dua okumaya başladı. Dua okurken sesi değişti önce, sonra gözleri kayd, kendinden geçti, transa girdi sanki. Korkmadım dersem yalan olur. Ablamla beraber sessiz sessiz bekledik.

Derken konuşmaya başladı falcı. “Bir kadın var,” dedi aranızda; “kumral, uzun saçlı, ela gözlü bir kadın. O da nikâhlı, kocan gibi. Bunlar aynı işyerindeler, yatak ilişkileri var. Günlerdir huzursuzsun

sen, tevekkülle bekliyorsun. İşin zor ama. Bu kadın büyü yapmış çünkü. Kocanın senden soğumasını sağlamış bu büyüyle. Senden uzaklaştırmış, yatağınızı ayırmış ikinizin. Adamın gözünde değer kalmamış, seni sevmiyor, seni görmek istemiyor, uzaklaşıyor senden. Uzaklaşacak böyle giderse...”

Ablam “Vah başımıza gelenler vah... Ne yapacağız peki şimdi?” diye söze karıştı benim adıma. Ben büyülenmiş gibi oturdum.

“Karşı büyü yapmamız lazım,” dedi falcı kadın. “Eğer istiyor-san kocanın sana geri dönmesini...”

316 “Evet!” diye bağırdım heyecanla. Birkaç saniye önce sönen umutlarım birden geri gelmişti sanki. Temiz bir fanila ve iki tane tahta kaşık istedi benden. Ablamla aceleyle evden çıktık. Koşa koşa en yakın yere gittik, fanila ve tahta kaşık aradık. Yolda ablam daha da çok ümitlenmemi sağladı. “Üzülme, bak göreceksin geri dönecek. Allah kahretsin o kadını. Büyü yapmış şıllık tabii. Yoksa niye uzaklaşsın senden adam. Seni, çocuğunu böylesine seven bir koca niye terk etsin sizi.”

Falcı kadın fanilayı aldı, okudu, üfledi. Tahta kaşıkların üzerine bir şeyler yazdı, sonra onları da okuyup üfledi. Ve dedi ki;

“Bu fanilayı kocana giydireceksin ki kadından uzaklaşsın. Sonra da bu kaşıkları sırt sırta bağlayıp, akşam hava karardıktan sonra bir mezara gömeceksin!”

Yolda, evde bu konuyu konuşup durduk, işim zordu. Fanilayı nasıl giydirecektim, eve geldiği yoktu ki günlerdir. Bir yolunu bulup çağıracaktım. Peki ya kaşıklar? Onları mezara nasıl gömecektim?

Kız kardeşim ve oğlum duydu olanları. İkisi de bizimle dalga geçmeye başladılar. Kadersiz oğlum da ne yapacağını bilmez durumdaydı. Benden yana tavır almıştı elbette. Babasıyla konuşuyordu, onu anlamaya çalışıyordu ama benden yana endişeliydi sanırım. Birdenbire büyümüştü sanki. O kadar olgun davranıyordu ki. Uzun zamandır asık olan suratı falcının söylediklerini duyunca aydınlandı. Kahkahalarla gülüyordu. “Anne, saçmalama lütfen! Nasıl gideceksin mezarlığa? Gece yarısı hem de! Oof, hiç akıl yok sizde. Teyze, bir şey söylesene sen de!”

Kız kardeşime göre falcıya gitmek bana iyi gelecekti. Biraz olsun kendime gelecektim. Hepsinin tek endişesi bu işi başarıp başaramayacağımdı elbette. Başardım. Birkaç gün kendisinin gelmesini bekledim, gelmeyince çağırdım; oğlanın durumunu konuşmamız gerektiğini söyledim. Geldi. Suratı asıktı yine. Kibar davranmaya çalışıyordu ama benim yanımda sıkıldığının, kendini rahatsız hissettiğinin farkındaydım. Sakin ve ılımlı olmaya çalışıyordum ama elimde olmadan hırçınlaşıyordum. İğneleyerek laf sokuşturuyordum sürekli. Geriyordum onu yani. Ama dedim ya, elimde değildi, kendime hâkim olamıyordum. Tam kalkıp gitmek üzereydi ki, aklım başıma geldi, oturttum yeniden.

317

Bir şey yapmam lazımdı ama ne? Hiç âdetim olmadığı halde gidip şarap açtım kendime. Bir kadeh koyup geldim içeri. Beni öyle görünce şaşırdı, sayesinde alkolik de olacağımı söyledim. O da kendine bir kadeh koydu. Fırsatını bulup yanına gittim ve kadehi yanlışlıkla üzerine döktüm. Başka fikir gelmemiştii aklıma.Yatak odasına gidip gömleğini çıkarırken yanına gittim ve yeni gömlek çıkardım ona, evde kalmış olan gömleklerinden birini. Fanilasında da leke vardı, onu da çıkarmasını istedim. “Gerek yok!” demesine rağmen çıkarması için ısrar ettim. “Kirlenmiş zaten, görmüyor musun? Böyle mi bakıyor sana sevgilin?” diye söylendim yine elimde olmadan. Belki de susayım diye soyundu hemen, okunmuş fanilayı uzattım.

Rahatlamıştım. İlk işlem tamamdı. Sıra gelmişti tahta kaşıkları mezarlığa gömmeye.

Oğlumdan yardım istedim, oralı olmadı hiç. Bana böyle şeyler yaptıramazsın dedi. Söylenmesine, karşı çıkmasına, alay etmesine rağmen kız kardeşimle beraber gittik mezarlığa. Hava iyice kararmıştı. Kapıya gittik, bekçi bizi görünce şaşırdı, bu saatte ne işiniz var gibilerinden bakarak. Sivri akıllı kardeşim, annemizin mezarını ziyarete geldiğimizi, kendisinin Ankara’da olduğunu, sabahleyin gideceğini, bütün gün koşuşturmaktan vakit bulamadığımızı falan söyledi. “Hemen çıkacağız,” dedi. Ne desin ki adam, “Peki!” dedi elbette ama arkamızdan gelmeyi de ihmal etmedi. Bizimki, “Zahmet etmeyin! Biz yolu biliyoruz, hemen çıkacağız zaten,” deyince istemeye istemeye vazgeçti. Bir mezarın başına oturduk, kardeşim

çevreyi kolaçan ederken ben de alelacele yanımda getirdiğim çapayla toprağı kazıp kaşıkları gömdüm. Gerisin geri döndük ve bekçiye teşekkür edip çıktık oradan.

* * *

Ee, sonuç ne diyorsanız, söyleyeyim. Birkaç gün sonra yeniden gittim falcıya. Ben söylemeden, fanılayı giydirdiğimi ama hemen çıkarıldığını söyledi. Sahiden de öyle olmuş. Bir ay sonra falan öğrendim doğrusunu, kocamın ailece görüştüğümüz bir arkadaşından. Onlar karı koca benden yanaydılar. Akli başında bir adamdı ve hiç onaylamıyordu densiz devenin davranışlarını. Onun karısı söyledi. Meğer o gece büyük bir kavga yaşanmış evde. Kadın Aydın'ın neden gömlek ve özellikle fanila değiştirdiğine takmış kafayı. Onun söylediği nedene inanmamış. Yattığımızı düşünerek olay çıkarmış. Herhalde hemen çıkarttı fanılayı sırtından.

Başarısız olduk yani.

Falcı öyle düşünmüyordu ama. "Bu adam ağlaya ağlaya sana geri dönecek!" dedi. Aslında döndü. Aradan iki-üç ay geçmişti ki geri geldi sahiden, hiçbir şey olmamış gibi. Kafasının karışık olduğunu söyleyerek benden özür diledi, hatta ağladı. Onu affetmemi istedi, onu anlamamı, anlayış göstermemi, karar vermesine yardımcı olmamı.

Şimdi Allah aşkına söyleyin bana, nasıl sevinir insan buna? Kimi seçeceğine yardımcı olacaktım! Olur mu böyle saçmalık ya! Sen hem aldat beni, gururumla oyna, kadınlık gururumu zedeledin, sonra ayaklarıma kapan, anlayış göster bana de!

Evet, dönmesini istiyordum, hâlâ da istiyorum. Ama şunun için istiyordum. Bana yaptıklarını ona ödetmek için! Onu affetmem asla mümkün değil. Öyle düşünüyorum. Affedemem sanıyorum. Başka kadınlarla, hele o kadınla birlikte olmasını kabullenemiyorum. Bir kere o şıfırtıyı asla görmemeli. Hem de hiçbir zaman. Onu terk etmeli, bana kesin dönüş yapmalı. Eve döndüğü zaman gerçekten pişman olmalı ve o kadınla ilişkisini tamamen kesmeli. Yok öyle, bugün benimle, yarın onunla! İki kadını birden idare etmek olmaz. Hatasını anlamalı ve pişmanlığını dile getirmeli. "Ben ettim sen etme!" demeli.

İşte o zaman, burnundan fitil fitil getireceğim yaptıklarını. O zaman bir tekme de ben vuracağım ona. Ben terk edeceğim onu...

Bu mu sahiden istediğim? Bu soruyu kız kardeşim de sordu, hâlâ da soruyor. Bilmiyorum, bilmiyorum... Bildiğim, kendimi çok kötü hissettiğim. Kalbim sızlıyor, yüreğim parçalanıyor, içim yanıyor. Hiçbir şey beni mutlu etmiyor. Hep onu düşünüyorum, Aydın'ı istiyorum. Bana dönmesini istiyorum. Beni sevmesini istiyorum. Eskisi gibi. Beni korumasını, beni sarmasını istiyorum.

O zaman belki de affederim. Bakmayın tekme vurma söylememe. Belki de vurmam. Vuramam, kıyamam. Unuturum bütün olanları. Başka kadınlar unutmuyor mu? Geçenlerde Hülya Avcı Şov'da izledim Derya Baykal'la ikisini. Nasıl da gülüyorlardı, kocalarının çapkınlıklarından konuşurken. Umurlarında değilmiş gibi davranıyorlardı. Hâlâ evli olduklarına göre umurlarında değil demek ki! Demek ki olabiliyor. Ben de o zaman her şeyi unutabiliyim. Yok sayabilirim. İki senenin hatırına onu affedebilirim.

Ama artık çok geç. Belki de çokbilmiş kardeşim haklı. Falcının söylediği gibi ağlayarak döndüğü o günlerde daha sakın, daha yumuşak, daha anlayışlı olmalıydım. Yapamadım işte. Her gün kavga ettik. Her günü burnundan getirdim onun. Zaten ayrı yataklarda yatıktık. Ne o geldi yatağıma, ne de ben gittim onun yanına. Kardeş olmuştuk sanki. On beş gün ya da bir ay kaldı evde. Hepimiz gergindik. Herkesin yüzünden düşen bin parçaydı evde. Gerilimden dolayı kimse de gelmek istemiyordu. Dayanamadı zaten. Gitti. Bu kez temelli gitti. Bir daha dönmemek üzere. Sonra da evlendi. Güya evlenmeyeceklerdi. Güya yelloz evlenmek istemiyordu. Evlenmek istemeyen kadına bak! Onlar mutlu, ben mutsuz...

İşte bunu kabullenemiyorum. Onların mutlu olmasına katlanamıyorum. Tek isteğim boşanmaları, kadının ona kazık atması. O zaman anlayacak seven kadın kimmiş! Onu kim daha çok seviyormuş! Aşk, seks, oynaşma, göz süzme, bacak açma karın doyuruyor muymuş! Gerçek sevgi, gerçek mutluluk hangisi imiş!

Göreceğiz. Elbet göreceğiz o günü. Kadının onu kapıya koyacağı günü bekliyorum...

Bu arada eski sevgili mi; Zafer'i düşünüp düşünmediğimi sorarsanız, düşünmez olur muyum. Düşünüyorum elbette. Onunla evlen-

miş olsaydım, bunların hiçbirinin başıma gelmeyeceğini biliyorum, tahmin ediyorum. Ne çare ki onunla değil Aydın'la evlendim. Bunlar da başıma geldi. Şimdi tek düşündüğüm erkek Aydın...

BİNGÜL

36 yaşında, lise mezunu, boşanmış, çocuğu yok. Şarkıcı annenin manken kızı, aşk ve sevdâ kadını. Önce can, sonra canan diyenlerden. Kimseye müdanası yok...

320

Hani röportajlarda sorarlar ünlülere, “Nelerden nefret edersiniz?” ya da “En kızdığınız şey nedir? falan diye? “Aldatılmak, aldatmak,” diye yanıt verirler genellikle. Bir de “Yalan söylemek,” derler...

Hiçbirine inanmam. Bilirim ki öyle diyenlerin çoğu palavra sıkmıştır, yalan söylüyordur. Hem aldatmışlar hem de aldatılmışlardır. Madem aldatılmak istemiyorsun çek git o zaman, değil mi? Hayır! Oturlar yine o adamla veya kadınla. Terk edilmektense aldatılmayı tercih ederler. Bilmiyormuş pozlarına bürünerek...

Şimdi moda şöyle demek, değil mi; “Bari gizli yap, haberim olmasın!”

Ba ba ba ba...

Hanımfendi aldatılacak ama haberi olmayacak. Yok ya...

Bu şu demektir bence; herkes aldatır, herkes aldatılır. Korkunun ecele faydası yok!

Hiç öyle itiraz etmeyin, “Benim kocam yapmaz,” falan türünden palavralar sıkmayın. Her türlü iddiaya girerim sizinle. Şuracıkta. Eğer istersem her birinizin sevgilisini, kocasını ayartacağıma dair. Çatı çatır aldatırım istersem. Ayol bir kadının baştan çıkarmaya-cağı erkek var mı şu dünyada? Biraz göz süzün, biraz kalça kıvrın, hafifçe dokunun, gözlerinizi kırıştırın, bakın bakalım neler oluyor? Dozunda yapacaksınız ama, öyle fahişe gibi değil.

Bir arkadaşım vardır, çok severim kendisini, büyük bir şirkette çalışıyor, iyi bir pozisyonda. Hoş kız, güzel kız, alımlı, çekici ama biraz saftorik. Şikâyet edip duruyor “Ortalıkta adam yok!” diye.

Ediyor da, işyeri beğendiği adamlarla dolu, üstelik hoşlanıyor bazılarından eminim, adamlar yönetici ve evliler diye çekingen duruyor.

Bir sene olmadı, bir kız girdi yanlarına. İki müdürü hemen baştan çıkarttı. Hatta adamları birbirine düşürdü. Birini karısından boşatıyor şimdi. Bizimki şaşkın, “Ya ne var bu kızda? Ne yaptı da adamları bu hâle getirdi?” diye kafa patlatıyor.

“Salak!” diyorum, “Onda olan sende de var ama sen kullanmayı bilmiyorsun!” O sanıyor ki adamlar müdür ya, evli ya, baştan çıkmazlar! Ayol, hepsi hazır zaten yoldan çıkmaya. Sen, sadece nereye sapacaklarını göstereceksin.

Sadece erkekler baştan çıkmaz! Yağma yok. Kadınlar da aldatıyor kocalarını. Hem de çatır çatır. Kocalarını aldatan ne kadınlar tanıdım ben, inanamazsınız. “O mu, asla yapmaz!” diyeceğiniz kadınlar hem de. Önlerine çıkan ilk fırsatta aldatmışlardır erkeklerini.

Aldatmayan da vardır elbet. Ama aldatmayacaklarından değil, fırsat çıkmadığındandır karşılarna. İmkânları olmamıştır da ondan. Nah şuraya yazıyorum, şu dünyada güzel bir söze, iltifata, ilgiye dayanabilecek kadın yoktur. Eğer bir de mutsuzsa, bir de kocasını sevmiyorsa seyreyleyin olacakları.

Kimi hemen balıklama atlar, kimi direnir. Haa bak, direnme süreleri farklı olur kadınların. Erkek vazgeçerse üzerlerine gitmekten, o zaman kurtulurlar.

Benim çok sevdiğim bir dostum vardır, çok çapkın bir adam. Beyefendi biri ama, şöyle derdi. “Baştan çıkarmak istiyorsan bir kadını sarhoş edeceksin. Sarhoş olunca hem fazla nazlanmaz kadın hem de sonrasında kendini rahatlatır. Alkole atar suçu, böylece namusunu kurtarmış olur!”

Yani kadın da dünden razı aldatmaya. Sadece çevre korkusu, toplumsal baskı yüzünden yapamıyorlar. Adam da bunu söylemeye çalışıyor. Çözmüş kadınlarını! O yüzden “Aldatmam, aldatmaz,” demeyin bana. İnanmam. Fırsat çıkmamıştır, ortam olmamıştır ayol... Bazı insanlar bunu bilir, o nedenle de bir kişiye bağlanmazlar. İşte benim annem bu tür kadınlardandı.

* * *

Kendini tanıyordu. Biliyor, ona göre davranıyordu. Bu nedenle

tanıdığım en dürüst kadınlardan biridir. Birine âşıkça gözü başkasını görmez, o süre içinde de asla aldatmazdı. Ama hissedince adamın gönlünden düştüğünü... O zaman da “Eyvallah!” der, çeker giderdi adamın hayatından. Kendisi hoşlanmaz olmuşsa, hemen söylerdi adamın yüzüne. Olaylar çıkar, kavgalar gürültüler yaşanırdı; ama biri varken bir başkasıyla çıktığını görmedim şimdi Allah için.

Ben de onu örnek aldım bu hususta. Kimseyi aldatmadım diyebilir miyim? Diyemem herhalde. Yani benim de hatalarım, yalan söylemelerim olmuştur. Yine de dürüst olmaya çalıştım. Aldatmaya meyilli olduysam, saklamadım anlayacağınız. Durumu çaktırmaya çalıştım öncesinde. Baktım oralı olmuyor, anlamamazlıktan geliyor, yüzüne söyledim.

İlk kez lisedeki sevgilim tarafından boynuzlanmışım. Benimle çıkarken başka bir kızla yakalamışım hani. Anında silmişim onu defterden. Aldatılmanın ne boktan bir duygu olduğunu iyi bilirim yani. Küçüktüm ama fena bozum olmuşum.

Sonra da başıma geldi elbette. Ooo, kaç kez hem de. Kötü bir duygu aslında boynuzlanmak. İnsanı fena yaralıyor. İnciniyorsunuz işte. Bunu bildiğimden, başkasına yaşatmamaya dikkat ettim.

Öğretmen sevgilimden sıkılmışım mesela. Eski heyecan kalmamıştı. Bir de üstüme çok düşmeye başlamıştı. Birtakım kıskançlık numaraları falan. Yok eteğimin boyu çok kısaymış, yok efendim niye kırmızı oje sürüyormuşum, vay efendim sutyenimin askıları gözüküyormuş. Yok devenin pabucu! Gelemem öyle kıskançlıklara.

Terk etmeye karar verdim ilk erkeğimi. Aslında o da, onu terk edeyim diye yapıyormuş o numaraları. Jeton geç düştü bende ama anladık sonunda adamın derdini. Deli gibi âşık, evlenmek için can atıyor atmasına ama evlenemeyeceğini de biliyor garibim. Benim gibi şehirli ve pavyonlarda çalışan bir kadının kızını alamaz. Kendisinin bu yükü taşıyamayacağını biliyor. Bildiği için de olmadık kavgalar çıkartıyor işte. Yavuz hırsız misali. Biliyor ki çok üzerime gelirse, çekip giderim. Ben gitmezsem o gidecek!

Yemezler tabii. Sonunda “Tamam!” dedim. “Buraya kadar!”

Size bir ders daha vereyim erkeklerle ilgili. Bu koca bebekler isterler ki kararları kendileri versinler, terk eden onlar olsun. İlk adımı siz atarsanız, incileri dökülür, babalanırlar. Epey zorluk çıkardı

bana. Bir süre takip etti, yolumu kesti. Neyse, sonunda kurtuldum ondan. Hemen ardından da evlendi zaten.

* * *

İlk kocama boynuz takmadım hiç. Buna gerek kalmadı, hem çok sevmiştim hem de kısa sürmüştü zaten ilişkimiz. Evlilikle birlikte toplam bir sene falan. Âşık olmuşum adama, seviyorum, seviyorum, başkasını gözüm görmüyor, niye aldatayım değil mi? Kimselere yan gözle bile bakmıyordum. Bana bakanlar oldu elbet. Hoşuma da gitti. Ama sevgilim duymasın, görmesin, üzülmesin, benden uzaklaşmasın diye, hiç oralı olmadım. Dolayısıyla aldatmadım Koçum'u.

323

Yalan söylediğimi inkar edemem. Önceki ilişkilerimi, geçmişimi anlatmadım mesela. Her şey de anlatılmaz ki! Nasıl diyeyim şimdi Allah'ın maçosuna, ondan önce neredeyse bir düzine herifle yattığımı? Hem ayrıca niye anlatayım?

Ama onun beni aldattığından eminim. Aldatmıştır. İlişkimizin başında da, sonunda da. Özellikle evliliğimizin sonlarına doğru. Ayrılmaya karar verdiğimizde eve gelmemeye başlamıştı zaten. İçkili gecelerin sonunda, neler yaşandığını iyi bilirim. Gecelemiştir birile-riyle mutlaka. Canı sağ olsun, ne diyeyim.

İkinci evliliğimde ise, kimin eli kimin cebinde belli değildi. Şaka bir yana o beni aldattı, ben de onu. İkimiz de biliyorduk bunu. Saklamadık yani, kandırmadık birbirimizi. Ben yüzüne söyledim her şeyi. O söylemedi ama gözüme gözüme soktu.

Tanıştığımızda başka biriyle çıkıyordum, bir yönetmenle. Bir davette bulmuştuk birbirimizi, ödül töreniydi galiba, aynı masaya düşmüştük. Bütün gece kaynatıp durduk. Karısından yeni ayrılmıştı, bunalımdaydı. Öyle geceler sabaha kadar sürer, bir bardan öbürüne dolaşılır. Gecenin sonu nerede biter, bilinmez. Bizimki onun evinde, yatağında bitti. Fena bir adam değildi, iyi sevişiyordu, temizdi. Çok önemlidir bu konu. Adam hoşunuza gider, yatağa girer-siniz, teniniz uyuşmaz, ağzı kokar, donu kirlidir, ne bileyim bir fa-çası vardır yani. Temizlik her şeyden önce gelir benim için. Yönet-men sevgili de sınıfı geçmişti. Kariyerim açısından da iyi olur diye düşünmüştüm açıkçası.

Ama sonra Yılmaz çıktı ortaya. Müthiş bir elektrik oldu aramızda. Kendimizi fırtınalı bir beraberliğin içinde bulduk. Başta çok güzeldi her şey. Çok romantikti. “Hayatımın erkeğini buldum,” diyordum. Adam hem yakışıklı, hem entelektüel, hem kibar, hem komik. Beni çok güldürüyor, hem eğlendiriyor, hem de eğitiyordu. Marilyn Monroe ile Arthur Miller’a benzetiyordum ikimizi.

Kitap okumaya onunla başladım mesela. Sabah gözünü açar açmaz, kahve, sigara ve gazete isterdi. Entel adam! Öyle magazin gazeteleri değil elbet, ciddi gazetelerden söz ediyorum. Cumhuriyet’i onun sayesinde elime aldığımı itiraf edebilirim. Eline aldın da okudun mu derseniz, “Hayır!” derim elbette.

Evin her tarafı kitap doluydu. Tuvalette, yatak odasında, salon-da, çalışma odasında her yerde kitap vardı. Her hafta bir kitap seçerdi bana, okumam için. Bir haftada bitiremezdim, bazılarını okuyamadım ama epey kitap okudum sayesinde. Anna Karenina’yı okudum mesela. Bak çok sevdim o kitabı. Ama çok kalındı, iki-üç cilt falan. Bazı yerlerini atlaya atlaya okudum. Sonucu öğrenmek istiyordum bir an önce çünkü.

Çok da iyi sevişirdi. Her gün değil ne yazık ki. Başlarda iyiydi ama sonra çaptan düştü. Seviyorsan başlarda sorun olmuyor her dakika sevişmemek. Sarılıp yatmak bile yetiyor insana. Ama sonra sinir olmaya başlıyorsun. Arkasını dönüp uyumasına takıyorsun kafayı, ya da ne bileyim horlamasına. Ben anlamıyorum bu erkekleri! Kafalarını yastığa koydukları anda uyuyor, anında da horluyorlar ya.

Zamanla sevişemez olduk anlayacağınız. Kardeş kardeş yatmaya başladık. Bir hafta, iki hafta tık yok adamda! E, benim de en deli zamanlarım. Mart kedileri gibi azmışım. Gel gör ki, kocada iş yok! O güne kadar istediğim her erkeği yatağa atan ben, bir boka yarayamıyorum. Viagra’yı da denedik elbet. Benim zorumla tabii. Topu topu iki kere! Korktu beyefendi, tansiyonu mansiyonu çıkar, kalbine bir şey olur diye vazgeçti. Ee, çünkü Viagra da çok işe yaramadı.

Buna rağmen çapkınlık peşinde değil mi? Kendisi bir şey yapmasa bile kadınlar peşini bırakmıyor. Adamın çapkın olduğunu biliyorduk, geçmişinde pek çok kadın olduğunu. Amma onların her daim yanında olduklarını bilsem evlenmezdim valla.

Ben bir adamdan ayrıldım mı biter her şey. Tamam, kanlı bıçaklı olmam ama küseriz birbirimize, görüşmeyiz. Karşılaştığımız yerde birbirimizin suratına bile bakmayız. Ama bizimkisi hepsiyle hâlâ can ciğer kuzu sarması! Sanırsın yatıyorlar! Nerde karşılaşsalar sarılıp öpüşüyor, hâl hatır soruyorlar. Evlere davet ediyorlar birbirlerini. Eski karılar, kocalar birlikte lay loy lom takılıyorlar...

Bir keresinde yemeğe gittik, bunun uzatmalı aşklarından birinin evine. Doğum günü partisiydi aslında. Kadın, eski sevgilisine, yani benim kocama, kendi evinde doğum günü partisi düzenliyor. Bakar mısınız işe? Gel de sinirlenme şimdi.

Kıyameti kopardım tabii. Saatlerce dil döktü bana. Kadının art niyeti olmadığını, ilişkilerinin çoktan bittiğini, aralarında aşk-meşk kalmadığını ama her zaman dost olduklarını falan söyleyip ikna etmeye çalıştı beni. Gitmezsek çok ayıp olurmuş, kıskandığımı zannedermiş, gidersem çok büyürmüşüm herkesin gözünde falan filan.

Sonunda kandırdı beni. Gittik davete. En seksi elbiselerimden birini giydim tabii. Kadın benden yaşlı ve şişman ya, onu ancak öyle çıldırtabilirdim. Ve bütün gece kocamın yanından ayrılmadım. Sülük gibi yapıştım adeta. Herkesin önünde öpüştük, koklaştık. Neredeyse orada sevişecektik. Kadını, parti verdiğiine pişman ettim anlayacağınız. Aklınca beni mat edecekti ya, ben onu mahvettim. Çok eğlendim ama.

Anlayacağınız kıskanıyordum kart horozu. Her an elimden gidebilirdi. Zaten herkese mavi boncuk dağıtan bir adamdı. “Flörtöz,” derdim ben ona, annem de, “Ne o öyle fritöz gibi!” diye dalga geçerdi benimle. Bir kadının ilgisini çekmezse ölürdü kahrından.

Sonradan öğrendim, taciz de edermiş kadınları. Dokunmayı sevelerlendi. Herkese dokunurdu, özellikle kadınlara. Bellerine sarılır, kalçalarını eller, saçlarını okşar, ellerini mıncıklar. Benim yanımda yapmazdı tabii. Her kadın hoşlanmaz bundan. Meyliniz varsa, hoşunuza gider bu davranışlar. Yoksa sinir olunur.

Ben şahsen sıkılırim öyle ikide bir adamların orama burama dokunmalarından. Tanıştığımızda bana da sarkıyordu ama ben hoşlandığım için ses etmiyordum. Hem yalnız bana yapıyor zannediyordum. Meğer herkese yaparmış! Tiyatro camiasında adı çıkmışmış.

Genç oyunculara askıntı olurmuş özellikle. Bunları duyunca iyice soğudum adamdan.

Evli olduğumuz zamanlar bunlardan haberim yoktu. Olur olmaz herkese sarkmasına bozuluyordum elbette. Bozulunca kavga ediyorduk. Kavga edince evden çıkıp gidiyordu. Oturup onu beklemiyordum başka kadınlar gibi, ben de çıkıyordum dışarı!

Öfkeli bir kadının intikam için neler yapacağını düşünün. Bir iki kez, bir gecelik maceralar yaşandı nitekim. Biri eylemsiz geçti! Malum sebepten! Şans işte! Birinde ise neler yaşandığını hatırlamıyorum. Çok sarhoştum çünkü. Bardan çıkarken öpüştüğümüz geliyor gözümün önüne, yol boyunca da öpüştük. Ama ne öpüşme. Van-tuz gibi yapışmıştık birbirimize. Kimse ayıramamıştı bizi.

Sabah gözümü açtığımda başka bir yatakta buldum kendimi. Yanımda ise öpüştüğüm adam. Daha önceden tanıdığım, kocamı da iyi tanıyan, sarhoş olmasam değil yatmak, asla yüzüne bakmayacağım biriydi. İçki hakikaten insana olmadık şeyler yaptırıyor. Gece neler oldu, seviştik mi sevişmedik mi bilmiyorum. Belki de öpüşürken sızdık kaldık. Çünkü uyandığımda yarı çıplaktım.

Kendime geldiğimde pişmandım olanlardan. Pek haz etmezdim adamdan çünkü. O da sırasık herifin tekiydi. Hemen giyinip ayrıldım yanından. Kocam evdeydi. Banyodan yeni çıkmış, bornozla oturuyordu salonda. Hiçbir şey sormadı beni görünce. Ben kendimi çok kötü hissettim ama. Zaten sinir olmuştum onun gibi biriyle geceyi geçirdiğime. Ağlamaya başladım. Hemen anlatmak istedim her şeyi. Neler söyleyeceğimi anladı. Susturdu beni. “Hiçbir şey söyleme! Bilmek istemiyorum. Git sen de duş al ve yanıma gel,” dedi.

Dediğini yaptım ben de. Sarılıp uyuduk daha sonra.

* * *

O günden sonra, ne olursa olsun bir daha başkasıyla yatmaya-
cağıma dair söz verdim kendime. Verdim de iki ay ancak tutabildim sözümü. Karşıma çok yakışıklı ve çok seksi biri çıkınca aklım başımdan gitti. Bir iş gezisinde tanıştık. O bilmem ne firmasının bilmem ne müdürüydü, ben de firmanın ürünlerini tanıtacak mankenlerden biri. Kalabalık bir grupla Fransa'nın küçük kasabalarından birinde, şatonsu bir oteldeyiz.

Havaalanında görür görmez etkilendik birbirimizden, bütün gezi boyunca da iki dakika ayrı kalmadık. Herkesin diline düştük zaten. Yatmasak bile, yattı diyeceklerdi eminim. İlk gece bir vukuatımız olmadı aslında. Efendi efendi herkes kendi odasına gitti. Aklım onda kalmıştı ama. Oda numarasını bilsem hemen gidecektim yanına. Hatta bir ara resepsiyondan öğrenmeyi bile düşündüm.

İkinci gece hiçbir şey engel olamazdı bize. Olmadı da. Çılgınlar gibi seviştik sabaha kadar. Uzun zamandır öylesine coşkulu ve arzulu sevişmemiştim. Kocamla sorunumuz vardı ya, ilaç gibi geldi sabaha kadar sevişmek. Öylesine memnun kalmıştık ki birbirimizden, İstanbul'da da görüşmeye karar verdik.

327

Eve dönerken evliliğimi bitirme kararı almıştım. Madem ki başka bir erkek ile görüşecektim, artık birlikte yaşamamanın anlamı yoktu. Ben de anlattım tüm olanları, yani yeni biriyle tanıştığımı, birbirimizden çok etkilendiğimizi ve seviştikimizi. Kolay olmadı tabii bunları yüzüne söylemek. Sonuçta sevdiğim bir erkek.

Size bir şey söyleyeyim, daha doğrusu yeni bir ders vereyim, erkekler hakkında. Asla kul köle olmayacaksınız erkeklere! Bir erkeği ne kadar çok aldatırsan, o kadar çok kıymetli olursun! Vallahi doğru. Adam ayrılmak istemez o zaman senden, peşinden koşar sürekli değer kazanırsın birden.

Önce çok kızdı kocam. Elindeki bardağı yere fırlattı, evde ne varsa kırıp dökmeye başladı. Hakaret, küfür, hatta kaba kuvvet kullanmaya bile kalktı. İlk kez bu hâline tanık oluyordum. Doğruyu söylemek gerekirse bir ara çok korktum. Döver, hatta öldürür diye ödüm patladı. Tam ben her şey bitti diye düşünürken, sarılıp ağlamaya başlamaz mı! “İstediğin zaman git yat o adamla, ama beni terk etme, beni bırakma,” demez mi! Kendince beni haklı buluyordu garibim, icraatı yok diye herhalde.

Hemen ayrılamadık. İstiyordum ama terk edemiyordum. Yeni sevgili ile görüşüyordum o arada. Hatta bir süre onunla yaşamaya başladım. Evine taşındım. Bir ay dolmamıştı ki, fena kapıştık. Durduk yere kavga etmeye başlamıştık çünkü. Birlikte yaşamaktan sıkılmıştık galiba.

Bir evde yaşamak çok zor iş biliyor musunuz? Herkesin zevki ayrı, tarzı ayrı. Olmuyor aynı evde. Çok sevdiğin biri bile olsa,

olmuyor. Çok titiz bir adamdı Atilla. Saç tellerimden rahatsız oluyordu, yere attığım tuvalet kâğıtlarından. Seviştikten sonra, yatağın yanına attığımız her şeyi anında toplardı. Kahve fincanlarını çalkalamadan bulaşık makinesine koymama, yastıkların yerini değiştirmeme, televizyonun sesini açmama kızardı. Kısacası her şeye kızıyordu. Olmadık şeylerden geriliyorduk. İşte o büyük bir kavganın ardından eşyalarımı alıp evime döndüm.

Kocam, annemin evinden geliyormuşum gibi karşıladı beni. Basının da diline düşmüştük bu arada tabii. Yok ayrılıyorlar, yok herkes kendi hayatını yaşıyor türünden haberler çıkıyordu. “Modern Evliler”, “Marjinal Çift” diye yazıyorlardı bizim için. Yalan değildi hani.

Eve döndüm ama artık boşanmaya kesin karar vermiştim. Gözüm dışarıdaydı çünkü. Başka erkeklerle ilgileniyordum. “Bak,” diyordum, “boşanalım ama istediğin, istediğim zaman buluşalım. Belki daha çok arzularız birbirimizi.” Yanaşmadı tabii. Ben de bir avukat tutup boşanma davası açtım sonunda. Bir gün eve geldiğimde onu iki Rus mu, Romen mi yabancı uyruklu kadınla yatakta yakalayınca da hemen terk ettim evi. Ertesi gün eşyalarımı aldardım bir arkadaşımınla. Görüşürüz arada bir. Bazen telefonla arar, konuşmak ister. Laflarız bir süre. O da evlenmedi benden sonra.

Kısacası aldattım da aldatıldım da. İstemez miyim bir erkekle ömür boyu birlikte yaşamayı? Bilmem. İlk kocamla evliliğimiz yürüyseydi, belki aldatmazdım onu. Çocuklarımız olurdu, mutlu bir evlilik sürdürürdük. Ne bileyim. İkinci kocamla da her şey yolunda gitseydi, seks hayatımızda pürüz olmasaydı, gözü dışarıda olmasaydı adamın, belki ayrılmazdık.

Bakar mısınız ne hâle geldim! Evliliği düşünmeye başladım! Dedim ya, yaşlandım galiba. Ya da sıkıldım onunla bununla çıkmaktan. Şimdi doğru dürüst de bir sevgilim var ya, onu kaçırmak istemiyorum işte. Onu asla aldatmayacağımdan emin olabilirsiniz. Aldatmasına da dayanmam zaten. Çok üzülürüm. Hakikaten çok...

İLKGÜL

40 yaşında, üniversite mezunu, iş kadını. Boşanmış, bir çocuk annesi. Evlenmeden önce cinsellikle tanıştı, ilk erkeğiyle evlendi. Her şey yolunda görünüyor. Öyle mi acaba?

Üzerinde en çok düşündüğüm konulardan biridir aldatma. Günler, geceler boyu kafa yorduğum en hassas konulardan biri hatta. Çelişkili duygular içindeyim bu hususta. Suçluluk duyduğum anlarım da oldu, kendime hak verdiğim de. Çıkamadım işin içinden kısıacası.

329

Kocama rağmen, onu çok sevmeme rağmen başka bir erkekle büyük bir aşk yaşadım çünkü. Aşk olduğu için adına aldatma diyemiyorum.

Aşka önem veren kadınlardanım ben. Âşık oldum ben de pek çok genç kız gibi defalarca, olduğumu sandım ya da. En büyük aşkım ise kocamdı elbet. İlk günlerde duygularım daha yoğundu. Değil dokunmak, görmek bile heyecanlandırıyordu beni. Yıllar sonra ise, kocama duyduğum sevginin aşk olmadığına kanaat getirdim. Acısız olmayacağını anlamıştım aşkın çünkü. Acıtmıyorsa yaşadıklarınız sizi, aşk denmiyordu onun adına, sevgi deniyordu.

Böyleydi aşkın tarifi. “Mutlu aşk yoktur” demiyor muydu, şair bile? Mazoşizm içeriyordu aşk. Ağlamanız gerekiyordu, kalbinizin sızlaması, hüzünlenmeniz, duyduğunuz her şarkıda hayale dalmamız, telefon çalmadığında delirmemiz, arayan o olmadığında yastıkları dövmeniz, yatakların üzerine kapanmanız. Ve hep kuşku duymanız, sevildiğinize dair. Sevildiğinizi bilmenize rağmen emin olamamamız. Bu nedenle de hem mutlu, hem de mutsuz olmanız. Hayatın tadını çıkarırken kahırlara sürüklenmeniz.

Serkan’la –kocamla yani– güzel başlamıştı her şey ve güzel de gitmişti. Aşk acısı çekmedim ben hiç. Seviyor mu, sevmiyor mu diye endişeye kapılmadım. Beni sevdiğini biliyordum her zaman. Hiç üzmedi beni. Kavgı ettik, sinirlendik, darıldık, küs kaldık ama barıştık her seferinde. Üzüntüden yataklara kapanmadım. Halıları yumruklamadım.

Seviyorduk birbirimizi. Çok iyi anlaşan, mutlu bir çifttik biz. Ama yıllar sonra, demin saydığım o duygularla tanıştım. Aşkla yani. Ondan önce de suçluluk duygusuyla...

* * *

Bir sergi açılışında tanışmıştık, kocamdan sonra içimde kıpırtılar uyandıran ilk erkeklerle. Kalabalık bir gruptuk, arkadaşlarımla yanında rastladım ona.

Tanıştığımız anda dikkatimi çekmişti Mehmet, kılığı kıyafeti, şıklığı ve zarafeti ile. Modaya uygun giyinen erkeğe rastlamak zordur. Hemen fark ediliyordu bu yüzden. Sessiz ve sakindi aslında. Hoşsohbet biri olduğu konuşunca ortaya çıkıyordu. Yemeğe gitmiştik davetten sonra. Bir şekilde yan yana düştük. Gülp eğlendik gece boyunca. Ardından danslı bir yere gidilmesine karar verildi. Ben de istiyordum gitmeyi ama kocam bekliyordu evde. Gecikeceğimi biliyordu da, saat gece yarısını geçmişti bile. Gitme fikri ağır basınca telefon ettim eve, biraz daha gecikeceğimi haber verdim.

Serkan arada bir geç kalmama bir şey demezdi. Çok sık olmazdı zaten. İş nedeniyle gecikirdim çoğu zaman, kırk yılda bir de böyle eğlenmek için. Haber verince, gönül rahatlığıyla gittim bara. Mehmet bu kez karşıma düştü. Oldukça içkiliydik, Mehmet de, ben de. Ne zaman baksam, bana bakarken yakalıyordum onu da. Arzulu ama son derece içten bir bakıştı bu, asla yılışık değıl.

O gece yatarken ve sonraki günlerde sık sık düşündüğümü fark ettim onu. Olur olmadık yerde aklıma geliyordu. Onu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Birkaç hafta geçmişti ki aradan, aynı grup yeniden buluştuk. Kim organize etmişti geceyi bilemiyorum ama herkes birbirine haber vermişti. Yemeğe giderken çok heyecanlanmıştım. Unutmuşum bu tür heyecanları aslında. Özlediğimi fark ettim.

Yine beraberdik ve yine yan yanaydık Mehmet'le. Tesadüf değıldi bu kez, ikimiz de öyle istemiş, öyle ayarlamıştık. Yemek sonrası gittiğimiz barda da yan yanaydık. Biralar elimizde piste atmıştık kendimizi. Dans ediyorduk hep birlikte. Çok terlemiştim. Gömleğimi çıkarınca spagetti askılı bluzumla kaldım. Son derece seksi olduğumun ve Mehmet'i tahrik ettiğimin farkındaydım bu hâlimle.

Ne yalan söyleyeyim hoşuma gitmişti, kocamdan başka bir erkek tarafından arzulanmak. Hangi kadının hoşuna gitmez ki!

Bir ara masada baş başaydık. Bana bir şeyler söylüyordu. Yüzlerimiz, dudaklarımız, nefeslerimiz o kadar yakındı ki. Öpüşmek istediğimi fark ettim. Çektim kendimi geri hemen. O da aynı hislerle doluydu çünkü...

Bakışlarımız sürekli karşılaşıyordu ve birbirimizi istediğimizi belli ediyordu. Eve dönmek için otomobillere giderken kolunu omzuma attığı zaman geldim kendime. Tanrım! Ya beni öpmek isterse, ya benimle gel derse!

İkimiz de evliydik. Onun yeni bir bebeği olmuştu üstelik.

331

Otomobilde kendimle, duygularımla hesaplaşıyordum. Mehmet yanımdaydı. Eli elime, bacağı bacağıma değiyordu; bütün vücudum ateş gibi yanıyordu teni tenime değdikçe. Sıksam elini, dönüp bak-sam gözlerinin içine gelecekti peşimden eminim. Yalnızdım aslında. Serkan iş gezisindeydi. Kapımın önüne gelince, “İyi geceler,” dileyip evime koşturdum.

Yatmak mı gerekir sizce ille de, aldatmış olmak için? Yatağa girmemiştik, ama aklımda, hayalimde hep o vardı. Yüzü, gözleri, vücudu gözlerimin önündeydi. Kaldığımız yerden yeni senaryolar üretiyordum. Elini sıkınca peşimden geliyordu; içeri girip sevişiyorduk sabaha kadar. Gözlerinin içine bakmasam da geliyordu peşimden. Anahtarla kapıyı açarken arkamda belirliyordu. Yine yatakta bi-tiyordu gecenin sonu.

Sevişmek güzeldi, ama huzursuzdum. Kocamdan başka bir erkeği düşünüyordum çünkü. Neden peki? Bitmiş miydi kocama olan sevgim, aşkı? Seviyordum elbette. Ertesi gün geldiğinde onu deliler gibi özlediğimi fark etmiştim.

Uzun zamandır öyle coşkulu sevişmemiştik çünkü.

Mehmet ara sıra aklıma geliyordu. Bir ay kadar sonra kız kıza kendimize gidecek bir yer ararken, ayaklarım onunla eğlendiğimiz bara götürdü bizi. Onu göreceğime dair bir his vardı içimde. Yanılmamıştım. Oradaydı. Sevinçten, heyecandan ölmek üzereydim. El salladık birbirimize uzaktan. Masaya davet edildik. Pistte bulduk kendimizi gecenin ilerleyen saatlerinde yine. Alkol insanı gerçekten baştan çıkarıyordu. Tadını çıkarmak istiyordum o anın.

Öyle yakındık ki birbirimize! Başımızı döndürüyordu bu yakınlık. Eli çıplak benimdeydi, omuzlarımda, elimde dolaşıyordu. Ses çıkarmıyordum bu okşamalara. Başımı omzuna dayamıştım. Zaten sarhoştuk, hislerimize engel olamayacak kadar. Bu yüzden ses çıkarmadım sanırım elimi tutmasına. O da bundan cesaret alıp okşamaya başladı. Nefesi nefesime karışmış gibiydi. Dudakları dudaklarımaya değecekti. Tanrım nasıl da öpmek istiyordum onu! Çevirdim kafamı. Geriye çektim kendimi, “Yapma!” diyerek.

Sanki “Yapma!” değil de “Yap!” demiştim. Belki de o tonda söylemişim! Yeniden tuttu elimi. Yüzünü yeniden yüzüme yaklaştırdı. Tutamadım artık kendimi, bir öpücük kondurdum yanağına. “Aramızda müthiş bir çekim oldu, bunun farkındayım. Ama yapamam!” dedim. Aslında “Seninle sevişmek istiyorum,” demek istiyordum! Yapamazdım ne yazık ki!

Aniden kalktım yerimden. Tuvalet yöneldim. Yüzüme su çarptım, aynada kendime baktım uzun uzun. Ne yapmak istediğimi sordum kendime. Cevabı biliyordum. Biliyordum da... Gecenin sonunu yine fantezilerimde şekillendirdim.

* * *

Bir şey yapmamıştım ama suçluluk duygusundan ölmek üzereydim. Çünkü kocamı aldatacağımı anlamıştım. Bir sonraki sefer nasıl davranacağımdan emin değildim!

Uzun bir süre Mehmet gibi ilgimi çeken biri çıkmadı karşıma. Memnundum bu durumdan. Suçluluk duymaktan kurtulmuş oluyordum böylece.

Yıllar sonra ben yaşlarda, yakışıklı ve zengin bir erkekle tanıştım. 20’li yaşları geride bıraktığım günlerde, yani yaşılanıyor muyum yoksa, hayat böyle monoton akıp gidecek mi yoksa diye endişelere kapıldığım bir dönemde çıktı karşıma Ferruh. Tam bir beyaz dizi hikâyesidir aslında. Geçmişe dönüp baktığımda gülümseten, beni romantik anılara götüren bir ilişkidir bu. Pişmanlık duyduğum tek ilişkim! Yaşamadığım için pişmanlık duyduğum ama...

Bekâr olsaydım kesinlikle koynuna girer, sonrasında da peşinden giderdim. Yurtdışında yaşıyordu, Avrupa’nın en güzel başkentlerinden birinde. Zengin bir ailenin tek çocuğuydu. Kendi şirketinin

başındaydı, hem Türkiye’de ofisleri vardı, hem yurtdışında. Sözü sohbeti dinlenir, neşeli, keyif düşkünü, hayatı seven, eğlenmeyi bilen yeni nesil erkeklerdendi. Yakışıklıydı da. Daha ne olsun değil mi? Üstelik görür görmez vurulmuştu bana. Söylediğine göre hayatı boyunca benim gibi kızıl saçlı, beyaz tenli bir kadın aramıştı.

Güney sahillerinden birinde bulduk birbirimizi. Tanıtımını üstlendiğimiz şirketin bayiler toplantısı nedeniyle oradaydım. O da şirketin gözde bayilerinden biriydi, –biriymiş– tanımıyordum elbette. Çok büyük ve kalabalık bir davetti. İlk gün misafirleri yerleştirmiş, açılış yemeği organizasyonu ile ilgilenmiş, bütün gün koşturmaktan yorgun düşmüş, hiçbir aksaklık olmamasından dolayı yorgunluğunu unutmuş, aralarında gazeteci bir arkadaşımın da bulunduğu bir masaya ilişmiştim. Yerli, yabancı konuklar vardı masada, çoğu erkek. Gülmüş, eğlenmiş, hoş vakit geçirmiştik. Masadaki erkeklerin bir kısmı bana, diğerleri de gazeteci arkadaşıma asılıyorlardı şaka yollu. Erkekler genellikle şanslarını denerler, biliyorsunuz. Orta yaşın üzerinde, zengin, güçlü, başarılı ve evli bir erkek topluluğunun arasında kalmıştım. Hiç niyetim yoktu biriyle flört etmeye, eğleniyordum sadece. Yemekten sonra dans etmeye diskoya gidildi. İki hayranımın da teklifini kıramadım, ikisiyle de dans ettim; iltifatlarına gülümseyerek, geceyi beraber geçirip geçirmeyeceğimizi öğrenmeye yönelik imalı tekliflerini anlamamazlıktan gelmeye çalışarak.

Böyle durumlarda politik davranmak gerekir bence. Şahsen ben öyle davranırım, eğer o erkekle yeniden görüşme ve iş yapma olasılığım varsa. “Sen beni ne sandın?” deyip tokat atmak bana göre değil, tabii kibar davrandığı sürece.

Uykum gelmişti artık, bir an önce odama gidip uyumak istiyordum ki, nasıl olup da yanıma geldiğini anlayamadığım bir erkeğin, “Kızıl rengin sana ne kadar çok yakıştığının farkındasın, değil mi?” diye kulağıma fısıldamasıyla irkildim. Biliyordum elbette. En önemli özeliğimdi bakıra çalan kızıl saçlarım. Yeni tanıştığım herkes saçımın boya olup olmadığını sorardı, kadınlar yolda durdururdu hangi numara saç boyası kullandığımı öğrenmek için. Kimdi bu çapkın ama aynı zamanda romantik sesin sahibi? Daha nasıl biri olduğunu görmeme fırsat kalmadan, kulağıma fısıldamayı sürdürdü: “Hayran kitleniz ne kadar da çok! Hangisinde karar kaldınız?” Tan-

rım, nasıl da romantik bakıyordu karanlıkta ateş gibi parlayan gözleri! Nefesi ne kadar da sıcak ve baş döndürücüydü. Sesi de öyle. Gülümseyerek baktım bir anda beni çarpan yakışıklı gence. Cevap vermemi beklemeden elimden tutup dansa kaldırdı beni.

* * *

Meğer bütün gece gözü bizim masadaymış. Uzaktan beni izlemiş hep. Yalan değildi söyledikleri, kime nasıl davrandığımı, ne yaptığımı anlatıyordu bir bir! Aklımı başımdan almış, etkilemişti bir anda beni. Neydi onu böyle çekici kılan? Diğerlerinden farklı, başkalarına söylenmemiş bana özel olduğu hissi veren iltifatları mı? Yanık tenine son derece yakışmış açık renk takım elbisesi, kahverengiye çalan koyu sarı dalgalı saçları, inci gibi beyaz dişleri ile beyaz dizilerden fırlamış hissi veren yakışıklı fiziği mi? Alnına dökülen perçemleriyle yaramaz ve muzip bir çocuk gibi duran, yakışıklılığına bir de sevimlilik katan yüz ifadesi mi?

Bilmiyorum ama etkilenmiştim işte. Gözüm ondan başkasını görmedi o dakikadan sonra. Diğerleri pes edecekmiş gibi görünmeseler de, Ferruh'un cesur ve meydan okur tavrıyla sonu düello ile bitecekmişcesine bir rekabete giriştiler. Gecenin devamına karar verildi. Her hamlede öne geçiyordu yakışıklı prensim. İnanılmaz derecede eğleniyordum. Üç erkeğin benim için kapaşması çok hoşuma gitmişti. Kendimi salon filmlerindeki aktrisler gibi hissediyordum. Etrafım birbirleriyle yarışan, elim sigaraya uzandığında çakmağı burnuma dayayan, istediğimi yerine getirmek için tetikte bekleyen erkeklerle çevrilmişti.

Sabaha karşı otele döndüğümüzde hem içkiden hem keyiften adamakıllı sarhoştum. Aklım yerindeydi yine de. Gecenin nasıl sonlanacağını merak etmiyor değildim. Odama kadar nasıl geçireceklerdi beni? En önemlisi odama gelmek isterse ne yapacaktım?

Lobinin önünde kaybettim onu. “İyi geceler,” dileyip yok oluverdi. Bu duruma hafiften bozuldum. Öyle ya, o ana kadar gelişen olayların seyrine bakılınca gitmesi değil kalması gerekirdi. Sevinmem gerekirdi aslında. Ya gelseydi? O zaman ne yapacaktım?

Zor duruyordum ayakta. Üstümdekileri güçlkle çıkarıp kendimi yatağa attım. Tavan fırıl fırıl dönüyordu. Hiçbir şey düşünecek

hâlde değildim. Sabah uyandıgımda hâlâ başım dönüyor, beynim zonkliyordu. Giyinip kahvaltıya inerken tatlı bir heyecan vardı içimde, onu görecekdim.

Bütün gün onu aradı gözlerim. Ne kahvaltı salonunda, ne toplantıda, ne öğle yemeğinde, ne deniz kenarında, ne de havuz başındaydı, hiçbir yerde yoktu.

Bir anda keyfim kaçmıştı. Eksikliğini duyuyordum, sanki hayatımda hep o varmış gibi. Gitmiş miydi yoksa? Tek ümidim akşamki baloydu!

Ben aşkın bu tatlı heyecanını seviyorum. Gözlerin sürekli her yerde onu aramasını, giyinirken onun gözüyle kendime bakmayı, güzel ve çekici olmaya daha bir özen göstermeyi. Hiçbir şeyim yoktu giyecek! Kendimi otelin butiğinde bulmuştum bir anda. Başka zaman olsa asla parama kıyıp almayacağım bir elbiseyi hiç düşünmeden paketlemelerini istemiştim.

Değmişti ya, önemli olan buydu! Görür görmez yanıma gelmiş ve ne kadar güzel olduğumu söylemişti ya, verdiğim paralara helal olsun! Nerede olduğunu sormaya da hakkım vardı. Her daim şaşırtıyordu beni. Bütün gün gölge gibi peşimde dolaşmıştı sanki, nerede olduğumu, ne yaptığımı biliyordu! Belimdeki beni görecek kadar yakınımda dolaşmıştı!

O gecedен sonra pek ayrılmadık birbirimizden. Gece boyunca fısıldaştık, dans ettik, oynadık, güldük, eğlendik. Ertesi gün tekne gezisine ayrılmıştı zaten. Her an her dakika beraberdik. Flört etmeye devam ettik anlayacağınız. Sonra eve döndük. Ben kocama, o benden kilometrelerce uzaktaki evine.

Başka şansımız yoktu. Her kadının hayalinde yaşattığı beyaz atlı prensti. Ama yanlış zamanda çıkmıştı karşıma. Ya da çok fazla istememiştik sonunun ne olacağını bilemediğimiz bir maceraya atılmayı. Mücadeleyi göze alamamıştık. Değip değmeyeceğinden emin değildik. En azından o hazır değildi buna. Çok ısrar etseydi ne olurdu bir şey diyemem! Veya henüz benim aldatma zamanım gelmemişti, sonradan olacakları düşünürsem.

Biraz çabaladık aslında bir şeyler olabilir mi diye. Telefonla aradık birbirimizi. Fotoğraflar yolladık birbirimize. Tesadüf bu ya, aynı yaşıydık ve benden yalnızca on beş gün büyüktü. Telefonla

kutladım doğum gününü, saatlerce konuştuk. On beş gün sonra onun da beni arayacağından emindim. Aramakla kalmadı, yanımda olmaya geldi. Gerçekten benim için mi geldi, yoksa işi mi vardı bir şey diyemem ama geldi ya, önemli olan buydu benim için. Öğle yemeğine davet etti, akşam gidemeyeceğim için. Pahalı ve şık bir restoranda romantik bir öğle yemeği yedik. Çok şık bir eşarp hediye etti, başka şeyler düşünmüş ama beni zorda bırakmamak için, kocama hesap vermemin zor olacağını düşündüğünden almamış.

Çok zarif, çok düşünceli ve çok romantikti. Ayrılırken ikimiz de bir daha görüşemeyeceğimizi biliyorduk. Bundan dolayı buruktuk. Şimdi düşünüyorum da aslında isteseydi o gün sevişebilirdim onunla. Yemekten sonra odasına davet etmişti beni, hediyemi vermek için. Gitmekte bir sakınca görmemiştim. Eğer öpse ve sevişmek isteseydi karşı koymazdım belki de. Bilmiyorum. O ise, olmayacak düşlerin peşinde koşmuştu son bir gayretle. Kim bilir, belki de blöf yapıyordu, son bir kez gözümü boyamak için.

“Gel benimle,” demişti.

“Vizem yok. Gelemem ki!..”

“O zaman İtalya’ya gidelim.” O tarihlerde İtalya vize istemiyordu. “Venedik’e gideriz. Konsolosluktan hallederiz vize işini.”

Gülümsemekle yetinmiştim. Ne zaman canım sıkılsa, güzel bir şeyler düşünmek istesem Venedik’e gittiğimi hayal ederim. Kimi zaman bekâr olurum, kimi zaman boşanmış, kimi zaman da her şeyi göze alan çılgın âşık!

Bir iki kez daha aradı beni telefonla. Dünyanın dörtbir yanından. Kafası kıyak olduğu zaman geliyordum galiba aklına. “Keşke yanımda olsan,” diyordu veya bulunduğu yere davet ediyordu veya geri çevrilmeyecek teklifler sunuyordu. Ne kadar samimiydi bu tekliflerinde, emin olamam tabii. Gidemeyeceğimi bildiği için palavra atıyor da olabilirdi. Hiçbir zaman öğrenemedim bunları. Zamanla aramaz olduk birbirimizi. Sonra evlendiğini duydum, ardından çocuğunun olduğunu. Sonraları pek çok kez gittim yaşadığı şehre. Aklımın ucuna bile getirmedim aramayı. Yitirmiştik büyüğü, o güzellik o zamanda, o günlerde kalmıştı. Zorlamanın anlamı yoktu.

O günlerde boşansaydık, bir şeyler yaşayabilirdik belki. Serkan'la aramız bozuktur aslında. İşim gereği dışa dönük yaşamaya başlamıştım. Toplantılar, davetler, görüşmeler. Serkan ise eve bağlanmıştı. İşten eve, evden işe gelip gider olmuştu. Çocuk istemiyorduk ikimiz de. Ben kendimi hamile bir kadın ve anne olarak düşünemiyordum. Hamilelik de, doğum da bana çok sevimsiz geliyordu, kadınlığın bir gereği ve çok kadınsı bir iş olduğu için hoşlanmıyordum. İtici buluyordum hatta ikisini de.

Sık sık kavga eder olmuştuk. Sanırım benim her hareketim ona batmaya başlamıştı. Kavga çıkarmak için bahane arıyordu. Ev kadınlığımı sorgulamaya başlamıştı ki, umurunda değildi böyle şeyler. Yemek yapmamam, çamaşır yıkamamam daha önce sorun olmamıştı hiç. Çünkü bunları zaten birlikte yapıyorduk. Ama şimdi düğmesi sökülük diye, beni azarlıyordu. Altta kalmıyordum elbette. Ben de ona bağıryordum.

Boşanmaktan söz etmeye başlamıştık artık.

İşte o günlerde, Ferruh'un hemen ardından çıktı karşıma Ali. Yeni bir kampanya sırasında tanışmıştık ve bir süre sürekli birbirimizi görecektik. Görür görmez etkilendiğimi söyleyemem diğerleri gibi. Hatta hiç hoşlanmamıştım gördüğümde. Hiç tipim değildi. Beyaz tenli erkeklerden hoşlanmam ben, belki kendim açık tenli olduğumdan. Esmer erkekler her zaman daha cazip gelir bana. Kara kaşlı, kara gözlü, hafif yanık tenli. Bir de erkekte giyime çok önem veririm; temiz ve şık giyime. Gerek kocam, gerekse beğendiğim tüm erkekler çok özenlidirler bu konuda. Kocam marka meraklısıdır mesela. Ucuz bir şey asla satın almaz ve de giymez. Hemen de anlar bir malın ucuz olup olmadığını. Dedim ya markaya meraklıdır. Gömleğinde veya pantolonunda en ufak bir leke olsun, hemen çıkartır üzerinden. O leke geçmezse, yeni satın almış olmasına rağmen bir daha geçirmez giysiye sırtına.

Mehmet de Ferruh da çok şıktı. Oysa Ali tam zıddıydı kocamın. Hiç taşıyamıyordu giydikleri, giydiklerini; de zaten çok zevksiz ve sıradan şeylerdi. Pantolonun beli düşük, ağı aşağılardaydı. Göbekliydi; nefret ederdim göbekli erkeklerden. Kazağında, gömleğinde

lekeler vardı çoğu zaman. Üstelik yakışıklı da sayılmazdı. Bütün bunlara rağmen kadınları etkilediğini düşünen bir tipti. Öyleydi de biraz! Herkesle hemen ilişki kurabilen, samimi olabilen, arkadaş bulmakta zorlanmayan bir erkekti. Kısa sürede insanları etkilemeyi biliyordu, özellikle de kadınları!

Benimle de yakından ilgileniyordu. İlgisini çekmem için uğraşıyordu daha doğrusu. Toplantıya girerken bir çiçek bulurdu mutlaka bana verecek. Veya güzel bir söz.

İş arkadaşlarımın dikkatini çekmişti bana olan tavrı. Benim de elbette, ama pek bir gönülsüzdüm. Ama kısa sürede kalbimi çalma konusunda muvaffak oldu.

İş çıkışı bir bara takılmıştık kalabalık bir grup. Tıkış tıkış oturmak zorunda kalmıştık. Ali ne yapıp edip yanıma düşmüştü. Sürekli temas hâlindeydi benimle. Bir şey anlatırken elimi tutuyor, kolu omzuma atıyordu. Özellikle yapıyordu bunları, bana dokunmak için. İyi de bana ne oluyordu? Niye ürperiyordum, niye içimden o tanıdık duygular geçiyordu? Şaraptandır büyük bir olasılıkla, diye düşünürken gündüzleri de, içki içmediğim zamanlar yani aynı duygularla dolmaya başladığımı fark edince anladım başıma gelenleri. Âşık olmuştum!

Bu kez durum tehlikeli idi. Çünkü bu kez karşımda tehlikeli bir âşık vardı. Çapkın, gözükara, maceraperest bir erkekle tanışmıştım sonunda. Benim aşka ve maceraya susadığımı hemen anlamıştı. Biraz üstüme düşerse, bam telimden yakalarsa kendisine “Hayır!” diyemeyeceğimi fark etmişti. Bunun için fırsat kolluyordu. Nitekim kampanyamızın gala gecesinde bu fırsat ayağımıza geldi.

Gece boyunca yan yana gelemedik pek, ama gözlerimiz birbirini buldu. Kalabalık dağıldıktan sonra kalan son masada buluştuk. Bizim için gece yeni başlıyor gibiydi. Kendimizi mehtabın aydınlattığı, sadece dalga seslerinin duyulduğu bir meydanda bulduk. Bir sokak kedisi ve bizden başka kimse yoktu gündüz her türlü gürültüye ev sahipliği yapan mekânda. Birbirimize duygularımızı açmak için bundan daha romantik bir ortam olamazdı herhalde. Konuşma sırası ondaydı ama. Ben dinlemekle yetindim. Aslında sessiz kalmak da bir şekilde benzer duygulara sahip olduğumu anlatmaya yetmişti sanırım. Beni ne zaman öpeceğini beklemeye başladım sessiz

sakin onu dinlerken. Bir yandan da kendime nasıl yanıt vereceğimi soruyordum. O gece beklediğim öpüşme gerçekleşmedi. Sabaha karşı evimin kapısından içeri girdiğimde yorgun, uykusuz ama mutluydum. Evde beni öfkeyle bekleyen kocamın haklı söylenmeleri bile mutluluğumu bozmaya yetmedi.

Aklımda onun sözleri, gözleri ve beni bekleyen heyecanlı dakikalar vardı. Ama biliyordum ki ilk adımı ben atmıyacaktım yine. Kendimi savunabilmem, yani bir mazeret bulmam için kalbime söz geçiremediğime dair, onun harekete geçmesi gerekiyordu. O isterse yol alabilirdik ancak.

Bir süre masum flörtle idare ettik. Çoğunlukla telefonda konuşuyorduk. Benimle dertleşiyordu. Mutsuzdu aslında. Evliydi ve boşanmak istiyordu. Karısıyla büyük bir aşkla evlenmişti benim gibi, iki çocukları vardı ancak evlilik ona göre değildi. Sıkılmıştı evlilikten. Zaten evlenmeyi o istememişti. Hiçbir zaman tek bir kadınla bir yaşamı geçirmek gibi bir arzusu yoktu. Bugüne kadar da onda böyle bir istek uyandıracak kadın çıkmamıştı karşısına.

Yalnız yaşamak istiyordu, bağımsız olmak. Kimseye hesap vermemek. Çok sıkılmıştı, bir tatile ihtiyacı vardı. Arkadaşlarından birinin tatil kasabalarından birindeki evine gidecekti birkaç günlüğüne, kafasını dinlemeye. Gider miydim onunla?

Hayal etmesi hoştu, ama henüz bu kadar çabuk ve hızlı yol almaya hazır değildim. Bir tatil kasabasında baş başa romantik ve de ateşli geçeceği muhtemel bir kaçamak! Dolayısıyla sadece hayalî bir senaryo oluşturdum kafamda. Onunla idare ettim birkaç gün, özellikle onun yokluğunda.

O yokken, onu özlediğimi fark ettim. Ve o birkaç gün boyunca İstanbul'da kocamın yanında değil de, Bodrum'da onun yanında olduğumu gördüm. Bedenen kocamlaydım ama kalbim onunlaydı. Birden kıskanmaya başladığımı hissettim onu. Ki yıllardır uzaktım bu duygudan. Serkan'ı kıskanmadığımı anladım böylece, onun beni sevdiğinden ve başka bir kadına bakmadığından adım gibi emindim. Oysa şimdi hakkında çok az şey bildiğim birinin kiminle ne yaptığını deli gibi merak ediyordum. Haksız da sayılmazdım bu duygularımda. Çünkü karşımda kocam gibi güven vermeyen, hakkında her gün yepyeni çapkınlık haberleri duyduğum, hislerinden emin

olamadığım biri vardı. Kocamın beni sevdiğinden emindim ama onun ne kadar sevdiğini biliyordum!

Bu yüzden de ona olan ilgim her geçen gün daha çok artıyordu. Aradığında, hatırlımı sorduğunda mutlu oluyordum, aramadığında ise mutsuz. Duyduklarım ondan uzaklaşmama değil tam tersi ona daha çok bağlanmama neden oluyordu. Kaçınılmaz sona yaklaşıyordum kısacası. Ortak bir arkadaşımızın doğum günü partisi vuslata vesile oldu. O gün o arkadaşın doğum günü değil, bizim aşkımızın, tutkulu ilişkimizin başlangıç noktası oldu bir yerde.

Gece kötü başlamıştı aslında benim için. Orada olacağından emin olduğum için özellikle gittiğim geceye katılmamıştı başlarda. Canım sıkılmış, keyfim kaçmıştı. Gözlerim kapıda sürekli onu bekliyordum. Neyse ki fazla bekletmedi beni. Ne yapıp edip yanıma oturdu. Masa altından dizlerimiz birbirine değiyordu. Fırsatlar yaratıp kolumu okşuyor, elimi tutuyordu. Bu yakın temaslar başımı döndürmeye yetiyordu. Kendimi bırakmıştım olacıklara. Duygularıma ve içimden gelen dürtülere söz geçiremeyeceğimi biliyordum. Bana dokunmasını, beni öpmesini istiyordum. Hatta benimle sevişmesini. Gece boyunca hiç ayrılmadık birbirimizden. Hep yan yanaydık, el ele, diz dize, göz göze, dudak dudağa. Çıktırmadan yapıyorduk bütün bunları, aleni değil elbette. Evli olduğumun bilincindeydim, bütün sarhoşluğuma rağmen. Ama doğum günü sahibinin evinde, çoğunluk bir yerlerde sızmışken, yani yanımızda kimseler yokken daha fazla direnemedik ve oldu olanlar.

* * *

Böyle başladı işte yasak aşk hikâyem. Yeni bir dönem başlamıştı hayatımda. Hem mutluydum hem de mutsuz. Kararsızdım çünkü. Ne istediğimi tam olarak bilmiyordum. Bir seçim yapamıyordum daha doğrusu. İkiye bölünmüştüm sanki. İkili bir hayat yaşıyordum diyelim.

İki ayrı kimliğim vardı. Birincisi, evli bir kadın. Küçük sorunları olan ama genelde mutlu bir yuvaya sahip. Kocasını seviyor, kocası da onu seviyor. Pek çok kişi kıskanıyor onların evliliklerini. Karısını destekleyen, ona her zaman yardımcı olan, kompleksiz bir kocası var çünkü. Cinsel yaşamları harika. Birbirlerine dokunmak-

tan hâlâ zevk alıyorlar onca yıla rağmen. Kısacası mutlu bir kadın o.

Diğer tarafta ise tutkulu aşk yaşayan bir kadın var. Her türlü çılgınlığı yapabilen bir kadın. Sabah evden çıkıp işe gitmeden önce sevgilisine uğrayabiliyor. Kendinden geçiyor onun yatağında. Sonra hiçbir şey olmamış gibi işinin başına dönüyor. Bu arzu dolu dakikaları iş çıkışına bırakıyor kimi zaman veya hafta sonuna. Küçük kaçamaklar yaşıyor. Herkesten gizli bir aşk yaşıyor. Kendi sırlarını kendine saklıyor.

İki kadından da hoşnuttum. Hayatımdaki iki erkeği de seviyordum çünkü. Bir zamanlar birincisine âşıktım, zamanla aşkım sevgiye dönüşmüştü belki ama yine de iyi birer âşık, mükemmel birer sevgili, harika birer eş, çok iyi anlaşılan iki arkadaştık.

İkincisi ise hayatımı renklendiriyordu. Geçmişte kalan benliği mi ortaya çıkarıyordu. Asi, arzulu kadını yani. O sanki farkında olmadan yıllardır aradığım sevgili idi. Bir vanıyla romantik, yolda yürürken ağaçtan bir çiçek koparıp uzatan, kulağıma aşk şiirleri fısıldayan bir âşık. Serseri bir âşık aynı zamanda. Bugün deli gibi seven ama yarın ne yapacağı belli olmayan bir çılgın. Bir anda hayatımdan çıkıp gidebilecek ve hiçbir şey olmamış gibi de geri dönebilecek bir sevgili. İnsanı her şekilde deli eden biri. Kadınlara tapıyor, kadınsız yapamıyor. Hayatında her daim kadın var, hem de birden fazla. Üstelik kadınları mıknaş gibi kendine çekiyor ve âşık ediyor. Çünkü kadınları eğlendirmesini biliyor. Neşeli, esprili, cana yakın. Bilgili, kültürlü aynı zamanda. Her konuda söyleyecek bir sözü var. Hayatındaki kadınlar kızsalar da onsuz yapamıyorlar. Ayrılışlar bile hâlâ ona aşıklar. Gel dese hemen gitmeye hazırlar. Pek çok rakiniz var yani. Zorlu bir sevgili.

İkisinden de vazgeçemiyordum. Ne yapacağıma karar veremiyordum. Bu yüzden en kolay yolu seçtim. Kararı onlara bıraktım. Zamana daha doğrusu. Olacaklara müdahale etmek istemedim. Kendi akışına bıraktım hayatı.

Düşünürsem işin içinden çıkamıyordum çünkü. Yapmam gereken, duygularımı kocama anlatmaktı. Boşanacaktık. Bu değildi beni korkutan. Onu çok üzmüş olacaktım, hayal kırıklığına uğratacaktım. Onu üzmemek, istediğim en son şeydi. Onu üzmeyi asla istemi-

yordum. Onun gibi bir kocayı aldatmış olmayı kendime yakıştıramıyordum.

Ayrıca boşanınca ne olacaktı? İstedğim zaman sevgilimle birlikte mi olacaktım? Geceleri, pazar günleri, tatillerde, yılbaşı gecesi, özel günlerde. Acaba? Bu konuda gerçekten ciddi tereddütlerim vardı. Nasıl bir adam olduğunu anlattım yukarıda. Hem her daim, tek bir kadınla ömrünü geçiremeyeceğini üstüne basa basa vurguluyordu. Bir hafta, bilemedin bir ay, belki de bir yıl birlikte olacaktık. Eninde sonunda hayatımdan çıkacaktı. Sonu olmayan bir maceraya dalacaktım.

342

Maceradan korktuğum yoktu. Seviyordum riskli yaşamayı, her ne kadar hayatım çok düzenli olsa da... O giderse başkası gelirdi. Sanmıyordum erkeksiz, aşksız kalacağımı.

Yine de cesaret edemiyordum adım atmaya. Âşık olduğum bir erkek uğruna, sevdiğim bir erkeği terk etmeyi, onu üzmeyi, ve benim için her şeyden daha önemli olan çocuğumu babasından ayırmayı göze alamıyordum. Onları mutsuz etmeye kıyamıyordum.

Demek ki hazır değildim ben her şeyi geride bırakmaya, Halide Edip gibi, tiyatrocu kadın gibi, hikâyelerini bildiğim diğer kadınlar gibi. Bekliyordum ki, kocam istesin boşanmayı. Başka bir kadına âşık olsun veya artık beni istemesin. Veya sevgilim terk etsin beni. Kısacası onlara bıraktım kararı...

ORGAZM

Önce orgazm, kadın orgazmı hakkında bildiklerimizi gözden geçirelim, sonra kahramanlarımızın orgazmı nasıl yaşadıklarına göz atalım...

- *Orgazm sırasında kadın vücudunda neler olup biter?*

- Bir kadın orgazma yaklaşırken vücudundaki her şey hızlanmaya başlar, hızlı bir çekim gibi. Kalp, normalin çok üzerinde atmaya başlar. Tansiyon iki kat artar. Solunum, kadını nefes nefese bırakacak kadar zorlaşır. Damarlar patlayacak gibidir. Kadının bütün dik-kati ve enerjisi, vücut yüzölçümünün yüzde 5’lik bir kesimini kapsayan cinsel organlar üzerinde toplanır. Sanki kadının kalbi bu bölgede atar.

Derken yanardağdan çıkan lavların çevreye yayılması gibi, vulva, vajina ve klitoristen yükselen duygular bütün vücuda ve sinir sistemine yayılmaya başlar. Vücudun her tarafından ter boşanır ve heyecanın yerini rahatlatma alır.

- *İlişki sırasında bir kadın kaç kez orgazm olabilir?*

- Kadının orgazm olma potansiyeli sınırsız denebilecek bir kapasiteye sahiptir. Bu konuda çeşitli deneyler yapılmıştır. Bir örnek;

flaşlar, teyp ve film makineleri önünde, çeşitli bölgelerine elektrotlar takılmış bir kadının 50 erkekle birleştiği ve 50 kez orgazm olduğu gözlenmiş. Birleşmeyi gerçekleştiren her erkeğin yerini hemen başka bir erkek almış ve kadın deneye devam etmek istemişse de, teypte bant, film makinesinde film bittiği için deneye son verilmiş!

- *Erkek birbiri ardına orgazm olamadığı hâlde, kadın nasıl oluyor da, birçok kereler birbiri ardına orgazma ulaşabiliyor?*

- Bunun nedeni erkek ve kadının farklı cinsel yapılarıdır. Erkekte ereksiyon, penis damarlarının kanla dolarak genişlemesine bağlıdır. İlk orgazmdan sonra tansiyon düşünce, kan penisi terk etmeye başlar ve ereksiyon biter. Cinsel dürtü devam etse bile, penisin yeniden ereksiyon hâline gelmesi, en azından yarım saat alır.

Kadınlar için böyle bir durum söz konusu değildir. Kan, cinsel organlardan hemen boşalmaz. Cinsel heyecanın şiddetine göre, bu damarlara dolup boşalır. Orgazmdan hemen sonra cinsel dürtüler genellikle azalır. Ancak cinsel faaliyet yeniden başlarsa, tekrar emir verilir ve cinsel organlar kanla dolar.

- *Orgazmın nedeni cinsel organlara dolan kan mıdır?*

- Tam değil. Orgazmı oluşturan üç olgu vardır. Bunlardan biri olmazsa orgazm da olmaz. Birincisi ve en önemlisi sinirsel unsurlardır. Vücudun her bölümünden gelen duyular omurilikteki sinir gruplarında toplanır. Sevişme sırasında eşlerin birbirlerinin heyecan veren noktalarını okşamalarıyla, yine bu duyular beyin aracılığıyla omurilikteki sinir merkezlerine gönderilir.

Kadın ve erkek arasındaki her türlü temas, ses ve koku bu merkezlere ulaştırılır. Sevişme sürdükçe de bu dürtüler çok daha fazla artar ve kritik noktaya gelir.

İşte bu aşamada ikinci unsur ortaya çıkar. Omurilikten gelen sinirsel dürtüler, şiddetli adale kasılmalarına yol açar. Rahim bile kasılır.

Bu durum ise orgazmın üçüncü etkenini ortaya çıkarır. Şiddetli adale kasılmaları damarlardaki kanın boşalmasına neden olur.

Kadınlar erkeklerden daha fazla orgazm oldukları hâlde bazı kadınlar neden hiç orgazm olamıyor?

Orgazma ulaşma potansiyeliyle orgazm olma arasında büyük fark vardır. Bir kadınla, sonsuz sayıdaki orgazm arasında duran tek şey vardır; o da beyindir. Orgazma ulaşma kararı vajinada değil beyinde alınır. Beynini kullanmak ise, her kadının yapabileceği bir iş-tir.

SEVGÜL

42 yaşında. Üniversite mezunu, yönetici, evli, bir çocuk annesi. Cinsellikle erken yaşta tanıştı, birden fazla erkekle deneyimi oldu. Adından da anlaşıldığı gibi sevmeyi seven bir kadın o...

345

Orgazmdan falan haberim yoktu ilk başlarda. Zevk alıyordum almasına da, bunun bir adı olduğunu bilmiyordum. El yordamıyla öğreniyordum sevişmeyi. Öğrendiğim her yenilik, yeni zevkler tat-tırıyordu bana. Ama her sevişmemde, kendimden çok sevdiğim ada-mı mutlu etmeye çalıştığımı itiraf etmeliyim. Özellikle ilk erkeğim Bülent'i.

Önemli olan onun zevk almasıydı. O zevk almalıydı ki beni is-tesin, beni sevsin, bensiz yapamasın! Bunu yaparken gördüm ki, o tahrik olduğu zaman ben de oluyorum, o inlediği zaman ben daha çok inliyorum. Gerçekten zevk alıyordum sevişmekten. Hayatım boyunca da aldım. Üstelik her sevişmede kendimi daha iyi tanıdığımı gördüm. Nelerden hoşlandığımı öğrendim.

İlk erkeğim konusunda şanslıydım. Bülent iyi bir öğretmendi zira. İlişkimiz süresince bana iyi davrandığı söylenemezdi ama ya-takta son derece sevecendi. Sevgi ve arzu doluydu. Benimle seviş-mekten zevk aldığını hissediyordum. Bu duygu da beni baştan çı-karmaya yetiyordu. Sevişirken çok rahattım yanında. Çıplaklığımdan utanmazdım. Salına salına gezinmezdim ama örtülerin altına da saklanmadım hiçbir zaman. Hatta güzel yerlerimi açmaktan kaçın-madım. Göğüslerimi, bacaklarımı, güzel olduğuna inandığım yerle-rimi göstererek tahrik olmasını sağlamaya çalışırdım.

Her sevişmemiz heyecan doluydu. Bir kere gizli bir ilişki yaşıyordum. Duysa ailemin kıyamet koparacağı bir ilişki! Arkadaşlarım da bilmiyordu. O zamanlar, şimdiki gibi yaygın değildi yatmak. Böyle şeyler kız arkadaşlar arasında bile konuşulmazdı. Bilenler ayıplıyor muydu? Doğrusu, umurumda değildi. Ama gizlilik hoşuma gidiyordu sanırım.

346

İkimiz de rahattık seks konusunda. Sınırlar koymadık kendimize. Buluştuğumuzda öpüştürdük uzun uzun. Genellikle evine gittiğinde yatakta olurdu. Ben de soyunup yorganın altına girerdim. Dudaklarımız iş başındayken ellerimiz de harekete geçer, hoşlandığından emin olduğumuz temaslarına başlardı. Önce yukarılarda dolanırdık, sonra sonra aşağılara inerdik. O arada üzerimizde bulunan son parçalar da çıkarılırdı öpüşmenin ve dokunmanın ritmine uygun olarak. Doğal olarak en büyük heyecan da o noktada yaşanırdı. Önce elle okşardık birbirimizi. Tabii sevişmenin gidişatını sevgilim belirlerdi. O yönlendirirdi beni.

Her şekilde, her yerde sevişirdik. Genellikle evinde buluşurduk ama arkadaşlarının evinde seviştiğimiz de oldu. Başkasının evinde sevişmek, beni her zaman heyecanlandırır. Evde yalnız olduğumuza bilsem bile birileri tarafından gözetleniyormuş hissine kapılırdım.

Bir keresinde bir otelde buluşmuştuk. Gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu galiba. Ne yapacağımızı düşünürken otele gitmeyi teklif etmişti. Ne kadar heyecanlandığımı anlatamam! On dokuz yaşındayım ve otele gidiyorum bir erkekle sevişmek için! İçimde bin bir korku, bir o kadar da heyecan. Hem “Bir gören olur mu?” diye endişeleniyorum, hem de polis korkusu var! Filmlerde olur ya, otele baskın yaparlar falan. Meğer orası randevuevi gibi bir yermiş, biz içerdeyken kapı açılıyor, içeri giriyorlar! Yine de vazgeçemedim, sadece resepsiyondaki adamın yüzüne bakamadım kayıt yapılırken. Onlar alışkındı elbette bu gibi durumlara. kimlik bile istemediler benden.

En çok istediğim şey gerçekleştiğinde, yani koca bir haftayı, geceli gündüzlü onunla geçirdiğim zaman çok mutlu olduğumu söylemiştim. Her gün her gece sevişmek güzeldi ama bir sorunla karşılaşmıştım. Vajinismus olmuşum!

Birlikteliğimizin ikinci ya da üçüncü gecesiydi, ön sevişme-

mizin yine heyecan ve zevk dolu olmasına rağmen birleşmeyi gerçekleştirememiştik bir türlü. Resmen kapanmıştı cinsel organımın kapıları, almıyordu sevdiğim adamı içeri! O kadar kuruydu ki, canım acımaya başlamıştı zorlayınca. İkimiz de şaşkındık doğrusu. Ben şaşkın ve de mahcup! Niye böyle olmuştu, niye canım acıyordu? Biraz zorlayınca, değişik pozisyonlar deneyince başarılı olduk ama bu konu fena halde canımı sıkıyordu.

O gün bugündür fahişelerin arka arkaya defalarca nasıl seviştiğini merak eder dururum. Hiç mi canları yanmaz? Hiç mi sevişmek istemedikleri olmaz? Ki benim canım sevişmek istemiyor da değil-di, tam tersi yıllardır hayalini kurduğum şey gerçekleşmiş, sevgi-
limle bir haftayı dopdolu geçirme şansını bulmuşum, sabah-akşam
sevişme. Ama canım acıyordu!

Kimseye söyleyemedim tabii bu durumu. Kitaplarda, dergilerde okudum. Bu sorunu bugün bile çözemedim. Zaman zaman yaşıyorum.

* * *

Orgazmdan evliyken haberdar oldum; Kadınca ve Erkekçe dergileri sayesinde.

Okuyunca, bilmeden orgazm olduğunun farkına vardım. Her sevişmemden zevk alıyordum çünkü, asla numara yapmıyordum, numara yapıldığından habersizdim, ben her seferinde kendimden geçiyor, garip sesler çıkararak inliyordum.

Ve Bülent'le mükemmel sanıyordum ilişkimizi. Sanıyordum ki ondan başkasıyla sevişemem. Oysa, ondan ayrıldıktan hemen sonra tanıştığım her erkekle bambaşka duygular yaşamıştım. Tolga'yı görür görmez, onunla yatağa girmek istemiştım mesela! Yanıp tutuşmuştım bu istekle. Azmış mıydım? Bilmem! Belki de! Aylardır sevişmemiştim çünkü. Bülent'ten sonra Harun'la beraber olmuşum. Öpüşmüştük birkaç kez. Onunla da sevişmek istemiştım ama kendimi kollarına atmamıştım hemen. İlk adımın ondan gelmesini beklemiştim. O da öpüşmekten ileri gitmediği için, beklemiştim kuzu kuzu. Oysa Tolga'ya karşı hissettiklerim başka bir şeydi. Tamamen cinsellik çağrıştıran bir elektriklenmeydi söz konusu olan. Tanışır tanışmaz yatağa girmiştik zaten.

Çok zevk almıştım sevişmekten. Dokunduğu anda orgazm olmuştum da diyebilirim. O kadar farklı bir duyguydu yani. Bülent'i o kadar çok sevmeme karşın, dokunduğu zaman hiç öyle uyarılmamıştım. Kısa sürmüştü gerçi ama çok zevk almıştım. Eve dönerken bile ürperdiğimi, dolmuşta kendi kendime gülümsediğimi hatırlıyorum, seviştiğimiz anları düşününce.

Bu kadar çok hoşlandığın biriyle neden bir gelecek düşünmedin diyebilirsiniz. Seksten başka paylaşacak bir şeyimiz yoktu da ondan. Her ne kadar Bülent'le de yatakta daha iyi anlaşıyorduksak da, sevişmeden de saatlerce konuşabilirdik. Oysa Tolga ile ayrı dünyaların insanıydık. Bunu ikimiz de biliyor ve ona göre davranıyorduk.

* * *

İlhan'la, yani kocamla sevişmemize gelince. Görür görmez âşık olmamış, hemen kollarına atılmak istememiştim. Benden hoşlandığını sezdiğim zaman bile sevişmeyi düşünmemiştim. Taa ki bacaklarımı bacaklarının arasına hapsettiği ana kadar. O an tahrik olmuşum işte! O ve ondan sonraki günler, sevişme fikri aklıma düşmüştü.

Birkaç gün sonra da bu isteğimi gerçekleştirmiştim. Kendimizi hemen yatakta bulmuştuk. Son derece aceleci, sert ve hırçın sevişiyordu.

Çekingendi sevişirken ilk başlarda. Diğer erkeklerim kadar rahat değildi. Örneğin onu çıplak görmemden hoşlanmazdı. Ön sevişmelerimiz yok denecek kadar azdı diyebilirim. Yine de güzeldi sevişmek.

Zamanla ön sevişmeyi de, sevişme süresini de uzatmaya çalıştım. Başarılı oldum sayılır. Evliliğimiz süresince cinsel hayatımız yolunda gitti. Her gece sevişiyorduk ilk yıllarda. Bazen günde iki kez; hem gece, hem de sabah. Benim gençliğim, cinsellik konusundaki rahatlığım, sınır tanımamazlığım ve bu konudaki istekli oluşum onun hoşuna gidiyor ve bana daha çok bağlanmasına neden oluyordu. Bir de aşırı kıskanmasına!

Kıskanç bir sevgiliye alışık değildim. Tam tersi bir erkekle yıllar geçirmiştim. Dolayısıyla İlhan'a uyum sağlamakta epey zorlandım. Ne zaman kıskandığını, ne zaman kızdığını anlayamıyordum.

Sabah coşkulu bir şekilde sevişerek evden çıkıyorduk mesela, yolda işe giderken birden tersi dönüyordu. Ya birinin bakışından rahatsız oluyordu ya da benim rahat davranışlarımdan. Birdenbire değişiyordu. O âşık ve sevecen adam gidiyor, yerini soğuk, duygusuz ve ilgisiz bir adama bırakıyordu. Küssüyor, konuşmuyordu benimle. Öyle böyle küsmek değil ama, aynı evde günlerce, haftalarca tek kelime etmeden yaşıyorduk. Başkalarına belli etmemeye çalışıyordum ama sinir oluyordum ona.

Böylece ona olan ilgim de sürekli taze kalıyordu. Bazen bunu bilinçli yapıp yapmadığını da düşünmüyordum değilim. Ya onun karakteri böyleydi ya da beni iyi çözümüştü.

Bülent'e olan büyük sevgimin bana evlenme teklif etmesi nedeniyle bittiğini düşünürsek, evliliğimizin yıllarca sürmesinin nedeninin altında, belki de İlhan'ın bu ikili tutumu yatıyordu.

İki, üç gün, bazen bir hafta süren dargınlıklar, genellikle coşkulu bir sevişmeyle son bulurdu. Barışma anında neredeysek, kendimizi orada alt alta üst üste bulurduk.

Yaklaşık 18 yıldır evliyiz. Hâlâ onunla sevişmekten zevk alıyorum mu? Hayır. Bir kere Tayfun girince hayatıma kocamla olan seks ilişkim bitti! Ondan önce de iyice azalmıştı sevişmelerimiz. Bazen haftada, bazen on beş günde bir. Bazen aylarca sevişmediğimiz oluyordu. Yaşlandığından, belki de kullandığı yüksek tansiyon ilaçlarından seks güdülleri yok olmuş gibiydi. Eskiden ne zaman dokunsam tahrik olurdu, “Sen ölüyü bile diriltirsin!” derdi. Oysa artık dokunmam, önünde çırılçıplak soyunmam bile kâr etmiyordu!

Viagra kullanmayı bile denedik. Bir kere ama! Kalbine bir şey olur diye korktu. Bana sorarsanız bir işe yaradığı yok zaten ilacın! Mucizesi abartılıyor bence ya da kocama yaramadı. Sadece ereksiyon oldu. Oysa ben neler hayal ediyordum, ereksiyon süresi çok uzayacaktı, dakikalarca ön sevişme yaşayacaktık, o hiç bitmesini istemediğim anı doya doya, yoruluncaya, kadar uzatacaktık. Olmadı ama! Dediğim gibi sadece ereksiyon oldu, süre yine aynıydı, ikinci kez diye bir şey gerçekleşmedi.

* * *

Gelelim Tayfun'a. Sonuncu olduğu için mi bilmem ama en do-

yurucu seks ilişkimin onunla olduğunu söyleyebilirim. Belki de olgunluk dönemimde bulduğumuz için. Hani derler ya, bir kadının en güzel yaşı 35 ve sonrasıdır diye. Sekste en deneyimli olduğum, ne istediğimi bildiğim, kendimi iyi tanıdığım bir dönemdeydim. Bir de hayatımın en durgun günlerinde. Yalnız değildim ama seks yapmıyordum. Tayfun sevişmek isteyinceye kadar seksin eksikliğini de duymuyordum. Ama o benim öldü sandığım duygularımın yeniden canlanmasına neden oldu. Hem de eskisinden daha yoğun bir şekilde. Beni orgazmın en doruk noktasına ulaştırdı, diyebilirim.

Bir kere, ikimiz de ne istediğimizi biliyorduk. İsteddiğimiz monoton hayatımıza yeni bir heyecan katmak, tutkuyu yeniden hissetmek ve daha çok zevk almaktı. Onca yıldır yanımda duran ve asla dönüp bakmadığım biriyle sevişmekten bu kadar büyük bir zevk alacağıma hayatta inanmazdım. Ama oluyor. Nedir bunun sırrı bilmiyorum. Gizlilik mi, kimsenin bilmemesi mi, yasak ilişki olması mı, yoksa olgunluk dönemi mi, gerçekten bilmiyorum.

Olabilirdiğin rahat davranıyoruz birbirimize. Açık saçık konuşuyoruz. Bu, ilginç bir nokta aslında! Daha önce hiçbir sevgilim, onun kullandığı kelimelerle seslenmedi bana! Argo tabirler kullanıyor, en basit, en ayıp kelimeleri söylüyor sevişirken. İşin tuhafı, böyle konuşmasının hoşuma gidiyor olması! Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. Zaten onunla seks yaparken çok konuşuyor, çok inliyor, çok bağıriyorum. Çılgılık atıyorum sürekli. Kendimi kaybediyorum galiba. Kocamla sevişirken öyle sesler çıkarmadığımı fark ettim sonradan. Bazen bağırayım diyorum ama zorlamayla olmuyor ki bu işler!

* * *

Bir insanın kendi kendini tatmin etmesinin ne demek olduğunu bilmiyordum Bülent’le tanışmadan önce. Böyle bir ihtiyaç duymamıştım o güne kadar! O yüzden bana “Kendinle oynuyor musun?” diye sorunca çok şaşırmıştım ve “Nasıl yani?” diye yanıt vermiştim şaşkın şaşkın. Ne anlama geldiğini öğrendiğim zaman da şaşkınlığım sürmüştü. Pek aklım yatmamıştı bu işe doğrusunu isterseniz. Dokunacak, okşayacak, sevecek, orgazma ulaştıracak bir erkeğim varken, niye kendi kendimi tatmin edecektim ki?

Ama sonunda merakıma ve dürtülerime yenildim. Denedim. Bülent'i özlediğim zamanlarda, onunla seviştiğimiz anları hatırlayıp da tahrik olduğum anlarda. Hoşuma gittiğini fark ettim.

Düzenli olarak mastürbasyon yapmaya ise evlendikten sonra başladım. Seviştikten sonra, bazen daha fazla orgazm olmak, bazen yarım kalan orgazmı devam ettirmek için. Ancak bu işi yalnız yapmayı seviyorum! Neden bilmem ama, kocamın yanında yapmaya utanıyorum. Ya onun uyumasını bekliyorum ya da sessizce yataktan çıkıp salona gidiyorum. Kanepenin üzerine uzanıp, kendimle baş başa kalıyorum.

Sevişmek ile mastürbasyon çok farklı duygular. İkisinden de vazgeçemem. İkisi birbirini bütünlüyor ama arada çok fark var. Mastürbasyonla iliklerime kadar orgazm olabiliyorum. Her şey benim denetimimde. Süreyi istediğim kadar uzatıp kısaltabiliyorum. Ama hayatım boyunca yalnızca mastürbasyon yapmak istemem. Mutlaka bir erkekle sevişmeliyim. İkisi bir arada olmalı.

Hayaller kurarım mastürbasyon yaparken, fanteziler dünyasına dalarım. Örneğin işyerinde sevişme fantezim var. Bu fantezimde Tayfun başrolde.

Bazen gece yatağa girdiğimde fanteziler kuruyorum, bazen yolda giderken, direksiyon başında mesela, bazen masa başında çalışırken. Ama en güzeli, kendi kendimi tatmin ederken yaşanıyor.

AKGÜL

38 yaşında, bekâr, lise mezunu, sekreter. Eline erkek eli değdirmeyen, öpüşmeyen, cinsel deneyimi olmayan genç kızımız o; ak bir gül...

Orgazm hakkındaki bildiklerim, kadın dergilerinin cinsellik sayfalarında yazılanlarla sınırlı.

Sevişmenin doruk noktasında, bulutların üzerine çıkıldığını biliyorum mesela! Ya da pırıl pırıl masmavi sulara dalındığını! Yarıdağdan çıkan lavların çevreye yayılması gibi, ateşten topların cinsel organdan bütün vücuda dağıldığını okuyorum bu dergilerde. Vü-

cludumuzun her tarafından ter boşanıyormuş, heyecan yerini rahatlamaya bırakıyormuş, kendimizi mutlu ve huzurlu hissediyormuşuz!

Aslında benzer duygulara kapıldığımı hissettiğim anlarım olmadı değil. Son zamanlarda daha sık başıma geliyor hatta. Sevişme sahnelerini izlerken yaşıyorum bütün bu değişimleri. Ve mastürbasyon yaparken...

Utaniyorum bunu söylemeye ama sanırım utanmamam gerekiyor. Normal bir davranış olduğunu söylüyor seksle ilgili yazıları yazarlar. Çoğu kadın onların, gülümsüyorlar köşelerindeki fotoğraflarda, onları çok merak ediyorum aslında! Bu bilgileri nereden öğrendiklerini, bu yazıları yazarken utanıp utanmadıklarını, ailelerinin kızıp kızmadığını...

Neyse, onlar normal diyor ama yine de bana yanlış yapmışım gibi geliyor. Daha doğrusu ayıp bir şeyler yapmışım hissine kapılıyorum. Annem görecektir, ne yaptığımı anlayacak diye ödüm kopuyor.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, ilk kez porno film seyrettiğim zaman tanışmıştım bu duyguyla. Kız kıza toplandığımız çaylı, kekli ev ziyaretlerinden birindeydik. Konunun nasıl cinselliğe geldiğini hatırlamıyorum ama evinde toplandığımız arkadaşım, evde ağabeyine ait porno filmler olduğunu söyleyince, herkesin merakı depreşmişti. Oybirliği ile seyretme kararı alınınca da ekranın karşısında yerleşmiştik.

30 yaşındaydım sanırım; cahillik devrinden çıkmıştım yani. Cinsel ilişkinin ne anlama geldiğini biliyordum, biliyordum da detaylı bir şekilde görme imkânım olmamıştı. Yine teorik bilgilerle sınırlıydı öğrendiklerim. Dolayısıyla çok önemliydi o video filmi benim için.

Filmde son derece masum sarışın bir kadın vardı. Ve ben ilk kez çırpılçılak bir erkek görüyordum!

Onların yaptıklarını görünce bir tuhaf olduğumu söylemeliyim. Sanki yanımdaydılar, odada. Gidip onlara dokunmak istiyordum. O kadının yerinde olmak istiyordum hatta!

Öyle etkilenmişim ki gördüklerimden, içimden bir şeyler akıp gidiyordu. Tansiyonum çıkmıştı galiba, beynim uğulduyordu. Sanırım yüzüm de iyice kızarmıştı, heyecanlandığım zamanlardaki gibi al al olmuşum.

Kasıklarım ağrıyor, cinsel organım yanıp tutuşuyordu. Ben de onların yaptıklarını yapmak istiyordum. Bunu hissettiğim an bacaklarımı iyice kapadım, etrafa bir göz attım çekinerek. Herkes pür dikkat filmi izliyordu.

Ben yapabilir miydim böyle şeyler? O sarışın kadının yerinde olabilir miydim sahiden? Bunu düşündüğüm anda başım dönmeye başladı. Dönmedolaba binmiş gibiydim. Yerimden kalkmaya, kıpırdamaya bile cesaret edemiyordum. Seyretmeye devam ettim, gözlerim fal taşı gibi açılarak.

Sürekli pozisyon ve yer değiştiriyorlardı. Şekilden şekle giriyordu, çok mutlu görünen kadın; inliyor, garip sesler çıkarıyor, dudaklarını büzüp duruyordu. O ana kadar sessiz sessiz filmi seyreden kızlar bağrışmaya başlamıştı. “İğrenç bir şey bu!” diyordu biri. “Niye iğrenç olsun! Herkes yapıyor! dedi bir başkası. Kızlar hep bir ağızdan “Sen yaptın mı?” diye sordular dayanamayıp. Kız kızardı, “Hayır” dedi, “yapmadım ama yaparım herhalde, bilmiyorum.”

Ya ben? Ben, yapabilir miydim böyle şeyleri? Birden her şey çok itici göründü bana. Midem bulanır gibi oldu. Ben bunları kiminle yapacaktım ki? İşyerindeki erkekler geldi aklıma. Midem bir kez daha bulandı. Sonra o beğendiğim asistan. Bir tuhaf oldum onu düşününce.

Filmdekiler sevişmeye devam ettiler. Tüm detaylar apaçık gösteriliyordu. Ben de kendimi banyoya attım.

* * *

Bilmediğim ne çok şey vardı meğer! Neler oluyordu hayatta? Tanıdığım bütün insanlar böyle mi sevişiyorlardı? Annemle babam, teyzemler, arkadaşlarım, erkek kardeşim, koca koca profesörler, benim sekreterliğini yaptığım adamlar, kapıcımız, bakkal, sokakta gördüğüm adamlar, üst kattaki komşularımız? Seyrettiğim bir film-di, abartılı olabilirdi ama sevişme, cinsel birleşme denen şey böyle bir şeydi demek.

Gece yataken filmdeki sahneleri düşünmüştüm sürekli, hâlâ da düşünürüm. Kendimi kadının yerine koymuştum yeniden, hâlâ da koyarım. Her seferinde de aynı heyecanı duyarım.

Mastürbasyon konusunda da hiçbir bilgim yoktu o güne kadar.

O ana kadar bir kadının kendi kendine dokunabileceğini, okşayabileceğini ve bundan zevk alabileceğini hiç düşünmemiştim. Böyle bir kavram yoktu dağarcığımda.

Ertesi gün hemen bir dergi almıştım işe giderken. Sayfaları karıştırırken mastürbasyon konusu çıkmasın mı karşıma? Sanki benim bu konuyu öğrenmem ve uygulamam isteniyordu! Okudum elbette satırı satırına. Kendi bedenimizi keşfetmenin en risksiz yolu olduğu söyleniyordu. Birçok kadın bu işi yaptığını, zevk aldığını anlatıyordu. Evli olanlar, cinsel hayatı olanlar da yapıyordu. Çok şaşırmıştım. Bir kadın, kocasıyla sevişirken orgazm olamadığı zaman yaptığını söylüyordu. Bir erkekle sevişirken orgazm olunamıyordu demek. Bir kadının, en yoğun orgazmı mastürbasyon sırasında yaşadığını okuyunca da çok şaşırmıştım. Sonuçta bu işi yapmak son derece doğaldı.

Hemen deneyemedim yine de. Uzunca bir süre gerekti, benim kendi kendimi ikna edebilmem için. Sonunda dayanamadım. Yine açık saçık bir film izledikten hemen sonra kendimle tanıştım. Tatil-deydim, bir tatil köyünde. Oda arkadaşım dışarıdaydı, ben başım ağrıdığı için erken dönmüştüm odaya. Uykum yoktu, televizyonu açmıştım. Kanallar arasında dolaşırken yabancı kanallardan birine denk gelince karşılaşmıştım seks filmiyle. Kalakalmıştım orada. Yine tuhaf olmuştum, yine heyecanlanmıştım. Ve bu kez denemiştim.

* * *

Şimdi o duyguyla tanışınca daha fazlasını istiyorum. Bir erkekle sevişmek için çıldırıyorum adeta. Kahrediyorum kendimi gece yatarken. Niye el âlem sevgiliyle el ele tutuşurken, vapurda, otobüste, yolda birbirine sarılırken, hafta sonları yapacak bir şeyler bulurken ben yalnızım? Bu dünyada milyonlarca insan arasında bana uygun, benim de sevebileceğim biri yok mu? Niye benim karşıma çıkmıyor beni sevecek, beni mutlu edecek, dudaklarıma öpücük konduracak, vücudumun her tarafını öpecek, uçurumlardan aşağı düşmeme neden olacak bir erkek?

Gece yatağa girdiğim zaman mutsuzluğum had safhaya ulaşıyor. Dayanamayıp ağlıyorum bazen. Yastıklara sarılmak istemiyorum artık. Bir erkeğe dokunmak istiyorum. Bir erkeğin bedenine,

çıplak tenine sarılmak istiyorum. Öpüşmek kana kana, bunca yılın susuzluğunu giderircesine sevişmek; terden sıırıslıkam olana kadar...

Kendimi o sarışın kadının yerine koyuyorum. Koyuyorum ve kendimden geçiyorum. Bazen rüyalarımda sevişiyorum. Öyle mutlu oluyorum ki. Hiç bitmesin istiyorum ama bütün güzel rüyalarda olduğu gibi, en heyecanlı yerinde, belki de orgazma ulaştığım o anda uyanıveriyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi geliyor. Bakıyorum yatağımdayım ve yalnızım. O anda yeniden gözlerimi kapatıyorum, aynı rüyayı bir kez daha görürüm umuduyla. Elim kendiliğinden aşağılara gidiyor.

355

Ne yapmalıyım sizce?

Duyduğuma göre barlarda tanışıyormuş insanlar ve bir gecelik ilişkiler yaşıyorlarmış. Bir geceliğine sevişiyorlarmış, sadece vücudlarının açlığını gidermek için. Ertesi gün kimse kimseyi görmüyor-muş, bir daha aramıyorlarmış birbirlerini. Böyle bir şey mi yapsam? Yapabilir miyim? Nasıl yapıyorlar? Filmlerde izliyoruz ya bazen, tanışır tanışmaz öpüşüp sevişebiliyorlar. Nasıl yaptıklarını çok merak ediyorum. Kendimi hiç tanımadığım birinin kollarına atabilir miyim? Bilmiyorum. Bilmiyorum ama, bunu düşünmek bile içimde fırtınaların kopmasına neden oluyor...

ŞENGÜL

40 yaşında. Üniversite mezunu, çalışıyor, evli ve çocuksuz. Üç kocalı Hürmüz o. Erkeksiz kalmayan, erkeksiz yaşayamayan şen kadınlardan...

Ben orgazm olurum arkadaş!

Olmazsam sevişmeyeyim yani. Sevişmek istemezsem kimse beni zorlayamaz zaten. Ama hiç sevişmek istemediğim olmadı ki! Yeminle.

Çok mu seksi kadınıms?

Bilmem! Seksi seviyorum sadece. Seks, hayatta en hoşlandığım şeylerin başında geliyor. Seks olmazsa hayatımda mutsuz olurum. Siz olmaz mısınız?

Bir ay erkeksiz kalsam ne olur acaba? Dayanır mıyım sevişmeden durmaya? Yoksa önüme çıkan ilk erkekle sevişir miyim?

Duyan da benim önüne çıkan her erkekle yattığımı sanacak! Nerde!

Bugüne kadar topu topu yedi bilemedin sekiz erkekle sevişmişimdir. Çok mu?

Sayalım. Bir; Ümit, ilk erkeğim yani. Hani ikinci kez sevişmeye fırsat bulamadığım sevgili.

İki; ilk kocam, sevişmeye doyamadığım, trafik kazasına mı, sevgilisinin azizliğine mi kurban gittiğini çözemediğim koca. Üç; büyük aşkım, canım, ciğerim Melih, ikinci kocam yani. Arada Aykut var, boşandığım dönemlerde, dört. Bir de ismi lazım değil biri ve bir gecelik bir ilişki, etti mi altı. Yedincisi de üçüncü kocam. Sekiz bile değilmiş, yedi!

Birbirinden farklı sekiz erkek girmiş hayatıma. Fizikleri farklı idi, vücutları, huyları, boyları bosları... Sevişme tarzları da elbette. En çok hangisiyle sevişmekten zevk aldım? Melih'le tabii. Sonra ilk kocam, sonra üçüncüsü ve diğerleri...

* * *

İlk sevişmemden zevk almadığımı söyleyerek başlayayım itiraflara. Hiçbir şey anlamadım. Bir kere çok heyecanlıydım. Buluştuğumuzda neler olacağını biliyordum.

Seviyorduk birbirimizi. Sevdığımızı sanıyordum. Ben seviyordum en azından.

O dokunduğunda, öyle tuhaf oluyordum ki, kendimden geçiyordum adeta. Sobanın yanında yatan, mutluluktan mırıl mırıl sesler çıkaran kedilere benziyordum. Saatlerce kalabilirdim kollarının arasında. Parmakları elimin, kolumun, dirseklerimin üzerinde gezirken, oradan belime, sırtıma doğru ilerlerken zamanın durmasını istiyordum.

Kaç kez öpüştük o büyük ana kadar! Kaç kez sarmaş dolaş çılmıştık! O büyük günün günler öncesinden hazırlığı var. Pat diye yatmadık yani! İşe giderken serviste hiç rahat durmazdık mesela! En arkaya geçer öpüşürdük sürekli. Dizlerime yatar, her tarafımı mincıklardı. Ben de bırakırdım kendimi çekinmeden. Bir o işi yap-

madığımız kalırdı. Geceleri yatarken hep o anın hayalini kurmaya başladığımı fark edince, daha fazla beklemek istemeyince ve tabii sürekli başımın etini yemeye başlayınca, sevişmeye karar verdim.

Başlarda her şey daha önce olduğu gibiydi. Vapurda, serviste, parkta, asansörde, bulduğumuz her fırsatta öpüştüğümüz gibiydi. Tek fark, o işi yapacak olduğumuzu bilmemizdi. Bu yüzden biraz daha tedirgindim. Heyecanlıydım, gergindim. Ve suçlu hissediyordum kendimi.

Hissediyordum, çünkü evlenmeden önce bir erkekle sevişmeye hazırlanıyordum. Bekâretim elden gidiyordu. Toplumun, ailemin onaylamayacağı bir şey yapacaktım.

Ailem! Anne-babamın hayatta olmaması, her istediğimi rahatlıkla yapabileceğim anlamına gelmiyordu elbette. Onlar hayatta değildi ama böyle bir şey yapmamın onları üzeceğini tahmin ediyordum. Belki beni görüyorlardı. Evet evet, görüyor ve muhtemelen kızıyorlardı. Engel olmaya çalışıyorlardı. İyi de, ben memnundum hayatımdan. O işi yapmak istiyordum.

Âşıktım çünkü. Âşık olduğum erkek de beni istiyordu. Benimle sevişmeyi deli gibi arzuluyordu. Günlerdir bunu istediğini her dam dile getiriyordu. O istediğine göre ben de isteyebilirdim. Ben de istediğime göre, ne engelleyebilirdi ki bizi?

Ne anne-babamın ruhu, ne geride kalan ailem, ne toplum engelleyebildi beni. Suçluluk duyguma rağmen, yaptım o işi. E, kafa o kadar meşgul olunca insan konsantre olamıyor doğal olarak. Kendini veremiyorsun tam anlamıyla sevişmeye. Üstelik ilk kez milli oluyorsun! İlk deneyim. O yüzden herhalde zevk almamam. Aslında biraz zor da oldu. Zorlandı Ümit. Duyarlıydı ama. Hiç kaba davranmadı. Anlamıştı belki de beni tedirginliğimi, gel-gitlerimi, heyecanımı.

Anlamak zorundalar aslında. Sanki onlar ilk deneyimlerinde hemen halledebiliyorlar. Bizden daha heyecanlı olduklarına kalıbımı basarım. O benden daha deneyimli olduğuna göre bana anlayışlı davranması doğaldı. Ön sevişmeyi uzattı, öpüp okşadı beni. Üzerimdekileri yavaş yavaş çıkarttı. İlk kez bir erkeğin yanında çıplak kalıyordum. Beni öyle görmesini istemiyordum. Komplekslerim var ya, kilomla ilgili! Tüylerden birkaç gün önce kurtulmuştum. Seviş-

ceğim diye değil. O zaman bilmiyordum henüz. Ağda zamanım geldiği için gitmişim ağdacıya.

Sürekli sarılmak istiyordum Ümit'e, uzaklaşıp da beni seyretmesini engellemek için. Dokunmasını istiyordum ama. Vücudumun her yerine dokunsun istiyordum. Ben de ona dokunuyordum. Bir erkeğin vücudunu tanıyordum böylece.

Artık sona gelmiştik. Biraz sonra köprüden geçmiş bir kız olacaktım. Köprü mü ne demek? Anlatayım. O günlerde video pek yaygındı ve "Dantel" adlı bir film elden ele dolaşırdı. Üç kız arkadaşın hikâyesi anlatılırdı filmde. Bizim gibi. Pek çok samimi arkadaş gibi, kendimizi filmdeki kızlarla özdeşleştirmiştik. O kızlar arasında bir çeşit parolaydı 'köprü' kelimesi O işi yapınca köprüden geçmiş oluyorlardı. Bizim kızlar arasında da ilk kez ben geçmişim köprüyü.

O günden hatırladığım bir anı da, o iş bittikten sonra yalnız kalmak istediğimdi. Neden bilmiyorum ama yanımda yatmasını istememiştım. Yorganı veya çarşafı üzerime çekip öylece kalmak istiyordum. Yatağıma ışınlansam ne güzel olurdu.

Sonra sessizleşmişim. Pişman olduğumu düşünmüş olabilir mi? Değildim ama? Pişman değildim. Suçluluk duyuyordum sadece. Bu da çok normaldi bence, bizim gibi cinselliğin tabu sayıldığı bir ortamda yetişen kızlar için. Bu yüzden terk etmiş olamaz yani.

Eve gelince kendimi yatağa attım hemen. Kızları arayarak köprüden geçtiğimi söyledikten sonra tabii. Çarşafı üzerime çekerek, Ümit'i ve baştan sona bütün olanları düşündüm.

* * *

Sonra evlendim biliyorsunuz. İlk kocam Murat'la. Onunla her şey çok ani olmuştu hatırlayacaksınız. Tanışır tanışmaz çıkmaya başlamıştık neredeyse. Çıkar çıkmaz da öpüşmüştük. Akşam yemeğine davet etmişti beni. Şık bir restorana. Yemekte teklifini ve benden çok hoşlandığını tekrarlamıştı.

Çok romantik bir geceydi. Bir kadeh kırmızı şarabın tesiriyle hem içkiden, hem gelişmelerden sarhoş olmuşum. Ümit'ten sonra iyi gelmişti bana. İlaç gibi.

Bir kadın uğruna sevdiğim erkek tarafından terk edilirken, diğer

tarafıta başka bir erkek, benim uğruma başka bir kadını terk ediyordu!

Teklifini kabul edince, uzanıp dudaklarımdan öpmüştü herkesin içinde. Utanmıştım ama hoşuma da gitmişti yaptığı. Ümit'le beraberken hissettiğim duygulara benzeyen duygular içindeydim. Sevişmenin nasıl olacağına dair hayaller kuruyordum. Bâkire olmadığımı öğrenince ne yapacaktı acaba diye de merak içindeydim.

Yemek sonrası evine davet etmişti. Gitmek istiyordum ama yanlış anlaşılaktan da korkuyordum. Ya rüyam hemen biterse? Ya o da Ümit gibi ertesi gün yüzüme bakmazsa, ne yapardım? Belki erkekler deniyordu kızları? Bakalım hemen yatağa girecekler mi? Üstelik bâkire olmadığımı öğrenecekti ve hakkımdaki düşünceleri de-
ğışecekti. Beni her önüne gelenle yatan bir kız zannedecekti.

Bir yanım gitmek isterken diğer yanım direniyordu. İkincisi baskın çıktı ve “Hayır!” dedim, “Evet!” der gibi. “Gitmeliyim, anneannem merak eder. Zaten geç kaldım.” Aslında doğrudu söylediklerim. Kadın mutlaka pencelerdeydi. Evde yalnızdık o sıralar. Israr etmedi. Beni eve bıraktı. Kapıda da uzun uzun öptü. Doğrusu sevişmiş gibi de olmuştuk o öpüşmelerle. Ellerimiz de boş durmamıştı çünkü.

Birkaç akşam sonra amacımıza ulaştık. Yine dışarıda yenen yemeğin ardından kahve içme teklifini kabul etmişim. İçeri girer girmez de kahveyi unutup kanepenin üzerinde bulmuştuk kendimizi. Dokunmak önemli bir husus. Bir erkeğe dokunmaktan hoşlanıyorsanız sorun yok. O zaman sevişme havasına giriyorsunuz. Onunla sevişmekten zevk alıyorsunuz. Bir de konuşmak önemli. Çekinmeden, rahatça konuşabilmek. Her istediğini, düşündüğünü söyleyebilmek. Aynı dili konuşmak. Birlikte olduğum her erkekle bunları yapabildiğim için ilişkilerim devam etti.

Murat çok seksi bir erkekti. Seksi seven bir erkek. Dış görünüşünden belli olmuyordu belki ama yataktayken bambaşka biri oluyordu. Kendini karşısındaki kadının mutluluğuna adanmış bir erkekti sanki. Kadınları mutlu etmek için yaratılmış biriydi. Canım benim. Ruhu şad olsun! İyi ki tanımışım onu. İyi ki sevmişim. İyi ki sevmiş beni. Yatmışız.

Yedi ay falan sürdü evliliğimiz. Dört ayı evlilik, üç ayı öncesi.

Toplam kaç kez seviştik acaba? Evlenmeden önce haftada bir veya iki kez. Bazen günde iki kez olduğu da oldu. Ne eder; haftada iki, üç diyelim hadi, ayda eder on iki. Üç ayda otuz altı.

Evlendikten sonra neredeyse her akşam, her akşam olmasa da haftada 4-5 kez diyelim. Beş diyelim. Ayda eder yirmi, dört ayda seksen. Toplam; 116. Yüzün üzerinde yani. Sonuçta ortalama yüz kez sevişmişiz işte. Yüzü de muhteşemdi! Hepsinden de zevk aldım. Yeminle...

360

İlk sevişmede çok heyecanlıydım. Daha önceki deneyimim son derece tatsız olduğundan sanırım. Kanepenin üzerinde, nefes almadan öpüşüyorduk sanki. Bu arada ceketim, gömleğim, pantolonumdan kurtulmuştum. Ne zaman, hangi arada yarı çıplak kalmıştım, inanın hatırlamıyorum. Murat'ın elimden tuttuğunu ve beni yatak odasına götürdüğünü hatırlıyorum. Geri kalan parçaları nazik bir şekilde öperek teker teker çıkardığını. Ben de onun soyunmasına yardımcı ettim. Sonrası. Bulutların üzerindeydim. Bu kadar mutlu olabilir mi insan ya? Sevişmek bu kadar zevk verebilir mi?

Belki içkinin etkisiyle. İçki çok etkiler beni. Bir kadeh içki içeyim gevşer, rahatlarım. Hele birkaç kadeh içmişsem tutmayın beni. O zaman azgın bir kadın olurum. Azgın, vahşi, seksi bir kadın.

Hani ilk sevişmemizin ardından, yalnız kalmak istediğimi söylemişim ya, bu kez, yani ikinci kez seviştiğimde tam tersi duygular içindeydim. Sarılmak, içine girmek, kolları arasında kaybolmak istiyordum. Öylece kaldık. Aslında uyumak istiyordum kolları arasında ama eve gitmek zorundaydım elbette.

Ondan sonra da her sevişmemiz aynı minvalde geçti. Kısa sürdü ama doya doya seviştik. Her yerde. Yatakta, koltukta, yerde, banyoda, küvette, mutfakta, işyerinde, otomobilde. Dedim ya, seksi seven biriydi. Doğaldı, bana değer veriyordu. Onun yanında kendimi rahat hissediyordum. Keyif alıyordum. Çekinmeden istediğimi söylüyordum. Seksi o sevdirdi bana. Doğru insandı benim için ama kısa sürdü ne yazık ki...

* * *

Sonra.

Sonra işte Melih'im çıktı karşıma. Büyük aşkı, sevgilim, ba-

ğımlı olduğum tek şey. Onunla sevişmek de, hayatımın güzellikleri arasındaydı. İlk sıraya Melih'i koydum zaten. Aslına bakarsanız Murat daha iyiydi Melih'ten. Kesinlikle öyle. Her zaman hazırdu sevişmeye. Her zaman arzulu ydu. Her zaman istekli. Önce beni düşünüyordu. Beni orgazma ulaştırmadan kendisi orgazm olmuyordu neredeyse. Saatlerce uğraşıyordu benimle. Her tarafımı öpüp okşuyordu. İlk günden, hiç çekinmeden. Sevişmenin bitiş noktası, o an yani bir dakikadan daha fazla sürüyordu.

Melih de beni düşünüyordu ama önceliği ben değildim. Sevişirken de bencildi yani. Murat kadar iyi değildi. E, yaş farkı vardı aralarında elbette. Bir günde iki kez seviştiğimiz nadirdi. Hem gece hem de sabah seviştiğimiz oluyordu ama her zaman değil. Benimle sevişmeyi o da seviyordu, onu her zaman tahrik ediyordum ama her zaman sekse hazır değildi. İçki beni azdırırken onu kötü etkiliyordu. Ereksiyon olamadığı oluyordu. Ve sevişmemiz bir dakikadan az sürüyordu. Ama yine de ilk sıraya Melih'i koydum.

Neden?

Çünkü aldığım zevk başka türlü ydü. Anlatılamaz diye düşünüyorum ya, yine de anlatmaya çalışayım. Bütün saydığım olumsuzluklara rağmen daha doyurucuydu. Orgazm denen o anı, Murat'la ve şimdiki kocam Oğuz'la sevişmenin sonuna doğru yakaladığım o zevki, hatta mastürbasyon yaparken bile dakikalar sonra eriştiğim o hazzı, Melih dokunur dokunmaz yaşıyordum. O andan sonra sevişmesem de olurdu yani. Bir de sevişmeye devam edince. Elbette biraz daha uzun sürse iyi olurdu, iyi ne kelime süper olurdu ama ne yapa lım! O kadarı da yetiyordu bana. Bağımlılığım belki de bu yüzden işte.

Oğuz'la da güzel seks hayatımız. Güzeldi daha doğrusu. Şimdilerde pek bir şey yaptığımız yok! Andropoza mı girdi desem, stres ten mi, ekonomik krizden mi, benden mi bilmiyorum ama bazen aylarca sevişmediğimiz oluyor.

Peki sorun oluyor mu bu durum? İlişkimizi etkiliyor mu? Hayır! İnanın doğruyu söylüyorum.

Ben de sıkıldım sevişmekten. Benim de canım istemiyor. Libidomda azalma var. Yaştan mı acaba? Yaşlanıyor muyum yoksa? Gençlerde bir yazı okudum. Yaşlandığınızı nasıl anlarsınız diye mad-

deler sıralamıştı. Bir tanesi de cinsel isteğin azalmasıydı. Geçicidir belki diye düşünüyorum.

Oğuz'la ilgisi olabilir mi, diye düşünmüyor da değilim. Acaba Melih'le beraber olsam ister miydim sevişmeyi? Kim bilir, belki. Ama Melih'i de o kadar sık düşünmüyorum. Yine de onunla konuşurken bile heyecanlanıyorum.

Üzerinde durmuyorum yani sevişme isteğimin azalmasının. Geçici olduğunu düşünüyorum. Belki Oğuz'dan sıkıldım. Yeni birine ihtiyacım var. Genç birine mesela. Bu aralar benim yaşıttım kadınlar arasında genç erkek merakı var bilirsiniz. Birçok arkadaşımın genç sevgilisi var! Ben hiç kendimden yaşça küçük bir erkekle beraber olmadım bugüne kadar. Nasıl bir duygudur bilmiyorum.

Çekici gelmiyorlar bana ama. Belli olmaz yine de. Bakarsınız birini beğenirim. Bu yaştan sonra kendimden yaşlı bir erkeğe âşık olamam çünkü. Niye olamam? Niyesi var mı Allah aşkına. Belli bir yaştan sonra bazı şeyler eskisi gibi olmuyor. Her istediğinizde... İşte kocam, işte Melih...

* * *

Melih de yaşlandı. Onun da artık cinsel sorunları var. Nerden mi biliyorum? Biliyorum işte.

Hani yeniden buluştuk ya bir kere. Büyünün bozulup bozulmayacağını anlamak için. Ondan sonra bir iki kez daha birlikte olduğumu söylemiştim. İşte onlardan biri, bir hafta sonu kaçamağıydı. Yakın arkadaşlarıyla birlikte Karadeniz'de bir küçük kasabadaki çiftliğe gidecekmiş. Ben de gider miymişim? Delirmişti! Sahiden delirmişti. Onca yıl evli kal, bir arada yaşayama, boşan, dört yıl görüşme, sonra çık ortaya ve kaçamağa davet et!

Gittiğime göre ben de delirmiş olmalıydım!

Gittim maalesef!

Çok düşündüğümü söylemeliyim, ansızın gelen bu teklif karşısında. Baştan "Hayır!" diyemediğime göre gitmek istiyordum. Acaba ondan tamamen kopmam için, bir gece ve bir hafta sonunu da birlikte geçirmem mi gerekiyordu? Gördüğünüz gibi kendime haklı gerekçeler arıyordum. Gitmek istiyordum kısacası.

Bir yalan uydurdum Oğuz'a. İşle ilgili bir geziye gideceğimi

söyledim. Kolay oldu izin almam. Tek korkum yolda bir trafik kazasına kurban gitmekti. Böyle bir şey olursa bir anlamda tarih teker-rür edecekti ki, asla istemezdim bunu. Bu nedenle çok tedirgindim yola çıktığımızda. Gideceğimiz yere varıncaya kadar da korkumu üstümden atamadım.

Her şey güzeldi. Özlemiştim Melih’le birlikte olmayı. O tür yerlerde ne yapılır? Bol bol yemek yenir, içki içilir? Güzel yemek yapıyordu ekiptekiler; zeytinyağlılar, börekler, salatalar, tatlılar. Biz de bol bol yemek yedik, içki içtik, eğlendik. Bir tek o işi yapmadık!

Yapamadık.

Gider gitmez ayaküstü seviştik bir tek. Diğerleri etrafı kolaçan ederken, biz kaşla göz arasında, üstümüzü çıkarmadan, ayakta sevişiverdik. Severim böyle kaçamak sevişmeleri aslında. Birbirinizi çok özlemişsiniz, dayanamıyorsunuz. Veya vaktiniz yok diyelim eve gitmeye, soyunup yatağa girmeye. Veya birileri içerideyken sevgiliniz sevişmeye hazır durumda. Onu öyle görünce siz de tahrik oluyorsunuz. Adrenalin iyice yükseliyor.

Neyse, ayaküstü seviştik işte birbirimizi çok özlediğimiz için. O kadar! O gece geç saatte yatağa giderken çok heyecanlıydım ben. Kolay mı, dört yıl sonra yeniden buluşmuşuz. Yıllar sonra bir kaçamak yapacağız. Zaten bundan dolayı yeteri kadar heyecanlıyım. Kocamdan gizli sevgilimle, eski kocamla buluşmaya gitmişim falan filan.

Odaya gittik, acayip sarhoş Melih. Yatağı zor buldu. Üstünü zorlukla çıkardık ve öylece sızdı kaldı. Her şeyi göze alıp, onun peşinden gitmişim. Niye, o istediği için, onu kırmamak adına. Elbette ben de istiyordum ama ısrar etmese ben ona “Haydi bir kaçamak yapalım!” der miydim? Gelmişim işte buralara, kocamı aldatmak pahasına. Peki ama ne için? Eski kocamla kardeş gibi yatıp uyumak için mi? O yanımda horlarken ben sinirimden tepinmek üzereydim. Nasıl kızıyordum kendime, “Ne işin var senin burada?” diye.

Sabah gözümü açtığımda yanımda onu, bana sarılmış bir vaziyette bulunca sinirim geçti bir an. Belki dedim kendime, gece yerine şimdi sevişiriz. Nerde?

Yine olmadı. Yine hayal kırıklığı.

Hevesimi geceye bıraktım, günümü ziyan etmemeye çalıştım.

Akşam olup da içmeye başlayınca bu kez engel olmaya çalıştım. Yi-ne içecek, yine sarhoş olacak, yine sızıp kalacaktı. Bu nedenle surat astım. Ben surat asınca o da astı. Ve herkesin içinde beni bırakıp yatmaya gitti. Dolayısıyla kaçamağımız vukuatsız sona erdi.

İşte o zaman anladım ki, seks çok önemli. Seks olmayınca olmuyor. Ne kadar severseniz sevin, o işi yapmak istiyorsunuz. Vücudunuz istiyor, hormonlarınız istiyor. Bir ilişkinin olmazsa olmaz kuralı cinsellik. Bu durum da ilişkimizin bitmesinde etkili oldu. Boşu boşuna kocamı aldatmaya değmez, dedim içimden.

* * *

Şimdi diyeceksiniz ki; hem seks bir ilişkide olmazsa olmaz kural diyorsun hem de sevişmek istemediğinden söz ediyorsun. Nasıl oluyor peki bu? Bilmiyorum ama bugünlerde durum bu. Ne yapayım, elimde değil. İstemiyorum.

Kendi kendimi tatmin ediyorum, hayal kuruyorum. Bu, bana yetiyor. Hayallerimde Melih var genellikle. Arada bir hayatıma giren diğer erkekleri düşlediğim de oluyor. Hiç sevişmediğim, beğendiğim erkekleri de aklıma getiriyorum ara sıra ama başrol oyuncusu daima Melih.

SADEGÜL

38 yaşında, lise mezunu, dul, bir çocuk annesi. Kısa süren cinsel yaşam. Bir parmak bal çalındı dudaklarına, hâlâ onunla idare ediyor. Yalnız gecelerini sadece hayaller süslüyor...

İlk gecemi anlattım size. Tam bir hayal kırıklığı. Üstelik fiziksel ve ruhsal bir çöküntü. Ben günler, haftalar, aylar boyunca o büyük ânı bekleyeyim, hayaller kurayım, müthiş sevişme sahneleri düşleyeyim, sonrasında bir tecavüz olayıyla karşılaşayım. Yalan mı? Tecavüz değil mi yaşadığım?

İçinde hiçbir sevgi kırıntısı olmayan bir ilk geceydi. Hayvan gibi üstüme çıktı kocam. Bana tek bir güzel söz söylemeden, okşama-

dan, öpmeden çullandı üzerime. Her yerimi çürüttü. Sevişmedi, becerdi beni. Kızlık zarımın yerinde olduğunu görünce de, dönüp arkasını uyudu.

Bense o gece hiç uyumadım. Ağladım sürekli. Her tarafım ağrıyordu üstelik. İlk gecemi asla böyle hayal etmemiştim. Bana sarılacaktı, beni yavaşça öpecekti, soyunmama yardımcı olacaktı, gelinliğimi çıkardıktan sonra uzun uzun seyredecekti beni, sonra da öpüşecektik. Böylece başlayacaktık sevişmeye. Ne kadar güzel olduğumu söyleyecekti. Onu nasıl tahrir ettiğimi, aylardır bu anı beklediğini falan.

Gerisini hayal edemiyordum. Neler olacağını bilmiyordum çünkü.

* * *

Ancak evliliğimiz boyunca hayal ettiğim gibi bir sevişme yaşamadım.

Sabahleyin, yani o ilk gecenin sabahı dürtüklenerek uyandırıldım. “Ne iş böyle salonda uyumalar? Niye yanımda değilsin?” diye hesap sordu üstelik.

Özrü kabahatinden büyüktü! Başıma iş almıştım galiba. Ben özür dilemesini beklerken o bana söyleniyordu. “Haydi kalk da kocana kahvaltı hazırla. Seni böyle mi yetiştirdiler kızım, ne bu tavır, ne oluyor, anlayalım?”

Sinir içindeydim. Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Battaniyeyi alarak yatak odasına giderken popoma bir şaplak indi. Ardından kendimi havada buldum. Ne olduğunu anlamaya çalışırken yataktaydım bile. O ise yine üstümdeydi. Geceki sahne tekrarlanıyordu. “Önce karılık görevinin esasını yerine getir, sonra kahvaltıyı hazırlarsın,” diyerek öpmeye başladı beni. Bu kez böğürmüyordu. Tükürükler de saçmıyordu geceki gibi ama, yine de canımı acıtıyordu.

Çırpınıyordum altında. Kendimi kurtarmaya çalışıyordum. “Ne debeleniyorsun kızım, nağme mi yapıyorsun, ne oluyor sana?” diye söylenerek sarstı beni. Gözlerine bakınca korktum suratının ifadesinden. Tokadı inmek üzereydi ki, kafamı yana çevirip kapadım gözlerimi. Çırpınmayı da bıraktım. “Hah şöyle, dayak yemek istemiyorsan rahat dur, sıkma canını adamın.”

Gözlerimden akan yaşları engelleyemiyordum. Sessizce ağlamaya başladım. Direnmeyi bırakmıştım ister istemez. Ne olacaksa olsundu, bir an önce kurtulmalıyım bu durumdan. Yine canım yandı. Hatta geceden daha çok. Dayanılır gibi değildi. Çığlıklar atıyordum elimde olmadan. “Yapma ne olur, çok acıyor,” diyordum. “Ne biçim kadınsın sen be?” diyerek itti beni, “Ne oluyor böyle?”

Ben debelenmeye devam edince, “Allah kahretsin bel!” diye iterek kalktı üstümden. Odadan çıktı.

366 Sabahlığımı geçirdim üstüme ağlayarak. Çarşafı toplamaya başladım. Banyoya girip ne yapacağımı düşündüm bir süre. Elimi yüzü yıkayıp kendime gelince dışarı çıktım. Korka korka yatak odasına girdim. Yoktu odada. Bu kez mutfığa gittim yine ürkerek, kahvaltı hazırlamak için. Hiç ses gelmiyordu içeriden. Salona baktım, yoktu. Evin her tarafına baktım, gitmişti.

* * *

O gece geç geldi eve kocam. İçkiliydi. Sevim Abla, “Onu uyumadan bekle,” dediği için salonda oturup beklemiştim. Ama beklerken içim geçmiş, kanepeye kıvrılmıştım. Anahtar sesini duyunca irkildim ve doğrulup oturdum. Salona girince, “Hoş geldin,” dedim ayağa kalkarak. Bakamıyordum yüzüne, başımı yere eğdim. Yanıma geldi, başımı kaldırdı, yüzümü ellerinin arasına aldı. Ateşli bir şekilde dudaklarımdan öptü. Çaresiz boyun eğdim. Sonra kendine çekti beni, sarıldı iyice.

“İyi misin?” diye sordu. Bu sorudan yüz bularak, “Evet!” dedim. Kendimi tutamadım daha fazla, başladım ağlamaya. “Ne olur anlayış göster bana. Canım gerçekten çok yandı. Niye bilmiyorum? Ne istersen yapacağım tabii, kocamsın ama...” Devam edemedim. Sustum. Sonra yine kekeleyerek “Dün gece çok korktum. Hâlâ da korkuyorum. Ne olur iyi davran! Canımı yakma!” dedim. Sarıldı bana yumuşak bir şekilde. “Tamam!” dedi.

Birlikte yatak odasına gittik. Yatağa girdik ve sarılarak uyuduk. Sabahleyin onun okşamaları ile uyandım. Okşamaları dediysem, yanlış anlamayın, nazik hareketler değil. Gayri ihtiyari kasıldım.

Üzerime iyice abandı bunun üzerine ve yine becerdi beni. Yine çok canım yandı.

O ıslık çalarak banyoya giderken, ben de ağlaya ağlaya mutfaka yöneldim; Masayı hazırlamıştım ama o giyinip çıktı hemen.

Kendimi yatağa attım o gider gitmez. Canım hâlâ yanıyordu çünkü. Mastürbasyonu, o gün canımın acısını gidermek için cinsel organımı okşadığımda keşfettim.

Beni çok rahatlatan bir ürperti hissettiğimi hatırlıyorum. Rahatlayınca, kocamla sevişmeyi istediğimi fark ettim. O, bunu yaptığımı bilse ne düşünürdü acaba?

Hangi konuda ne düşündüğünü bilmiyordum ki! Birlikte olduğumuz saatler o kadar azdı ki! Sabah erkenden gidiyor, gece geç saatlerde geliyordu. Evde olduğu zamanlar ya yemek yiyor ya da sevişiyordu.

367

* * *

Zamanla, onunla sevişmekten zevk aldığım anlar da oldu, şimdi yalan söylemeyeyim. Artık alışmıştım herhalde onun sert ve hoyrat hareketlerine. Bazen, çok ender olsa da hoşuma gidecek şeyler yapıyordu. Göğüslerimi okşarken, kendim çalıp kendim oynadığım zamanki ürpertilere benzer hisler oluşuyordu bende. Aslında biraz okşamasını, yavaşça öpmesini istiyordum. Bunları yapsa daha çok zevk alacaktım sevişmekten.

Eve, içinde çıplak kadın resimleri bulunan erkek dergileri getiriyordu. Bazıları İngilizceydi, hiçbir şey anlamıyordum ama fotoğraflar çok edepsizdi, inanamıyordum gördüklerime. Kadınlar her taraflarını gösteriyorlardı. Bir insan nasıl öyle soyunabilir, anlayamıyorum. Dedem, annem falan görse ar damarları çatlamış bunların derdi mutlaka. Benim de garibime gidiyordu doğrusu. Merak etmiyor da değildim acaba ben yapabilir miydim diye.

Bir kere çok zevk aldım sevişmekten. İçki içmiştim o gece. Kocam her gece olmasa da sık sık içki içerdi yemekte. Akrabaları vardı o akşam; kuzenleri, kardeşleri. Bir kadeh rakı içmiştim ben de. Alışkın olmadığım için çarpılmıştım hemen. Ama ev sahibiydim, dikkatli olmak zorundaydım. Kendimi kontrol etmekten imanım gevredi. Misafirler gider gitmez, masaları, mutfak olduğu gibi bırakıp kendimi yatağa zor attım. Kocam da sarhoştı. “Ne oluyor?” diyerek yalpalana yalpalana yanıma geldi, yanıma düştü. Ve her za-

man olduğu gibi benimle sevişmeye başladı. Kendimi bırakmıştım artık. Alkolün de etkisiyle gevşemiştim. Onun o kaba ve sert hareketleri bile hoşuma gider gibi olmuştu. Hatta garip sesler çıkıyordu benden. Vücutum karşılık veriyordu onun hareketlerine. Sevişmenin bitmemesini istedim. O hareketlerini sürdürmesini... O her zaman bana çok uzun gelen saniyeler çok çabuk geçmiş ve rahatlamıştı. Uzasın istiyordum ama yine de rahatlamıştım. Sevişmenin ardından da sızdım kaldım zaten.

Ertesi gün “Ne o kız, dün gece orospular gibiydin...” deyince bir ürperti sardı her yanıımı.

368

“Hatırlamıyorum,” dedim. “İkiden herhalde..”

“İkiden ya...” diye gülmeye başladı. “Her akşam içireyim sana öyleyse...” diye devam etti.

Ama pek içemedim. İki gün sonra mide bulantılarım, baş dönmelerim başladı. Hamileydim.

İşte böyle... Aslında erkenden göçüp gitmeseydi bu diyardan rahmetli, anlaşabilirdik belki. Güzel bir seks hayatımız olabilirdi. Seksi seviyordum çünkü. Bazı arkadaşlarım kocalarının asla dokunmamasını istediklerini söylüyorlardı. Hiç hoşlanmıyorlardı sevişmekten. Aslında ben de istemiyordum sevişmeyi ama benim isteksizliğim adamın kaba davranışlarından ve canımın yanmasından dolayıydı. Bir iki ay sonra canımın yanması azalmıştı, ister olmuştum sevişmeyi. Dokunulmak bile hoşuma gidiyordu. Bana yumuşak ve sevecen davransa sabah akşam yataktan çıkmazdım hiç. Her türlü pozisyonu denerdim. O erkek dergilerinde gördüğüm her şeyi yapabiliirdim.

* * *

Kocam öldükten sonra ailesi memlekette daha fazla kalamadı. Oğlum bir yaşına gelmişti ki her şeyi satıp İstanbul’a geldik, hep beraber. Beni bir an olsun yalnız bırakmıyorlardı. Oğlum, oğulları olmuştu. Büyük bir ev tutuldu İstanbul’da. Dupleks deniyor ya, iki katlı bir villa. Oğlumla ben üst kata taşındık, bir de görümcem. Kayınpeder, kayınvalide ve diğer görümce aşağıdaydı. İki sene arayla kızlar evlendi zaten, evden ayrıldılar. Biz kaldık bir başımıza.

Bir iki kez kısmetim ıktı. İki tanesini bana haber bile vermediler, hemen reddetmiş kayınvalidem ve kayınpederim. Aradan epey

süre geçince acıdılar herhalde hâlîme. Genç ve güzel bir kadın, yalnız! Biri epey yaşlıydı, ben 25 ya da 26 yaşındayım adam ise 50 küsur yaşlarında. “İster misin?” diye sordular, ‘hayır’ dedim. Ne yapacağım o yaşta adamı ya!

Belki de evet desem iyi olacaktı, adam yaşıyormuş hâlâ. Başka bir kadınla evlenmiş. Bir de çocukları olmamış mı?

Uzaktan akrabalarından biri talip oldu bir de. Onun da karısı ölmüştü, iki tane kızı vardı. Bizimkiler de onaylıyordu bu evliliği. Neden bilmem; ona da kanım ısınmadı, istemedim. Akıllanmamıştım zahir. Görür görmez kalbimin vurulacağı birini arıyordum. Vurulmuştu da ne olmuştu sanki.

369

Sonra kesildi birden kısmetler. Belki istemediğim duyulunca vazgeçti yeni damat adayları. Belki de benim haberim olmadan geri çevrildiler kayınpeder tarafından.

Sonra düzenbaz herif çıktı karşıma. Kocamdan sonra bana en fazla yakın olan, elimi tutan, kolunu omzuma atan, koluna girdiğim, başımı göğsüne yasladığım ikinci erkek. Onunla yakınlığımızın bu kadarla sınırlı kalmasına rağmen hayallerimde defalarca seviştik. Öyle başlıyordu hayalimdeki senaryo. Otomobile biniyor ve onun evine gidiyorduk birlikte. Önce kanepede başlıyorduk öpüşmeye. Sonra boynuma gidiyordu tenimi ateş gibi yakan dudakları. Oradan omuzlarıma. Gömleğimin düğmelerini çözüyordu bu arada. Ben durdurmaya çalışıyordum ama nazıkçe engel oluyordu bana. Sonra kucağına aldığı gibi yatak odasına taşıyordu beni. Orada çıırılçıplak soyuyordu ve ben ateşli bir yaratığa dönüşüyordum. Bir-iki kez gece yarısı tesadüfen seyrettiğim açık saçık filmlerdeki kadınlar gibi şekilden şekle giriyordum. Üstüne çıkıyordum, altına yatıyordum.

Artık onu düşünmüyorum. Şimdilerde vapurdaki adamla sevişiyorum. Bazen de beğendiğim ünlü erkeklerle.

Son günlerde vapurdaki adam var hep kafamda. Sanki onunla evliymişiz gibi hissediyorum çoğu zaman. Elimde değil. Kendimi kandırıyorum, biliyorum ama hoşuma gidiyor. Vermeyince Mabut neylesin Mahmut! Gerçeğini yaşayamıyorum, bari oyununu oynayayım diyorum. Seksi geceliklerimi giyiyorum eğer hava soğuk değilse. Konuşuyorum içimden onunla. Onun beni beğendiğini, arzuladığını hayal ediyorum. Yatağa girerken sanki yatağın bir tarafında o

yatıyormuş gibi hareket ediyorum. Onun tarafına doğru dönüyorum, öpüşecekmiz gibi. Sonra birbirimize iyi geceler diliyoruz. Diliyoruz ve ben hayallere dalıyorum.

Bir-iki kez rüyamda seviştim onunla. Rüyalarımda çok sevişirim ben.

Kocamla da seviştim bir kez rüyamda. Hayatta olduğu zamanki gibi canımı acıtmasına rağmen yine de güzeldi biliyor musunuz? Rüyada da olsa, sevişmişim!

Çürüdüğümü hissediyorum böyle sevişmeye sevişmeye. Kim söndürecek ateşimi, merak ediyorum. Sabreden derviş muradına eremiş de bizim hasret ne zaman sona erecek? İş işten geçince mi? Ya evlenmeden menopoza girersem? Ya kısmetim çıktığında iş işten geçmiş olursa? Tanrım duy sesimi! Yalnızlık sana mahsus değil midir? Yetmez mi çektiğim çile? Yara sıcakken sarılır. Benim yaram kaçınıcı kez kabuk bağlıyor. Artık dayanamıyorum. Tek başıma mutlu değilim, görmüyor musun hâlimi?

370

SONGÜL

37 yaşında, iç mimar, bekâr ve çocuksuz. Sevgisiz ve erkeksiz yaşayamayan bir gül daha. Son sevgilisiyle mutluluğu yakalamış görünüyor. Belli olmaz, bakarsınız son gülen iyi güler...

İlk orgazmımı kayak hocasıyla yaşamış olmalıyım! İlk öpüşme ile. Öyle güzel, öyle ateşli öpmüştü ki, başka bir boyuta ısınlanmıştım sanki. Dizlerimin bağı çözülmüştü, kollarına bırakmıştım kendimi. Tutmasa, orada yığılabilirdim yere.

O günden sonra çok düşündüm o öpüşme anını. Ne zaman düşünsem aynı heyecanı duydum. Çok canım sıkıldığında, kendimi kötü hissettiğimde, sevgilimden ayrıldığımda onunla öpüştüğüm o anı düşünüp, rahatlamaya çalıştım.

Acaba şimdi nerededir? Onu bulsam, bir daha öpüşsem, aynı hazzı alabilir miyim?

Aslında bir genç kızın başına gelmesini istemeyeceği sevimsiz

başlangıçlar yaşadım hep. Ergenlik çağındayken sonu karakolda biten bir macera yaşamak kaç genç kıza nasip olmuştur? Uzunca bir süre kimseyle çıkmadım. Bir erkeğin bırakın öpmesine, dokunmasına bile izin vermedim.

Sonra çok tatlı biri çıktı karşıma. Dünyalar tatlısı bir erkek. O senenin yazı, tatilde tanıştım yeni sevgilimle. Dayımlara tatile gelmişiz. Kuzenimin arkadaşı; adı Selim. Adı gibi halim selim biri. Saçları her zaman dağınık, şişe dibi kalınlığında gözlükleri var. Hep kitap okuyor. Orhan Pamuk'a benzetiyorum onu. O zamanlar Pamuk'u tanımıyorum tabii, şimdi benzetiyorum. Adı Orhan olsaydı, kesin oydu diyebilirim. Bu kadar benzerlik olur.

371

Sevimsiz olaydan sonra, ilk kez onunla el ele tutuşuyorum.

Yazlık sinemaya gitmişiz; o, ben, kuzenlerim, kuzenlerimin arkadaşları. Bir macera filmi, adını hatırlamıyorum, vurdulu kırdılı bir film. Bir sahnede çok korkuyorum. Yanımda o var ve hemen onun koluna sarılıyorum. O da fırsatı kaçırmıyor ve bırakmıyor elimi. Hiç telaşa kapılmıyorum. Tam tersi ılık bir sıcaklık yayılıyor içime. Kendimi acayip güvende hissediyorum.

Işıklar yanınca elimi bırakıyor. O zaman bakışıyor ve utangaç utangaç gülümsüyoruz. Tatilin sonuna kadar da her fırsatta el ele tutuşuyoruz. Balığa çıkıyoruz birlikte. Yan yanayız hep. Denize giriyor, güneşleniyor, sohbet ediyoruz. Bir akşam, bir fırsatını bulup dudaklarıma öpücük konduruyor yavaşça...

Tatil bitince ayrılıyor. Mektuplaşıyoruz bir süre. Önceleri her hafta mektup yazarken birbirimize, zamanla süre uzuyor, ayda bir, iki ayda bir yazışmaya başlıyoruz. Sonra bayramdan bayrama, yılbaşında kart atıyoruz birbirimize. İkimizin de başka sevgilileri oluyor çünkü. Şimdi nerededir, bilmiyorum. Özledim onu. Bilsem nerede, gidip konuşmak isterim.

Selim'le birlikte geride bırakıyorum dokunulma korkumu. Ulu-dağ'daki ilk öpüşmeyle tamamen ortadan kalktığını düşünüyorum. Zira hiç tanımadığım bir erkekle hiçbir endişeye kapılmadan öpüşüyorum. Yine de yeni bir erkekle yaşayacağım her ilk dokunuş, ilk öpüşme ve ilk sevişme her zaman tedirgin ediyor beni.

İşin tuhaf tarafı, Ekin'le böyle bir endişeye hiç kapılmamam. Ona çok güvenmem. Belki de ondan çok hoşlandığım için. Karşılaş-

tığımız anda bir şeyler kopmuştu içimden, beni soyan bakışlarıyla kendimden geçmiştim. Ama sonrası...

Bu olayın üzerinde çok düşündüm. Neden böyle bir şeye maruz kaldım diye. Madem çok hoşlanıyorum ondan, neden tecavüze uğruyorum? Neden durmuyor ben istemeyince? Dursa, anlayışlı davranrsa, alttan alsa, beni yumuşatsa, o kötü sahneler, yaşanmasına gerek kalır mıydı?

Peki neden ben başta “evet” deyip, sonra vazgeçiyorum? Bende mi yanlışlık? Elbette eve giderken başıma gelebilecekleri tahmin ediyorum. Öpüşüp koklaşacağımızı düşünüyorum. Ama beni hemen yatağa atmaz diye düşünüyorum. Hani her şey sırayla oluyor ya, adım adım.

Belki de eli bacaklarımın arasına gidince korkuyorum. O sonu karakolda biten sevimsiz olay geliyor aklıma ve tedirgin oluyorum. Paniğim ondan belki? Bir şeyler kalbimi sıkıştırıyor. Ve ben üstümden kalkmasını istiyorum. İsteğim gerçekleşmediği için de direniyorum.

Uzun süre kendime gelemiyorum. Birkaç hafta her yatağa girişimde yaşadıklarım geliyor gözümün önüne. Rüyalarıma giriyor, kâbuslar görüyorum. Psikoloğum benim çok güçlü olduğumu söylüyor. Bunca olaya rağmen hâlâ ayaktayım, sağlıklıyım ve sevmekten vazgeçmiyorum!

Peki, sevişme sırasında orgazm oluyor muyum? Hani yaygın bir görüş vardır, kadınların sertlikten, tecavüzden hoşlandığına dair. Başkası adına konuşamam ama benim için böyle bir şey söz konusu olamaz. Değil zevk almak, nefes alamıyorum o sırada. Ölümle hayat arasında gidip geliyorum. Tek isteğim üzerimden kalkması, durması ve beni rahat bırakması. Zaman geçtikçe yüzündeki ifadenin değişmesi, çirkinleşmesi, ne söylersem söyleyeyim durmaması çok korkutuyor beni. O dakikada öldürülebileceğimi düşünmeye başlıyorum. Çok korkuyorum. Filmlerde izlediğim sapıklara benziyor çünkü. Tek isteğim bir an önce kurtulmak. O yüzden karşı koymuyorum.

O günden hatırımda kalanlar, korku, gözyaşı, endişe ve hayal kırıklığı oluyor. Ne zevk, ne orgazm, ne kızlık zarımın yırtılması...

Bütün bunlara rağmen Ekin’le yeniden yatıyorum!

Evet, yatıyorum!

* * *

Ekin’le yaşadıklarımı anneme anlatıyorum birkaç gün sonra. Anlıyor hâlimden bir terslik olduğunu çünkü. Ben de ona anlatmak için çıldırıyorum aslında ama, nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Sonunda o beni karşısına alıp, “Haydi anlat bakalım neler oldu?” deyince ağlaya ağlaya özetliyorum olup bitenleri.

Söyleyecek bir söz bulamıyor önce. Çok sinirleniyor, kalkıp sigara yakıyor, dönüyor odanın ortasında. Ve bana dönüp şunları söylüyor: “Üzülme! Kötü bir tecrübe olmuş ama hayat böyle. Karşına her zaman iyiler çıkmayacak, başına kötü şeyler de gelecek. Aferin, mantıklı davranmışsın. Eğer ararsa bir daha seni, telefonu bana ver. Ben konuşacağım onunla. Okula gelirse öğretmenlerinden yardım iste...”

Biraz olsun rahatlıyorum. Unutmaya çalışıyorum olanları. Ancak 19 Mayıs törenleri yaklaşıyor ve ben yine tedirginleşiyorum. Onu görmemek için katılmak istemiyorum ama gitmeme şansım yok!

Neyse, onu görmeden tamamlıyoruz gösteriyi. Biraz olsun rahatlıyorum. Artık dönüş yolundayız. Vapura biniyoruz hep birlikte. Hava güzel, en üst kattayız. Karşılıklı iki sırayı doldurmuşuz. Ben en uçta deniz kenarında oturuyorum. Arada bir denizi seyretmeye dalıyorum. Kızlar şamata yapıyorlar. O yaşta her şeye gülünür, her konu abartılır ya, öyle bir havadayız. Ben de ortama uyup kahkaha-lar atıyorum.

Bir ara bir ses “Arkana bak!” diyor sanki. Dönüp bakıyorum nedsiz bir şekilde. Ve...

Onu görüyorum; Ekin’i.

Aynı anda karşılaşıyor gözlerimiz. Gülümsüyor bana, ilk gördüğüm anda beni etkileyen, kısık kısık bakan kahverengi gözleriyle. Ani bir refleksle önüme dönüyorum. Sabahki sıkıntılı anım geri geliyor. Kalbim bir kuş gibi çırpınıyor yeniden. Tanrım, ne yapacağım ben? Denize çeviriyorum bakışlarımı. Belki görmem böylece. Oysa sıcak nefesi enseme! “Merhaba!” diyor en romantik sesiyle. Tanrım! Arka sırada oturandan izin istiyor, duyuyorum; “Affedersiniz,

sevgilim bana küstü, onunla barışmam lazım, şuraya sıkışabilir miyim?” Sesinden yaşlı olduğumu anladığım kadın, “Elbette yavrum!” diyor.

Daha bir sokuluyor bana. Başımı çevirsem yüzü yüzüme degecek. Başlıyor kısık sesle konuşmaya; “Sevgilim, lütfen konuş benimle, lütfen. Lütfen bakar mısın bana, bir kez döner misin, bir kerecik, beni affettiğini söyle, hemen gideceğim!”

Sanki film çevriliyor! Herkesin gözü bizde, herkes bizi dinliyor. Biraz önce ortalığı ayağa kaldıran kızlar bile fısıldaşıyorlar.

“Haydi sevgilim, bir kerecik dön bak, beni affettiğini göreyim!”

Dönüp baksam herkes alkışlayacak. Beden eğitimi öğretmenime bakıyorum yardım etmesi için. Onay beklediğimi sanıyor, başıyla tasdikliyor. Niye beni kimse anlamıyor?

Aslında hoşuma gidiyor ilgi çekmek. Her zaman sevmişimdir ilgi çekmeyi ama...

Bilmiyorlar ki niye küstüğümü, bana neler yaptığını? Bilseler ne derler acaba? Ayağa kalkıp tüm olanları söylesem mi? Ne yaparlar o zaman? Üstüne çıllanırlar mı Ekin’in? Tekme tokat girişip, denize atarlar mı?

“Haydi sevgilim, konuş benimle, bir kerecik olsun konuş benimle. Bir bak bana, bir dön bana.” Dönüp baksam mı? Yoksa tokat mı atsam? Nasıl da uysal! Nasıl da yalvarıyor! O gün de ben öyle yalvarıyordum; “Ne olur yapma, lütfen, lütfen bırak beni!” diydum.

Vapur yanaşiyor iskeleye. Ayağa kalkıyoruz. Yanı başımda bitiyor yine. Öğretmen yanıma gelince, aramızı bulmasını istiyor ondan; “Sizi rahatsız ettim biliyorum ama beni anladığınızı umuyorum. Suçluyum, kalbini kırdım onun. Ama kendimi affettireceğim,”

Tavlıyor herkesi. “Ne büyük aşk!” diyorlar. Kızların neredeyse tümü iç geçiriyor, kıskanıyorlar beni. Benim fazla naz yaptığımı düşünüyorlar. Şımarık olduğumu. Öyle miyim? Acaba sahiden pişman mı? Özür mü dileyecek? Ne söyleyecek bana? Yumuşuyor muyum ne?

İskelede herkes ayrılıyor. Ben de dolmuş durağına doğru yürüyorum bir iki kişiyle. Ekin de peşimde. Yanıma oturuyor. Kızların parasını da ödüyor. Yol boyunca elimi tutmaya çalışıyor, koluma gi-

riyor. Dönüp bakıyorum dayanamayarak. Nasıl sıcak bakıyor, nasıl da pişman!

Allahım! Kalbim çarpıyor yeniden.

Eve yaklaşınca iniyorum. O da peşimde. Evin kapısının önünde, beni rahat bırakmasını istiyorum. “Lütfen,” diyor, “lütfen konuşalım, izin ver, özür dileyeyim senden.”

Annemle karşılaşılıyor o sırada. Annemle! Rahatlıyorum aniden. “Anne!” diye çığlık atıyorum. Beni ve Ekin’i süzüyor kapıda. Onun kim olduğunu anlıyor hemen, “Neler oluyor?” diyor. Hemen öne çıkıyor Ekin. “Ah, teyzeciğim, ne olur yardım edin bana, kızınızın kalbini tamir etmem lazım, ama izin vermiyor!”

375

Nasıl da alçak! Nasıl da yalancı! Annem de şaşırıyor pişkinliğine. Olayı benim abarttığım düşüncesi bile aklından geçiyor olabilir.

“Oysa ben onun gönlünü almayı çok istiyorum. Ne olur, yardım edin bana. Ne yapmalıyım?” diyor, Ekin utanmadan.

Annem “Biliyorum neler yaptığını kızıma! Gel de yukarı, konuşalım!” deyince bu kez panikleme sırası ona geçiyor.

Annem onu salona alıyor. Baş başa konuşuyorlar bir süre. Sonra annem beni çağırıyor. Ekin’den onun yanında benden özür dilemesini istiyor. Özür diliyor Ekin. Neden öyle davrandığını kendisinin de bilmediğini, kendini kaybettiğini ama beni çok sevdiğini, bundan sonra asla beni kırmayacağını, istemeyeceğim hiçbir şeyin olmayacağını söylüyor.

Yumuşuyorum bu durumda. Annem de affettiğine göre sorun yok!

* * *

Barışıyoruz. Annemden yüz bulunca sinemaya götürmek istiyor beni. Kabul etmiyorum. kadar şanslı bir kız olduğumu, harika bir anneye sahip olduğumu söylüyor. Ertesi hafta için söz istiyor benden. “Peki!” diyorum. O gidince annem “Hoş çocuk!” diyor. Ne konuştuklarını sorduğumda, “Gerekenleri söyledim ona. Merak etme, bir daha kötü bir şey olmaz!” diyor. “Anne ona kızmadın mı, böyle davranması normal mi?” diye sorduğumda, “Değil ama sen de suçlusun. Hem evine gidiyorsun, hem evet diyorsun, hem hayır. O da delirmiş. Doğru değil tabii, anlayışlı olması lazımdı ama olmuş işte.

Neyse ki hatasını anlamış. Özür dilemeyi biliyor,” yanıtını veriyor. O gece, o hafta, hep Ekin’i düşünüyorum. Onu seviyor muyum, yoksa nefret mi ediyorum? Duygularımdan emin değilim.

Bir hafta sonra, beni almaya eve geliyor. Annem yok evde! Neden yok? Bir randevusu varmış. “Kal, beni yalnız bırakma!” diymiyorum. Ekin’in eve girmesini istemiyorum aslında. “Hemen çıkalım,” diyorum. Çıkıyoruz. Garip bir aşk filmine gidiyoruz. Brooke Shields’in bir filmi, *Affedilmeyenler* mi, *Unutulmayanlar* mı, öyle bir şeydi. Kızın çılgın bir sevgilisi var, evi yakıyor falan. Film boyunca elimi tutuyor. Sevişme sahnelerinde sımsıkı sıkıyor elimi, kolumu okşuyor. Dayanamıyorum. Yelkenleri indiriyorum. Yumuşuyorum. Çıkışta beni eve kadar getiriyor. İçeri girmek istiyor. İzin veriyorum.

Koltukta yan yana oturuyoruz. Elimi tutuyor önce. Beni öpmek istediğini söylüyor. Film geliyor aklıma. İçimden yumuşak bir şeyler akıyor. Ses çıkarmayınca eğilip yavaşça öpüyor dudaklarımdan. “İstemediğin hiçbir şey olmayacak, söz!” diyor. Kanepeye yatırıyor beni. “İstemezsen giderim,” diyor. Öpmeye devam ediyor usul usul. “Ama biliyorum, benim kadar sen de istiyorsun. Yalan mı, söyle istediğini, itiraf et!” diyor.

Dudaklarımdan boynuma iniyor dudakları. Elleri gömleğimi açmaya çalışıyor. İtiraz etmiyorum. Odama götürüyor beni. Odamda sevişiyoruz. Bu kez zevk alıyorum. Orgazm oluyor muyum? Bilmiyorum. Ama hoşlanıyorum sevişmekten. O kadar yavaş, o kadar nazik davranıyor ki! Sanki bana tecavüz eden adam o değil. Filmin etkisinde kaldığımı hissediyorum. Kendimi o iki sevgilinin yerine koyuyorum galiba. Biz iki âşıkız demek ki! Tutkulu âşıklar böyle davranıyor demek ki!

Sanki farklı iki Ekin’le beraberim. Ötekini değil, yenisini seviyorum elbette.

Birkaç kez daha birlikte oluyoruz, yine bizim evde. Okulların kapanmasıyla ortadan yok oluyor. Aramıyor beni. O aramayınca ben de aramıyorum. Böylece çıkıp gidiyor hayatımdan. Üzülüyor muyum? Bilmem! Aramayı hiç düşünmüyorum. Düşünmediğime göre üzülüyorum herhalde. Sadece kendime kızıyorum. Hem de çok. Neden ikinci, üçüncü kez birlikte oldum diye. Ve kendime söz

veriyorum. Bir daha yalanlarına kanmayacağım! Ne olursa olsun birlikte olmayacağım. İlişkiyi bitirmeye karar veriyorum. Aradığın-da, telefonu yüzüne kapatıyorum. Bir daha da aramıyor. Böylece bir dönemi, bir daha açmamak üzere kapatmış oluyorum.

* * *

Lise bitmiş artık, üniversite dönemi başlamış. Yeni arkadaşlar, yeni aşklar. Bekâret konusunu hallettiğim için rahatım. Ama daha dikkatliyim. Tanıştır tanışmaz sevişmeyeceğime dair söz veriyorum kendime! Kalbimi çalan yeni erkekle de uzun bir süre yatağa girmiyorum. Masum masum flört ediyoruz. Sanırım benim bâkire olduğumu düşünüyor üniversiteli aşkım Mustafa. Bu yüzden beni eve atmaya, arkadaşının evine götürmeye çalışmıyor. Aramızda o konu hiç konuşulmuyor

377

Yaz gelince, birlikte tatil planı yapıyoruz okul arkadaşları. On-on beş kişi gitmeye niyetleniyor ama altı kişi Bodrum otobüsünde buluşuyoruz. Çoğu ailesinden izin alamıyor çünkü. Üç oda ayırtmışız ikiye kişilik. Yolda Mustafa aynı odada kalıp kalamayacağınızı soruyor, çekinerek. “Elbette!” deyince, çocuklar gibi seviniyor. Böylece yatak serüvenimiz başlıyor.

Bütün gün denize girip güneşlendikten, akşam içkili, neşeli güzel bir yemek yedikten, barda dans edip eğlendikten sonra soluğu odamızda alıyoruz. Oldukça heyecanlı. Ben de öyleyim ama tedirgin değilim. Kötü bir şeyler yaşamayacağımı düşünerek rahatım. Sevdığım bir erkeğin yanındayım. Sarhoşum da.

O kadar heyecanlı ki. Ereksiyon olamıyor bir türlü. Uzun bir ön sevişme yaşıyoruz. Aslında ben memnunum hayatımdan. Her şey çok güzel. Ne olduğunu da anlamıyorum. Detaylarını bilmiyorum sevişmenin çünkü. Yaşanan durumun her erkeğin korkulu rüyası olduğundan habersizdim.

Tabii o kendini çok kötü hissediyor. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyor kendini. Sarılıp öperek rahatlatmaya çalışıyorum. Uyu-yoruz biraz sonra. Sızıyoruz aslında içkinin de etkisiyle. Sabahleyin amacına ulaşıyor. Beni öperek uyandırıyor. Çok hoşuma gidiyor bu durum. Akşamki ön sevişmeleri yaşıyoruz yeniden. Bu kez başarılı oluyor. İyi hissediyorum kendimi. Yine bulutların üstüne çıkıyorum.

Bayağı uzun kalıyorum bu kez orada. Tam canım yanmaya başlayacak gibi olurken rahatlıyorum.

Hemen kalkıp tuvalete gidiyor. Duşun sesini duyuyorum. Biraz sonra havluya sarınmış olarak geri geliyor. Bu kez ben kendimi duşa atıyorum. Sıcak su inanılmaz derecede iyi geliyor. Hiç çıkmak istemiyorum duştan. Rahatlamış olarak geri döndüğümde odaya, Mustafa'yı koltukta, düşünceli bir şekilde sigara içerken buluyorum. Yanına gidiyorum. Boynuna sarılıp, bir öpücük konduruyorum dudağına. Bir terslik var hâlinde! Benim kadar mutlu değil gibi!

“Ne oldu?” diyorum, şımarık çocuk edasıyla. “Bir şey mi var?”

“Bu ilk sevişmen değil miydi?” diye soruyor. Anlıyorum hemen durumu. Kan gelmediği için bozuk. “Değildi!” diyorum.

“Bana hiç bahsetmedin,” diyor sitemli bir ses tonuyla.

“Sormadın ki!” diyorum. “Hem benim unutmak istediğim kötü bir tecrübeydi!” diyerek kalkıyorum kucağından. Daha çok meraklanıyor.

“Ne oldu?” diyor bu kez.

“Konuşmak istemiyorum!” deyip banyoya geçiyorum elbiselerimi alarak.

Bozuluyorum aslında bozulmuş olmasına. Ses tonuna. Banyodan çıkınca, “Konuşalım mı?” diyor biraz daha yumaşak bir ses tonuyla. “Hayır!” diyorum. “Bu konu benim için çok özel. Ve konuşmak, hatırlamak, o günleri düşünmek istemiyorum. Ama sen bana yanıt ver. İlk olmadığın için bozuldun mu? Kızgın mısın bana?”

Cevap vermiyor. “Hayır!” diyor. “Hayır ama bana söylemeni isterdim.”

Kötü başlıyoruz tatile sizin anlayacağınız. Sessiz sessiz kahvaltımı ediyorum. Bu hâlimiz diğerlerinin de dikkatini çekiyor elbette. Plajda sürekli kitap okuyorum. Güneşlenirken ne yapacağımı düşünüyorum. Annemi mi arasam?

Yanına gitmeyi düşünürken o geliyor yanıma. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm!” diyorum sevecen bakışlarla. Elimi tutuyor, barışıyoruz. Bir hafta boyunca hemen her gece sevişiyoruz. Bazen sabahları da. Bir daha ereksiyon problemi yaşamıyor.

Her seferinde zevk alıyor muyum? Hayır! Bir şeyler yarım kalıyor gibi geliyor. Her seferinde aynı performansı göstermiyor. Yani

uzun uzun sürmüyor sevişmelerimiz. Bazen kısa sürüyor, tam kendimi bulutların üzerinde hissedecekken yere düşer gibi oluyorum. Her seferinde hemen yataktan kalkıp banyoya gidiyor yıkanmaya. Yatağa döner dönmez de uyukluyor. Bense uyuyamıyorum hemen. Birkaç akşam yataktan kalkıp kitap okuyorum balkonda. Sabaha karşı gözlerim kapanıyor. Bekâret konusunu bir daha açmıyor.

Ama İstanbul'a dönünce eskisi kadar sık görüşmüyoruz. Yaz boyunca bir-iki kez ancak buluşuyoruz. Çeşitli bahanelerle reddediyor birlikte olma önerilerimi. Bunun üzerine "yürekli olmasını" söylüyorum. Özür diliyor. Bir süre görüşmemeyi öneriyor.

Okullar açılınca kendime yeni bir sevgili bulmaya karar veriyorum Mustafa'ya inat. Etrafıma bakıp flört edecek birini arıyorum. Çok hoşuma gitmese de birini buluyorum. Adı Metin. Daha ilk buluşmamızda, "Takıntılarının var mı, bekâret gibi? Çıktığın kızın ilk erkeği olmak istersen, başlamayalım" diye gardımı alıyorum.

Çok şaşıyor, "Hayır!" diyerek ve ikinci buluşmamızda arkadaşının evine davet ediyor beni. Kendimizi yatakta buluyoruz. Aslında bugüne kadar seviştiğim en iyi erkek Metin.

Sevişmekten zevk almamı sağlıyor. Diğerleri gibi yalnız kendini düşünmüyor. Sevişmeyi öğretiyor bana. Zevk alma noktalarımı, bölgelerimi onunla keşfediyorum. Bir erkeğin nelerden hoşlandığını da. Yatakta çok iyi bir ikili oluyoruz ama normal hayatta çok anlaştığımızı söyleyemem.

Bu arada Mustafa yeniden birlikte olmak istiyor benimle. Kıs-kanıyor beni. Kabul etmiyorum teklifini. Kalbim kırılmış. Kolay kolay düzelmez. Gerçek yüzünü görmüşüm adamın. Arkadaş da olamıyoruz, sevgili de.

Metin ile mutluyum. Onunla seksi seviyorum. Seksi bir kadın olup çıkıyorum. Sokakta, otobüste, okulda, arkadaşlarının evinde kısacası her yerde sevişiyoruz. Bizim evde de tabii. Metin'le ilişkimiz devam ederdi eğer yurt dışına gitmeseydi diye düşünüyorum. Bütün ideali Amerika'ya gitmekti. Bunun için uğraşıp duruyordu. Fırsatını bulunca, bırakıp gitti beni. Oysa belki de evlenirdik onunla. Mutlu olurduk. İlker'le tanışmazdım.

İlker... Hayatımın erkeği. En büyük aşkı. Aslında size bir sır vereyim mi, düne kadar hâlâ onu seviyordum. Salih'le ilişkim başlayıncaya kadar unutmamıştım bir türlü. Sanırım artık bitti! Kolay olmadı tabii unutmam.

Ayrılık sürecinde kötü şeyler yaşıyorum çünkü. Onca yaşananlara rağmen gözüm ondan başkasını görmüyor. Beni aramasını, bana dönmesini bekleyerek geçiriyorum yıllarımı. Karısından ayrılmasa dahi metresi olmayı kabul edeceğimi hissediyorum.

Sonunda gözüm açılıyor. İlker'in bana göre olmadığını yeni yeni fark ediyorum. Evlenseydik çoktan boşanmış olacağımızı tahmin ediyorum. Fizik olarak da, karakter olarak da, anlayış olarak da bir-birimizden farklı olduğumuzu şimdi görüyorum. Bana göre değildi, her açıdan birkaç gömlek üstündüm ondan. Ama aşkın gözü kör olduğundan görmüyordum bunu. Cinsel açıdan mutluyuz diye, benim, ruhum, bedenim onu istiyor diye vazgeçemiyordum.

Yalan değil, İlker'le aşkı, seksi, tutkuyu, acıyı, mutluluğu ta iliklerimde hissettim. Her açıdan mükemmeldi. Metin kadar iyi olmasa da, benim için ondan daha eşsizdi. Sabah akşam sevişirdik. Gece yatairken, gece yarısı uykudan uyanıp, sabah gözümüzü açtığımızda, kısacası birlikte olduğumuz her anı sevişerek geçirirdik. Hep yatakta seviştik bugüne kadar. Hepsisi de doyurucuydu benim için. Ayrıldıktan sonra uzunca bir süre sevişmekten zevk almadım. Kimseyle sevişmek istemedim. Seviştim elbette. Orgazm da oldum. Ama iliklerime kadar coşmadım. Vücudum istemedi. Tepeden tırnağa titremedim.

Titreyemiyordum. İstiyordum ama olmuyordu. Onun gibi kimse dokunamıyordu bana. Onun gibi kimse sevemiyordu beni. Ürpertemiyor, kalbimin içini açıp giremiyordu. Bu arada karşıma çıkanlar oluyordu elbette. Benimle yatmak istiyorlardı. Zorluyordum kendimi. Ama olmuyordu. İçim istemiyordu.

Denedim üstelik kaç kez. Hiç zevk almadım sevişmekten. Ahlamadım, ohlamadım. Oysa öpüşürken de sevişirken de bir mucize olmasını bekledim hep. Sevişmenin ardından hemen kaçıp gitmek istedim yanlarından. Oysa onlar bana övgüler yağdırdılar. Ne kadar seksi, ne kadar işveli olduğumu söylediler. Ama ben onlarla bir daha sevişmek istemedim. Ertesi gün hatırlanacak bir anı,

bir iz bulamadım zira. Hatta hatırlamak bile istemedim. Birkaç kez daha yattım sadece. Onların canı beni, benim canım seks istediğinde.

Neyse ki Salih çıktı karşıma. Bir tek Salih kapıları zorladı. İlker'i unutmamı, eskisinden daha az düşünmemi sağladı. O şu anda ruh ikizim sayılabilir benim. Her konuda çok iyi anlaşıyoruz. Hem arkadaşız hem sevgili. Önce kalbimin kapılarını açıyor, sonra beynimin. Yatakta da çok iyiyiz. Metin kadar iyi, İlker kadar doyurucu. Dolayısıyla mükemmel bir ikiliyiz.

Seks konusunda fazla deneyimli sayılmaz aslında. Evlenmeden önce ilişkileri olmuş elbette, randevuevine gidermiş pek çok erkek gibi. Sonra da evlenmiş genç yaşta. Benden önce de karısını aldatmamış söylediğine göre. Bir kez, bir yurtdışı seyahatinde yine bir fahişeyle yatmış. Karısıyla ilişkileri de monotonmuş. Her pozisyonu denemezlermiş.

Benim sekste takıntım yok. Her pozisyonu deniyorum eğer istersem. Denedim de. Böylece erkekleri elimde tutacağımı sanıyordum. Onların her isteğini yerine getirirsem beni terk etmezler, vazgeçilmez olurum diye düşünüyordum. Olmadı ne yazık ki. Rahatlığım, isteklerine isteyerek boyun eğmem, geyşa gibi olmam benden uzaklaşmalarına neden oldu. Korkktular benden, çekindiler. Annem de etkili oldu galiba benden uzaklaşmalarında. Normal annelere benzemediğinden, sevmediler annemi. Hatta kötü kadın gözüyle baktıklarını sonradan anladım. Neyse...

Şimdi Salih'in beni bırakıp gitmemesi için her şeyi yapmaya hazırım. Artık terk edilen olmak istemiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Annemi Salih'le fazla bir araya getirmemeye bakıyorum. Zaten çok sık görüşmüyorum annemle. Telefonlaşıyoruz. Telefonla bile yapacağını yapıyor bazen. Salih'ten ayrılmamı söylüyor habire. Boşandıktan sonra birlikte olmalıymışım. Evli erkekle yaşamak bana yakışmazmış. Annem söylüyor bunu! Kaale almıyorum.

TEKGÜL

36 yaşında, evli, iki çocuk annesi, lise mezunu, işkadını. Tek eşliliği savunan, tek bir erkekle mutlu olunabileceğini savunan tek bir gül o...

Cinsellikle evlendikten sonra tanıştım. Tanışır tanışmaz hoşuma gittiğini söyleyemem. Sarılmaya, öpüşmeye, dokunmaya bir diyeceğim yoktu ama seks olmasa da olurdu!

Yanlış anlaşılmasın, kocamdan yana bir şikâyetim yoktu. Tam tersi, çok yumuşak, çok sevecen davrandı bana ilk andan itibaren. İlk gecemizde ne canım yandı, ne de olumsuz bir olayla karşılaştım. Yine de zevk almadım sevişmekten!

Kocam istediği için her gece o işi yapıyorduk. Orgazm olan oydu. Ben istiyormuş gibi yapıyordum. Ama gün geçtikçe, büyüdükçe, olgunlaştıkça, kendi vücudumu tanıdıkça hoşlanmaya başladım sevişmekten. Çok sonra orgazm oldum. Yani evlendikten yaklaşık iki yıl sonra.

O zaman, yani sevişmekten zevk almaya başlayınca, her fırsatta bu mutluluğu yaşamaya çalıştım. Hayatımın en güzel dönemiydi diyebilirim. Her yerde, her zaman sevişmek istiyordum. Her yerde derken sokaklarda değil elbette. Asla yapmadım böyle bir şeyi, yapmam da! Evim varken niye sokaklarda maskara olayım millete? Yeni ceza kanununa göre üç yıl cezası mı ne varmış! Aklımı peynir ekmekle yemedim ben!

Otelde sevişmeyi çok severim ama. Otel derken lüks oteller, tatil köylerinden söz ediyorum tabii. Seyahate gitmenin en keyifli yanındır benim için otelleri keşfetmek. Önce gider odalara bakarım, banyosuna özellikle. Küvetin büyük ve temiz olmasına önem veririm. Küvette aşk yapmak fantezim vardır çünkü. Sıcak su çok gevşetir beni, rahatlatır ve uyarır. Bir de içki!

Şimdi çocuklarla zor oluyor elbette ama yine de fırsat buluyorum tek başımıza tatile gitmeye. Daha doğrusu yaratıyoruz. Yılda en az bir ya da iki kez karı-koca, çocuklar olmadan kaçamak yaparız.

Çocuk olunca yatak odanızda bile dikkatli olmak zorundasınız. Ayrı odalarda yatmalarına rağmen yatağınıza ne zaman koşup gele-

cekleri belli olmuyor çünkü! Diyelim ki çocukları yatırdınız saatler öncesinden, sabaha kadar uyanmazlar diye düşündünüz ve yatağa girdiniz. Birden kapı açılıp içeri biri süzülebilir. Ya da sabah erken bir saatte. Yine de birbirimize zaman ayırmasını biliriz!

Bu konuda şanslıyım herhalde. Kocamla aynı şeylerden zevk alıyoruz. Yatakta da. En önemlisi ne biliyor musunuz, çekinmeden konuşabilmem, ne istediğimi söyleyebilmem. İlk zamanlar utanıyordum aslında. Şimdiki gibi rahat değildim. Çıplak dolaşamazdım mesela yanında. Banyo yaparken yanıma girdiğinde bile kapatırdım ellerimle göğüslerimi falan. Orgazmdan sonra o konuda da rahatladım. Hamileyken de çekinmezdim vücudumdan. Güzel görünmeye önem veririm. İki doğumdan sonra kilo aldım. Yaş da ilerledi, selülitlerim çıktı, göğüslerim sarktı. Ama ne yaptım? Göğüslerimden ameliyat oldum. Hem küçüldü hem de dikleşti. Şimdi selülitlerime taktım kafayı. Bir güzellik salonuna gidiyorum bir-iki beden incelmek ve portakal kabuğu görüntülerden kurtulmak için.

Orgazma vücudumu tanımaya başladıktan sonra ulaştığımı söylemiştim ya, bu gerçekten önemli bir konu. Seviştikçe nelerden hoşlandığınızı öğreniyorsunuz. Mesela sırtımın okşanması veya öpülmesinden hoşlanacağımı sevişmeden önce nerden bilebilirdim ki? Baktım ki dokunulduğunda ürperiyorum, dudak temasında kendimden geçiyorum, bu işte bir iş var, dedim. Şimdi sevişme sırasında özellikle sırtımı dönerim. Ensem öpülünce orgazm aşaması başlamış olur.

Bir de ayaklarımın okşanmasından müthiş hoşlanırım. Hatta orgazm bile olduğumu söyleyebilirim. Gerçekten! Bunu ise yeni keşfettim. Geçtiğimiz yıl. Ayaklarım ağrıyordu fena halde. Canım nasıl da masaj istiyor! Hüseyin'den rica ettim tabii ayaklarıma masaj yapmasını. Çok hoşlanmadı ama beni kırmamak adına yaptı tabii sevgili kocam. Aa, bir de ne göreyim, acayip tahrik olmuyor muyum? Hem de nasıl bir tahrik olma. Orgazm olmuş gibi titriyorum. Tam çukurdaki noktayı okşadıkça kendimden geçiyorum. Hüseyin de şaşırdı tabii. Şimdi ne zaman sevişmek istese hemen ayaklarıma gider eli. Her seferinde de baştan çıkarım!

Sanmayın ki öyle çok azgın, her dakika sevişmek isteyen bir kadını. Değilim elbette. Normal sayılırım yani. Eskiden daha sık se-

vişirdik, bir ara her gün, ya da haftada 4-5 kez! Şimdi haftada bir-iki. Hamilelik bize engel olmadı. Her iki hamileliğimde de doku-zuncu ayda bile seviştik.

Sevişirken kendimi görmek isterdim. İmkânım olsa tavanı ayna ile kaplamayı arzu ederim. En büyük fantezilerimden biridir bu, biliyor musunuz? İlk fırsatta gerçekleştireceğim bunu. Nasıl görünüyorum sevişirken, hakikaten görmek istiyorum. Ama bu demek değil ki sevişmemi videoya alayım, seyredeyim. Hayır! Sözüünü ettiğim seyir olayı başka. O sırada gözlerimi açıp bakacağım. O anı yaşayacağım. O anda kendimi ve kocamı çıplak görmenin beni tahrik edeceğini düşünüyorum.

384

Kocamdan başka bir erkek tanımadım. Bu yüzden diğerleri nasıl bilmem ama şundan eminim ki, Hüseyin benim için doğru biri. Ondan başkasıyla böyle mutlu olacağımı sanmıyorum. Ne bileyim; mesela bakıyorum çevremdeki erkeklere, arkadaşlarımla kocalarına, kuzenlerime, onların eşlerine, Hüseyin'den başka bir erkek, erkek olarak ilgimi çekmiyor. Keşke Hüseyin de onun gibi olsa, ona benzese diyeceğim biri olmadı. Çünkü Hüseyin bana göre hepsinden mükemmel.

Beğenmediğim tarafları yok mu? Olmaz mı? Kusurları ile seviyorum ben onu ama. Sinirli hâlini seviyorum. Hemen parlamasını seviyorum. Herkese hep aynı şeyleri defalarca anlatmasını seviyorum. Tatlı yalanlar söylemesini seviyorum. Çoraplarını çıkarıp koltuğun kenarına atmasını bile seviyorum. Bazen sinirlensem bile. Pijamalarını çıkardığı gibi yere atmasına, her duş aldığı banyoyu batırmasına, yatağa kafasını koyar koymaz horlamaya başlamasına, yanımda gaz çıkarmasına bile kızmıyorum.

Ki ben asla böyle bir şey yapmam. Yapmamaya özen gösteririm. Vardır benim böyle takıntılarım. Örneğin kocamın yanında asla yer silmem! Neden mi? Bilmem. Beni yerlerde sürünürken görmesini istemem. Hani vardır ya yer silme pozisyonu, bacaklar açılır veya popo dışarı çıkar, hizmetçiler gibi, beni hizmetçi gibi görmesinden rahatsız olurum. Mesela misafirlere içki servisi de yapmam. Her işi yaparım ama o işi kocama bırakırım.

35 yaşında, kolej mezunu, reklamcı, bekâr, çocuksuz. Evliliği düşünmeyen yeni nesil genç kadınlardan. Dedik ya, nevi şahsına münhasır diye....

Şimdi ben desem ki, cinselliğe küçük yaşlarda başlamama rağmen, orgazmı tatmam kolay olmadı, bunun için senelerin geçmesi gerekti, inanmazsınız biliyorum, ama söylediklerim harfiyen doğru. Niye dersiniz de, çok doyurucu bir açıklama getiremeyebilirim.

Kabul edersiniz ki, genelgeçer bir kuralı var bu gönül işinin. Bir erkekle çıkarsınız, her gencin bir flörtü olur zira. Kayda değer olan, seven, sevilen birini bulmak, büyük bir aşk yaşamaktır. Bu durumda onunla öpüşüp koklaşır, en sonunda yatağa girersiniz.

Bendeniz de öyle yaptım. Her aşamayı tek tek yaşadım. Gelin görün ki, adına cinsellik denen eylemden öyle muhteşem hazlar almadım. Yanlış anlaşılma istemem, soğuk bir kadın olmadım asla. Elbette altüst oldum, küçük beylerin eli elime, dudağı dudağıma değince; yanaklarım ala dönüştü, kalbim her zamankinden hızlı attı. Hem sanmayın ki sadece vücudumun üst kısımlarında vuku buldu bu değişimler, aşağılarda da bir hareketlenme, hatta ayaklanma vardı.

Kendi bedenimi kendim tanıyamıyordum. Bazen hiç ummadığım tepkiler veriyordum. Misal ensem dokunulduğunda, kendimden geçiyordum sanki. Hele o dokunuş küçük bir buse ise sormayın gitsin. Aynı keşifleri ben de yapmaya gayret ediyordum büyük bir buluşun peşindeki bilimadamı hassasiyetiyle. Benim de ellerim erkeklerin vücudunda geziniyordu, kimi özel bölgeleri tanımaya çalışıyordum.

Sonracığıma o kaçınılmaz son!

Bütün bir uğraş, bütün bir çaba ne içindi? Bütün uğraş, bütün sevinç, bütün gözyaşı bir tek eylem içindi işte. Yeryüzündeki bütün erkekler birkaç saniye süren bu iş için bizim peşimizden koşuyordu.

Bu durumda düşüncem şuydu; bu eylem erkeğe zevk veriyorsa, bana da zevk vermeliydi! Bu nedenle çok zevk almasam da, zevk alıyormuş gibi yapıyordum! Adına orgazm denilen o büyük mutlu-

luğa ulaşamamam, sanki benden kaynaklanan bir sorun olarak görünüyordu bana. Benim hatamış gibi geliyordu. Fiziksel ya da psikolojik bir sorunum olduğunu düşünüyordum hatta.

Aslında hiçbir şey hissetmiyor da değildim ama nerde o dergilerde anlatılan orgazm hikâyeleri, nerde benim yaşadıklarım? Ne kulaklarım çınlıyor, ne yüzümü al basıyor, ne tansiyonum iki katına çıkıyor, ne de zevkten kıvranıyordum. Sade ve sadece ‘mutlu’ hissediyordum kendimi.

Bir kadının cinsellikten zevk almasının çok daha zor ve karmaşık olduğunu, bir kadın için uygun olan pozisyonun diğeri için uygun olamayacağını çok sonralar anladım takdir edersiniz ki. İlk orgazmımı takip eden, çoğu da tesadüfe dayalı orgazmlardan çok sonra...

İşin ilginç yanı, ilk orgazmımı hatırlamamam biliyor musunuz? Maalesef öyle. Çok sarhoştum. Bu nedenle hafzalamı ne kadar zorlarsam zorlayayım, ayrıntıları gözümün önüne getiremiyorum. Ama bir tanışım olunca ortada; evini, yatağını her daim bana açan ve bu tarihi güne tanık olan pek muhterem arkadaşımın söylediklerine bakacak olursam, zirveyle o gün tanışmıştım.

* * *

22 yaşındaydım ve çok âşıktım. Beni şahikaya çıkaracak olan erkek ise, görür görmez kollarına atılmak, yatakta şekilden şekle girmek için yanıp tutuştuğum reklamcı Kaan’dı.

Anlatmıştım muhtemelen ilk bölümde, tanıştığımızda tek kelime edemediğimi. Kekelediğimi, ağzımdan saçma sapan şeylerin döküldüğünü. Sanki ben, ben olmaktan çıkıyordum onu görünce, içime başka biri giriyordu.

Tanıştığımızın ikinci gününün akşamında, kentin en ünlü açık hava diskolarından birine gitmiş, gece boyu dans edip, öpüşmüştük. Bu öpüşmelerin bende yarattığı etkilere bakılacak olursa, bu adamla sevişmekten çok büyük bir haz alacağımı söylemek için kâhin olmaya gerek yoktu. Orgazm olacaksam onunla olacaktım, başka yolu yoktu!

O zamanlar henüz kendime ait bir evim yoktu, Apollonu’nun da öyle. ‘Yer’ sorunuyla karşı karşıyaydık, dolayısı ile birçok geceler çok istememize rağmen bir türlü emelimize ulaşamadık.

Derken, en yakın kız arkadaşım ailesinin yanından ayrılıp, tek başına yaşayacağı bir eve taşındı da, biz de onun sayesinde vuslata erebildik. Bu arada bir parantez, evini bize açan bu muhteşem yaratık, her ne kadar ilişkimin devam etmesi için elinden gelen her şeyi yapsa da, benim alelacele yatağa girme heyecanına bir anlam veremiyordu. Hatta bazen bizzat annem hüviyetine bürünerek, tek gecelik ilişkilerime kızıyor, beni paylıyordu. Kendimi ağırdan satmamı, öğütüyor, erkeklerin hemen kollarına atılan kadınları ciddiye almadıklarını, iki gün sonra sepetlediklerini söylüyordu. Hoş geldin eski ben!

Oysa büyümüşüm artık. Fiziğim gibi düşüncelerim de değişmişti. Olgunlaşmışım zahir. Gerçi vardı hâlâ kimi takıntılarım ama artık ‘kullanıldığımı’ filan düşünmüyordum. İki kişilik bir eylemde iki taraf da istiyorsa, niye biri kullanan, diğeri kullanılan olsun ki!

Niye beğendiğim bir adamla hemen sevişmeyecektim? Her ne kadar adına cinsellik denen eylem beni uçurmasa da, hoşuma gidiyordu. En azından öpülmek, okşanmak, sarılmak ve dokunmak beni mutlu ediyordu. Hem her geçen gün o eylemden de daha çok zevk almaya başladığımı hissediyordum.

Diyelim ki adamdan hoşlanıyorum ama kendimi elletmeyeceğim niyetinin ciddi olduğunu anlayıncaya kadar. Eee, bakalım benim niyetim ciddi mi? Hem bakalım birbirimizin muamelesinden memnun kalacak mıyız? Yaa, zevk almazsak ikimiz de sevişmekten? Boşuna vakit kaybı sayılmaz mı?

* * *

Sözün özü, cinsel yaşamımız harikaydı. Ama bir gün, mükemmel olduğuna inandığım ilişkimizin aslında çok da sağlıklı olmadığı düşüncesi yerleşti kafama. Ben ona deliler gibi aşıktım ama sanki o değildi. O beni her aradığında, heyecandan kalbim duracak gibi oluyordu. O ise benim kadar coşkulu değildi. Bana bir kez olsun, “Seni seviyorum,” dememişti. Bunu fark ettiğimde ilişkimiz bir yılını doldurmuştu bile. Sözü dolaştırmak niyetinde değilim, anlayacağınız âşık olmuştum bu yüzden sonunda üzülmekten korkuyordum.

Ona son bir şans vermeye karar verdim. Romantik bir gece ayarlayacaktım, yine beni sevdiğini söylemezse, ayrılacaktım.

Gece harika geçti. Tek sorun benim körkütük sarhoş olmamdı. Zaten ayık olsam, ona ayrılmak istediğimi söyleyemezdim ki!

Gecenin sonunda yataktaydık. Tüm cesaretimi toplayıp, bana bir kez olsun beni sevdiğini söylemediğini, bu yüzden de ayrılmak istediğimi anlattım. Hiçbir şey söylemedi Bay 'Cool'

Sevişmeye başladık. Kendimi her zamankinden daha fazla istekli hissediyordum. Çılgınlar gibi öpüşüyor, vücutlarımıza dokunuyor, yatağın içinde adeta yuvarlanıyorduk.

O güne kadar cesaret edemediğim şeyleri denedik o gece. Oral seks de. Sonrasını hatırlamıyorum. Gerçekten. O denli sarhoştum ki bu kadar yoğun bir duygunun sızmamı neden olduğunu düşünüyorum. Arkadaşıma göre sızmamışım! Yatak odasından diğer odalara ulaşan sesim, kesinlikle orgazm olduğumu söylüyormuş!

O geceden geriye kalan tek şey, tabularımı yıkmam oldu.

* * *

Demek oluyor ki, ben oral seks ile orgazm olabilen kadınlar sınıfına girenlerdendim. İşim hem zor hem kolaydı. İyi bir partnere ihtiyacım vardı. Dergileri, kitapları karıştırınca bedenimi daha iyi anlamaya başladım. Tüm dergiler G noktasının hurafe olmadığını söylüyordu. Daha yoğun orgazm için çeşitli yöntem ve pozisyonlardan bahsediliyordu. Sorun bunları kiminle deneyeceğimizdi.

Seks yapmak sorun değil bana göre. Arkadaşlarımın çoğu yapamıyor ama istediğim zaman bir bara gidip, orada beğendiğim bir erkekle sevişebilirim. Çoğu kısa süreli, böyle birkaç ilişkim oldu açıkçası. Umutsuz seks maceralarına dönüşen birkaç deneyimin ardından, neyse ki kendime tecrübeli ve daimi bir sevgili bulma şansına eriştim. Benden sadece birkaç yaş büyüktü yeni erkeğim ama erkek olduğu için ve de yurtdışında aşadığı için tecrübesi tartışılmazdı hiç kuşkusuz.

Onunla sevişirken seksi yeni baştan keşfettiğimi itiraf edebilirim. Orgazm taklidi yapmaktan onun sayesinde kurtuldum, az bir şey mi bu! Her sevişmemiz muhteşem geçiyordu ve ben her seferinde zevk alıyordum. Sanırsınız ki, sevişme eylemi herkesle aynı yaşanır. Katiyetle!

Ben derim ki, erkeğin kadına yaklaşımı son derece büyük önem

taşıyor. Aslında her şey, ilişki sırasında pasif kalmamak ve ‘olaya’ katılmakla ilgili. Ama bu güveni ve rahatlığı erkeğin de size vermesi şartıyla.

Erkan, İngiltere’den döndükten sonra İstanbul’da bir ev tutmuştu. Sık sık onun evine gidiyor, hatta günlerce onda kalıyordum. Bir hafta sonu yine onun evinde baş başaydık. Romantik bir akşam yemeğinin, birkaç kadeh şarabın ardından yatağa uzanmıştık. Öpüşmeye başladık. Öpüşmemiz, birbirimize dokunmamız, sarılmalarımız dakikalar sürdü. Dudaklarını tüm vücudumda gezdirdiyordu.

Önsevişmemiz sonunda o kadar uyarılmıştım ki, bir an evvel sona ulaşmak için çıldırıyordum. Ve bu kez sırtüstü yatıp tüm ‘iş’ ona bırakmamaya kararlıyım. Öyle de yaptım.

389

Erkan adeta çıldırmıştı. Çok hoşuna gidiyordu. İşin ilginç yanı benim de çok hoşuma gitmişti yaptıklarım.

Bir yandan zevk aldığım için mutlu oluyor, bir yandan da içimden “G noktamı buldum,” diye geçiriyordum! Birkaç dakika sonra ikimiz de aynı anda orgazm oluverdik! Öyle heyecanlanmış ve şaşırmıştım ki, sevgilim inanamaz gözlerle bana bakıyor, “Yoksa sen ilk kez mi orgazm oldun?” diye soruyordu. Utanarak ama keyifle “Evet,” dedim. Bana sıkı sıkı sarıldı. Sabaha kadar onun kollarında uyudum...

İlkini yaşadıktan sonra orgazm olmak benim için çok kolaylaştı.

Kendi vücudunuzu tanıyınca orgazma ulaşmak, sevişmekten zevk almak kolaylaşıyor. Davut’la da çok iyiydi seks hayatımız, Nedim’le de. Hele ilişkinin başlarında. Ne yazık ki sonrasında durum değişiyor. Sevişmekten her seferinde zevk alıyorum ama sevişmek istememeye başlıyorum sonlara doğru. Zaten dokunmak ve doku-nulmak istemediğimde o ilişkinin miadı dolmuş oluyor benim için. Sanırım birlikte yaşamakla tüketiyorum ilişkiyi. Sıkılıyorum, hoşlanmaz oluyorum. İçimde şiddetli bir tetessüs başgösteriyor başka erkeklere dair. Ve bendeniz kendimi onların peşinden gider buluyorum. Belki doğru kişiyle karışlaşmadığımdandır.

BİRGÜL

36 yaşında, lise mezunu, bankacı. Hayatı boyunca iki erkeği sevdi. Biriyle evlenemedi, diğerini evlendikten sonra sevdi. Onun sayesinde cinsellikle barıştı. Şimdi ise bir-cik kocasını daha ateşli bir kadına kaptırmanın acısını yaşıyor...

Bu konuda söyleyecek fazla bir şeyim yok desem...

390

Seksi bir kadın değilim işte, daha ne söyleyeyim! Soğuk bir kadını, kabul ediyorum. Seksla aram hiç yok. Hiç olmadı bugüne kadar. Aydın istemese aylarca sevişmezdim herhalde. Bakmayın şimdi onu özlediğime, ona sarılmak için can attığıma. Özlerim tabii. Bunca yıllık kocam o benim. Şu dünyada sevdiğim tek erkek! Zafer hariç! Ah, Zafer ah... Seninle evlenmeliydim ben. Ona aşıkım çünkü. Ona dokunmak daha çok heyecanlandırıyordu diyebilir miyim? Belki. İki ya da üç kez öpüşmüştük. Bir şey anlamamıştım ama kalbim pır pır atmıştı. Kendimi kötü hissetmişim, bir tuhaf daha doğrusu. Hoşuma gitmişti öpüşmek. Onun koluna girmeyi, ona dokunmayı seviyordum. Sevişme fikrini hiç düşünmemiştim aslına bakarsanız. Geldiği zaman bu düşünce kovmuştum kafamdan hemen. Yok saymak daha kolay ya. Daha önce de söylediğim gibi zamanla sevişmişim kocamı. Zafer de unutulup gitmişti benim için.

O işi çok zor yaptığımızı da anlatmıştım. Nasıl olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. İçki içmişim o gün. Daha önce de içmişim içmesine de bir yararı olmamıştı. O kez içki farklıydı, belki ondan. Çok tatlı bir likördü, şeftali likörü. Aydın onu evimizin baş içkisi yaptı yıllarca, bizim hayatımızın kurtarıcısı bu oldu diyerek. Tadı hoşuma gidince arka arkaya içmişim. Sarhoş olduğumun farkında değildim sanırım. Çok keyifli olduğumu söylerdi. Sürekli gülümsüyormuşum, peltek peltek konuşmaya başlamışım. Misafirler vardı evde. Gitmişler, güya ben de geçirmişim espriler yaparak. Sonra Aydın öpmüş beni. Bakmış ki karşılık veriyorum. Yavaşça yatağa götürmüş. Soymuş. Yine ses çıkarmamışım, hatta “Ne yapacaksın?” diye kıkırdamışım. Çok nazik davranmış. Benden her zamanki tepki gelmeyince de o işi yapmış. Dedim ya, hayal meyal her şey.

Sabah uyandıgımda çıplaktım. Başım da çatlıyordu sanki. Yataktan kalkınca çarşafı lekeyi görmeyeyim mi? Bir çılgılık attım elimde olmadan. Çılgılığım uyandı tabii. O zaman anlattı her şeyi. Çekti yatağa, sevip okşamaya başladı yeniden. Şoktaydım, bu nedenle karşı koymadım. Bir de o işi yapmanın rahatlığı, üzerimden bir yükün kalkmış olmasının verdiği sevinçle yeniden seviştik.

Ne hissettim? Hiçbir şey? Bir zevk aldığımı söylemeyeceğim. Biraz canım yandı. Ama o kadar mutluydum ki! Başarmıştım. Kurtulmuştum. Bu nedenle mutluydum. Sonrasında rahatladım ama yine de sevişmekten zevk aldığımı söyleyemem. Zamanla alışmama rağmen zevk almadım. Sanki bir ses zevk almamam gerektiğini söylüyor. Sanki zevk almamı sağlayacak olan bir düğme var vücudumda ve o düğme otomatik olarak kapanıyor sevişme adımı atılınca. Ve ben boğulacak gibi oluyorum kocam öptüğü zaman. Göğüslerime dokunduğunda kendimi kötü kadın gibi hissediyorum. Sırtımı dönüyorum, kendimi kapatıyorum. İstiyorum ki vazgeçsin. Vazgeçmeyeceğini bildiğim için de o iş bir an önce bitsin istiyorum. Yıllarca böyle seviştik anlayacağınız.

Şimdi. Şimdi farklı duygular içindeyim. Onun bir başkasının kohnunda olduğunu düşünmek nasıl kahrediyor beni, anlatamam. Uyku tutmuyor, delirecek gibi oluyorum. Geceleri, dört dönüyorum yatağımda. Neredeyse iki yıl oldu sevişmeyeli. Onu bu kadar özleyeceğimi tahmin etmezdim, desem inanır mısınız bana? Hele sevişmeyi özleyeceğimi! Özlüyorum ama.

Onu özlüyorum. Evet, o densiz deveyi özlüyorum. Mutfakta yemek yaparken arkamdan sokulup kollarını belime dolmasını, enseme, yanağıma öpücük kondurmasını, kazağımanın atından göğüslerime dokunmak istemesini hayal ediyorum sürekli. Kızıyorum kendime, o zamanlar ona kızdığım, çocuk gibi azarlayıp hevesini kursağında bıraktığım için. Haklı kız kardeşim, bende iş yok! Ben sebep oldum başka kadınlara gitmesine!

Kadınlık görevimi yerine getirmedim! Ama bunda benim suçum yok ki! Ben böyleyim, ne yapayım? Neden böyleyim bilmiyorum ama böyleyim işte. Seks dürtülerim yok belki de. Düşünüyorum da bir gün olsun, ben istemedim sevişmeyi. “Haydi odamıza gidelim,” demedim. Tam tersi, odaya gitmekten kaçtım. Ya ondan

önce uyumaya çalıştım ya da o uyuduktan sonra yanına uzandım. Onun sevişme isteklerini “Uykum var, canım istemiyor,” diyerek reddettim. Kaçamadığım anlar oldu tabii. Ne kadar “Hayır” diyebilirsiniz ki!

O zamanlar, istemeye istemeye “Evet,” demek zorunda kaldım. Ağlamak istedim öyle anlarda.

O çok sevdiğim, uğruna hayatımı vereceğim adam, o işi yapmak istediğinde birden kasılıp kalıyordum. Bir anda yabancılaşıyordu bana. Bütün organlarım savunmaya geçiyordu hemen. Sanki biri emir veriyordu, “Sakin yapma, sakın kendini bırakma!”

392

Anlatılmaz bir duygu bu. O anda nefret ediyordum ondan. Okşamamasından, öpmesinden. Sırtımı dönüyordum hemen. İtmek istiyordum onu, itmek, kalkmak yanından. Bir iki kez yaptım bunu. Öyle itmişim ki, şaşkınlıkla baktı bana. Yüzümde nefret izlerinin okunduğunu gördüğünü tahmin edebiliyorum. Çok bozuldu tabii. Fark ettim. Şimdi düşününce daha iyi anlıyorum neler hissettiğini. Kalkıp salona gitti.

Bu kez çok üzüldüm elbette. Onu kırmak, isteyebileceğim en son şey. Gönlünü almaya çalışırdım. İnadı tuttu mu kolay kolay pes etmezdi. Haklı tabii. Sonra, bir şekilde gönlünü alırdım. Bir dahaki sefer, yine onu itmek istediğimde o sahneler gelince aklıma istemeye istemeye katlanmaya çalışırdım. Tecavüze uğrardım yani. Tek isteğim bir an önce bitmesi ve beni serbest bırakması olurdu. O rahatlayınca ben de rahatlardım bittiği için. Hemen dönüp arkamı uyurdum.

Oysa şimdi... Yanımda olması için neler vermem ki! Her gün istesin, her gün sevişir miyim bilmiyorum ama eskisinden farklı olacağım kesin. Asla itmem mesela sevişmek istediğinde. Sırtımı dönmem. Zevk almaya çalışırım. Yemin ederim çalışırım. Yeter ki gelsin...

BİNGÜL

36 yaşında, lise mezunu, boşanmış, çocuğu yok. Bin gönlü olsa da bir kişiye vermeye razı ama biliyor ki vermenin sonu yok. Erkekleri çözdiğünü ve ne istediklerini bildiğini düşünüyor...

Ne bileyim ilk kez ne zaman orgazm olduğumu? Çetele tutmadık herhalde!

Şaka şaka... İlk sevişmemde olmuşumdur mutlaka. Orgazm nedir, tam anlamıyla bildiğim söylenemezdi o yaşlarda ama zevk almak gerektiğinin farkındaydım. Bir sürü dergi okuyorduk herhalde! Magazin dergileri, kadın-erkek dergileri vs... Sayfa sayfa, buram buram seks kokan yazılar okuyarak büyüdük. Erkekler orgazm olunca boşalırdı, kadınlar da ıslanırdı. Bu kadarından çıkıyordum yani.

E, ilk sevişmemde çok ıslandığıma göre orgazm olmuştum diyebiliriz. Tabii başka deneyimim olmadığı için her şey güzel geliyordu bana.

Ama fizikçide iş yoktu. Hep aynı pozisyonda sevişiyordu, üstelik çok utangaçtı. Yanımda soyunmaya utanıyor, sokaklarda oynamaya çekiniyordu. Nasıl korunacağımızı bile bilmiyordu. Sevişirken rahattım ama aklımda hep annemin uyarıları vardı. Hamile kalmaktan çok korkuyordum. Ne yapacağımı da çok iyi bilmiyordum elbette. Başlarda o önlem aldı. Hani söylemesem, uyarmasam, umurunda olmayacaktı herifin. Al başına bela!

Bu konuda önlem almak hep bana düştü zaten. Hep öyle olmaz mı? Kadın düşünmek zorundadır bu konuları. Erkeklerin akıllarına bile gelmez, “Korunuyor musun?” diye sormak. Sonra karşılına geçip, “Hamileyim!” deyince de, nereye kaçacaklarını bilemezler, “Ama nasıl olur?” diye gözlerini top top açarak. Durup dururken olmuyor herhalde!

Sonraki sevgilim, ressam olan yani, daha bilgili, daha deneyimliydi. Hatta fazla deneyimli! Ne çok şey öğrendim ondan bir bilseniz! Bir kadının asla hamile kalmayacağı günler olduğunu öğretti mesela. Âdet kanaması bittikten sonraki bir hafta ve önceki bir haf-

ta tehlikesiz sayılmış. O günlerde korkusuzca sevişebilirdim. Öyle yaptım ben de. Her türlü çılgınlıkları kanamam biter bitmez yaşadım. Diğer günlerde de önlem aldım. Doğum kontrol hapı kullanmamı istedi benden. En etkili yöntem oymuş.

Ressam sevgilim benden on yaş büyüktü. Büyük ve ressam olması ilgimi çekmişti zaten. Bir galeride sergi açılışı vardı. Tesadüf bu ya, o gün okulu kırmış, Taksim'e çıkmıştık arkadaşlarla. Galerinin önünden geçiyorduk ki, çıplak kadın resimleri gruptaki erkeklerin ilgisini çekti. Kader ağlarını ördü, kendimizi içeride bulduk.

394

Öyle çok gürültü yaptık ki, yanımıza geldi dayanamayıp, “Bu resimleri yapan benim, neye gülüyorsunuz, anlatın bakalım?” diyerek. Daha içeri girer girmez dikkatimi çekmişti kim olduğunu bilmeden. Konuşmasından, sesinin tonundan çok etkilendiğimi hissettim. Hele ressam olduğunu öğrenince, içimin yağları eridi. Hemen o an, onun sevgilisi olmaya karar verdim. Başladım şımarıklık yapmaya. İlgisini çekmem lazım ya! Model arayıp aramadığını sordum kırıtarak, isterse modelik yapacağımı söyledim. Çocuklar kahkaha-dan kırılıyorlardı. Adam anladı tabii benim ne yırtık bir tip olduğumu. Kartını uzattı hemen. “Çok memnun olurum, ne zaman istersen ara!” deyiverdi.

Çocuklar dalga geçtiğimi falan sanıyorlardı ama dedim ya, kararımı oracıkta vermiştim; sevgilisi olacaktım!

Ertesi günü iple çektim. Öğlene doğru aradığımda, ne evi cevap verdi ne de galeri. Akşama doğru buldum nihayet. Kendimi tanıtınca galeriye çağırdı, “Yalnız gel!” demeyi unutmadan. Bir heyecan, bir heyecan bende, anlatamam. O gece hiç uyuyamadım elbet. Hep onu düşündüm. Okul çıkışı galeriye giderken de heyecandan düşüp ölecektim neredeyse.

Önünde soyunmak istiyordum, resimlerimi yapmasını arzulu-yordum. Ve tabii sevişmek için çıldırıyordum.

O gün fazla konuşamadık. Gelen gidenden, benimle ilgilenmeye fırsat bulamadı. Ne istediğimi anlamıştı ama. Eve geç kalıp kalmayacağımı sordu. Kalamayacağımı öğrenince evine davet etti. Gittim tabiatıyla. Hem de koş koş.

Yeni uyanmıştı gittiğimde, bir tek don vardı ayağında kapıyı aç-

tığında. Salona aldı beni, “Sen otur, ben geliyorum,” dedi. İçeriden su sesi gelince duşa girdiğini anladım. Ben de etrafı inceledim o yokken. Bizim eve benzemiyordu evi. Çevremdeki hiçbir eve benzemiyordu. Her yerde tablolar vardı, duvara asılı, duvara dayalı. Bir tane kanepesi vardı oturacak, iki tane de koltuk. Saçlarından sular damlayarak girdi salona. Üstü çıplaktı, alt kısmında ise bir havlu vardı. Yanıma geldi ve hiçbir şey söylemeden kendine çekip dudaklarımın altına öptü beni. Soluğum kesildi adeta. Kollarında düşüp bayılacaktım neredeyse.

Sonrası, tahmin ettiğiniz gibi yatak odasında bitti. Ne dediyse yaptım. “Soyun!” dedi, soyundum. “Yanıma gel!” dedi, gittim, “Öp!” dedi, öptüm. On yedi yaşının cesareti, toyluğu, heyecanı, düşüncesizliği, akıllı bir karış havadallığı, her şey vardı bende. Her şeye hazırdım. Sürekli konuştu benimle sevişirken. O konuştuğça zevkten ölüyordum neredese. Kendimi beğendirmek için elimden ne gelirse yapıyordum. Ne utanma duygusu kalmıştı, ne anne korkusu, ne hamile kalma endişesi. Müthiş bir sevişme gerçekleştiğini söylemeye gerek yok sanırım. Hiç öyle bir şey yaşamamıştım daha önce.

Belki de ilk kez o zaman orgazm oldum. Kesinlikle öyle.

Öylece başladı ilişkimiz. Her haftasonu ondaydım, eğer başka bir işi yoksa. Bazen okulu kırıp soluğu yanında aldığım da oluyordu. Önce sevişiyorduk. Sonra çalışmaya başlıyordu. Ben de onu izliyordum. Daha ilk günden, resmimi ne zaman yapacağını sordum. “Sırası gelecek, merak etme...” dedi. Çıplak dolaşıyordum evinde, anadan doğma! O da öyle dolaşmayı seviyordu. Biri geldiği zaman da ya şort ya da pantolon giyiyordu.

İlk günlerin heyecanı geçince onunla sevişmenin beni tatmin etmediğini gördüm. Hemen tahrik oluyor, hemen sevişmeye başlıyorduk ama hemen de işi bitiriyordu. Oysa fizikçiyle dakikalarca sevişirdik. Hem mutluydum hem de değil. Bir şey yapmasak da hoşuma gidiyordu onunla olmak.

Bir ay sonra resmimi yapmak istediğini söyledi. Çok heyecanlandım. Çırılçıplak uzandım vişne rengi saten çarşafların üzerine. Öyle kımıldamadan durmak, onun sürekli bana bakması öyle çok tahrik ediyordu ki beni, sevişmesek bile olurdu.

Derken bir gün...

Bakın şimdi burası çok önemli. Neden mi önemli? Şimdi anlatacaklarımı çok az kişi biliyor da ondan. Daha doğrusu bir ben biliyorum, bir o, bir de diğerleri. Şimdi anlatacaklarım hayatımın gizli kalmış, şimdilerde unutmak istediğim bir safhası. Aslında yaptıklarım aklıma gelince kızarıyor, utanıyorum ama dedim ya o yaşlar, başımda kavak yellerinin estiği yaşlardı. Yaşamam gerekiyordu demek ki. Hemen söyleyeyim bir daha öyle bir çılgınlık yaşamadım. Asla! Şimdi yapar mısın derseniz, yine asla derim! Gerçekten asla!...

396

Gelelim sadede. Meraklandınız biliyorum.

Bir gün, çalışırken, yani çıplak poz verirken kapı çaldı. Hiç sevmemzi çalışırken birilerinin gelmesini. Birbirimize baktık. İçeri gitmemi istedi, oralı olmadım. Üzerime bir örtü attı bunun üzerine, ben de ona sarındım. Gelen kimse, göndereceğini düşünüyordum. Benim yaptığımın altında kalır mı? İçeri davet etti, daha önce yine evinde bir-iki kez gördüğüm arkadaşını!

Beni öyle çıplak, örtüye sarınmış görünce çok şaşırdı adam. Ağız açık kalakaldı öylece. Bizimki de, örtüyü çekmez mi üzerimden hınzır bakışlarla, “Çalışmaya devam!” diyerek. Beni deniyor aklınca, daha doğrusu ne yapacağımı görmek istiyor. Kimin kızırıym ben ya, ben de ona meydan okudum. Pozisyonumu aldım ve sanki ikimizden başka kimse yokmuş gibi davranmaya çalıştım.

Çalıştım ama içimde neler kopuyor bir de bana sorun. Adam bizden daha çok heyecanlandı. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde, ne yapacağını bilemedi. Sonra koltuklardan birine çöktü. Belli etmiyorum ama ölüyorum heyecandan. İlk kez iki kişinin, iki erkeğin yanında cırlıçıplak kalıyordum. Bir süre sonra alıştım bu yeni duruma da. O zaman anladım ki, ben anneme çekmişim! Kendimi, güzelliğimi, çıplaklığımı sergilemeyi seviyorum. Teşhircilik bende de var.

Ertesi hafta yeniden geldi. Sonraki günlerde de. Sık sık gelir oldu eve, özellikle benim gittiğim saatlerde. Benim yüzümden geliyormuş, sevgilimin söylediğine göre. Bana âşık olmuşmuş, bana tutulmuşmuş, benimle sevişmek istiyormuşmuş!

Bunu benim de isteyip istemediğimi sordu!

Şimdi bir parantez açayım isterseniz, farklı bir ilişkimiz vardı tahmin edeceğiniz gibi. Çok rahattım yanında. Her şeyi soruyor, merakımı gidermeye çalışıyordum. Düşündüklerimi, yapmak istediklerimi, yaptıklarımı çekinmeden anlatıyordum. Düşündüklerimden utanmamam gerektiğini söylüyordu zaten. Sevişmenin güzelliğinden bahsediyordu. Utanma duygusuna yer yoktu, bu konuda. Sekste sınırlar olmazdı, olmamalıydı.

Bana o soruyu sorduğunda aslında ne diyeceğimi tahmin ediyordu, beni çözmüştü kısa sürede. “Evet!” dedim heyecanlanarak, “Evet, isterim!” İstiyordum çünkü! Beni seyrettiği zaman çok tahrik oluyordum. Yan gözle baktığımda gözleri kaymış, kendinden geçmiş vaziyette buluyordum onu. Şimdi düşününce son derece tehlikeli geliyor her şey ama o zamanlar manyak cesareti varmış demek ki.

Belki ressamla sevişmemizin giderek monotonlaşmasından dolayı böyle hissediyordum. Ben, “Evet,” deyince çalışmayı yarıda kesti, beni kucakladığı gibi yatağa götürdü. Oldukça arzulu bir şekilde seviştik. Ve inanmayacaksınız belki ama, onunla sevişirken aklım sürekli arkadaşındaydı! Arkadaşı dediğim, onun yaşlarında –sevgilim 38 yaşındaydı– ressam bir herifti. Yakışıklı sayılmazdı ama çok şık giyiniyordu. Çok zengindi. Evliydi, çocukları vardı. Sevgilimse bir kez evlenip ayrılmıştı. Ben yaşlarda bir kızı vardı da yıllardır görüşmüyorlardı.

Neyse...

Bir sonraki gidişimde daha yolda ter basmıştı beni. Acaba yine gelecek miydi? Gelirse sevişecek miydik? Ne olacaktı? Gelmedi ama. Heyecanım bir hafta daha sürdü. O hafta gittiğimde evdeydi. Onu görünce elim ayağım birbirine dolandı. Ne yapacağımı bilemedim bir an. O gün çalışma yapmayacaktık. Soyunmayacaktım yani. Ne yapacaktık peki?

Seviştik...

* * *

Daha sonra başkalarıyla da seviştim. Başlarda ilginç geldi. Ama sonra hoşlanmamaya başladım.

Bir süre gitmemeye karar verdim. Ve hakikaten de uzun bir sü-

re gitmedim. Yaz gelmişti zaten. Annemle birlikte İzmir'e, Antalya'ya gittik. Oralarda çalışıyordu. Yaz boyunca yaşıtım gençlerle flört ettim. Annem vardı yanımda, daha ileri gidemezdim. İstersem yapardım elbet ama canım da istemiyordu. O yaz, yaşadıklarımı düşündüm hep. Ve kendimden iğrendim. Yaptıklarım hoşuma gitmedi. Düşünmek bile beni rahatsız etmeye başlayınca kafamdan kovmaya çalıştım.

Bir daha da ressamın gitmedim evine. Zaman zaman gazetelerde rastladım resmine. Sergi açılışlarında, davetlerde falan. Yıllar sonra bir gün, yine gazetede resmini gördüm. Yeni bir sergi açılışı. O zamanlar ben de ünlenmiştim. Gidip göreyim mi diye çok düşündüm. Sonra gitmemeye karar verdim. Aslına bakarsanız korktum. Hâlâ da korkuyorum. Neden mi? Ya bir gün çıkar da olanları anlatırsa, çektiği fotoğrafları basına verirse? Fotoğraf da çekmişti. Ya o adamlardan biri çıkıp da, yaptıklarını anlatır mı diye uykularım kaçıyor bazen.

En büyük kâbusum bu işte. Hayatım boyunca bunun tedirginliğini yaşadım. Ferhat'ın duyacağından çok korktum. Kendimden nefret etim o zamanlar. Yılmaz'a anlatmayı düşündüm bir ara. Beni anlayabileceğini düşündüm. Entel ya. Anlatmadım ama. İyi ki de anlatmamışım. Maazallah boşanmamak için şantaj yapardı bana.

Neyse ki bugüne kadar bir sorun çıkmadı. Kimse geçmişimi ortaya dökmedi. Umarım dökmez.

* * *

İşte böyle. Bunun dışında pişmanlıklar olmadı. Seks yapmaktan hep zevk aldım. Sevdiğim erkeklerle olunca kendimden geçtim. Yatakta çok iyi olduğumu söylemem gereksiz herhalde. Yattığım bütün erkeklerle tek tek ne yaptığımı anlatmayayım şimdi. Şunu söyleyeyim sadece; sekste sınır tanımam. Vücudumun her zerresiyle sevişir, her türlü çılgınlığı yapar, her pozisyonu denerim. Sevgilim ne istiyorsa yerine getiririm. Bunu yapınca hem ben orgazm olurum hem de yanımdaki erkek.

Tabii yatakta uyum sağlamak çok önemli. Aynı şeylerden zevk almak lazım. Ferhat'la çok iyiydik mesala. Hemen tahrik olur, her daim sevişmek isterdi. Ama acayip kıskanırdı beni. Kıskanması da

çok hoşuma giderdi. Sevişmedeki rahatlığım dikkatini çekmişti tabii. Kuşkulanmıştı mutlaka. “Seni çok sevdiğimden sevgilim,” diye fısıldıyordum kulağına. “Seni sevdiğimden kendimi bırakıyorum, tamamen seni mutlu etmeye koşullandım.”

Yalan değildi elbette.

* * *

Orgazmın âlâlarını yaşadım kısacası. Hiç orgazm olmadığı, hatta tiksindiğim sevişmelerim de oldu elbet. Mesela bir-iki erkekle çok hoşlanmadığım halde, bana yararı olur düşüncesi ile yatmıştım. Bazılarının teklifini geri çeviremiyorsunuz. Aslında yaparım da bazen olmuyor işte, basireti bağlanıyor insanın. Hiç zevk almadım mesela onlarla sevişirken. Bir an önce bitmesini, çekip gitmeyi istedim. Bu tür ilişkiler bana göre değil. Parayla yatamam mesela ben. Tele-kızlık yapamam. Sevmem lazım, hoşlanmam lazım adamdan. O zaman daha iyi oluyorum sevişirken.

399

İLK GÜL

40 yaşında, üniversite mezunu, işkadını. Boşanmış. İlk erkeğiyle evlendi. Sonra hayatının erkeğini bulduğunu sandı. Kocasından da vazgeçmeyince ikisini de kaybetti. Şimdi yalnız...

Kocamdı ilk erkeğim, onunla yaşadım ilk sevişmeyi, küçük-büyük mutlulukları, onunla keşfettim cinselliği, orgazmı. Bir şey anlamadığımı söyleyemem ilk sevişmemden. Çok özlediğimiz için hemen atılmıştık birbirimizin kollarına. Öpüşmeye başlamıştık büyük bir coşkuyla. O sırada bekâretimi kaybetmişim işte nasıl olduğunu anlamadan!

Seviştikten sonra da bir fark hissetmemiştim. Aynı ben'i görüyordum baktığımda aynaya. Sadece, evdeki kadınlar anlar mı seviştiğimi diye merak ediyordum. Kimi ukalalar, bir kızın bâkire olup olmadığından tavırlarından anlaşıldığını söylüyorlardı! İnanmıyordum gerçi ama yine de endişelenmiyor değildim.

Evlenir evlenmez kadın görünümüne bürünen, ağır makyaj yapıp, kollarına bilezik, parmaklarına yüzükler takıp gezen ve her geçen gün şişmanlayan kadınlar için geçerliydi bu durum mutlaka! Onlar gibi değildim ki ben, asla da öyle olmayacaktım. Niye şişmanlıyordu ki kadınlar evlenince? Bekâret zarı ile bir ilgisi mi vardı kilo almanın yoksa? Ben şişmanlamayacaktım asla!

Değişen tek şey, sevişmeyi arzulamamdı. Her zaman her yerde, sabah-akşam sevişmek istiyordum! Ama nerde? Kapı aralıklarında öpüşebiliyorduk ancak, o da gizli gizli, biri görececek korkusuyla. Bu durumda çayır-çimen, ağaç altı, kuytu köşeler ve arabanın içi kalıyordu! Oralarda sevişmek de risk taşıyordu. Korkuyordum. Korkuyorduk bir gören olacak diye.

Yine de seviştik ama, sözünü ettiğim her yerde.

Bir arkadaşının evine gittik bir keresinde. İlk kez bir yatağın üzerinde seviştik, çırl çıplak soyunarak. Çok hoşumuza gitmişti ikimizin de o şekilde sevişmek. Her fırsatta yeniden o eve gidelim diye tutturuyordum ama kolay mı öyle ha deyince buluşmak! Genelde erkekler ister ya sevişmeyi, bizde ise tam tersi söz konusuydu. Sanırım azmıştım o günlerde, her an yanımda olmasını arzuluyordum. Bize geldiğinde hem gözlerimin içi gülüyordu, hem de kan ağlıyordu içim! Niyesi var mı? İçerideydi, yanı başımdaydı ama dokunamıyordum ona! Yatamıyorduk birlikte, sarılamıyorduk birbirimize. Ne olurdu sanki gelebilseydi odama, girebilseydi koynuma?

Öyle anlarda engel olamazdım kendime, elim giderdi ateş gibi yanan malum yere. Rahatlatmaya, ateşini söndürmeye çalışırdım. O zamanlar fazla bir bilgim yoktu gerek orgazm gerekse cinsel orgazm hakkında. İçgüdüsel bir şekilde hareket ediyordum. Ritmik hareketlerle elimi gezdiriyordum. Bazen dolmuşta, otobüste giderken de sevişme isteğine kapılırdım, yani yanıp kavrulurdu kasıklarım durup dururken. Ve ben her tümsekte, her zıplamada kendimden geçerdim.

Dedim ya, her gün sevişmek istiyordum o günlerde. Aşka, sekse en çok ihtiyaç duyduğumuz yaşlarda hiçbir şey yapma şansı bulamamamız ne acı değil mi? Heba etmemiz gençliğimizi, arzularımızı? Yıllar sonra o fırsatı buluyoruz, bulduğumuz zaman da ya bi-

zim sevişme isteğimizazalıyor ya da beraber olduğumuz erkeğin cinsel gücü sona eriyor!

* * *

Biraz olsun rahatlamıştık nişanlanınca. En azından odama girebiliyor, kapımızı kapatıp 5-10 dakika başbaşa kalabiliyor, doya doya öpüşebiliyorduk. Hatta seviştik bile!

Bir keresinde yakalanıyorduk az kalsın. Kimse yoktu evde, yalnızdık. Öpüşmeye başlamıştık kanapenin üzerinde. Hızımızı alamayınca sonrası malum... Tam ikimiz de rahatlamış, kendimizi tuvalete atmıştık ki, kapıyı açıp içeri girdi annemle babam. Yarı çıplak yakalanacaktık iki dakika daha erken gelseler. Doğrusu ne yapacaklarını merak etmedim değil. Döver miydi babam bizi? Kovar mıydı Serkan'ı evden? Görmezlikten mi gelirdi olanları yoksa? Bilemiyorum. Gülerdik aklımıza her geldiğinde o an.

Nikâh günü alıp, ev tutunca daha kolaylaşmıştı işimiz. En azından evimiz vardı artık. Sık sık gidebiliyorduk ölçü almaya, eşya götürmeye vs.. Bu arada da işimizi görebiliyorduk! Evlenmeden önce, iki-üç kez bu fırsatı bulabildik. Ölçü almak için gitmiştik ilkinde. Yalnızdık. Bomboştu ev, ne bir eşya, ne bir perde vardı. Banyoya attık kendimizi biz de. Başladık öpüşmeye. Bir yandan öpüşüyor öbür yandan da sıyırmaya çalışıyorduk pantolonumuzu. Lavaboya tutunarak arkamı döndüm ve ilk kez giysilerimizi çıkarmadan ayakta seviştik. Çok zevk almıştım o ayaküstü sevişmekten de. Zaten her pozisyon bizim için ilkti, yeniydi ve heyecan vericiydi.

Evleniyorum ya, merak ediyordum annem benimle konuşacak mı, konuşursa ne anlatacak cinsellik hakkında diye. Tamam, ben her şeyi biliyordum ama anneme göre bilmemem gerekiyordu. Bakire olmalıydım ona göre. Öyleyse? Beni bilgilendirmesi gerekirdi bu konuda? Ancak...

Tek bir kelime bile etmedi ne annem, ne de çevremdeki diğer kadınlar. İlk gece olacaklar hakkında kimse bir bilgi vermedi. O kadınlar ki, evimin ve evliliğimin her detayıyla ilgilendiler, her şeye karıştılar. Yatak odamın nasıl olacağına, mobilyaların nereye konulacağına, hangi çarşafın serileceğine, koltukların nereden alınacağına, gelinliğimin modeline, takacağım takılara kadar her şeye

kariştılar. Kocamla yalnız kaldıgımda ne yapacağımı söylemediler ama!

Ya bilmeseydim seks hakkında hiçbir şey? İyi ki sevişmişim dedim içimden evlenmeden önce. İyi ki öğrenmişim kendi kendime her şeyi. Demek ki bunu istiyor büyüklerimiz, “Kendi kendinize öğrenin başınıza gelecek her şeyi, deneye, yanıla!” demeye getiriyorlar. Ben de öyle yaptım. Kimse anlatımasada doya doya seviştim ilk gecemde.

402

Karı-kocaydık artık. Onaylanmıştı tüm dünya tarafından beraberliğimiz. Sevişin diyorlardı gönöl rahatlığıyla. Zaten bizde evlenerek tüm dosta düşmana o gece ve ondan sonraki geceler sevişeceğimizi ilan ediyorduk! Yatağımızdaydık, bizim yatağımızda. Kar gibi bembeyaz çarşafların üzerinde döndük saatlerce, kırır kırır olana kadar o çarşaflar. Seviştik, acıktık, yemek yedik, yeniden seviştik, müzik dinledik, uyuduk, uyandık, yeniden seviştik. Kaç kez orgazm oldum o gece, kimbilir? Orgazmın ne olduğumu bilsem sayısını artırırdım belki de?

Balayına çıkacaktık o gün. Annemler eve gelir, çarşafı kontrol ederler biz yokken diye, evden çıkmadan önce kaldırıp çarşafı sakladım gardırobun arkasına. Yeni bir çarşaf serdim yatağa.

Anlatmazlardı bir şey ama eminim gelip bakarlardı çarşafa. Merak etsinlerdi bakalım, ilk gece ne oldu, kan geldi mi, gelmedi mi diye.

* * *

Uyumlu bir çifttik seks konusunda. İstekliydik ikimiz de. Büyük zevkler yaşadık evliliğimiz boyunca. Utanmadık birbirimizden, çekinmedik, her pozisyonu denedik. Yatakta seviştik, annemle babam gibi, mutfakta, banyoda, küvette, salonda. Üstte oldum kimi zaman, denetimi ben elime aldım. Bazen oturarak seviştik, bazen ayakta. Oral seksi denedik, anal seksi, sekste sınır tanımadık kısacası. Sanıyordum ki yalnızca biziz böyle sınır tanımadan sevişen. Arkadaşlarımı, ablamı, hele annemi düşünemiyordum benim gibi oral seks yaparken. Gerçi annemin inlemeleri kulağımda hâlâ ama yine de annem yapmaz gibi geliyor. Ablamın da arkadaşları ile bir konuşmasına şahit olduğumdan, klasik usulden başka pozisyon denemediğini düşünüyör olmalıydım. Zira bir arkadaşlarının koca-

sının garip isteklerde bulunduğundan söz ediyorlardı adamı ayıplayarak. Arkadaşlarımla da pek konuşmazdık bu konuları, evlendikten sonra bile. Konuşmadığımız için onlar da aynı şekilde sevişirler sanıyordum. Biz başkaydık ama. Biz ateşliydik, biz seksiydik, biz birbirimizi seviyorduk. Evlenmeden önce de sevişmemiş miydik zaten!

Seksi bu kadar sevmeme rağmen habersizdim orgazmın varlığından. Duyunca, okuyunca anladım ki ben hep orgazm olmuşum! Yazılıp çizilenler benim yaşadıklarına çok benziyordu. Yalnız aynı anda orgazma ulaşmanın çiftlere çok büyük zevkler verdiği yazılıydı ki, bunu her defasında gerçekleştirdiğimiz söylenemezdi. Bir tören gibi yaşırdık sevişmeyi. Uzun uzun öpüşmeye başlar, çırılçıplak kalıncaya kadar soyardık birbirimizi. Sonra dudaklarımız ve dilimiz vücutlarımızın çeşitli bölgelerinde dolaşmaya başlardı. Hemen her sevişmemizde oral seks yapardık karşılıklı olarak birbirimize. Orgazma ulaşmam çabuk olmazdı kimi zaman. Özellikle dergilerde klitoral orgazmın ne olduğunu okuduktan sonra. Dakikalarca uğraşırdı benimle. Beni orgazma ulaştırıncaya kadar uğraşırdı.

403

Hem erkek, hem kadın dergileri girerdi evimize. Ne okuduysak uyguladık dergilerden. G noktasını aradık mesela. Epey zorlandık bulmakta ama. Yazılanları aynen uyguladık bir gün.

Askere gitti evlendikten iki yıl sonra Serkan. O şimdi askerken onu çok özlediğimi söylememe gerek yok sanırım. Ne yaptım bu durumda? Elbette kendi kendimi tatmin ederek söndürdüm ateşimi. Yatağa girdiğim zaman onu düşünüyordum, sevişmelerimiz aklıma gelince de hemen tahrik oluyordum. Hemen her gece o işi yaptığımı söyleyebilirim. Bu işi de kimlerin yapıp yapmadığını çok merak ederdim. Kitaplar dergiler, normal olduğunu yazıyordu, öyle olduğu konusunda bir endişem yoktu ama yine de merak ediyordum yapan var mı diye. Ne zaman ki Berlin in Berlin filmi çekildi, Hülya Avşar'ın o meşhur sahnesi yayınlandı, o zaman çoğunluğun yaptığına inancım arttı.

Bu işte usta olduğuma inanıyorum. Önce düşünmeye başlarım çeşitli erotik sahneleri. Çoğunlukla kocamla seviştiğimiz en güzel anları getiririm gözümün önüne. Arada bir de seyrettiğim porno

filmleri hatırlarım. Bazen bir seks yıldızını canlandırırım hayalimde. Her seferinde beni heyecanlandıran sahne farklı olur. Sonra elim gider aşığılara.

Elim, kolum uyuşuncaya kadar aynı noktada hareket ederim. Durursam yarım kalacak gibi olur veya yeniden başlamam gerekir, yeni bir ritm bulmam için. Hiç kıınıdamadan, pozisyonumu bozmadan devam ederim. Anlarım orgazma ulaşacağım vaktin geldiğini. Vücut ritmim iyice hızlanmaya başlar. Kan beynime dolar sanki. Uğultular başlar kafamda. Ama bilirim ki biraz sonra o müthiş an gelecek. Bacaklarımdan tüm vücuduma o harika duygu yayılacak ve rahatlayacağım. Bazen beklediğim gibi olmaz. Tatmin etmez beni orgazm. Devam ederim orgazma rağmen. Kolum uyuşur, bacağım ama devam ederim. Ve sonuca ulaşırım.

Başka bir şey mastürbasyon. Bambaşka bir duygu. Her şey hem kontrol altında hem değil. Anlatılmaz. Sevişmenin yerini asla tutmaz ama insanı da çok rahatlatan bir duygu.

Serkan askerden geldikten sonra da yapmaya devam ettim. Bazen haftada bir bazen, on beşte bir, bazen her gün. Bu, insanın ruhsal durumuyla da ilgili, hormonal yapısıyla da. Örneğin regl olduğum zamanlarda çok azgın hissediyorum kendimi. Her an sevişmek istiyorum. Son derece hassaslaşıyorum. İşte o günlerde daha sık yapıyorum. Bazen seviştikten sonra bile ihtiyaç duyuyorum.

Hiç beklemediğim bir anda hamile kaldım. Spiral taktırmıştım evlendikten sonra, ikimiz de hemen çocuk istemiyorduk çünkü. Dördüncü yılın sonunda, spirali çıkardığım ve yenisini takmak için beklediğim dönemde yeniden hamile kaldım. Hatırlarsınız birincisi evlenmeden önceydi. Kürtaj olmak istemiyordum ancak. Serkan kararı bana bırakıyordu ama baba olmak istediğinden emindim.

Çok garip bir duyguydu insanın içinde bir canlının yaşadığını hissetmesi. İlk hamileliğime benzemiyordu. O zaman doğurmak gibi bir seçeneğim yoktu. Göze alamazdım ane olmayı. Üstelik çok gençtim ve kürtaj olmak tek çözümdü. Oysa şimdi! Elim sürekli karnımdaydı. Oradaydı. Orada bir canlı vardı. Ona ben hayat verecektim!.

İkinci kez kürtajı göze alamıyordum. Alamıyordum da nasıl büyütecektim onu? Üstelik hamile kalmaktan çok korkuyordum .ben?

Hamile olmak çok itici geliyordu bana ayrıca? Karnım büyüyecek, göğüslerim şişecek, yara olacak uçları, göbeğim çatlayacaktı. Sonra o doğum olayı. Ablamın doğumu sırasında gördüklerim hoşuma gitmemişti hiç. Hastane koridorlarındaki kadınların bağırışları gitmiyordu bir türlü kulaklaklarımdan. Filmlerdeki doğum sahneleri de itici gelirdi hep bana. Nasıl doğuracaktım ben şimdi? Nasıl sevişecektim?

Ablama söyledim durumu. Onun iki çocuğu vardı. Ağabeyimin de bir tane. Bütün ailenin haberi oldu tabii ablama söyleyince. Kararsızlığımı öğrenince kürtaj olmamam ve bu çocuğu doğurmam için baskı yapmaya başladılar başta ablam, sonra da annem. Böylece çocuğum geldi dünyaya.

405

Şimdi iyi ki doğurmuşum diyorum. Çocuğum cinsel hayatımızı hiç etkilemedi. İlk günler sevişmeye korktuk. Ters bir şeyler yapar, ona zarar veririz, diye endişelendik. Sanırım on beş gün kadar sevişmedik. Hem dergilerden okuduğumuz bilgilerden, hem de doktordan öğrendiklerimizden sonra rahatladık. Devam ettik normal sevişmemize. Son aya kadar neredeyse. Daha farklı olmaya başladığını söyleyebilirim ilişkimizin. Yalnız değildik artık, biri daha vardı aramızda, doğmamış olsa bile. Serkan bazen konuşurdu onunla beni öperken, okşarken. “Sen de istiyor musun, hoşuna gidiyor mu? Bak istemiyorsan yapmam!” diyordu.

Karnım büyüyünce rahat pozisyon alamıyorduk elbette. Genellikle yan yatarak sevişiyorduk. Bazen de mastürbasyon yaparak rahatlıyorduk.

* * *

Şimdi diyebilirsiniz ki, böylesine yoğun ve doyurucu bir cinsel yaşamın varken kocanla neden başka bir erkeğe ihtiyaç duydun? Sevgilinde ne buldun kocandan daha iyi olan? Onunla neler yaşadın? Nasıl bir sevişmeydi, nasıl bir orgazmdı, kocandan daha mı iyiydi?

Önemli bir soru bu. Kocamla her şey iyiymken neden başkasına ihtiyaç duyuyordum? Bilmiyorum, demek ki kocama olan sevgim azalmıştı. Başka erkeklerin ilgisi hoşuma gidiyordu? Onların benimle flört etmek istemelerinden hoşlanıyordum. Artık kocama duy-

madığım heyecanlar duyuyordum onlarla beraberken. Sevmiyor muydum kocamı? Seviyordum ama başka erkeklerle flört etmek de hoşuma gidiyordu. Yalan değil, hoşuma gidiyordu. Tek bir erkekle hayat geçmiyordu demek ki.

Eşlerini aldatan erkekleri daha iyi anlamaya başlamıştım şimdi. Hani ne karılarından vazgeçmek isterler ne de sevgililerinden. Ben de öyleydim. Kocamı çok seviyordum ama onun sevgisi şaşka heyecanlar aramama engel olamıyordu. Mehmet, Ferruh derken Ali ile farklı bir dönem başlamış oldu hayatımda. Kendime engel olamadım. Olmak istemedim! Bana dokunduğunda, beni öptüğünde onu arzuladığımı hissetmiştim. İstemesem engel olabilirdim kendime ama olmadım. Demek ki istiyordum! O zaman yapacak bir şey yoktu.

Ali'yle ilk sevişmemiz dün gibi hatırımda. Uzun süren gecenin sonunda evde kanapenin üzerinde ateşli bir şekilde öpüşmeye başlamıştık. İkimiz de alkollüydük. Gece boyunca yeterince tahrik olmuştuk. Elleri bacaklarımda, kasıklarımda dolaşırken karşı koyamıyordum. Eteğimi, çoraplarımı sıyırmıştı. Ayağımda çizme' vardı, onu nasıl çıkarmıştık? Hatırlamıyordum!

Tuvalete gittim seviştikten sonra. Birden kendimi şoka girmiş gibi hissettim. Bir yandan yıkanıyor, bir yandan aynada kendimi seyrediyordum. Ben kimdim, neydim, ne yapmıştım? Sahi ne yapmıştım? Ne yaptığımı bilsem eve dönüp yatağa girdiğimde yanımda yatan kocama sarılmazdım herhalde? Ama sarılmak istemiştım. Sarılmak ve her şeyi unutmak. Belki de kendimi affettirmek. Sımsıkı sarılmam onu tahrik etmiş olmalıydı ki, dönüp aynı şekilde sarılmamıştı beni. Bununla da kalmayıp öpmek istemişti. Sonunun neye varacağını biliyordum.

Yapamazdım bunu! Çok yorgun ve uykusuz olduğumu söyleyerek durdurdum kocamı. Neyse ki ısrar etmedi. Arkasını dönüp uymaya devam etti.

Sabah uyandığımızda, gecenin nasıl geçtiğini sorduğunda, kendime hâkim olmaya, açık vermemeye çalışarak anlatmıştım olanları. Ali ile yaşadıklarımızı atlayarak elbette. Serkan çok severdi doğum gününü kutladığımız arkadaşımı. Belki de o yüzden kızmamıştı geç gelmemeye. Bir bilseydi yaptıklarımı!

Kendimi suçlu hissediyordum ama bu duygu aynı şeyleri yeniden yapmama engel olmadı.

Bir hafta sonra yeniden sevişmiştik. Bu kez otomobilin içinde. Kocamla da ilk kez otomobilde sevişmiştim, hatırlayacaksınız. Bir partiden dönüyorduk. Öyle çok istemiştik ki birbirimizi yolda kontağı kapamış ve öpüşmeye başlamıştık. Ve tabii sevişmeye.

Kendimi durduramıyordum. Durdurmak istemiyordum. Vücudum istiyordu, beynim istiyordu, kalbim istiyordu.

Aylarca sürdü ilişkimiz. Haftada bir mutlaka birlikte oluyorduk. Bazen 15-20 gün, hatta bir ay görüşmediğimiz zamanlar da oluyordu. İkimiz de seviyorduk sevişmeyi. Ben çok tahrik oluyordum dokunduğu zaman. Sevişmeyi zaten seviyordum biliyorsunuz ama Ali ile sevişmeyi daha çok seviyordum.

407

İki sevişmem de farklıydı birbirinden. Bir fark vardı işte. Sonuçta sevişmek aynı eylem diyebilirsiniz ama aynı değil. Herkesle farklı yaşanıyor. İkisi de zevk veriyordu bana ama Ali ile olan daha zevkliydı. Şunu fark ettim örneğin, kocamla sevişirken aklıma hep sevgilim geliyordu. Onunla seviştiğimiz anlar. Ve o anları düşünmek daha çok zevk almama neden oluyordu. Ama sevgilimle sevişirken kocam gelmiyordu aklıma. Hem de hiç.

* * *

Sonra ne mi oldu? Kararı ikisine bırakmıştım ya, ikisi tarafından da terk edildim! Farklılaşmıştı Ali, kavga etmeye başlamıştık sürekli. Söylediğine göre rahatsızlık duyuyordu ilişkimizin bu şekilde devam etmesinden. İsteddiği zaman benimle olamamaktan, seviştikten sonra yanından kalkıp gitmemden. Kocama anlatmamı istiyordu, daha ne kadar gizleyeceğimi soruyordu, onun da bütün olanları bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Haklıydı haklıydı ama dedim ya anlatınca onu kaybedeceğimi biliyordum. Bildiğim için de göze alamıyordum. İşte bunun için kızıyordu bana Ali. Beni çıkarıcılıkla suçuyordu.

Terk edilmekten yana korkum yoktu aslında. Evlilik meraklısı bir kadın değildim ki hayatımda ille de bir koca olsun diye düşünen. Bir erkek olmalıydı mutlaka, yani bir sevgilim, yalnız olmayı iste-

mezdim ama bu bir erkeğe bağımlı olduğum anlamına gelmemelliydi. Öyle düşünüyordum. Sırtını erkeklere dayayan bir kadın olmamıştım ki. Terk edemiyordum kocamı, çünkü onu çok üzmüş olacaktım. Beni deli gibi seven bir adamı aldatmanın huzursuzluğunu yaşıyordum. Bu yüzden içimden beni aldatmasını diliyordum. Böylece suçluluk duygum azalacaktı ve olanları daha rahat anlatabilecektim ona.

Sonunda öğrendi tabii. Söylemek zorunda kaldım. Tahmin ettiğim gibi oldu. Çıktı gitti hayatımdan Serkan. Hemen o gün evi terk etti. Birkaç gün sonra bir kamyonla gelip eşyalarını aldı. Kendi özel eşyalarını ve evlenirken onun ailesinin ve kendisinin aldığı eşyaları. Aslında çocuğunun taksidini birlikte ödemiştik ama bunların hesabını yapacak değildik. O nasıl istiyorsa öyle yapsındı, boynum kıldan incedi karşısında.

Serkan'dan sonra Ali de terk etti beni. Onun gerekçesi de bütün bu yaşanan gerginliklerden dolayı benden soğumuş olmasıydı. Öyle söylüyordu; beni görmek istemediğini...

Hayatımın en kötü dönemlerinden biriydi. Yalnızdım ve mutsuzdum. Pişman mıydım? Hayır. İkisini de özlüyordum ama en çok Ali'yi. Onun uğruna terk etmişim kocamı, o da beni. Onunla daha çok birlikte olmak için kocamı üzmuştüm, Ali de beni. Yalnız olduğumu, boşandığımı bildiği halde aramıyordu beni. Sormuyordu. En çok bu koyuyordu bana.

Sonra alıştım bu duruma tabii. Hayatın tek başına geçmeyeceğini anlayıp onlardan da bir hayır gelmeyeceğini bildiğim için ikisini de aradım defalarca ama ikisinden de yüz bulamayınca kendime yöne bir yön çizdim.

Çok zor oldu yeni hayatıma alışmak. Bir süre kimseyle görüşmek istemedim. Bunalımdaydım zira. Terk edilmişim sevdiğim, bu yüzden vazgeçemediğim iki erkek tarafından da. Kötü günlerdi. Her açıdan kötü. Hem ben kötüydüm hem de çevremdeki erkekler! Düne kadar, yani evli olduğumdan bana son derece nazik ve kibar davranan adamların yerini bana göz koyan adamlar almıştı. Kerliferli adamlar, amirlerim, babam yaşımda adamlar odalarına çağırıp hatırımı soruyor, elimi tutup beni ne kadar çok beğendiklerini söyleyip,

öpmek istiyor, boşanmışlığımdan, yalnızlığımdan yararlanmak istiyorlardı. İnanamıyordum!

Bir şekilde başımdan savıyordum adamları. Hiçbiri ile canım bir şeyler yapmak istemiyordu zira. Acaba genç ve yakışıklı olsalardı durum değişir miydi? Sanmıyorum. Zira Ali yakışıklı değildi ki! Tipim olmamasına rağmen hoşlanmıştım ondan. Onun gibi, öncesinde Mehmet gibi, Ferruh gibi beni etkileyen bir erkek çıkmalıydı karşıma ancak öyle biri de yoktu ortalıkta. Uzun bir süre kimse-den hoşlanmadım. Çocuğumla birlikte sakın bir hayat sürdüm. Onun da en deli dönemleriydi bir bakıma. Kendimi görüyordum onda. Sık sık âşık oluyor, bir gün sevinçliyen ertesi gün kederleniyordu. Tek farkı aşklarını bana anlatabilmesiydi. Onunla ilgilenmek, büyüdüğünü, geliştiğini izlemek beni hayata döndürdü diyebilirim.

Sonra eski bir arkadaşım çıktı ortaya. Yıllar öncesinden tanıdığım, sevdiğim, iyi anlaştığım biri. Görüşür olduk birden, yalnız gecelerimin vazgeçilmez dostuna dönüştü. Birlikte sinemaya gidiyorduk, tiyatroya, içmeye. Oğlumla da iyi anlaşıyordu. Kimi geceler ben de kalıyordu. Giderek ondan hoşlandığımı hissetmeye başlayınca onunla sevişebileceğimi düşündüm. Ve bunu istediğimi. Ancak hiçbir hareket yoktu Cem’de. Bu, daha çok tahrik edici oldu benim için. Bir gece, çok sarhoş olduğum bir gece dayanamadım ve onunla sevişmek istediğimi söyledim! Evet, söyledim. Nasıl söyledığımı ben de bilmiyorum ama söyledim. Büyük bir şok yaşadım bunun üzerine. Yine de beni reddetmediği için hayal kırıklığına fazla uğramadım. Beni çok sevdiğini, beğendiğini ama kadınlara karşı bir şey duymadığını söyledi. O da benim gibi erkeklerden hoşlanıyordu!

En iyi partnerimdir hâlâ. Birlikte gezeriz yine ikimizin de yalnız olduğu gecelerde. Aynı adamları beğeniriz. Onu tanıdıktan sonra gördüm ki ortalıkta doğru düzgün adam kalmamış. Beğenilecek olanlar evli zaten, onlarla sadece seks yaşanır. O da bana göre değil. Diğer beğenilenler –ki çoğalıyorlar sürekli nedense– Cem gibi bizden hoşlanmıyor! Geri kalanlarla da hiçbir şey yapılmaz. Ne seks, ne arkadaşlık.

Bu yüzden uzun süreden beri yalnızım. Seks yaptığım kişiler oldu. Anlatmaya değmez aslında. Gelip geçici ilişkiler. Tanıştıyorsunuz biriyle, bir hoşlanma oluyor, artık bekâr olduğuma göre istiyorsam geceyi beraber geçiriyorum. Belki diyorum beni yeniden uçurur, ayaklarımı yerden keser. Ancak gerisi gelmiyor. Bazen ben bir daha aramak istemiyorum, çünkü hiçbir şekilde doyurmuyor beni. Bazen de onlar aramıyor.

Artık kimse âşık olmuyor bana!

Yazar Hakkında

1981 yılından beri yazıyorum. Önce Kadınca'da, sonra Erkekçe'de. Kadınca, daha doğrusu Gelişim Yayınları benim için bir okuldu. Muhabir olarak başladım, Erkekçe'den yazı işleri müdürü olarak ayrıldım. Derken Rapsodi Dergisi genel yayın yönetmenliği. Ardından Sabah Gazetesi. 9 yılım geçti Sabah'ta. En güzel zamanlar Sabah'ın ilavesi Melodi'nin editörlüğünü üstlendiğim yıllardır. O araya sırasıyla Gelin, Sofra, Bebeğim ve Mimoza Dergileri eklendi. 20 yıl sonra en çok istediğim şey olan televizyon programcılığını denedim. TV 8'de Gözden Kaçmayanlar ve Söz Kadınların programlarını yaptım. En büyük hayalim ise bir kadın kanalını hayata geçirmek. Bu benim ikinci kitabım... Devamı gelecek...

Aşk, Seks ve Kadınlara Dair

AŞK, SEKS VE KADINLARA DAİR'de on kadınla tanışacaksınız.

Aslında yüzlercesi, hatta binlercesiyle.

Hepsinin hikâyesi gerçek. Ama hiçbir hikâye bir kadının bire bir yaşamöyküsü değil. O kadınlarda sizden bir şeyler var; benden,

iş arkadaşlarımızdan, sırdaşımızdan, komşumuzdan, yolda karşılaştığımız, sinemada yan yana oturduğumuz, alışveriş yaparken çarptığımız kadınlardan; hepimizden bir şeyler var.

Kısacası Türk kadınının yatak odası hikâyesi var bu kitapta.

"Ayşegül" serisinin büyükler için versiyonu da diyebilirsiniz.

Evet, Ayşegül okuyanlar büyüdü ve şimdi Ayşegül yatakta...

ISBN 975-331-465-5

9 789753 131465 7

yenisayfa
on-line alışveriş: .com.tr

<http://www.epsilonyayinevi.com>

